Angela
MARSONS

şeytani oyunlar

ULUSLARARASI
MİLYON KOPYA
SATAN
BESTSELLER

KUZEY

BİR DEDEKTİF KIM STONE ROMANI

Kötülük ne kadar büyük olursa, oynanan oyun da o kadar ölümcül olur...

Bir tecavüzcü vahşice bıçaklanmış bir halde bulunduğunda, olayı hızlıca çözmeleri için Dedektif Kim ve ekibi göreve çağrılır. Ama sonrasında rahatsız edici olaylar açığa çıktıkça, işin içinde çok daha şeytani birisinin olduğu kısa süre içerisinde anlaşılır.

Soruşturmanın hız kazanmasıyla, pedofili iğrenç bir şebekenin sırlarını da açığa çıkarmaya çalışan Kim, kendi çarpık deneylerini gerçekleştiren ölümcül bir kişinin dikkatini kendisine çevirdiğini fark eder.

Kendisinin bütün zayıflıklarını biliyor görünen tehlikeli bir sosyopatla karşı karşıya gelen Dedektif Stone'un attığı her adım ölümcül olabilir. Ceset sayısının artmaya başlamasıyla, cinayetleri durdurmak için Kim'in her zamankinden daha derine inmesi gerekecektir. Ve bu sefer, mücadelesi kişiseldir.

İngiliz polisiye hikâyelerinin yükselen yıldızı Angela Marsons, Rachel Abbott, Val McDermid ve Mark Billingham hayranlarını cezbedecek bir romanla dönüyor.

"Çarpıcı"
The Mail on Sunday

KUZEY
www.kuzeyyayinlari.com
kitap@kuzeyyayinlari.com
facebook/kuzeyyayinlari
twitter/kuzeyyayinlari
Çeviren
F. Gökhan Tuna
9 786059 909433
19,95 ₺

Evil Games

Copyright Angela Marsons 2017

Kitaptan tanıtım amacı ile yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmadan, hiçbir biçimde ve hiçbir yolla kitabın içeriğinin bir bölümü ya da tümü yeniden üretilemez ve dağıtılamaz.

Bu kitabın telifi Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

This translation of Evil Games is published by arrangement with Lorella Belli Literary Agency.

Baskı
Ağustos 2017

Matsıs Matbaa Hizmetleri
Tevfikbey Mah. Dr. Ali Demir Cad. No 51
Sefaköy İstanbul Sertifika No: 20706

ISBN ve Barkod: 978-605-9909-43-3

Editör
Tunç Tuncay Bilgin

Kuzey Yayınları
www.kuzeyyayinlari.com
Tevfikbey Mah. Baltacı Sok. No 5 Sefaköy İstanbul
Sertifika no: 12121

kitapla ilgili her türlü durumda bizimle
kitap@kuzeyyayinlari.com adresinden iletişime geçebilirsiniz

TEŞEKKÜR

Şeytani Oyunlar'ı yazma sürecine gerçek bir sosyopatın mizacını tasvir etme niyetiyle başladım. Kitap boyunca en sonunda kurtuluşa ermesi için Alexandra Thorne'a Aşil Topuğu ya da zayıf bir nokta vermeye çok yaklaştığım zamanlar oldu. Sonunda gerçeklere bağlı kaldım; ne kadar tatsız ve rahatsız edici olsa da aramızda pişmanlık duyma becerisine sahip olmayan insanlar var. Ama ne kadar şanslıyız ki onlara engel olacak Kim Stone gibi bireyler de var.

Şeytani Oyunlar için araştırma yaparken özellikle iki kitabı inanılmaz değerli buldum. Martha Stout'un *Yan Kapıdaki Sosyopat* ile Robert D Hare PhD'in *Vicdan Olmadan*'ı. Her zaman olduğu gibi, Kim Stone'a ve onun hikâyelerine sürekli tutkularından dolayı Bookouture'daki ekibe teşekkür etmek istiyorum. Cesaretlendirmeleri, coşkuları ve inançları, uzun süredir var olan hayallerimi mükemmel bir gerçekliğe dönüştürdü. Keshini, Oliver, Claire ve Kim; teşekkür ederim demek asla yeterli olmayacak.

Bookouture'un harika yazarlarıyla birlikte, bu yetenekli ve destekleyici ailenin bir parçası olma ayrıcalığına eriştim.

Kitabımın bir nüshasını ön tarafına koyarak bebek arabasını süren anneme ve onunla birlikte yürüyen babama içten teşekkürler. Coşkuları ve destekleri inanılmaz.

Kitaplarımı sadece okumakla ve yorum yazmakla kalmayıp aynı zamanda Kim Stone'a kulak veren ve onun yolculuğunu destekleyen müthiş blog yazarlarına ve kitap eleştirmenlerine şükranlarımı sunuyorum. Kitaplara olan aşkları ve tutkuyla verdikleri destek ilham verici.

Yerel kitap kulübümüzün sevimli üyeleri: Pauline Hollis, Merl Roberts, Dee Weston, Jo Thomson, Sylvia Cadby ve Lynette Wells'e de birer selam gönderiyorum.

Son olarak, partnerim Julie'ye teşekkürlerimi ifade edebilecek kelimeler bulamıyorum. Her kitap onun şaşmaz inancının bir kanıtı. Karanlık günlerimde benim ışığım oldu ve bırakmama asla izin vermedi. O gerçekten benim her şeyim.

Bu kitap büyükannem Winifred Walford'a adanmıştır. O en iyi arkadaşımdı ve birlikte zaman geçirmeye doyamadığım bir insandı.

Bir

Black Country – Mart 2015

Operasyona başlamak için üç dakika.

Bir şafak baskını ancak bu kadar önemli olabilirdi. Soruşturmayı bu aşamaya getirmek aylar sürmüştü. Ve şimdi Kim Stone ve ekibi hazırdı. Sosyal hizmet görevlileri yolun karşısında yerlerini almıştı ve içeri girmek için işaret bekliyordu. İki küçük kız çocuğu bu gece burada uyumayacaktı.

Operasyona başlamak için iki dakika.

Kim telsizin düğmesine bastı. "Herkes yerini aldı mı?"

"Komutunu bekliyoruz şef" diye yanıtladı Hawkins. İki sokak ileriye park etmiş olan ekibi evin arka tarafını kontrol altına almak için hazır bekliyordu.

"Hazırız şef" dedi Hammond arkadaki arabadan. Hızlı ve kulakları sağır edecek bir şekilde giriş yapmalarını sağlayacak "büyük anahtar" ondaydı.

Operasyona başlamak için bir dakika.

Kim'in eli kapı kolunun üzerindeydi. Kasları gerilmişti, yaklaşan tehlike nedeniyle adrenalin patlaması yaşıyordu; bedeni savaşmakla kaçmak arasında seçim yapıyordu. Sanki kaçmak gibi bir seçeneği hiç olmuş gibi.

Ortağı Bryant'a bakmak için döndü. En önemli şeyi, yani arama emrini taşıyan oydu.

"Bryant, hazır mısın?"

Bryant başıyla onayladı.

Kim saniye ibresinin on ikiye gelmesini bekledi. Telsizden bağırdı: "Haydi şimdi!"

Sekiz çift bot, kaldırımda güm güm ses çıkartarak giriş kapısının önünde toplandı. İlk önce Kim gelmişti. Hammond koçbaşını kapıya savururken kenara çekildi. Ucuz ahşap çerçeve üç tonluk kinetik enerji karşısında dağıldı.

Yaptıkları toplantıda konuştukları gibi Bryant ve bir polis memuru hızla merdivenleri çıkarak arama emrini tebliğ etmek için ebeveyn yatak odasına gittiler.

"Brown ve Griff, salonu ve mutfağı alın. Gerekirse altını üstüne getirin. Dawson, Rudge ve Hammond siz benimle gelin."

Ev birden dolap kapaklarının açılma ve çekmecelerin çarparak kapatılma sesleriyle doldu.

Kim'in üzerindeki döşeme tahtaları gıcırdadı ve bir kadın deli gibi çığlık attı. Kim aldırış etmedi ve iki sosyal hizmet görevlisine eve girmeleri için işaret verdi.

Bodruma inen kapının önünde durdu. Kapı kolunun üzerinde asma bir kilit vardı. "Hammond, demir kesme makası" diye seslendi.

Polis memuru yanında belirdi ve kilidi ustalıkla kesti. Dawson elektrik düğmesini bulmak için eliyle duvarı yoklayarak Kim'in önünden ilerledi. Koridordan gelen bir ışık huzmesi taş merdivenleri aydınlatıyordu. Dawson inmeye devam etti ve el fenerini yakarak ayaklarının altını aydınlattı. İçeriye sigara dumanı ve nem kokusu sinmişti.

Hammond bir spot lambasının yer aldığı köşeye doğru ilerledi. Lambayı yaktı. Işık odanın ortasına yerleştirilmiş kare şeklindeki spor matına yönlendirilmişti. Matın hemen ilerisinde üç ayaklı bir sehpa duruyordu.

Karşı köşede bir gardırop vardı. Kim kapağını açınca içinde bir okul üniforması ve mayolar dahil olmak üzere

birkaç kıyafet buldu. Gardırobun tabanında oyuncaklar vardı: plastik bir yüzme simidi, plaj topu, oyuncak bebekler.

Kim mide bulantısını bastırmaya çalıştı. "Rudge, fotoğraf çek" diye emir verdi. Hammond bütün duvarlara vurarak gizli bir bölme olup olmadığını kontrol etti. En uzak köşede, bir duvar girintisinin içinde, üstünde bilgisayar olan bir masa vardı. Masanın üzerinde üç raf buluyordu. En üst raf dergilerle doluydu. İnce sırtları içerikleri hakkında bir ipucu vermiyordu ama Kim ne tür dergiler olduklarını biliyordu. Orta rafta dijital fotoğraf makineleri, mini diskler ve temizleme araç gereçleri vardı. En alt rafta, on yedi tane DVD saydı.

Dawson etiketinde *Daisy* Yüzmeye Gidiyor yazan ilk DVD yi aldı ve CD sürücüsüne yerleştirdi. Güçlü makine hızla çalışmaya başladı.

Sekiz yaşındaki Daisy sarı bir mayo ile ekranda belirdi. Can simidi ince belini çevreliyordu. İnce kolları vücudunun üst kısmını kucaklamıştı ama bu titremesine engel olamıyordu.

Kim'in boğazı düğümlendi. Gözlerini kaçırmak istedi, ama yapamadı. Kendi kendine yaşanmak üzere olanları engelleyebileceğini söylüyordu, ama tabii ki engelleyemezdi, çünkü bunlar çoktan yaşanmıştı.

"Pe-peki şimdi baba?" Daisy titreyen bir sesle sordu.

Bütün faaliyetler durmuştu. Bodrum hareketsizdi. Küçük kızın sesiyle felce uğrayan yılların sertleştirdiği dört polis memurundan tek bir ses çıkmadı.

"Sadece küçük bir oyun oynayacağız tatlım" dedi babası, kameranın görüş alanına girerken.

Kim yutkundu ve sessizliği bozdu. "Kapat şunu Dawson" diye fısıldadı. Hepsi daha sonra neler yaşandığını biliyordu.

"Aşağılık herif" dedi Dawson. Diski değiştirirken parmakları titriyordu.

Hammond gözlerini köşeye dikmişti; Rudge yavaşça kamerasının lenslerini temizledi.

Kim kendisini toparladı. "Çocuklar, bu adi şerefsize yaptıklarını ödeteceğiz. Size söz veriyorum."

Dawson bütün kanıtların listesini yapmak için evrakları çıkardı. Önünde uzun bir gece vardı.

Kim yukarıda bir kargaşa yaşandığını duydu. Bir kadın deli gibi çığlık attı.

"Şef, yukarı gelebilir misin?" diye seslendi Griff. Kim etrafa son bir bakış attı. "Her tarafı didik didik edin çocuklar." Polis memuruyla bodruma inen merdivenlerin başında karşılaştı.

"Ne oldu?"

"Adamın karısı bazı cevaplar istiyor."

Kim uzun adımlarla ön kapıya gitti, kırklı yaşlarının ortalarında bir kadın sabahlığını zayıf bedenine sarmış ayakta duruyordu. Sosyal hizmet görevlileri titreyen iki kızını bir Fiat Panda'ya bindirmişti.

Kim'in arkasında olduğunu hisseden Wendy Dunn döndü. Gözleri renksiz yüzüyle tezat oluşturan bir şekilde kırmızıydı.

"Çocuklarımı nereye götürüyorlar?"

Kim kadını tek yumrukta yere serme isteğini bastırdı. "Hasta ve sapık kocandan uzağa."

Kadın sabahlığının yakasını sıkıca kavradı. Başını iki yana salladı.

"Bilmiyordum, yemin ederim bilmiyordum. Çocuklarımı istiyorum. Bilmiyordum."

Kim başını hafifçe eğdi. "Gerçekten mi? Demek adamın eşi kendisine kanıt gösterilene kadar inanmak istemiyor. Şimdiye kadar hiçbir kanıt görmediniz, öyle mi Bayan Dunn?"

Kadının gözleri Kim'e bakmadan hızla etrafta geziniyordu. "Size yemin ederim, bilmiyordum."

Kim öne doğru eğildi, Daisy'nin görüntüsü zihninde hala canlıydı. "Sen yalancı bir kaltaksın. Biliyordun. Sen onların annesisin ve iyileşmeyecek şekilde yaralanmalarına izin verdin. Umarım kahrolası sefil hayatının geri kalanında asla gün yüzü görmezsin."

Bryant yanında belirdi. "Şef..."

Kim bakışlarını titremekte olan kadından ayırdı ve arkasına döndü.

Bryant'ın omuzu üzerinden iki küçük kızın dünyaya bir daha asla bakmaları gerektiği gibi bakamayacak olmalarından sorumlu olan adamın gözlerinin içine baktı. Evin içindeki diğer her şey yok oldu ve birkaç saniye boyunca sadece ikisi vardı.

Çenesinden eriyip mum gibi sarkan gevşek, fazla deriyi fark ederek adama sert bir şekilde baktı. Adam hızla ve güçlükle nefes alıp veriyordu; her hareket 250 kiloluk vücudu bitkin düşürüyordu.

"Buraya... öylece... gelip... lanet olası her... istediğinizi... yapamazsınız."

Kim ona doğru yürüdü. Aralarındaki mesafeyi kapatırken bütün bedeni yay gibi gerildi. "Elimde yapabileceğimi söyleyen bir arama emri var."

Adam başını iki yana salladı. "Avukatımı... aramadan... evimi... terk edin."

Kim arka cebinden kelepçeleri çıkardı. "Leonard Dunn, seni on üç yaşından küçük bir çocuğa penetrasyon yoluyla tecavüz etmek, on üç yaşından küçük bir çocuğa cinsel saldırıda bulunmak ve on üç yaşından küçük bir çocuğun cinsel faaliyette bulunmasına neden olmak şüpheleriyle tutukluyorum."

Bakışlarını adamın gözlerini içine dikti. Orada sadece panik görüyordu.

Bryant hazırlık için Dunn'un kolunun ön kısmını kavrarken Kim kelepçeleri açtı.

"Konuşmama hakkına sahipsin. Ancak sorgulandığında cevap vermediğin bir şeyi daha sonra mahkemede kullanman yapacağın savunmaya zarar verebilir. Söyleyeceğin her şey delil olarak gösterilebilir."

Kıllı, beyaz tene dokunmamaya dikkat ederek kelepçeleri taktı. İterek adamın ellerini kendisinden uzaklaştırdı ve ortağına baktı.

"Bryant, ben her ikimizin de pişmanlık duyacağı bir şey yapmadan bu iğrenç, hasta herifi gözümün önünden çek."

İki

Kim, onu kullanan görüş alanına girmeden önce traş losyonunun kokusunu aldı.

"Git başımdan Bryant. Evde yokum."

Bryant'ın 1,80'lik cüssesi yarıya kadar açılmış garaj kapısının altından eğildi.

Kim iPod'unun sesini kısarak Vivaldi'nin Kış Konçertosunun berrak notalarını susturdu. Etrafa saçılmış bez parçalarından birini alarak ellerini sildi ve bir yetmiş beşlik boyunun her santimini kullanarak Bryant'ın karşısına dikildi. Sağ elini içgüdüsel olarak kısa siyah saçlarına götürdü. Bryant bunun onun kavga öncesi yaptığı bir alışkanlık olduğunu biliyordu. Kim boştaki elini kalçasına koydu.

"Ne istiyorsun?"

Bryant garajın tabanına dağılmış motosiklet parçaları curcunasının arasından dikkatlice geçti.

"Ulu tanrım, bu şey büyüdüğünde ne olmak istiyor?"

Kim Bryant'ın içeride gezinen bakışlarını takip etti. Onun için bu yığın bir araba mezarlığının küçük bir köşesi gibi görünüyordu. Kim için ise unutulmuş bir hazineydi. Bu motosikleti oluşturmak için bütün parçaları arayıp bulmak neredeyse bir yıl sürmüştü ve Kim sabırsızlanıyordu."

"Bu bir 1954 BSA Goldstar."

Bryant'ın sağ kaşı havaya kalktı. "Sen öyle diyorsan öyledir."

Kim Bryant'la göz göze geldi ve bekledi. Ziyaretinin sebebi bu değildi ve ikisi de bunu biliyordu.

"Bu gece orada değildin" dedi Bryant, egzoz borusunu yerden alırken.

"İyi bildin Sherlock. Detektif olmayı düşünmelisin."

Bryant gülümsedi ve sonra ciddileşti. "Sadece bir kutlamaydı şef."

Kim gözlerini kıstı. Burada, yani evinde, kendisi Kıdemli Baş Dedektif, Bryant da Kıdemli Dedektif değildi. Kendisi Kim, o da Bryant'dı; iş ortağı ve sahip olduğu, bir arkadaşa en yakın olan kişiydi.

"Evet, her neyse. Nerelerdeydin?" Bryant'ın sesi yumuşamıştı. Bu Kim'in kendisini hazırladığı suçlama değildi.

Kim egzozu ondan aldı ve çalışma tezgâhının üzerine koydu. "Benim için kutlanacak bir şey yoktu."

"Ama adamı yakaladık Kim."

Ve şimdi onunla bir arkadaşı olarak konuşuyordu.

"Evet, ama kadını yakalayamadık."

Kim penseye uzandı. Ahmağın biri boruyu gövdeye olması gerekenden çok daha büyük bir vidayla tutturmuştu.

"Kadını suçlamak için yeterli kanıt yok. Hiçbir şey bilmediğini iddia ediyor ve savcılık bunun aksini ispat edemiyor."

"O zaman kıçlarını kaldırıp daha dikkatli araştırmaları gerekiyor."

Penseyle somunun başını kavradı ve dikkatle döndürmeye başladı.

"Elimizden geleni yaptık Kim."

"Yeterli değil Bryant. O kadın çocukların annesi. O iki küçük kızı doğurdu ve onların kendi babaları tarafından mümkün olan en kötü biçimde kullanılmalarına izin verdi. O çocuklar bir daha asla normal bir yaşam sürmeyecekler."

"Adamın yüzünden Kim."

Kim bakışlarını Bryant'ın gözlerinin içine dikti. "O hasta, aşağılık bir herif. Peki kadının bahanesi ne?"

Bryant omzunu silkti. "Bilmediği, ortada hiçbir işaret olmadığı konusunda ısrar ediyor." Kim yüzünü yana çevirdi. "Her zaman işaretler vardır."

Boruya bir zarar vermeden somunu çıkarmaya çalışarak, penseyi nazik bir şekilde döndürdü.

"Onu sarsamıyoruz. İfadesini değiştirmiyor."

"Bana, bodrum kapısının neden kilitli olduğunu hiç merak etmediğini ya da bir kere sadece bir kere olsun eve erken gelip bir şeylerin yolunda gitmediğini hissetmediğini mi söylüyorsun?"

"Ama bunu ispat edemiyoruz. Hepimiz elimizden geleni yaptık."

"Yaptıklarımız yeterince iyi değildi Bryant. Yeterli olmaya yaklaşmadı bile. O anneleriydi. Onları korumalıydı."

Kim fazladan güç uyguladı ve penseyi saatin tersi yönünde çevirdi. Vida deliği içine göçtü. Kim penseyi duvara fırlattı.

"Kahretsin, o lanet egzozu arayıp bulmak neredeyse dört ayımı almıştı."

Bryant başını iki yana salladı. "Bu kırdığın ilk somun olmasa gerek, değil mi Kim?"

Öfkesine rağmen, Kim'in dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Ve eminim ki sonuncusu da olmayacak."

Kim başını iki yana salladı. "Şu penseyi bana geri uzatır mısın?"

"Lütfen demen çok iyi olurdu. Ebeveynlerin sana hiç kibarlık öğretmedi mi genç bayan?"

Kim bir şey söylemedi. Yedi tane koruyucu anne babanın hepsinden oldukça fazla şey öğrenmişti ve bunların çoğu iyi şeyler değildi.

"Yine de ekip bardaki hesabı ödemene memnun oldu."

Kim başını evet anlamında salladı ve iç geçirdi. Ekibi kutlamayı hak ediyordu.

Kanıtları toparlamak için çok çalışmışlardı. Leonard Dunn parmaklıkların dışını çok uzun bir süre göremeyecekti.

"Eğer kalıyorsan, bir işe yara ve kahveleri koy... lütfen."

Bryant mutfağa açılan kapıya yönelirken başını iki yana salladı. "Kahve makinesini çalıştırdın mı?"

Kim cevap vermeye gerek duymadı. Eğer evdeyse kahve makinesi her zaman çalışıyor olurdu.

Bryant mutfakta şikâyet edip dururken, Kim ondan çok daha hızlı bir şekilde yükselmiş olduğu halde ortağının kendisine bir düşmanlık beslemediğini yeniden fark etti. Kırk altı yaşındaki Bryant kendisinden on iki yaş küçük bir kadından emir almayı hiç sorun etmiyordu. Bryant ona bir kupa uzattı ve sırtını tezgâha dayadı. "Bakıyorum da yeniden bir şeyler pişirmeye başlamışsın."

"Tadına baktın mı?"

Bryant kahkahayı bastı. "I-ıh, kalsın. Yaşamaya devam etmek istiyorum ve isim koyamadığım hiçbir şeyi yemem. Afgan mayınlarına benziyorlar."

"Onlar kurabiye."

Bryant başını iki yana salladı. "Bunu kendine neden yapıyorsun?"

"Çünkü aşçılıkta çok kötüyüm."

"Ah, tabii ya."

"Yine dikkatin dağıldı, değil mi? Parlatılması gereken bir krom parçası gördün ya da sıkıştırılması gereken..."

"Bir cumartesi sabahı yapacak bundan daha iyi bir şeyin gerçekten yok mu?"

Bryant başını hayır anlamında salladı. "Hayır, hayatımdaki bayanlar tırnaklarını yaptırıyorlar. Bu yüzden, hayır,

seni sinir etmekten başka yapacak daha iyi bir şeyim gerçekten yok."

"Tamam o zaman, ama kişisel bir soru sorabilir miyim?"

"Bak, mutlu bir evliliğim var ve sen benim patronumsun; bu yüzden cevabım hayır."

Kim inledi. "Bunu öğrendiğim iyi oldu. Ama daha da önemlisi, hanımına erkek çocuk korosunun soyunma odası gibi kokmak istemediğini söyleyecek cesareti neden bulamıyorsun?"

Bryant başını iki yana salladı ve bakışlarını yere indirdi. "Yapamam. Onunla üç haftadır konuşmuyorum."

Kim ona doğru döndü, telaşlanmıştı. "Neden konuşmuyorsun?"

Bryant başını kaldırdı ve sırıttı. "Çünkü konuşmasını bölmekten hoşlanmıyorum."

Kim başını iki yana salladı ve saatini kontrol etti. "Tamam, kahveni bitir ve kaybol."

Bryant kupasını bitirdi. Garaj kapısına yönelirken "İnceliğine hayranım Kim" dedi.

Geriye doğru döndü. Yüz ifadesi Kim'in iyi olup olmadığını sorguluyordu.

Kim cevap olarak homurdandı.

Bryant'ın arabası uzaklaşırken, Kim derin bir iç çekti. Soruşturmanın peşini bırakmak zorundaydı. Wendy Dunn'ın çocuklarının cinsel istismara uğramasına izin vermesi içini acıtıyordu. O iki küçük kızın annelerine geri döneceğini bilmek onu hasta ediyordu. Yeniden, kendilerini en çok koruması gerekirken bunu yapmamış kişinin sorumluluğunda olacakları bilmek hiç aklından çıkmayacaktı.

Eski bezi tezgâhın üzerine fırlattı ve garajın kapısını indirdi. Yapması gereken bir aile ziyareti vardı.

Üç

Kim beyaz gülleri ikiz erkek kardeşinin ismini taşıyan mezar taşının önüne koydu. En uzun çiçeğin ucu kardeşinin yaşamının süresini gösteren tarihlerin hemen altına denk geldi. Altı kısa yıl.

Çiçekçi, Anneler Günüyle özdeşleşmiş olan nergis buketleriyle doluydu. Kim nergislerden nefret ediyordu, Anneler Gününden nefret ediyordu, ama hepsinden önemlisi annesinden nefret ediyordu. Şeytani, katil bir kaltağa hangi çiçek alınırdı ki?

Doğruldu ve bakışlarını yeni kesilmiş çimlere indirdi. Yirmi sekiz yıl önce kollarından çekilip alınan o zayıf ve bitap bedeni gözlerinde canlandırmamak zordu.

Kardeşini, o tatlı, güven dolu yüzü, masum neşesi ve kahkahasıyla; çocukluk haliyle hatırlamak için yanıp tutuşuyordu. Ama yapamıyordu. Aradan kaç yıl geçerse geçsin, öfke onu hiç terk etmemişti.

Kardeşinin kısa ömrünün böylesine üzüntüyle, böylesine korkuyla dolu geçmiş olması hiç aklından çıkmıyordu.

Sıkmakta olduğu sağ yumruğunu açtı ve kardeşinin kendisi gibi siyah kısa saçlarını okşarcasına soğuk mermere dokundu. Ona üzgün olduğunu söylemeyi çok istiyordu. Onu koruyamadığı için üzgün olduğunu ve onu hayatta tutamadığı için çok üzgün olduğunu.

"Mikey, seni seviyorum ve seni her gün özlüyorum." Parmaklarını öptü ve öpücüğü taşa iletti. "Tatlı rüyalar, benim küçük meleğim."

Son bir bakışın ardından döndü ve uzaklaştı.

Kawasaki Ninja onu mezarlığın kapısının dışında bekliyordu. Bazı günler motosiklet onu bir yerden diğerine götüren 600 cc'lik saf güçtü. Bugün ise onun kurtarıcısı olacaktı.

Kaskını taktı ve yola çıktı. Bugün kaçması gerekiyordu.

Motoru Old Hill ve Cradley Heath arasında sürdü; bunlar bir zamanlar dükkânlardan çıkıp pazara uğrayan, sonra da o hafta olan bitenleri konuşmak için kafeye giden, Cumartesi alışverişine çıkmış müşterilerle dolup taşan Black Country şehirleriydi. Ama artık ünlü markalar şehir dışındaki alışveriş merkezlerine taşınmışlar, müşterileri ve canlılığı da beraberlerinde götürmüşlerdi.

Black Country ülkedeki en yüksek üçüncü işsizlik oranına sahipti ve Viktorya döneminde patlama yapmış olan kömür ve çelik endüstrileri geriledikten sonra bir daha toparlanamamıştı. Fabrikalar ve çelik tesisleri alışveriş merkezlerine ve apartmanlara yer açmak için yıkılmıştı.

Ama bugün Kim Black Country'i gezmek istemiyordu. Motosikletini sürmek, hız yapmak istiyordu.

Stourbridge'den çıkıp Stourton'a yöneldi; yirmi dokuz kilometrelik bir yol resmedilmeye değer bir kent olan Bridgnorth'a doğru kıvrıla kıvrıla gidiyordu. Kim nehir kıyısındaki dükkânlarla ve kafelerle ilgilenmiyordu. İstediği şey motosiklet sürmekti.

Siyah beyaz trafik işaretine gelince motosiklete gaz verdi. Altındaki motor canlanırken beklediği adrenalin patlaması damarlarına yayıldı. Göğüslerini yakıt deposuna yaslayacak şekilde motora doğru eğildi.

Serbest bırakıldığında, motorun gücü bedenindeki bütün kasları zorluyordu. Kim onun patlamak için duyduğu sabırsızlığı ve heyecanı hissedebiliyordu. Ve bazı zamanlar buna izin vermenin cazibesine kapılıyordu.

Ani, keskin bir dönüşte sağ dizi yere değerken, hadi, yakalayın beni diye düşündü. Bekliyorum, sizi piç kuruları, bekliyorum.

Bazen şeytanları kızdırmak hoşuna gidiyordu. Kendisini kardeşinin yanı başında ölmekten mahrum eden kaderini kışkırtmak hoşuna gidiyordu.

Ve böyle günlerin birinde onu yakalayacaklardı. Sadece an meselesiydi

Dört

Doktor Alexandra Thorne önemli bir hastasıyla görüşmeden önce her zaman yaptığı gibi konsültasyon odasında üçüncü defa tur attı. Alex'in bildiği kadarıyla, bugünkü ilk hastası yirmi dört yıllık yaşamında dikkate değer hiçbir şey başarmamıştı. Ruth Willis hiç kimsenin hayatını kurtarmamıştı. Mucize bir ilaç keşfetmemişti, hatta toplumun pek üretken bir üyesi bile değildi. Hayır, Ruth'un varlığının önemli olmasının nedeni Alex'e faydasının dokunacak olmasıydı. Bu, deneğin kendisinin iyi ki farkında olmadığı bir gerçekti.

Alex incelemesine titiz bir gözle devam etti ve kendisini hastaları için ayrılmış olan koltuğa bıraktı. Bu koltuğun hastalarına ayrılmış olmasının iyi bir sebebi vardı. Koltuk hayvanın kendi beyniyle tabaklandığı İtalyan derisinden yapılmıştı, hastanın nazikçe sırtını okşamakta ve güven verici bir rahatlık ve sıcaklık sunmaktaydı.

Koltuk, sürme pencerenin dikkati dağıtmasını engelleyecek bir açıyla yerleştirilmişti, pencere yerine hastaya, taklit Regency çalışma masasının arkasındaki duvarı süsleyen sertifikalara bakma imkânı sunuyordu.

Masanın üzerinde hastanın görebilmesi için hafifçe döndürülmüş, hepsi kameraya gülümseyen yakışıklı ve atletik bir adamla iki küçük erkek çocuğunun fotoğrafı yer alıyordu.

Bu seans için en önemli şey, uzun ince kesici kısmı ve kavisli tahta sapıyla masasının önünde duran mektup açacağının göz hizasında görülmesiydi.

Kapı zilinin sesi bedeninin beklenti içinde ürpermesine yol açtı. Mükemmel! Ruth tam zamanında gelmişti.

Alex kendi görünüşünü tepeden tırnağa kontrol etmek için bir an duraksadı. Yedi buçuk santimlik topukları, bir yetmiş olan doğal boyunu daha da uzatıyordu. Uzun, ince bacaklarında özel dikilmiş mavi bir pantolon vardı ve geniş bir deri kemer takıyordu. Gösterişsiz bir ipek gömlek, vermek istediği ölçülü zarafet algısını pekiştiriyordu. Koyu kestane saçlarının uçlarında biçimli ve şık lüleler vardı. Çekmeceden gözlüklerini aldı ve görünüşünü tamamlamak için burnunun üzerine yerleştirdi. Bu aksesuar görme becerisi açısından gereksiz ama imajı için çok önemliydi.

"Günaydın Ruth" dedi Alex, kapıyı açarken.

Ruth dışarıdaki kasvetli günün canlı bir örneği olarak içeri girdi. Yüzü cansızdı, omuzları düşmüştü.

"Görüşmeyeli nasılsın?"

Ruth yerine otururken "Çok iyi değil" diye cevap verdi.

Alex kahve makinesinin yanında ayakta durdu. "Onu tekrar mı gördün?"

Ruth başını hayır anlamında salladı, ama Alex yalan söylediğini görebiliyordu.

"Oraya geri mi gittin?"

Ruth suçlu bir şekilde gözlerini kaçırdı, Alex'in tam da yapmasını istediği şeyi yapmış olduğunun farkında değildi.

Ruth evinden iki yüz metre uzaklıkta vahşice tecavüze uğradığında, dövüldüğünde ve ölüme terk edildiğinde on dokuz yaşındaydı ve gelecek vaat eden bir hukuk öğrencisiydi.

Sırtından parçalanarak çekilip atılan deri sırt çantasından alınan parmak izleri, tecavüzcünün yirmili yaşlarının sonunda işlediği hırsızlık suçu nedeniyle sistemde bilgileri kayıtlı olan otuz sekiz yaşındaki Allan Harris olduğunu ortaya çıkarmıştı.

Ruth saldırganı on iki yıllığına hapse gönderen yorucu bir mahkeme süreciyle karşı karşıya kalmıştı.

Kız hayatını yeniden yoluna koymak için elinden geleni yapmıştı ama bu olay kişiliğini tamamen değiştirmişti. İçine kapanmış, üniversiteyi bırakmış ve arkadaşlarıyla iletişimini koparmıştı. Ardından aldığı psikolojik danışmanlık onu normal bir yaşama geri döndürme konusunda etkisiz olmuştu. Keyif almadan, öylesine yaşar hale gelmişti. Ve üç ay önce Thorns sokağında bir barın önünden geçerken kendine saldıran kişiyi yanında bir köpekle bardan çıkarken gördüğünde kişiliğinin geriye kalan kırılgan dış duvarları da yıkılmıştı.

Birkaç telefon görüşmesi Allan Harris'in cezasının yarısından daha azını çektikten sonra iyi hal sebebiyle serbest bırakıldığını doğrulamıştı. Bu haber kızın intihar girişiminde bulunmasına yol açmış ve bunun sonucunda verilen mahkeme kararı da onu Alex'e getirmişti.

Son seanslarında Ruth her gece barın dışında, gölgelerin içinde, sadece adamı görmek için beklediğini itiraf etmişti.

"Hatırlıyorsan, en son görüşmemizde sana oraya geri gitmemeni tavsiye etmiştim."

Bu tamamen yalan değildi. Alex oraya geri gitmemesini tavsiye *etmişti*, ama bunu aslında yeterince güçlü bir şekilde yapmamıştı.

"Biliyorum, ama görmek zorundaydım."

"Ama neyi, Ruth?" Alex sesine zorla biraz şefkat ekledi. "Ne görmeyi umut ediyordun?"

Ruth koltuğun kolunu sıkıca kavradı. "Yaptığı şeyi neden yaptığını bilmek istiyorum. Yüzüne bakıp üzgün olup olmadığını, hayatımı mahvettiği için hiç suçluluk duyup duymadığını görmek istiyorum. Beni mahvettiği için suçluluk duyup duymadığını."

Alex anlayışlı bir şekilde başıyla onayladı ama devam etmek zorundaydı. Kısa sürede yapılması gereken çok şey vardı.

"Son seansta ne konuştuğumuzu hatırlıyor musun?"

Ruth'un acı çeken yüzünde endişe ifadesi belirdi. Başını evet anlamında salladı.

"Bunun senin için ne kadar zor olacağını biliyorum ama bu iyileşme sürecinin bir parçası. Bana güveniyor musun?"

Ruth tereddüt etmeden başını evet anlamında salladı.

Alex gülümsedi. "Güzel, burada seninle birlikte olacağım. Bana en başından o gece neler olduğunu anlat."

Ruth birkaç kere derin derin nefes alıp verdi ve gözlerini köşedeki masanın üzerine sabitledi. Mükemmel.

"Şubat'ın on yedisi, Cuma günüydü. İki derse girmiştim ve bitirmek zorunda olduğum bir yığın çalışma vardı. Birkaç arkadaşım, öğrencilerin her zaman yaptığı gibi, bir şeyleri kutlamak için Stourbridge'e içmeye gidiyorlardı.

Şehir merkezindeki küçük bir bara gittik. Oradan çıktığımızda mazeretimi söyledim ve evime doğru yola çıktım, çünkü içki mahmurluğu yaşamak istemiyordum.

"Otobüsümü beş dakikayla kaçırdım. Taksi bulmaya çalıştım ama Cuma gecesi herkesin eğlenmek için dışarı çıktığı bir vakitti. Sırada yirmi dakika beklemem gerekecekti ve Lye'e doğru sadece iki buçuk kilometre yolum vardı, bu yüzden yürümeye başladım."

Ruth durdu ve titreyen eliyle kahveden bir yudum aldı. Alex aradan geçen yıllar boyunca kızın kaç kere taksiyi beklemiş olmayı dilediğini merak etti.

Alex başıyla devam etmesini işaret etti.

"Otobüs durağındaki taksi sırasından ayrıldım ve iPod'umu kulağımı taktım. Dondurucu bir soğuk vardı, bu yüzden hızlı bir şekilde yürüdüm ve yaklaşık on beş dakikada Lye High Sokağına vardım. Spar markete girdim ve bir sandviç

aldım, çünkü öğle vaktinden beri bir şey yememiştim."

Ruth'un nefes alış verişi hızlandı ve sonrasında olanları hatırlarken gözlerini kırpmadan bakışlarını bir noktaya dikmişti.

"Lanet olası plastik poşeti açmaya çalışırken yürümeye devam ettim. Tek bir ses bile duymadım, hiçbir şey. Önce bir arabanın bana arkadan çarptığını düşündüm ama sonra sırt çantamdan çekilerek geriye doğru sürüklendiğimi fark ettim. Neler olduğunu anladığımda kocaman bir el ağzımı kapattı. Arkamdaydı, bu yüzden ona vuramadım. Mücadele etmeye devam ettim ama ona erişemedim.

"Kilometrelerce sürüklenmişim gibi hissediyordum ama High Sokağının başındaki mezarlığın karanlığına doğru sadece elli metreydi."

Alex Ruth'un sesinin sanki başka birisinin başına gelen bir olayı anlatıyormuşçasına uzak ve soğuk bir tona dönüştüğünü fark etti.

"Ağzıma bir bez parçası tıkıştırdı ve beni yere fırlattı. Başım kaldırımın kenarına çarptı ve yanaklarımdan aşağı kan akmaya başladı. O anda, pantolonumun fermuarını açmak için uzanmıştı ve benimse tek düşünebildiğim şey kandı. Çok fazla kan vardı. Kot pantolonum ayak bileklerime kadar sıyrılmıştı. Ayağını baldırıma koydu ve ağırlığını verdi. Acıyı aldırış etmemeye ve kalkmaya çalıştım. Başımın sağ tarafına tekme attı ve o zaman fermuarını açtığını ve pantolonunu indirdiğini duydum."

Ruth derin bir nefes aldı. "Ancak o zaman bana tecavüz edeceğini anladım. Çığlık atmaya çalıştım ama ağzımdaki bez parçası ses çıkarmamı engelledi."

"Sırt çantamı çıkartıp attı ve sonra dizlerini bacaklarımı ayırmak için kullandı. Üzerime çıktı ve arkadan içime girdi. Acı o kadar korkunçtu ki nefes alamadım ve attığım çığlıklar ağzımın içindeki bez parçasını aşamadı. Birkaç kere bilin-

cimi kaybettim ve her kendime gelişimde ölmek için dua ettim."

Ruth'un yanaklarından gözyaşları süzülmeye başladı. "Devam et."

"Saatlerce sürmüş gibiydi ve sonunda işini bitirdi. Hızla ayağa kalktı, fermuarını çekti ve eğildi. Kulağıma fısıldadı, "Umarım hoşuna gitmiştir tatlım". Kafama yeniden tekme attı ve gitti. Bayılmışım ve ancak beni ambulansa yerleştirirlerken kendime geldim."

Alex uzandı ve Ruth'un elini sıktı. Eli buz gibi soğuktu ve titriyordu. Alex onu pek dikkatle dinlemiyordu. Devam etmeleri gerekiyordu.

"Hastanede ne kadar kaldın?"

"Yaklaşık iki hafta. Önce kafa yaralanmaları iyileşti; görünüşe göre kafa yaralanmaları çok kanıyor ama bu ciddi oldukları anlamına her zaman gelmiyor. Uzun süren diğeriydi."

Ruth diğer yaralanmadan bahsederken kendisini rahat hissetmiyordu, ama Alex Ruth'un olayın bütün acısını ve aşağılanmasını hissetmesine ihtiyaç duyuyordu.

"Kaç dikiş atıldı demiştin?"

Ruth'un yüzü acı içinde buruştu. "On bir."

Alex kendi özel cehenneminde yaşadığı dehşeti hatırlayan Ruth'un çenesinin kasılmaya başladığını gördü. "Ruth, neler çektiğini anlamaya çalışmam bile mümkün değil ve seni bunları yeniden yaşamak zorunda bıraktığım için üzgünüm ama iyileşmenin uzun süreli olması için bu gerekli."

Ruth başını tamam anlamında salladı ve tam anlamıyla güven duyan bakışlarını ona sabitledi.

"Peki, kendi kelimelerinle, bu canavar senden ne aldı?"

Ruth bir an düşündü. "Işık."

"Devam et."

"Artık hiçbir şey aydınlık değil. O geceden önce, her şeyi aydınlık gördüğümü düşünüyorum. Dünya aydınlıktı, hat-

ta kasvetli, gök gürültülü bir gün bile aydınlıktı, ama şimdi gözlerimde her şeyi karanlıklaştıran bir perde varmış gibi geliyor."

"Yaz günleri artık o kadar parlak, şakalar o kadar komik değil. İçimden hiçbir şey gelmiyor. Dünyaya ve içindeki herkese, hatta sevdiğim insanlara, bakış açım temelinden değişti.

"İntihar girişiminde bulunmana ne sebep oldu?"

Ruth üst üste attığı bacaklarını çözdü ve sonra öbür tarafa doğru tekrar bacak bacak üstüne attı. "Onu gördüğümde ilk önce şok geçirmiştim. O kadar kısa süre içerisinde serbest kalmasına, adaletin beni bu kadar hayal kırıklığına uğratmasına inanamamıştım ama sadece bu kadar değildi" dedi, sanki daha önce keşfetmemiş olduğu bir şeyi en sonunda fark ederken. "İçimdeki öfkeden hiçbir zaman kurtulamayacağımı anlamış olmamdı. Saf nefret damarlarımda dolaşıyor ve bu beni tüketiyor. Üzerimde hep böyle bir etkisinin olacağını fark ettim ve bununla ilgili yapabileceğim hiçbir şey yok. Sadece ikimizden birisi öldüğünde bitecek."

"Ama neden bu o değil de sen olmalısın?"

Ruth uzun uzun düşündü. "Çünkü bu seçeneklerden sadece birisini kontrol edebiliyorum."

Alex birkaç saniye ona baktı ve sonra not defterini kapatarak masanın üzerine koydu. "Belki de öyle değildir" dedi düşünceli bir şekilde, sanki aklma bir fikir gelmiş gibi. Aslında birlikte geçirdikleri tüm zaman boyunca bu noktaya doğru yönelmişti. "Bir şey denemek için bana katılmaya hazır mısın?"

Ruth tereddütlü görünüyordu.

"Bana güveniyor musun?"

"Tabii ki."

"Yardımcı olabileceğini düşündüğüm bir şey denemek istiyorum. Sanırım ışığın birazını sana geri verebiliriz."

"Gerçekten mi?" Ruth kahrolası bir mucize umut ederek, acınası bir şekilde sordu.

"Kesinlikle." Alex dirseklerini dizlerinin üzerine koyarak öne doğru eğildi.

"Başlamadan önce, bunun sembolik bir hayalde canlandırma egzersizi olduğunu anlamanı istiyorum."

Ruth başını peki anlamında salladı.

"Tamam o zaman, sadece ileriye doğru bak ve seninle birlikte bir yolculuğa çıkalım. Kendini adamın içtiği barın dışında hayal et, ama bir kurban değilsin. Güçlü, kendinden emin ve haklı hissediyorsun. Bardan çıkmasından korkmuyorsun, bunu bekliyorsun. Bu fırsatı ele geçirmeyi bekliyordun. Gölgelerin içinde gizlenmiyorsun ve korkmuyorsun."

Ruth'un sırtı düzleşti ve çenesi çok az öne doğru çıktı.

"Bardan çıkıyor ve onun birkaç metre arkasından yürüyorsun. Tehdit altında değilsin, yetişkin bir erkeğin arkasında yalnız bir kadınsın ve korkmuyorsun. Elin paltonun cebindeki bıçağı kavramış. Kendinden eminsin ve kontrol sende."

Alex Ruth'un bakışlarının mektup açacağına indiğini ve orada kaldığını gördü. Mükemmel.

"Yolun sonunda bir ara sokağa giriyor. Etrafta kimsenin olmadığı mükemmel anı bekliyorsun ve hızlanıyorsun. Bir metre arkasına kadar yaklaşıp şöyle diyorsun, "Affedersiniz." Şaşırmış bir ifadeyle arkasına dönüyor ve saatin kaç olduğunu soruyorsun.

Kendisine saldıran kişiyle, bu sadece bir canlandırma bile olsa, yüzleşme fikri Ruth'un nefes alış verişini hızlandırmıştı ama yutkundu ve başıyla onayladı.

"Saatine bakmak için bileğini kaldırdığında bıçağı karnına bütün gücünle saplıyorsun. Tenini yeniden teninde hissediyorsun ama bu sefer senin belirlediğin koşullarla. Geriye adım atarken şok içinde aşağıya doğru bakıyor. Yüzüne

bakıyor ve seni tanıyor. En sonunda, kim olduğunu anlıyor. Yere yığılırken o geceyi şöyle bir hatırlıyor. Kan tişörtünü kaplıyor ve etrafında birikiyor. Daha da uzaklaşıyorsun, kanın adamın bedeninden çıkmasını izliyorsun ve akan kan onun sana bütün hissettirdiklerini de alıp götürüyor. Kanının göllenmesini izliyorsun ve senin üzerindeki kontrolünün bittiğini anlıyorsun. Aşağıya doğru eğiliyor ve bıçağı alıyorsun. Kendi kontrolünü, kendi kaderini, kendi *ışığını* geri alıyorsun."

Ruth'un yüz ifadesi durgundu. Alex ona bir sigara teklif etme isteği duydu. Konuşmaya başlamadan önce birkaç dakika geçmesine izin verdi.

"İyi misin?"

Ruth başını evet anlamında salladı ve bakışlarını mektup açacağından uzaklaştırdı.

"Kendini daha iyi hissediyor musun?"

"Şaşırtıcı şekilde, evet."

"Bu, kendi hayatının kontrolünü geri aldığını görsel bir şekilde gösteren sembolik bir egzersiz."

"Kendimi iyi hissettirdi, neredeyse temizlenmiş gibi hissediyorum" Ruth buruk bir gülümsemeyle itiraf etti. "Teşekkür ederim."

Alex Ruth'un eline hafifçe vurdu. "Bence bu günlük bu kadar yeter. Haftaya aynı saatte?"

Ruth başını evet anlamında salladı, tekrar teşekkür etti ve ayrıldı. Alex kapıyı arkasından kapattı ve kahkahayla güldü.

Beş

Kim telefon konuşmasından aklı karışmış bir şekilde uzun adımlarla polis merkezine girdi. İçini bir şüphe kemiriyordu ama yanılmış olmayı umuyordu. Kimse o kadar aptal olamazdı herhalde.

11.000'den fazla çalışanıyla, Batı Midlands Polisi Londra'daki Metropolitan Polisinden sonra ülkedeki ikinci en büyük polis teşkilatıydı. Teşkilat Birmingham, Coventry, Wolverhampton ve Black Country'den sorumluydu.

Halesowen on adet Yerel Emniyet Birimine bölünmüş olan teşkilatta Dudley YEB'nin altında yer alıyordu ve emniyet amiri Young'un denetiminde bulunan dört polis merkezinden biriydi.

Halesowen gruptaki en büyük merkez değildi ama Kim onu diğerlerine tercih ediyordu.

"Neler oldu burada?" diye sordu nezaretten sorumlu komiser yardımcısına.

Adam anında kızardı. "Olay Dunn. Küçük bir... ımm... kaza geçirdi."

Şüpheleri doğru çıkmıştı, açıkçası birisi gerçekten de o kadar aptaldı.

"Ne kadar kötü bir kaza."

"Burnu kırıldı."

"Tanrım, Frank, lütfen bana şaka kaldıramadığım teorisini test ettiğini söyle."

"Kesinlikle hayır amirim."

Kim sessizce küfretti.

"Kim yapmış?"

"İki polis memuru. Whiley ve Jenks."

Kim ikisini de tanıyordu. Polis teşkilatındaki yaş aralığının iki zıt ucunda yer alıyorlardı. Whiley otuz iki yıldır polis memuruydu, Jenks ise sadece üç yıldır.

"Neredeler?"

"Soyunma odasındalar ami..."

"Bana bir daha amirim dersen Frank yemin ederim..."

Kim cümlesini tamamlamadan giriş kodunu tuşlayıp merkeze girdi ve sola döndü. İki toplum polisi[1] ona doğru geliyordu. Yüz ifadesini gördüklerinde, aralarından geçmesi için Kızıl Deniz gibi ikiye ayrıldılar.

Kim kapıya vurmadan hışımla erkek soyunma odasına daldı ve hedefindekileri bulana kadar labirent gibi dizilmiş dolapların arasından geçti.

Whiley elleri ceplerinde açık bir soyunma dolabının önünde duruyordu. Jenks ise başı ellerinin arasında bankta oturuyordu.

"İkinizin aklınızdan ne geçiyordu be!" diye bağırdı.

Jenks Kim'e bakmadan önce Whiley'e baktı. Whiley omuz silkti ve bakışlarını kaçırdı. Genç adam tek başınaydı.

"Üzgünüm... Dayanamadım... Bir kızım var... Ben sadece..."

Kim tüm dikkatini Jenks'e çevirdi. "Aşağılık herifi yakalamak için gece gündüz çalışmış olan kahrolası ekibin yarısının da kızları var."

Bir adım yaklaştı ve eğildi, yüzünü adamın yüzüne yaklaştırdı. "Ne yaptığın, neyi tehlikeye attığın hakkında bir fikrin var mı?" diye tısladı.

Adam yeniden Whiley'e baktı; Whiley çok üzgün görünüyordu ama Jenks'in bakışlarına karşılık vermedi.

1 *çev.n.* İngiltere'deki polis teşkilatlarında silah taşımayan ve risk taşımayan genel kolluk görevleri yerine getiren üniformalı sivil görevliler.

"Çok hızlı oldu. Ben... ah Tanrım...."

"Umarım buna değmiştir, çünkü zeki avukatı polis şiddeti sebebiyle serbest kalmasını sağladığında adamın çekmiş olacağı tek ceza bu olacak."

Jenks iki yana sallanan başını ellerinin arasına aldı.

"Adam düşüverdi..." dedi Whiley, inandırıcılıktan uzak bir şekilde.

"Kaç kere?"

Whiley soyunma dolabının kapağını kapattı ve bakışlarını kaçırdı.

Leonard Dunn'un görüntüsü Kim'in gözünün önüne geldi. Mahkeme salonundan çıkıp giderken gülümseyerek el sallıyordu. Tekrar istismarda bulunmak için özgürdü.

Kim ekibinin bu soruşturmaya harcadığı saatlerce çalışmayı düşündü. Hiçbirine mesai saatlerini dikkate almamalarını söylemesine gerek kalmamıştı. Zaman zaman Dawson bile herkesten önce masasında oluyordu.

Grup olarak saldırıdan cinsel suçlara ve cinayete kadar farklı soruşturmalarda çalışmışlardı ve her bir soruşturma içlerinden birisi için kişisel hale gelmişti. Ama bu iki küçük kız hepsi için kişisel olmuştu.

Dawson bir kız bebek babasıydı ve kızı, sevgisi sınırlı olan bu adama tatlı diliyle bir şekilde kendisi sevdirmeyi başarmıştı. Bryant'ın ergenliğinin sonlarında bir kızı vardı ve Kim'e gelince... yedi tane koruyucu aile herkeste birtakım yaralar bırakırdı.

Bu soruşturma işte ya da iş dışında bir dakika bile onları yalnız bırakmamıştı. Çalışmıyorken, kızların o evde hala babaları denilen o adamla kapana kısıldıklarını, ofis dışında geçirdikleri her dakikanın, iki masum hayatın çektiği acıyı bir o kadar uzattığını düşünmeye başlıyorlardı. Bu da uzun saatler çalışmak için oldukça yeterli bir teşvikti.

Kim şüphelerini yetkililere bildirme cesaretini toplamış olan genç öğretmeni düşündü. Mesleki itibarını riske atmış, etrafındaki herkesin kendisini küçümsemesi ihtimalini göze almış ve her şeye rağmen ihbarda bulunma cesaretini göstermişti.

Bütün bunların hiçbir işe yaramayacak olma ihtimali midesine bir yumruk gibi inmişti.

Kim bir polis memurundan diğerine baktı. İkisi de ona bakamıyordu.

"Kendinizi savunmak için söyleyecek bir şeyiniz var mı?"

Kendi kulağına bile sesi bir çift erkek öğrenciyi masasının çekmecesine kurbağa koydukları için azarlayan bir müdire gibi geliyordu.

Bir şeyler daha söylemek için ağzını açtı ama böylesine berbat bir ümitsizlik karşısında o bile bağırmaya devam edemiyordu.

Adamlara son bir öfkeli bakış attıktan sonra topukları üzerinde dönerek odadan çıktı.

"Amirim, amirim... bir dakika bekleyin."

Kim döndüğünde Whiley'nin kendisine doğru koştuğunu gördü. Adamın kısa gri saçlarının her bir teli polis teşkilatındaki kariyeri boyunca ağarmış ve belindeki santimler gene bu süre içinde artmıştı.

Kim döndü ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Ben... Ben sadece açıklamak istedim." Başıyla soyunma odasını işaret etti. "Kendisine hâkim olamadı, onu durdurmaya çalıştım ama çok hızlıydı. Bakın, oraya daha önce gitmiştik... kısa süre önce. Aile içi şiddet olayıydı ve Jenks kendisini suçluyordu çünkü onları gördük, anlıyorsunuz ya. Küçük kızları... kanepede kıvrılmışlardı. Neler olup bittiğini anlayabilmemizin... durdurabilmemizin hiçbir yolu olmadığını ona açıklamaya çalıştım."

Kim hayal kırıklığını anlıyordu. Ama kahretsin, adamı yakalamışlardı.

"Şimdi Jenks'e ne olacak? O iyi bir polis memuru."

"İyi polis memurları şüphelileri dövmezler Whiley."

Aslında bunu yapmak bir iki defa kendisine de çok cazip gelmişti.

Bir parçası bütün mahkeme salonlarına cehennemde özel bir yere açılan ve çocuk istismarcılarının gönderildiği gizli bir kapak yapılmasını istiyordu.

Whiley ellerini pantolonun ceplerinin içine daha da soktu. "Bakın... emekli olmama bir hafta kaldı ve..."

Ah, şimdi anlamıştı. Asıl öğrenmek istediği, bu olayın kendisini nasıl etkileyeceğiydi. Kim Leonard Dunn'un evindeki bodruma girdiklerinde Dawson'un yüzünü ve ilk DVD'nin herkesi nasıl felce uğrattığını düşündü. Masasından ayrılamadığı için Bryant'ın eşini arayıp sinemaya gitme planlarını iptal ettiği gözünde canlandı. Stacey'nin sık sık burnunu çektiğini ve tuvalete gittiğini hatırladı.

Ekibinin en yeni üyesi olan genç ve parlak dedektif, duygularının derinliğini ekibin geri kalanına göstermemeye kararlıydı.

Ve şimdi soruşturma kahrolası mahkemeye bile gitmeyebilirdi.

Kim başını iki yana salladı. "Biliyor musun memur bey; gerçekten umurumda değil."

Altı

Ruth'la seansından memnun kalan Alex, hastalarının son derece güven verici bulduğu çerçevelenmiş sertifikaların önünde durdu. Londra Üniversitesi Tıp Fakültesi Tıp Lisansı Diploması, Kraliyet Psikiyatristler Birliği Üyeliği ve Uzmanlık Eğitimini Tamamlama Sertifikası eğitiminin en fazla çaba gerektiren yıllarını temsil ediyordu. Bunun nedeni sıkı çalışmak değildi. 131 olan zekâ düzeyi o işi kolayca halletmesini sağlamıştı, zor olan çalışmanın sıkıcılığı ve akranlarıyla profesörlerin ne kadar aptal olduğunu belli etmemek için yoğun çaba sarf etmesiydi.

Elde ettiği en kolay başarı psikiyatride yapmış olduğu doktora derecesiydi. Bu, duvarındaki hastalarının gerçekten anladığı tek sertifikaydı.

Alex kâğıt üzerindeki başarılarından gurur duymuyordu. Kafasında hedeflerine ulaşacağına dair hiçbir kuşku yoktu. Sertifikaları sadece tek bir sebepten dolayı sergileniyordu: güven kazanmak.

Eğitiminin ardından, Alex ana planının ikinci kısmına girişmişti. İki yılını bir geçmiş oluşturmaya harcamıştı; zihin sağlığı mesleğinin zorlu sınırları içerisinde kendisine saygınlık kazandıracak vaka çalışmaları yapmış ve makaleler yazmıştı. Meslektaşlarının fikirleri onun için bir önem taşımıyordu; onu harekete geçiren tek şey daha sonraki yıllarda sorgulanamayacak bir itibar kazanmaktı. Gerçek çalışmasına başlamaya hazır olduğunda gerekli olacak itibarıydı. Şimdi gerekli olan itibarıydı.

O yıllar boyunca Alex uzmanlığını yargı sistemine peşkeş çekmeye mecbur kalmış, yargı sürecine bulaşmış olan ayak takımına psikolojik değerlendirmeler sunmuştu. Bu nahoş bir zorunluluk olmuştu ama dağılmış bir ailenin ergen kurbanı olan Tim'le temas kurmasını sağlamıştı. Tim öfkeli, kötü kalpli biriydi ama becerikli bir kundakçıydı. Alex'in yapacağı değerlendirmenin Tim'in yetişkin hapishanesinde uzunca bir süre hüküm giymesini ya da bir psikiyatri biriminde kısa süreliğine kalmasını sağlama gücü vardı.

Kendisine bahşedilen hünerleri kullanmakta her zaman becerikli olan Alex, Tim'le her ikisinin de yararına olacak bir ortaklık kurmuştu. Tim, Forrest Hills Psikiyatri Biriminde dört ay kalmış, sonrasında da iki kişinin ölümüne neden olan ve Kim'in şu anda keyfini çıkarttığı özel muayenehaneyi açmasını sağlayan mirasa konmasını sağlayan bir yangın çıkarmıştı. Bu muayenehanede görmek istediği denekleri titizlikle seçebiliyordu. Teşekkürler, Annecik ve Babacık.

Tim'in en sonunda intihar ederek kendi işini bitirmesi Alex açısından oldukça talihli olmuştu.

O yıllarda hiçbir şey boşa harcanmamıştı. Hastaların her biri duyguları tarafından harekete geçirilen insanlara yönelik, onların güçlü yönlerini, motivasyonlarını ve en önemlisi de zayıflıklarını içeren daha iyi bir bakış açısının oluşturulması amacına hizmet etmişti.

Zaman zaman araştırmaya başlamak için duyduğu arzu ona eziyet ediyordu, ama zamanlama çok önemli iki etken tarafından belirleniyordu.

Birincisi güvenlik ağlarının oluşturulmasıydı. Oluşturduğu mükemmel itibar daha sonra ona yöneltilebilecek herhangi bir görevi suiistimal suçlamasına kuşku düşürecekti.

Buna ek olarak, sabırla uygun adayların ortaya çıkmasını beklemişti. Deneyi için kolayca yönlendirilebilen ve bilin-

çaltlarında bağışlanamayacak eylemlerde bulunmaya yönelik bir arzu duyan kişiler gerekiyordu. Deneğin akıl sağlığının sağlam olması gerekiyordu ama Alex'in kendisini daha fazla güvenceye almayı tercih etmesi halinde aklını kaybetme potansiyelinin de bulunması gerekiyordu.

Alex, Ruth Willis'in çalışma için mükemmel olacağını daha ilk görüşmelerinde anlamıştı. Kadının hayatının kontrolünü yeniden eline almak için içinde duyduğu çaresizliği hissetmişti. Zavallı küçük Ruth bu bitişe ne kadar ihtiyacı olduğunun farkında bile değildi. Ama Alex biliyordu ve önemli olan tek şey buydu. Aylarca sabretmek, bu ana, yani finale ulaşmasını sağlamıştı.

Eğer herhangi bir şey yanlış giderse yapacağı suçlamaların göz ardı edileceği bir denek seçmişti. Deneğin başarısız olmamasını sağlamak için zaman harcamıştı. Bu arada başka muhtemel adaylar, yani seçilme ayrıcalığına sahip olabilecek, üzerlerinde uğraştığı kişiler çıkmıştı ama en sonunda seçilen Ruth olmuştu.

Diğer hastaları önemsizdi, amacına hizmet eden araçlardı. Onlar, Alex gerçek işini yürütürken imrenilecek yaşam tarzını sürdürmesine mali destek olmanın zevkini çıkartıyorlardı.

Alex bir yandan zihninde alışveriş listesi hazırlarken veya planının bir sonraki kısmını geliştirirken, hastalarını başıyla onaylayarak, yatıştırarak ve onlara güven vererek saatler geçirmişti; bunların hepsi hastalarına saati 300 sterline mal olmuştu.

BMW Z4'ün ödemeleri stresten kaynaklanan çalma hastalığına yakalanmış olan bir emniyet müdürünün eşi tarafından karşılanıyordu. Alex arabayı seviyordu, bu yüzden bu hastanın yakın bir zamanda iyileşmesi pek mümkün görünmüyordu.

Hagley'daki üç katlı Viktorya tarzındaki evin aylık 2.000 sterlinlik kirası bir emlak zinciri sahibi tarafından ödeni-

yordu. Adamın oğlu paranoid kendi kendini düşman görme bozukluğu geçiriyordu ve haftada üç gün Alex'i görmeye geliyordu. Sohbet sırasında gelişigüzel söylenen özenle seçilmiş birkaç kelimeyle çocuğun inanışlarını bilinçaltında güçlendirmek, onun da iyileşmesinin yavaş olmasını sağlıyordu.

Şöminenin üzerinde gururla duran portrenin önünde durdu. Portredeki adamın soğuk, duygusuz gözlerinin derinliklerine bakmak ve kendisini anlar mıydı diye merak etmek hoşuna gidiyordu.

Bu Alex'in gurur duyduğu tek atasının soluk siyah beyaz fotoğrafına bakılarak yapılmış yağlı boya bir tabloydu.

Jack Amca diye çağırmaktan hoşlandığı bu adam, 1870'lerde bir "Pazarlıkçı" daha iyi bilinen adıyla cellattı. Billington'lara sahip Bolton şehrinin ve Pierrepoint'lara sahip Huddersfield şehrinin aksine Black Country'de bu korkunç görevi yerine getiren bir aile hanedanı yoktu ve Jack Amca zanaatı tesadüfen edinmişti.

Ailesine bakmadığı için hapse atılmış olan Jack Amca, en uzun süre görev yapan ve 450 erkek ve kadını astığına dair kayıt bulunan, infazcı William Calcrat'ın ziyareti sırasında Stafford Hapishanesinde yatıyordu.

O gün Calcraft iki kişiyi asma görevini gerçekleştirmek için gelmişti ve bu yüzden bir gönüllüye ihtiyacı vardı. Jack Amca gönüllü olan tek mahkumdu. Calcraft yavaş, acı veren bir ölüme sebep veren kısa ip tekniğini tercih ediyordu; bu da ölümü hızlandırmak için asistanın hükümlünün bacaklarına asılmasını gerektiriyordu.

Jack Amca uzmanlık alanını bulmuştu ve daha sonra cellat olarak ülkeyi dolaşmıştı.

Portresinin önünde durmak Alex'e her zaman bir aidiyet, uzak akrabalarından birine yakın olma hissi veriyordu.

Adamın sert, duygusuz suratına bakarak gülümsedi. "Ah, keşke işler senin zamanındakiler kadar kolay olsaydı Jack Amca."

Alex köşedeki masaya oturdu. En sonunda başyapıtına başlamıştı. Yıllardır kafasını kurcalayan soruların cevaplarını bulma yolculuğu başlamıştı.

Uzun, tatmin edici bir nefes verdi ve Clairefontaine kâğıt ve Mont Blanc kalem almak için en üst çekmeceye uzandı.

Kendi tarzında eğlenmenin vakti gelmişti. *Sevgili Sarah*, diye başladı.

Yedi

Ruth Willis dükkânın kapı aralığında gölgelerin içinde ayakta duruyor, parka doğru bakıyordu. Soğuk, metal bir kazık gibi yerden ayaklarına, oradan da bacaklarına işliyordu. İdrar kokusu etrafını sarmıştı. Sağ tarafındaki plastik bidon çöple dolup taşmıştı. Cips paketleri ve sigara izmaritleri asfalta saçılmıştı.

Hayalde canlandırma egzersizi zihninde son derece berraktı. Alex yanı başındaydı.

"Gölgelerin içinde gizlenmiyorsun ve korkmuyorsun."

Hiç korku duymuyordu; yalnızca gerçek bir kişi olduğu o zamanlarda sınavlardan başarılı sonuçlar almadan hemen önce hissettiği endişeli beklenti vardı.

"Bardan çıkmasından korkmuyorsun, bunu bekliyorsun."

Işığını elinden aldığı gece *o da* bu şekilde hissetmiş miydi? Ruth'un süpermarketten çıkmasını izlerken *o da* heyecanla titremiş miydi? Şu an bedenini kaplayan haklılık duygusunu *o da* hissetmiş miydi?

Bir siluet parkın aşağıdaki kapısından çıkarak dörtyol ağzında durdu. Sokak lambasının ışığı bir adamla köpeğini aydınlatıyordu. Bir süre araç geçmedi ama köpeğini yürüten adam çift yönlü yoldan karşıya geçmeden önce sesli sinyali bekledi. Kurallara uyuyordu.

"Bir kurban değilsin. Güçlü, kendinden emin ve haklı hissediyorsun."

Adam Ruth'un hizasına geldiğinde durdu. Ruth kıpırdamıyordu. Üç metre ileride adam eğildi ve sağ ayakkabısının bağcıklarını yeniden bağlarken tasmanın kayışını sol ayağının altına yerleştirdi. Köpek Ruth'a doğru baktı. Onu görebiliyor muydu? Bilmiyordu.

"Kendinden eminsin ve kontrol sende."

Çok kısa bir anlığına, ileri atılma, mutfak bıçağını adamın eğilmiş sırtına saplama ve onun yüz üstü yere düşmesini izleme isteği duydu, ama buna direndi. Hayalde canlandırma doruk noktasına ara sokakta ulaşıyordu. Planına bağlı kalmalıydı. Ancak o zaman özgür olabilirdi. Ancak o zaman ışığını geri alabilirdi.

"Yetişkin bir erkeğin arkasında yalnız bir kadınsın ve korkmuyorsun."

Gölgeden çıktı ve adamı birkaç adım geriden takip etmeye başladı. Yolda birbiriyle yarışan iki arabanın gürültüsü, tenis ayakkabılarının çıkarttığı sesi bastırıyordu.

Ara sokakta, Ruth'un ayak sesleri açıkça duyuldu. Adamın vücudu gerildi; arkasında birisinin olduğunu hissetmişti ama arkasına dönmedi. Arkasındaki yayanın yanından geçmesini umuyormuşçasına biraz yavaşladı. Ama Ruth bunu yapmayacaktı.

"Elin paltonun cebindeki bıçağı kavramış."

Ara sokağın ortasına doğru, tam olarak hayalde canlandırdığı yerde, adımlarıyla birlikte kalp atışları da hızlandı.

"Affedersiniz" dedi, Alex'in kelimeleri ağzından dökülürken, sesinin sakinliğine şaşırarak.

Bir kadın sesi duyunca adamın bedeni rahatlamıştı; yüzünde bir gülümsemeyle arkasına döndü. Büyük hata.

"Saatin kaç olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu Ruth.

Adamın suratıyla yüzleştiğinde yüz ifadesi değişmedi. Adam ona arkadan tecavüz etmişti ve yüz hatları onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Onu geçmişe götüren şey sesti.

Köpeği yürüyüşe çıkardığı için adamın nefesi hızlanmıştı. Bu, adam içini parçalarken çok iyi hatırladığı bir sesti.

Adam ceketinin lastikli yeninin altındaki saatini çıkarmak için sağ elini kullandı.

"Bakayım..."

Bıçak karnına kolayca saplandı; teni, kasları ve titreşen organları geçerek ilerledi. Bıçağın keskin tarafı yukarıya döndü ve Ruth yukarıya doğru iterken kemikle buluştu. Bıçağı yavaşça döndürdü ve mutfak mikseri gibi yoluna çıkan her şeyi doğradı. Eli kısa bir süre için adamın karnına değdi, daha ileri gidemiyordu.

"Tenini teninde hissediyorsun ama bu sefer senin belirlediğin koşullarla."

Bıçağı adamın karnından çıkartırken içini bir başarı hissi kapladı. Adamın direnişinin üstesinden gelmek için bıçağı yukarı itip çevirmek onu tatmin etmişti.

"Kanının göllenmesini izliyorsun ve senin üzerindeki kontrolünün bittiğini anlıyorsun."

Adam sağ eliyle yarayı kavradığında bacakları yalpaladı. Açılmış parmaklarının arasından kanlar süzülüyordu. Yarayı daha sıkı kavradı. Şaşkın bir şekilde aşağıya sonra Ruth'un gözlerinin içine ve yeniden aşağıya doğru baktı; Ruth'un orada olmasıyla bıçak yarası arasındaki ilişkiyi kavrayamıyor gibiydi.

"Kendi kontrolünü, kendi kaderini, kendi ışığını geri alıyorsun."

Adam hızlıca gözlerini kırptı, bir anlığına görüşü düzeldi ve olduğu yerde durdu.

Ruth'un bütün duyuları harekete geçti; ara sokağın sonundan gürültüyle bir kamyon geçti. Sesi kulaklarını tırmaladı. Ağır metalik bir koku burun deliklerini doldururken kusacak gibi oldu. Köpek hafifçe inledi ama kaçmadı.

"Kendi kontrolünü, kendi kaderini, kendi ışığını geri alıyorsun."

Ruth bıçağı geri çekti ve sonra yeniden sapladı. İkincisi o kadar derine girmedi ama momentum adamı geriye doğru itti. Kafasının arkası betona çarptığında mide bulandırıcı küt diye bir ses duyuldu.

"Kendi kontrolünü, kendi kaderini, kendi ışığını geri alıyorsun."

Bir şey yolunda gitmemişti. Hayati bir detayı kaçırmıştı. Hayalde canlandırırken bedenini huzur ve sakinlik kaplıyordu.

Acı içinde kıvranan bedenin başında dikildi ve bıçağı tekrar adamın etine sapladı. İnleyince onu tekrar bıçakladı.

Adamın sol ayağını tekmeledi. "Ayağa kalk, ayağa kalk, ayağa kalk" diye bağırdı ama adamın ayağı vücudunun geri kalanı gibi hareketsiz yatıyordu.

"Kendi kontrolünü, kaderini, ışığını geri alıyorsun."

"Ayağa kalk kahrolası" adamın kaburgalarına bir tekme savurdu. Adamın açık ağzından kan fışkırdı. Çıldırmış bir memeli gibi kıvranırken gözleri yuvalarında geriye devrildi. Köpek başının etrafında koşturuyordu, ne yapması gerektiğini bilmiyor gibiydi.

Gözyaşları Ruth'un yanaklarından yuvarlanarak aktı. "Ver bana, seni adi herif. Hadi bana geri ver" diye emretti.

Adamın bedeni hareketsizleşti ve ara sokak sessizleşti. Ruth duruşunu dikleştirdi. Kan cansız bedenin altında dökülmüş bir boya gibi gölcük oluştururken Ruth bekledi. Rahatlama neredeydi? Kurtuluşu neredeydi? Işığı hangi cehennemdeydi? Köpek havladı. Ruth Willis döndü ve koşarak oradan kaçtı.

Sekiz

Her şey bir cesetle başladı, diye düşündü Kim, Golf GTI'dan inerken.

Bryant arabanın altında kalmamak için önünden hızla kaçan üniformalı polis memurunu kastederek "Neredeyse eziyordun onu şef" dedi.

"Metrelerce uzağındaydım."

Kim eğilerek güvenlik şeridinin altından geçti ve beyaz çadırın etrafında dolanmakta olan floresan ceketlere doğru ilerledi. İki şeritli bir yol olan Thorns Yolu, Lye'i Dudley şehrine bağlayan ana hattın bir parçasını oluşturuyordu.

Yolun bir tarafında bir park ve evler yer alıyordu. Öbür taraf ise bir spor merkezi, bir okul ve The Thorns barından oluşuyordu.

Mart ayının ortasında gündüz sıcaklığı neredeyse çift hanelere çıkmıştı ama karanlık çökünce termometre cıvası Şubat ayı değerlerine geri düşmüştü.

Bryant kimliklerini gösterirken, Kim kimseye aldırmadan cesede yöneldi. Brierley Hill'in daha nezih kesimlerinden biri olan Amblecote'e doğru uzanan sıra evlerin bittiği köşeden karanlık bir su oluğu geçiyordu.

Yaya geçidinin sol tarafındaki, üzerini yabani ot, çimen ve köpek pisliği bürümüş bir arazi parçası an itibariyle suç mahalli görevlileri ya da araba kaportacısı çalışanları tarafından çiğneniyordu.

Kim beyaz çadıra girdi ve inledi. En sevdiği patolog olan Keats cesedin üzerine eğilmişti.

"Ah, Kıdemli Baş Dedektif Stone. Görüşmeyeli çok uzun süre oldu" dedi adam, ona bakmadan.

"Seni geçen hafta gördüm, Keats. İntihar eden bir kadının otopsisinde."

Keats yukarıya doğru baktı ve başını iki yana salladı. "Hayır, zihnimden uzaklaştırmış olmalıyım. Biliyorsun, insanlar travmatik olaylar karşısında böyle yaparlar. Bu bir kendini koruma mekanizması. Aslında adınız ne demiştiniz?"

"Bryant, lütfen Keats'e komik olmadığını söyle."

"Adamın yüzüne karşı yalan söyleyemem şef."

Adamlar kendi aralarında sırıtırken Kim başını iki yana salladı.

Keats düz bir kafası ve sivri bir sakalı olan ufak tefek biriydi. Birkaç ay önce otuz yıllık eşi, adamı itiraf edebileceğinden çok daha fazla yas içinde bırakarak beklenmedik bir şekilde ölmüştü.

Kim bazen Keats'ın kendisiyle biraz dalga geçmesine izin veriyordu. Ama sadece arada sırada.

Yüzükoyun yatmakta olan sahibinin yanı başında arka ayakları üzerinde oturarak sabırla bekleyen Border Collie cinsi köpeğe doğru döndü.

"Köpek niye hala burada?"

"Tanık, şef" dedi Bryant ukalaca.

"Bryant, hiç şaka kaldıracak havada..."

"Tüylerine sıçrayan kan" diye ekledi Keats.

Kim daha yakından baktı ve köpeğin ön ayağındaki birkaç lekeyi fark etti. Çevresindeki etkinliği zihninden uzaklaştırdı ve suç mahallinin en önemli kısmına, yani cesede odaklandı. Kırklı yaşlarının başlarıyla ortaları arasında beyaz bir erkek gördü; fazla kiloluydu ve üzerinde ucuz bir kot pantolon ve çok fazla yıkanmaktan sigara külü rengi almış beyaz bir tişört vardı. Üzerinde kesik izleri bulunan kıyafe-

tin ön kısmını koyu kırmızı bir leke kaplamıştı. Kan alt tarafa sızarak bir gölcük oluşturmuştu. Yerdeki izlere bakılırsa, adam geriye doğru düşmüştü.

Montu yeniydi; göbeğini kapatmadığı açıkça belli olan orta kalitede, kısa bir deri monttu. Fermuarın iki tarafını bir araya getirmek tamamen hayaldi. Onu seven ve genişlemekte olan cüssesini görmezden gelen birisinden, muhtemelen annesinden gelen bir Noel hediyesiydi. Kıyafet keskin bir objenin delmesine karşı bir koruma sağlamamıştı.

Saçı grileşmeye başlamıştı ve çok uzundu. Yüzü temiz traşlıydı ve hala şaşkın bir ifade taşıyordu.

"Cinayet silahı?"

"Henüz bir şey bulamadık" dedi Keats, arkasına dönerken.

Kim eğildi ve adli fotoğrafçıyla göz teması kurdu. Adam başıyla onaylayarak cesedin gerek duyduğu fotoğraflarını çektiğini belirtti. Fotoğrafçı dikkatini köpeğe çevirdi.

Kim sırılsıklam tişörtü dikkatlice kaldırdı. Kanamanın çoğu tek bir bıçak yarasından kaynaklanıyor gibiydi.

"En üsttekinin ölüme sebebiyet veren yara olduğunu tahmin ediyorum" diye ekledi Keats. "Ve sen sormadan söyleyeyim 12 ila 15 santim arası bir mutfak bıçağı."

"Çok uzakta olamaz" dedi Kim, herhangi bir kişiye doğrudan hitap etmeden.

"Nereden anladın? Her yerde olabilir. Katil yanında götürmüş olabilir."

Kim başını hayır anlamında salladı. "Saldırı planlanmış olabilir: gecenin geç vakti, karanlık ara sokak; ama işin içine aşırı öfke karışmış. Bu saldırıda duygusallık var. İlk yara işi bitirmiş ama üç tane 'geber' yarası var."

Kim gözlerini cesede dikmeye devam etti, saldırıya eşlik eden öfkeyi sanki etrafını çevreleyen havaya sinmişçesine hissediyordu. Başını kaldırdı. "Suçu işlerken katilin öfkeden gözü dönmüştür ama her şey bittikten sonra adrenalin seviyesi düşer ve sonra ne olur?"

Bryant Kim'in mantığını yürütmeye devam etti. "Ne yaptığını anlarsın, hala elinde ne tuttuğunu görürsün ve olayla bağlantından mümkün olduğunca çabuk kurtulmak istersin."

"Bıçaklama son derece kişiseldir Bryant. Neredeyse samimiyet derecesinde bir yakınlık gerektirir."

"Ya da kötü sonuçlanmış bir gasp olabilir. Üzerinden bir cüzdan çıkmadı."

Kim Bryant'ın son yorumuna aldırış etmedi ve cesedin sol tarafında yere yattı. Yan döndü ve sağ ayağını kurbanın ayağının hemen yanma yerleştirdi. Çakıl yolun soğuğu, kıyafetlerini geçip içine işliyordu.

Keats başını iki yana sallayarak onu izliyordu. "Ah Bryant, her gün neler çekiyor olmalısın."

"Keats, gerçekten tahmin bile edemezsin."

Kim ikisine de aldırış etmedi. Kolunu geriye çekti ve sonra bıçaklama hareketi yapar gibi öne doğru hamle yaptı. Elinin hizası adamın göğüs kemiğinin ortasına denk geliyordu. Eliyle yaranın olduğu yere hamle yapmaya çalıştı ama ulaşamadı.

Yerde aşağıya doğru biraz süründü ve hareketi tekrarladı. Elinin hizası tekrar yaranın birkaç santim üzerine denk geldi.

Çok az daha aşağıya doğru süründü, gözlerini kapattı ve etrafındaki meraklı bakışları görmezden geldi. Ne düşündüklerini umursamıyordu. Daisy Dunn'un o köhne bodrumun ortasında ayakta dikildiğini düşündü. Korkmuş, titreyen çocuğun babasının seçtiği bir kıyafeti giydiğini gözünde canlandırdı. Bu sefer kolunu hiddetle ileri doğru savurdu. Öldürmeye hazır birisinin öfkesiyle. Gözlerini açtı ve öne doğru eğildi. İşaret parmağı yaranın tam üzerindeydi. Aşağıya doğru baktı, ayakları artık aynı seviyede değildi. Yaranın hizası üzerine denk gelecek rahat, doğal bir bıçakla-

ma konumu elde etmek için on-on iki santim kadar aşağıya kaymıştı.

Kim ayağa kalktı ve kot pantolonundaki tozları silkeledi.

Aradaki farkı kendi boyundan çıkarttı. "Katil 1,60 ya da 1,62'den daha uzun değil."

Keats gülümsedi ve sakalını okşadı. "Biliyor musun Bryant, dedektiflik o kadar kolay olsaydı..."

"Bilmem gereken başka bir şey var mı?" diye sordu Kim, çadırın çıkış eteğine doğru ilerlerken."

"Düzgün bir şekilde incelemek için onu mekanıma götürene kadar yok" dedi Keats.

Kim bir an durdu ve manzarayı inceledi. Suç mahalli görevlileri kanıt bulmak için bölgeyi araştırıyorlar, polis memurları kapı kapı dolaşıyor, ifadeler alınıyor ve ambulans cesedi kaldırmak için hazır bekliyordu. Artık orada bulunmasına gerek yoktu. İhtiyaç duyduğu her şeyi almıştı. Bütün parçaları birleştirmek ve neler yaşandığını ortaya çıkarmak artık ona kalmıştı.

Bir şey söylemeden çadırdan çıktı ve ara sokağın girişinde nöbet tutmakta olan iki polis memurunun yanından geçti.

Kendi aralarında mırıldandıklarını duyduğunda üç metre uzaklaşmıştı. Birden durdu, Bryant neredeyse arkadan kendisine çarpıyordu. Döndü ve geriye yöneldi.

"Ne dedin sen Jarvis?"

Kim kıdemli dedektifin önüne dikildi ve ellerini pantolonunun ceplerine soktu. Adamın yüzü kızarmıştı.

"Biraz önce söylediğin şeyi tekrarlamak ister misin? Bryant'ın seni duyduğunu sanmıyorum."

Uzun boylu, zayıf polis memuru başını salladı. "Öyle demek..."

Kim Bryant'a döndü. "Bu Kıdemli Dedektif Jarvis biraz önce bana "duygusuz kaltak" dedi."

"Hadi be..."

Kim Bryant'la konuşmaya devam etti. "Aslında, yaptığı değerlendirmenin tamamen yanlış olduğunu söylemiyorum ama bunu açıklamasını istiyorum."

Yeniden geriye doğru bir adım atmış olan Jarvis'e döndü. "Bu yüzden, lütfen, devam et."

"Ben sizden bahsetmiyor..."

"Jarvis, yaptığın yorumu açıklayacak kadar karakterli olabilseydin sana çok daha fazla saygı duyacaktım."

Adam hiçbir şey söylemedi.

"Ne yapmamı isterdin, ha? Adam hayatını kaybettiği için gözyaşlarına boğulmam mı gerekiyordu? Öldüğü için yas tutmamı mı istiyorsun? Dua etmemi mi? İyi özellikleri için ağıt yakmamı mı? Ya da ipuçlarını bir araya getirip bunu yapan her kimse onu mu bulmalıyım?"

Kim adamın gözlerinin içine bakmaya devam etti.

Adam gözlerini kaçırdı. "Özür dilerim, amirim. Öyle dememeliy..."

Kim çoktan uzaklaştığından özrünün kalanını duymadı.

Polis kordonuna ulaştığında, Bryant hemen arkasındaydı. Eğilerek bandın altından geçti ve sonra duraksadı. Polis memurlarından birine döndü.

"Birisi köpekle ilgilenildiğinden emin olabilir mi?"

Bryant kahkahayı bastı.

"Vay canına şef, tam seni tanıdığımı düşündüğümde beni şaşırtıyorsun."

"Ne oldu?"

"Burada yol kapatıldığı için polis memurlarına kötü davranılıyor, daha önce hiç suç mahalli görmemiş yeni memurlar çalışıyor, kıdemli bir dedektif azarlanıyor ve sen kahrolası köpeğin rahatı yerinde mi diye endişeleniyorsun."

"Köpek kariyer planlarını yaparken bu durumu düşünmemişti. Diğerlerinin düşünmesi gerekiyordu."

Bryant arabaya bindi ve emniyet kemerini taktığını kontrol etti; hem de iki kere. "Neşelen, bu olay kötü sonuçlanan basit bir gasp olayı olmayabilir."

Kim konuşmadan suç mahallinden uzaklaştı.

"Yüz ifadenden anlayabiliyorum. Birisi Barbie bebeğini çalmış ve kaynar suya atmış gibi görünüyorsun."

"Hiç Barbie bebeğim olmadı, olsaydı bile onu kendim parçalardım."

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Kim ne demek istediğini biliyordu ve Bryant bunu söyleyebilecek ve sonrasında burnu bile kanamadan kalabilecek tek dedektifti.

Bryant ceketinin cebinden bir paket şeker çıkarttı. Kim'e uzattı ama Kim istemedi.

"O şeyleri yemeyi gerçekten azaltmaya çalışmalısın" dedi Kim, mentol kokusu arabasına yayılırken.

Günde kırk taneyi bulan sigara alışkanlığını bıraktıktan sonra Bryant çok güçlü öksürük pastillerine bağımlı hale gelmişti.

"Düşünmeme yardımcı olduklarını biliyorsun."

"O halde, birkaç tane daha ye."

Bryant'ın aksine, Kim bu vakanın gasp olmadığını kesin olarak biliyordu, bu yüzden cevaplanması gereken başka sorular vardı: kim, ne zaman, nasıl ve neden?

"Nasıl"ın cevabı oldukça belliydi, 12 ila 18 cm arasında olduğunu tahmin ettiği bir bıçak kullanılmıştı. "Ne zaman" için en iyi tahmin otopside ortaya çıkacaktı Geriye "Kim" ve "Neden" kalıyordu.

"Neden"i belirlemek bir suç soruşturması için son derece önemli olsa da Kim için hiçbir zaman yapbozun en önemli parçası olmamıştı. Bu, bilimsel kanıtlarla desteklenemeyecek olan tek unsurdu. Neden"i belirlemek onun göreviydi, ama ihtiyacı olan son şey onu anlamaktı.

Kıdemli dedektifken baktığı önceki soruşturmalarından birini hatırladı; kanındaki alkol oranı yasal limitin üç katı olan bir kadın yaya geçidinde bir çocuğa çarpmıştı. Yedi yaşındaki erkek çocuk kadının cipinin önündeki koruyucu metal çubukların yol açtığı korkunç iç yaralanmalar sebebiyle yavaş bir şekilde ölmüştü. Kadına yumurtalık kanseri tanısının konulduğu ve kadının öğleden sonrayı barda geçirdiği ortaya çıkmıştı.

Bu bilginin Kim üzerinde hiçbir etkisi olmamıştı, çünkü gerçekler değişmemişti. Kadın hala alkol almayı tercih etmişti; hala arabanın direksiyonuna geçmeyi tercih etmişti ve yedi yaşındaki erkek çocuğu hala ölüydü.

Bir eylemin "Neden"ini anlamak eylem ne kadar zalimce olursa olsun bir empati, anlayış veya bağışlama beklentisini de beraberinde getiriyordu.

Ve geçmişinden de anlaşılabileceği gibi, Kim bağışlayıcı tiplerden değildi.

Dokuz

Kim, sabaha karşı 1:30'da polis memurlarına, toplum polislerine ve birkaç sivil personele ev sahipliği yapmakta olan ortak ofise yöneldi.

"Güzel, buradasınız."

Ekibindeki diğer iki dedektif çoktan yerlerine oturmuştu. Dunn soruşturmasının kapanmasından sonra kendilerini toparlamak için çok az zamanları olmuştu. Ama ekibinin çalışma şekli böyleydi.

Odada ikişerli karşılıklı yerleştirilmiş dört masa vardı. Her bir masa bilgisayar ekranı ve birbirine uymayan dosya tepsileriyle karşı taraftaki masanın bir yansıması gibiydi.

Masaların üçü daimî sahiplerini barındırıyordu ama dördüncüsü iki yıl önce personel sayıları azaltıldığından beri boş duruyordu. Kim kendi ofisi yerine genellikle burada oturuyordu.

Kapısında Kim'in adı yazan yer yaygın bir şekilde "Kase" olarak adlandırılıyordu. Burası odanın sağ köşesinde alçı panellerle ve camla ayrılmış bir alandan daha fazlası değildi.

"Günaydın şef" dedi Detektif Wood canlı bir şekilde. Yarı İngiliz yarı Nijeryalı olmasına rağmen Stacey'nin masasında "Tek yol Dudley" yazan bir tabela vardı. Saçları kısa ve doğal rengindeydi. Cildi ve yumuşak yüz hatları stiliyle uyumluydu.

Diğer taraftan Dedektif Dawson ateşli bir randevudan geliyormuş gibiydi. Dawson takım elbiseyle doğmuştu. Ve bazı erkekler Armani giyerken bile şık görünemezken, Daw-

son onların tam tersiydi. Sayıca çok olan takım elbiseleri pahalı değildi ama onların içinde iyi görünmeyi başarıyordu. Ayakkabıları ve kravatı genellikle ne peşinde olduğunu gösteriyordu. Dawson kahve makinesine yönelirken Kim yere doğru baktı. Ah evet, kesinlikle çapkınlık peşindeydi. Üstelik nişanlısının ve küçük çocuğunun onu sevgi dolu kucaklarına geri kabul etmelerinden sadece birkaç ay sonra.

Ama bu Kim'i ilgilendirmiyordu, bu yüzden üzerinde durmadı. "Stace, tahtaya geç." Stacey ayağa fırladı ve siyah keçeli kaleme uzandı. "Kimliği henüz belli değil. Üzerinde cüzdan yoktu, bu yüzden bildiklerimizle başlayacağız: beyaz erkek, kırklı yaşlarının ortalarında, düşük gelirli, dört bıçak yarası var, birincisi ölümcül." Kim, bir anlığına durakşayarak yetişmesi için Stacey'ye fırsat tanıdı.

"Bu yüzden, bir zaman çizelgesi oluşturmalıyız. Bara gitti ve cüzdanı daha sonra mı alındı yoksa sadece köpeğini yürüyüşe mi çıkarttı?"

Kim dikkatini Dawson'a çevirdi. "Kev, üniformalı polislerle konuş, otobüs seferlerini ve taksi duraklarını kontrol et. Burası işlek bir yol; birisi bir şeyler görmüş olabilir. Tanıkların dünle ilgili ifadelerini al. Bryant, kayıp kişi bildiriminde bulunulmuş mu kontrol et."

Kim odada göz gezdirdi. Herkes harekete geçmişti. "Ve ben de gidip patronu bilgilendireyim."

Merdivenleri ikişer ikişer çıktı ve kapıya vurmadan içeri girdi.

Polis Müdürü Woodward'ın bir seksenlik endamı, oturur pozisyonda bile kendini belli ediyordu. Gövdesi dik, gururlu bir şekilde oturuyordu ve Kim ütülü, beyaz gömleğinde tek bir buruşukluk göremiyordu. Karayip kökeninin ona armağan etmiş olduğu ten, elli üç olan yaşıyla çelişiyordu. Kariyerine Wolverhampton sokaklarında bir polis memuru olarak başlamıştı ve polis teşkilatının sanıldığı kadar politik

etiğe sahip olmadığı on yıllar boyunca basamakları azimle tırmanmıştı.

Sarsılmaz tutkusu ve gururu, oyuncak araba koleksiyonunu sergilediği kitaplıkta kendini gösteriyordu. Ön planda polis araçları vardı.

Stres topunu masasının köşesinden aldı ve sağ eliyle yoğurmaya başladı.

"Şimdiye kadar elimizde ne var?"

"Çok az şey efendim. Soruşturmanın ana hatlarını belirlemeye yeni başladık."

"Basın çoktan telefon etmeye başladı. Onlara bir şeyler vermelisin."

Kim gözlerini devirdi. "Efendim..."

Adam topu daha sert sıktı. "Unut gitsin Stone. Yarın sabah sekizde. Onlara bir açıklama yap: bir erkek cesedi vs."

Kim'in basına konuşmaktan nefret ettiğini biliyordu ama düzenli olarak bunda ısrar ediyordu. Kim'in kendisi için yapmış olduğu kariyer ilerleme planı Woodward'ın onunla ilgili planlarından farklılık gösteriyordu. Rütbe olarak daha da ilerlemesi, onu polislik mesleğini gerçekten icra etmekten daha da uzaklaştıracaktı. Besin zincirinde herhangi bir şekilde yükseldiğinde, günleri uygulama esasları, yönetim planları, kış korumalar ve Tanrının belası basın konferansları ile dolacaktı.

İtiraz etmek için ağzını açtı ama Woodward'ın hafifçe başını sallaması böyle bir hareketten vazgeçmesine neden oldu. Kim hangi mücadeleleri kazanıp hangilerini kazanamayacağını biliyordu.

"Başka bir şey efendim?"

Woody stres topunu geri koydu ve gözlüklerini çıkarttı. "Gelişmeleri bildir."

"Tabii ki" dedi Kim, kapıyı arkasından kapatırken. Her zaman öyle yapmıyor muydu?

Ekip odasına girdiğinde karışık yüz ifadeleriyle karşılaştı.

"Bir iyi bir de kötü haberimiz var" dedi Bryant, Kim'in gözlerine bakarak.

"Çekinmeden söyle."

"Kurbanın kimliğini belirledik... ve bu zerre kadar hoşuna gitmeyecek."

On

Alex, cep telefonunun Beatles'ın *"I am a Loser"* şarkısını çalmasıyla uykusundan irkilerek uyandı. Bu, Hardwick Evi'nden telefon geldiğini gösteren kendi kendine yaptığı bir espriydi. Ama sabaha karşı yaklaşık üçte hiç de eğlenceli gelmiyordu.

Soğukkanlılığını korumaya çalışarak birkaç saniye telefona baktı; en sonunda John Lennon'u susturdu.

"Alo..."

"Alex, ben David. Buraya gelebilir...?" Sesi uzaklaşarak kayboldu ama Alex onun birisine Shane'i dinlenme odasına geri götürmesi için bağırdığını duydu. "Bak, Shane'le Malcolm arasında bir olay yaşandı. Buraya gelebilir misin?"

Alex'in ilgisi arttı. "Ne tür bir...?"

"Eric, Shane'i oraya götür ve kahrolası kapıyı kapat." Sesi endişeliydi ve Alex arka plandan gelen birçok bağrışmayı duyabiliyordu.

"Buraya geldiğinde açıklarım."

"Geliyorum."

Hızlı ama dikkatli bir şekilde, kalçalarını sarıp poposunu sarmalayarak bedenine tam oturan bir kot pantolon giydi. Üzerine, öne eğildiğinde çok az bir göğüs dekoltesi ortaya koyan kaşmir bir kazak geçirdi; bu dekolte erkeklerle dolu bir ev ziyaret edilirken oldukça değerliydi.

Hafifçe allık serperek ve hızlıca ruj sürerek "yataktan yeni çıkmış" görüntüsünü dikkatlice oluşturdu. Çıkarken mutfak çekmecesinden bir not defteri kaptı.

Üç litrelik enjeksiyonlu motor, yapraklarla kaplı yolun sessizliğini delip geçerken, Alex Hardwick Evi'yle ilgili seçeneklerini düşündü. Ortaklık tek taraflı hale gelmişti ve işbirliğinin faydaları giderek daha az cazip hale geliyordu.

Uzmanlık yeteneğini bahşedeceği tesisi seçerken dikkatli davranmıştı. Yerel hayır kurumlarını araştırdıktan sonra, tahammül edebileceği tek iyi niyetliler grubu Hardwick Evi olmuştu.

Araştırması için bir aday olup olmadığını görmek istemişti ama oldukça iyi tek bir denek bulamayınca sıkılmış ve onları sadece manipülasyon tekniklerini mükemmelleştirmekte kullanmıştı. Garaj yoluna park edip motoru durdururken, şimdi bunun bile bıkkınlık vermeye başladığını düşündü. Yakın bir gelecekte yavaş yavaş buradan elini çekeceğini hissediyordu.

Kapıyı binadaki bir parça da olsa ilgi çekici tek kişi olan David açtı. Otuz yedi yaşındaki adamın siyah saçlarında yüz hatlarına derinlik katan çok az bir grilik vardı. Tavırlarında karşı cins için ne kadar çekici olduğu konusunda hiçbir fikri olmayan birisinin rahatlığı vardı. Alex "sadece evli erkekler" kuralını onun için bozabilirdi.

Adamın dizinin bir spor kazasında ciddi şekilde yaralandığından başka Hardwick Evi'nin dışındaki yaşamı hakkında çok az şey biliyordu. Hiç sormamıştı çünkü umursamıyordu.

Sorumluluğu altındaki adamlar için usanmadan çalıştığını, onları işe yerleştirdiğini, sosyal yardımlardan faydalanmalarını sağladığını, onlara temel eğitim verdiğini de biliyordu. David için onlar kurtarılması gereken ruhlardı. Alex için ise üzerlerinde denemeler yapılacak kişilerdi.

"Ne oldu?"

David kapıyı arkasından kapattı ve Alex bir kez daha eski huzur evinin atmosferinin, yapılmış olan yenileme çalışma-

larına rağmen, hala ölüm döşeği havası taşıdığını hatırladı.

Kapısı kapalı olan ortak odanın kapısında Barry nöbet tutuyordu. Barry dört ay önce Alex'in projesi için olası adayları seçerken düşünmüş olduğu bir denekti. Ne yazık ki Barry'nin ilerlemesi yavaş olmuştu. Eşinin kendisini erkek kardeşiyle aldatması nedeniyle incinmesi hakkında birçok kere konuşmuşlardı ama Barry'de kendisini eyleme geçirecek o son dürtü yoktu. Öfkesi vicdanını uzun dönemli etkileyecek kadar derin ve ham değildi. Ve sonuçta Alex'in ilgilendiği şey bu uzun dönemli etkiydi.

Başka bir hayal kırıklığı daha.

Alex Barry'yi kendisini hızlı bir şekilde süzerken yakaladı ve fark ettiğini göstermek için adamın gözlerine sadece bir saniye baktı. Barry gözlerini kaçırdı.

"Shane içerideki odada" dedi David aceleyle.

"Malcolm mutfakta. Şu an onları birbirlerinden ayrı tutmak zorundayız. Kısaca anlatmak gerekirse, Shane gece yatağına gitmemiş. Çalışma odasında televizyonun karşısında uyuya kalmış. Malcolm televizyonun sesini duymuş ve kapatmaya gelmiş. Uyanıp yatağına yatması için Shane'i nazikçe sarsmış."

David duraksadı, elini saçlarında gezdirdi. Alex konunun nereye gittiğini zaten biliyordu.

"Netice olarak, Shane uyanmış ve Malcolm'un ağzını yüzünü dağıtmış. Malcolm mutfakta; kırığı yok ama oldukça kötü bir durumda. Malcolm polisi aramak istediğini söyleyerek yaygara çıkarırken Shane seni istediğini söyleyerek yaygara çıkarıyor."

Alex "koruması" Dougie'nin arkasında olduğunu duymaktan çok hissetti. Çantasına uzandı ve ön kapağında sanrı yaratan bir tasarım olan bir defter çıkarttı. Dougie ağır otistikti ve nadiren konuşuyordu, ama not defterleri onu büyülüyordu. Alex iyi bir izlenim bırakmak için her geldi-

ğinde ona yeni bir tane getiriyordu. Dougie not defterini aldı ve göğsüne yaklaştırdı, sonra bir adım geri çekildi.

Bir seksen iki boyundaydı ve ince yapılıydı. On iki yaşındayken ailesi tarafından reddedilmiş olmasına rağmen David onu çöp kutularından yemek artıklarını alırken yakalayana kadar sokaklarda bir şekilde hayatta kalmıştı. Günlerini Dudley kanal güzergahlarında kilometrelerce yürüyerek geçiriyordu. Dougie vakfın resmi bir sakini değildi, çünkü hiç hapse girmemişti ama David orada ömür boyu bir odasının olacağını söylemişti.

Alex onu itici buluyordu ama bu hissini iyi saklıyordu ve kara sevdalı bir köpek yavrusu gibi peşinde dolaşmasına tahammül ediyordu. Böylesine büyük bir hayranlığın ne zaman işe yarayacağını kimse bilemezdi.

"Önce Shane'i göreyim. Onu sakinleştirmem gerekiyor."

David çalışma odasının kapısını açtı. Evin iki sakini öne eğilmiş, dizlerinin üzerinde sallanan Shane'in iki yanında duruyordu.

"Teşekkürler çocuklar" dedi Alex, gözetmenleri gönderirken.

Dougie açık kapı aralığında sırtı Alex'e dönük olarak durdu. Kurallar hiçbir kadının evde kalanlardan birisiyle kapalı bir ortamda bulunamayacağını söylüyordu. Dougie kapıda durup kimseyi içeriye sokmayacaktı.

Alex karşısına oturdu. "Selam Shane."

Shane bakışlarını kaldırmadı ama yara bere içindeki elleri birbirine sıkıca kenetlendi.

Alex Shane'nin hikâyesini iyi biliyordu çünkü onu çalışmasının parçası olarak kullanmayı düşünmüştü. Shane yirmi üç olan yaşından çok daha küçük görünen uzun, zayıf bir delikanlıydı. Beş yaşından itibaren amcasının cinsel istismarına uğramıştı. On üç yaşındayken ve istismarcısından otuz santim uzunken adamı çıplak elleriyle döverek öldürmüştü.

Fiziksel muayeneler Shane'nin istismara uğradığına dair suçlamalarının doğru olduğunu kanıtlamıştı ama genç adam yine de sekiz buçuk yıl hapis yatmıştı. Serbest bırakıldığında ebeveynlerinin taşındığını ve yeni adreslerini bırakmadıklarını öğrenmişti.

Alex Shane'in durumunu nasıl ele alacağını düşündü. Gerçekten yapmak istediği şey Shane'i sarsmak ve ona fena halde çuvalladığını söylemekti ama ona olan kızgınlığını belli edemezdi. Yapay merhamet stoğuna başvurdu.

"Shane, hadi ama, benim Alex. Neler oldu?"

Shane'e dokunmamaya dikkat etti. Genç adam her türlü fiziksel temastan uzak duruyordu. Shane sessiz kalmaya devam etti.

"Benimle konuşabilirsin. Ben senin arkadaşınım."

Shane başını hayır anlamında salladı ve Alex ona vurma isteği duydu. Bir grup kahrolası uyumsuz tiple uğraşmak için yatağından kaldırılmak zaten yeterince kötüydü, ama sınırlı sabrını zorlayan dilsiz uyumsuzlar artık biraz fazlaydı.

"Shane, benimle konuşmazsan polis..."

"Kâbus" diye fısıldadı genç adam.

Alex öne doğru eğildi. "Kâbus görüyordun, Malcolm seni uyandırdı ve onun amcan olduğunu düşündün."

Shane ilk defa ona baktı. Yüzü solgundu ve gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Ah, ne kadar da erkeksi, diye düşündü Alex.

"Peki, uyandığında onun sana biraz daha tecavüz etmek için geri döndüğünü mü düşündün?"

Alex Shane'nin o kelimeyi duyunca irkildiğini gördü. Bu onu yatağından kaldırmanın bedeliydi. Shane başını evet anlamında salladı.

"Işık açık mıydı?"

"Evet."

Tam da düşündüğü gibiydi.

"Peki, ilk yumruktan sonra onun amcan olmadığını anlamış olmalısın. Onun Malcolm olduğunu görmüş olmalısın. Neden ona vurmaya devam ettin?"

Alex cevabı biliyordu ve kimsenin polisi aramadığından emin olmak şimdi kendi yararına olacaktı. Shane o kadar aptaldı ki her şeyi pat diye söyleyebilirdi; Alex'le sohbetlerini, kafasının nasıl karıştığını. Alex'e en küçük bir şüphenin bile yöneltilmesi düşünülemezdi.

Shane omzunu silkti. "Bilmiyorum. Küçük kız yeğenleriyle ilgili söylediğin şeyleri düşünüyordum."

Alex iki hafta önceki sohbetlerini hatırladı. Ona bütün orta yaşlı erkeklerin amcası gibi olmadığını açıklamaya çalışmıştı.

Kelimelerini dikkatlice seçmişti ve onları kelimesi kelimesine hatırlıyordu.

"Şuradaki Malcolm'a bak mesela, son derece iyi bir adam. Kız yeğenlerine tecavüz ettiğine dair bir kanıt yok. Zaten olsaydı, eminim ki yetkililerin haberi olurdu."

Kelimeleri tam da Malcolm'a göstermiş olduğu bu tepkiyi ortaya çıkarmak için tasarlanmıştı, ama birkaç gün içerisinde bu durum gerçekleşmediğinde, yeterince tahmin edilebilir olmadığı için Shane'i adaylıktan çıkartmıştı.

Alex'in bir parçası, istediği şeyi Shane'nin en sonunda yapmasından gizlice memnuniyet duysa da, bu durum hiçbir şeyi değiştirmiyordu; bu kadar uzun zaman almasına sinirlenmişti. Buna ayıracak zamanı yoktu.

"Ama eğer hatırlarsan Shane. Malcolm'un amcana hiçbir şekilde benzemediğini ve iyi adamların da gerçekten var olduğunu göstermek için o küçük kızlara hiçbir şey yapmadığını sana üzerine basa basa söylemiştim."

Gözyaşları durdu ve Shane'nin yüzü şaşkınlık içinde kırıştı.

"Ama dedin ki..." Shane Alex'in tam olarak ne dediğini hatırlayamadı.

"O küçük kızları ve onlara neler yaptığını gözümde canlandırıp durdum ve sen yetkililerin haberi olurdu demiştin."

Istırap içindeki bakışlarını kaldırıp Alex'in gözlerine baktı. "Ama benim durumumdan hiç haberleri olmamıştı."

Alex bakışlarını kaçırdı. Shane'nin muhtaç hali rahatsız ediciydi.

"Ama sonra benimle konuşmayı bıraktın." Genç adam yitik ve yalnız görünüyordu. Haklıydı, Shane'in şiddet içeren bir patlama yaşamasını sağlamaya çalışmak için Malcolm'la daha fazla zaman geçirmişti, sonunda bu patlama gerçekleşmişti ama Alex'in işine yaramayacak kadar geç olmuştu."

"Seninle konuşmayı neden bıraktım biliyor musun Shane?" diye sordu Alex, yumuşak bir şekilde.

Shane başını hayır anlamında salladı.

"Çünkü benim için bir vakit kaybısın. O kadar hasarlısın ki normalle uzaktan yakından ilgisi olan bir yaşam asla süremeyeceksin. Senin için hiçbir umut yok. Kabuslar hiç bitmeyecek ve kelleşmeye başlamış bütün orta yaşlı erkekler amcan olacaklar. Ondan ya da onun sana yaptıklarından asla kurtulamayacaksın. Seni bir daha kimse sevmeyecek çünkü sen kirlenmişsin ve çektiğin eziyet sonsuza kadar seninle birlikte olacak."

Shane'in yüzünün bütün rengi attı.

Alex eğilerek biraz daha yaklaştı. "Ve bu noktadan sonra beni herhangi bir şekilde rahatsız edersen, şartlı tahliye kuruluyla konuşup başkaları için tehlike arz ettiğini söyleyeceğim ve sen de hapishaneye geri götürüleceksin."

Alex ayağa kalktı, anlamsız sesler çıkaran mahvolmuş genç adamın başına dikildi. Tanrım, düş kırıklığından nefret ediyordu. "Ve hepimiz biliyoruz ki orada pek çok orta yaşlı adam var, değil mi Shane?"

Shane'in başı düştü ve omuzları titredi. Alex sessizliğini kendisini tamamen anladığı şeklinde yorumladı. İşleri

bitmişti; temelli olarak. Dougie'nin yanından hızla geçti ve mutfağa yöneldi. Heyecan artık bittiğinden evin sakinlerinin çoğu tekrar yatmaya gitmişti. Geriye sadece David ve Malcolm kalmıştı, Dougie Alex'in arkasında bir yerlerde geziniyordu. Alex Shane'nin masada oturan tombul, zararsız kurbanda bıraktığı hasardan etkilenmekten kendini alamadı. Şimdi endişelenmesi gereken tek şey hasar kontrolüydü. Polisin işe karışması işine gelmiyordu. Burası onun oyun alanıydı.

"Ah Malcolm..." dedi, yanma otururken. "Seni zavallı şey."

Uzandı ve adamın yüzündeki çoktan morarmaya başlamış olan şişmiş deriye nazikçe dokundu. Üzerinde bir kesik bulunan dudağının sağ tarafı şişmişti. Alex adamın sabah nasıl görüneceğini düşünemiyordu bile.

"O kahrolası bir deli. Hapse atılması gerekli."

Alex David'e şöyle bir baktı ve ne düşündüğünü anladı. Bir suç işlenmişti ama David Shane'nin hapishaneye geri dönmesi halinde hayatta kalamayacağını biliyordu. Alex başıyla işaret etti ve David Shane'i kontrol etmek için mutfaktan çıktı.

"Bak Malcolm. Polisi aramak istemekte son derece haklısın. Korkunç bir saldırıya uğradın. Diğer sakinlerden bazılarını tam olarak anlamak senin için zor."

Hafifçe öne eğildi ve Malcolm'un bakışları Alex'in istediği hedefte gezindi. Malcolm hayatında bir canlıya kesinlikle zarar vermemişti. Acı verici şekilde utangaç ve sosyal açıdan beceriksiz olan Malcolm tropik balıklarla ilgili bir sohbet odasının romantik ortamında kendisine âşık olan "Taylandlı bir kadın" ile internet dolandırıcılığı tuzağına düşmüştü. Birçok hasta akraba ve epey miktar para aktarımından sonra, Malcolm parasız kalmış ve muhasebeci olarak çalıştığı çelik şirketinden zimmetine para geçirmeye başlamıştı.

Sadece iki yıl yatmıştı ve daha önce de elinde çok fazla bir şey olmamasına rağmen şimdi her şeye sıfırdan başlıyordu. Elli bir yaşındaydı, eşi yoktu, çocukları yoktu, evi yoktu ve işi yoktu.

Alex sesini tatlılaştırdı ve beş santim daha öne doğru eğildi.

"Unutmamalısın Malcolm. Sen bu insanlar gibi değilsin. Sen eğitimli, mesleği olan, potansiyeli yüksek bir adamsın. Çok kötü incindin ama kalıcı bir hasarın yok. Bu zavallı yaratıklara merhamet duymalısın. Senin zekanın küçük bir kırıntısına bile asla sahip olamayacaklar."

Alex üst üste attığı bacaklarını çözüp diğer tarafa doğru yeniden bacak bacak üstüne attı ve diziyle adamın dizine hafifçe dokundu.

Zayıf bir şekilde "Ama yaptıklarından sorumlu tutulmalı..." dedi Malcolm ve Alex onun çantada keklik olduğunu anladı.

"Ve tutulacak. Bence senin için doğru olan şekilde hareket etmelisin. Kendini nasıl daha iyi hissedeceksen öyle yap, ama Shane'in hapishaneye geri gönderileceğini ve oradan bir daha asla çıkmayacağını anlaman adil olur. Olayın sıcaklığıyla düşünmeden hareket edip bunun vicdanını sızlatmasını istemiyorum. O aramayı yapınca bir daha geri dönüş olmayacak."

Alex derin bir nefes aldı, göğüsleri yükseldi ve alçaldı. Alex'in onu araştırmasında denek olarak kullanmaktan vazgeçmesinin nedeni tam da adamın şu an gel gitler yaşadığı ahlak anlayışıydı.

"Eğer duymak istersen bir önerim var."

Malcolm başını evet anlamında salladı ama aşağıya Alex'in göğüslerine bakmaya devam etti. Shane'nin yakınlarda olması artık Alex'in işine gelmiyordu. Onun zavallı küçük suratını bir daha görmek istemiyordu.

"Her ikinizin de burada yaşamaya devam etmesinin imkânsız olacağını düşünüyorum. Tekrarlanacak bir saldırıdan korku duymaman gerek. Benim fikrimi soracak olursan Shane evden ayrıldığı takdirde polisi bu işe karıştırma."

Malcolm en sonunda yüzünü kaldırarak ona baktı. Tanrım, çok kötü görünüyordu. "Ama o nereye...?"

"Sana yaptıklarından sonra bu seni pek ilgilendirmiyor, değil mi?"

"Aslında... pek ilgilendirmiyor."

"Peki o zaman, David'e verdiğin kararı ileteyim mi?"

Malcolm başını evet anlamında salladı.

Çok kolay olmuştu.

Alex ona doğru uzandı ve dizini hafifçe okşadı. Yaşlı ahmak hafifçe kızardı. Bu zavallı adamın yaşamış olduğu hiçbir orgazm sırasında nefes alan bir canlı kendisine on metreden daha yakın olmamıştı.

"Bunun doğru karar olduğunu düşünüyorum Malcolm. Şimdi sen yatmaya git ben de senin için David'le konuşayım."

Malcolm giderken Alex derin bir iç çekti ve David yeniden içeri girdi.

"Nasıl gitti?"

Alex pufladı. "İkna etmek çok zor oldu ama polisi aramayacak."

David'in yüzü rahatlayarak kırıştı. "Çok şükür. Shane yaptığı şeyden son derece üzgün. Hatalı olduğunu biliyor ve hepimiz hapishaneye geri dönmesinin onun ölümüne sebep olacağını biliyoruz. O gerçekten kötü bir çocuk değil."

"Ancak, Malcolm'un polisi aramamak için tek şartı Shane'in buradan gitmesi."

David sessizce küfretti.

"Bunun zor olacağını biliyorum ve fikrini değiştirmeye çalıştım ama geri adım atmadı. Sanırım neden böyle davrandığını anlayabiliyorsun. Dehşete düşmüş."

David başını salladı. "Shane'e ne oldu böyle bilmiyorum."

Alex omzunu silkti. "Sorun da bu. Bu olayın yeniden yaşanmayacağının hiçbir garantisi yok. Shane burada kalmaya devam ederse Malcolm'un güvenliğini garanti edemezsin."

David başını ellerinin arasına aldı.

Alex uzandı ve David'in çıplak koluna dokundu. "Daha fazla yapabileceğin bir şey yok David."

Bu adamda görebildiği tek hatanın sorumluluğu altındaki kişilerle empati kurabilmesi olması Alex'i delirtiyordu. Sadece bir parça acımasız ya da sinsi düşünceli bir adam olsa Alex için mükemmel bir eşleşme olabilirdi.

David kolunu Alex'in uzanamayacağı bir yere çekti.

"Tanrım, David, elimden geleni yapmaya çalıştığımı biliyorsun" diye parladı Alex, reddedildiği için incinerek. David yetkilileri uzak tutmak için onun olayı manipüle ettiğini bilmiyordu. Shane hapse geri atılsa ve hayatının her günü kötü muamele görse de Alex'in umurunda değildi. Kendi sebepleri ne olursa olsun durumu kurtarmıştı ve bu adam hala onu reddediyordu.

"Biliyorum Alex ve gerçekten minnettarım. Sadece Shane'e yardım etmek için ne yapabileceğimi çözmem gerek."

Alex ayağa kalktı ve sürtünerek yanından geçip iki kupa almak için dolaba uzandı.

Sadece muhabbet etmek için "Barry'nin durumu nasıl, şimdiye kadar buradan çoktan ayrıldığını düşünüyordum" diye sordu. Son bir kahve içip gidecekti. Yaklaşma çabalarına David'in ilgisiz kalması bardağı taşıran son damla olmuştu. Zamanını harcamanın daha iyi yolları vardı.

David başını iki yana salladı. "Zavallı adam büyük bir terslik yaşadı. Bir arkadaşının arkadaşından, erkek kardeşiyle eski karısının geçen hafta evlendiğini öğrendi. Barry'nin kızı nedimelerden biriymiş. Barry büyük bir sinir krizi geçirdi ve bazı eşyaları parçaladı. Ayrılmaya henüz hazır değil."

Alex içinde bir gülümsemenin belirmeye başladığını hissetti. Gülümseme yüzüne ulaştığında neyse ki başka tarafa dönmüştü. Orada kalması için karşısına bir neden çıkmış olabilirdi.

"Ah tanrım, bu çok üzücü. Ben kahve yapayım, sen de bana her şeyi anlat."

On Bir

Kim boş olan dedektif masasına oturdu.

"Umarım hepiniz biraz olsun uyuyabilmişsinizdir, çünkü bu soruşturmada ilerleme kaydedene kadar artık uyuyamayacaksınız."

Kendisi çok az uyuyabilmişti. En sonunda uykuya dalmış, iki saat sonra rüyasında küçük Daisy Dunn'u görerek uyanmıştı. Genellikle bir soruşturmayı düşünerek uykuya dalardı ve sabahları çoğunlukla ilk düşündüğü şey bir şüpheli olurdu. Ama Daisy'nin görüntüsü onu tedirgin etmişti; kızın götürülmesini izliyordu, ama Daisy geriye doğru çekiştiriyor, gitmemek için direniyor, dönüp Kim'e bakıyordu.

Kim görüntüyü zihninden uzaklaştırdı. Soruşturma bitmişti ve yeni bir soruşturmaya başlanmıştı. Üzerine düşeni yapmıştı, artık sadece Jenks ve Whiley'in aptallığına rağmen soruşturmanın mahkemeye gitmesini umut etmek zorundaydı.

Dikkatini yeniden bulunduğu ortama verdiğinde, odanın öbür tarafından bir homurdanma geldiğini fark etti. Ses Dawson'un köşesinden geliyordu.

Bakışları Dawson'a meydan okudu. Adam gözlerini kaçırdı.

Kim vardiya sistemi uygulamıyordu ve görev listesindeki çalışma saatleri yalnızca tavsiye niteliğindeydi. Eğer bir görgü tanığı ile görüşülmesi gerekiyorsa mesainin bitmesine beş dakika kalmış olsa bile bunu umursamıyordu. Görev yerine getiriliyordu.

"Cesetlerin kendisine uygun bir zamanda ortaya çıkmasını bekleyen birisi varsa hemen bir nakil formu doldurmalı. Var mı böyle birisi?" Bryant bile karşılık vermedi. Ağzını ne zaman açmamasını gerektiğini bilmek gibi doğal bir yeteneği vardı.

"Tamam, bilgileri tazeleyelim; kurbanımız Allan Harris, tecavüzden hapis yatmış kırk beş yaşında bir erkek. Yaklaşık on sekiz ay önce dışarı çıkmış ve o tarihten beri temiz görünüyor. Yaşlı annesiyle sosyal yardımlar sayesinde geçiniyor ve serbest bırakıldığından beri bir gün bile çalışmamış."

Bryant "Acımasız bir tecavüzmüş şef" diye fikrini açıkladı.

"Biliyorum." Raporları okumuştu ve tarih dersine ihtiyacı yoktu. Kurbanın maruz kaldığı korkunç yaralar Kim'in midesini bulandırıyordu. Bir insan olarak Harris öldü diye gözyaşı döker miydi? Kesinlikle hayır. Kişisel duygularının soruşturmayı ele alma şeklini etkilemesine izin verir miydi? Cevap aynıydı.

"Bakın çocuklar, ne kadar az da olsa cezasını çekti ve o tarihten bu yana da radara girmedi. Allan Harris Gandi değil ve bizim de kurbanlarımızı seçme şansımız yok. Anlaşıldı mı?"

"Evet şef."

"Dawson, taksi şoförleriyle, otobüs şoförleriyle, köpeğini yürüyüşe çıkartanlarla ve barın sahibiyle konuş. Harris'den hoşlanmadığını özellikle dile getiren birisi var mı öğren. Stacey'yi de yanma al, biraz hava almak ona iyi gelecektir."

Stacey bilişim teknolojisinde çok kabiliyetliydi ve ekibi hep bir bilgisayar ekranının arkasından desteklemişti. Onu dışarıdaki dünyaya biraz daha fazla çıkarmanın zamanı gelmişti. Stacey'nin biraz endişeli görünmesi Kim'e doğru karar verdiğini kanıtlıyordu.

Wood ve Dawson ayağa kalktılar ve kapıya yöneldiler.

Dawson duraksadı. "Imm... Şef, uykuyla ilgili tavrımdan dolayı özür dilemek istiyorum."

"Eğer o anda ciddi olduğunu düşünseydim çoktan evine gidiyor olurdun."

Adam başıyla anladığını belirtti ve dışarı çıktı. Dawson iyi bir dedektifti, ama Kim iyi olmaktan daha fazlasını bekliyordu. Onları zorluyor, bunun onları daha iyi polisler yaptığına inanıyordu. Polislik mesleğinde belirli mesai saatleri yoktu ve ekibinden birisi sadece tek bir işi olsun istiyorsa defolup McDonalds'a gidebilir ve bütün gün hamburger köftesi pişirebilirdi.

Bryant kendilerini duyamayacakları kadar uzaklaşmalarını bekledi. "Seninle iyi bir ekip olmadık mı? Senin harika zekân ve benim sıcak tavırlarım. Senin serinkanlı analiz becerin, benim insanların suyuna gitme yeteneğim. Senin beynin, benim güzelliğim."

Kim homurdandı. "Hadi, güzellik, basın bizi bekliyor."

Basın toplantısı düzenleyeceğini duyurmamıştı. Buna gerek yoktu. Basın mensupları zaten sabah dörtten beri geliyorlardı.

Derin bir nefes aldı ve çift kanatlı kapıyı iterek açmadan önce başını tamam anlamında salladı.

Muhabirler ve fotoğrafçılar bir araya toplanmıştı. Kim *Express and Star* gazetesinden ve ücretsiz gazetelerden birkaç yerel çalışanı tanıdı. *Central News*'tan bir muhabir ve *BBC Midlands Today* kameramanı cep telefonlarındaki bir şeyi paylaşıyorlardı. *Sky News*'tan bir muhabir mesaj yazmakla meşguldü.

"Tamam, toplanın" diye bağırdı Kim. Bir demet mikrofon suratının önünde belirdi, kayıt cihazları çalıştırıldı ve öne doğru uzatıldı. Tanrım, bundan nefret ediyordu.

Beklenti içindeki yüzlere başıyla selam verdi. "Şu ana kadarki detayları sizlerle paylaşması için sözü Kıdemli Dedektif Bryant'a bırakıyorum."

Kim kenara çekildi. Bryant Kim'in topu aniden ona atmasına şaşırdıysa bile bunu iyi gizledi ve hemen kurbanın ailesine baş sağlığı dileklerini iletti.

Evet, bahse girerim Woody'nin stres topu şu an yoğuruluyordur, diye düşündü Kim.

"...Midlands Polis Teşkilatı bu suçluyu adalet önüne çıkarmak için elinden gelen her şeyi yapacaktır. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

Kim arabaya yöneldi ve Bryant onu takip etti.

Bryant, *Klasik Motosiklet* dergisini arka koltuğa fırlatırken "Teşekkürler şef" diye homurdandı.

"Gerçek bir profesyonel gibi idare ettin Bryant."

"Woody'nin bunun için seni öldüreceğini biliyors..."

"Adresi aldın mı?"

"Thorns yolunun bitimindeki dönel kavşaktan Caledonia'ya doğru sola döneceğiz."

"Teşekkürler Navigasyon."

"Bilgin olsun diye söylüyorum şef. Dün gece evine gitme zahmetine girmediğini biliyorum."

Kim bir şey söylemedi.

"Orada sadece yedek kıyafetlerle bazı temizlik malzemeleri yaşıyor."

"Yıldızlı pekiyi Sherlock."

"Dün gece park ettiğimizden beri arabanın kilometresinin değişmediğini de ekleyeyim."

"Nesin sen, yürüyen bir kilometre saati mi?"

"Hayır, bir dedektifim. Olup bitenleri fark ederim."

"Çabalarını bu soruşturma üzerinde yoğunlaştır ve beni rahat bırak."

Bryant haklıydı tabii ki ve bu Kim'i daha da sinir ediyordu.

"Bence geceleri eve gitmek için bir sebebe ihtiyacın var."

"Bryant..." diye uyardı. Bryant'ın onu başkalarından daha fazla zorlayabildiği doğruydu. Ama bu kadar da değildi. Or-

tağının dudaklarından derin bir iç çekiş dökülene kadar sessizce arabayı sürmeye devam etti.

"Ne oldu Bryant?"

Bryant iç çekti. "Oraya vardığımızda Harris'in annesine içten bir başsağlığı nasıl dileyeceğiz bilemiyorum."

Kim'in kaşları çatıldı. "Neden böyle söylüyorsun?"

Bryant camdan dışarı bakmaya devam etti. "Yani, oldukça bariz değil mi?"

"Benim için değil."

"Adamın o kıza yaptıklarından sonra..."

Kim frene basıp sola dönerek bir barın park yerine girdiğinde Bryant'ın konuşması kesildi.

"Ne yapıyorsun?"

"Tamam, şimdi dökül bakalım."

Bryant bakışlarını kaçırdı. "Başkalarının yanında bir şey söylemedim ama kızım tecavüz ettiği kızla aynı yaşta."

"Bunu anlıyorum ama sadece erdemli insanların cinayetlerini soruşturmak gibi bir lüksümüz yok."

Bryant ona baktı. "Ama o aşağılık herif için aynı azmi nasıl gösterebiliriz?"

Kim bu konuşmanın gidişatından hoşlanmamıştı.

"Çünkü senin işin bu Bryant. Sadece değerli hissettiğin insanların haklarını koruyacağını beyan eden bir sözleşme imzalamadın. Biz kanunun kendisini uygularız ve bu kanun herkes için geçerlidir."

Bryant'ın bakışları Kim'in gözlerini araştırdı. "Ama gerçekten, tüm bu bildiklerinle, işini etki altında kalmadan yapabilir misin?"

Kim tereddüt etmedi. "Evet, yapabilirim. Ve aynı şeyi tam olarak senden de bekliyorum."

Bryant parmak eklemlerinden birinin derisini ısırdı.

Aralarındaki ortamı gerginleşmişti. Kim birkaç defa Bryant'ı hizaya getirmek zorunda kalmıştı ve bunu yapmak

kendisi için kolay olmamıştı. Dostlukları bundan etkilenmiyordu. Kim böyle olmasını umut ediyordu.

Karşıya baktı, sesi alçak çıkıyordu. "Bryant, o eve girdiğimizde senden tam anlamıyla kusursuz bir profesyonellik bekliyorum. Bunu yapamayacaksan o zaman arabada kalmanı tavsiye ediyorum."

Sözlerinin ağır olduğunu biliyordu ama Bryant'ın kurbanla ilgili kişisel duygularını belli etmesine müsamaha etmeyecekti."

Bryant tereddüt etmedi. "Elbette."

Talimatlarına karşı gelmesi halinde Kim'in gerekli adımları atacağını ikisi de biliyordu. Dost olsalar da olmasalar da.

Arabayı vitese geçirdi ve hareket ettiler.

Bryant, Thorns yolunun sonundaki dönel kavşağa gelene kadar makul bir şekilde sessiz kaldı. Yolun her iki tarafında Kim'in iki odalı olduklarını tahmin ettiği müstakil evler yer alıyordu; her birinde yalnızca bir aile arabası alacak uzunlukta bir garaj yolu vardı.

Bryant yirmi üç numaranın önünde durmasını söyledi.

Ev Harris'in cinayete kurban gittiği ara sokağın sonundan yaklaşık on beş metre uzaklıktaydı.

Bryant arabanın kapısını çarparak kapattı. "Tanrım, on beş saniye sonra evinde olacakmış."

Ön bahçeye büyük taşlar döşenmekteydi. Ot yığınları kabaca kazılarak çıkartılmış, geride küme küme pütürlü bir yüzey kalmıştı. Evin ön tarafından, Kim başını hafifçe sola doğru eğerse düz duracak olan kutu şeklinde bir sundurma çıkıyordu. Bütün pencereler tül perdelerle kapatılmıştı ve üst kattaki küçük pencerenin camının alt sol köşesinde bir çatlak vardı.

Bryant parmak eklemleriyle kapıya üç kere kısa kısa vurdu. Kapıyı uzun kollu tişört ve kot pantolon giymiş kadın bir aile irtibat görevlisi açtı.

"Çok halsiz, ağlaması hala dinmedi."

Kim kadının yanından geçti ve oturma odasına girdi. Odanın sonunda yukarı kata çıkan merdivenler bulunuyordu. Odaya hâkim bej kadifeden köşe takımı dışında bütün yüzeyler kahverengi ve portakal tonlarında helezonlarla kaplıydı.

Kadının yanında oturmakta olan köpek, kuyruğunu sallayarak Kim'e doğru geldi. Beyaz kürklü tasmasında hala sahibinin sıçrayan kanının bıraktığı kurumuş kahverengi lekeler vardı.

Kim hayvanı görmezden geldi ve küçük evin arka tarafına doğru yürümeye devam etti. Yaşlı kadını küçük evin genişliği boyunca uzanan, bir tarafında yemek masası bulunan mutfakta rahat bir sallanan sandalyede otururken buldu.

Bryant yanında belirirken Kim kendini tanıttı. Bryant kadının elini tuttu.

"Bayan Harris, adım Kıdemli Dedektif Bryant ve öncelikle kaybınız için başsağlığı dileklerimizi sunmak istiyorum." Eğri büğrü kemikleri birkaç saniye elinde tuttu ve sonra nazikçe kadının kucağına koydu.

İki hasır sandalyeye otururlarken, Kim Bryant'ı başıyla hafifçe onayladı. Profesyonelliği arabada Kim'e açığa vurduğu duygularını gizlemişti. Kim'in ondan istediği de tam olarak buydu.

İrtibat görevlisi çay yaptı ve köpek sağ ayağına yaslanarak Kim'in yanına yerleşti. Kim ayağını uzaklaştırdı ve dikkatini Bayan Harris'e verdi. Kadının saçı tamamen grileşmişti ve yer yer öbek öbek olmuştu. Saçları Kim'e ön bahçeyi hatırlattı.

Bayan Harris güzel ama ağır işlerin ve ıstırapların yıkıcı etkileriyle yıpranmış bir yüze sahipti. Bütün vücudu kireçlenmeden o kadar mustaripti ki sanki bütün kemikleri kırılmış ve sonra yanlış bir şekilde yeniden kaynamış gibi görünüyordu. Sağ eliyle sol elinde tuttuğu bir peçeteyi di-

dikliyordu. Kucağında küçük beyaz parçacıklardan bir yığın oluşmuştu.

Yaşlı kadın ağlamaktan kızarmış gözlerini Bryant'a dikti. Konuştuğunda, sözlerinde ağır bir Black Country aksam duyuluyordu. "O kötü bir gençti Kıdemli Dedektif. Hapishane ona yardımcı oldu."

Kim köpeği hafifçe iterek uzaklaştırdı. "Bayan Harris, oğlunuzun geçmişinden çok başına ne geldiğiyle ilgileniyoruz."

Bayan Harris bakışlarını Kim'e dikti. Gözleri kızarmıştı ama kuruydu. "Oğlumun yaptığı korkunçtu ve iğrençti; bunu asla inkâr etmeyeceğim. Bütün suçlamaları kabul etti ve gösterişli kelimelerle dolu süslü bir savunma yapmaya çalışmadı. Aynı fikirde olsanız da olmasanız da mahkemenin vermiş olduğu cezayı çekti. O zavallı kıza yaptıklarından ötürü gerçekten üzgün ve değişmiş bir adam olarak dışarı çıktı. Zamanı geri çevirebilseydi yaptıklarını yapmazdı."

Gözleri dolan kadın başını iki yana salladı. Oğlunu ateşli bir şekilde savunması gitmiş, yerini onun hala ölü olduğuna dair soğuk gerçekliğe bırakmıştı.

Devam etti ama sesi titriyordu. "Oğlum bir daha asla çalışamayacaktı; mahkumiyetin izlerini ömür boyu çekecekti."

Kim tarafsız bir ifade takındı ve dürüst bir şekilde konuştu. "Bayan Harris, oğlunuzun cinayetini araştırmaya tamamen kararlıyız. Geçmişi bunu nasıl yapacağımızı kesinlikle etkilemeyecek."

Bayan Harris bakışlarını Kim'in gözlerine dikti ve birkaç saniye orada tuttu. "Sana inanıyorum."

Bryant devam etti. "Dün gece tam olarak neler olduğunu bize anlatabilir misiniz?"

Kadın kopartıla kopartıla azıcık kalmış kâğıt mendille yanaklarına hafifçe dokundu. "Saat on civarı yatmama yardım ederdi. Radyoyu açardı. Gecenin geç saatlerinde yayınlanan sohbet programlarını dinleyerek uyuyorum. Islık ça-

larak Barney'i çağırır ve sonra onu dışarı çıkartırdı. Geceleri hep uzun yürüyüşlere çıkarlardı. Barney diğer köpeklerden fazla hoşlanmıyor."

"Bazen The Thorns'da durur ve parka gitmeden önce bir küçük bira içerdi. Dışarda Barney'le kendi başına otururdu. Bir paket kızarmış domuz derisi atıştırmalığından alır ve onu köpekle paylaşırdı."

"Normalde saat kaçta geri dönüyordu?"

"Genellikle on bir buçukta. O eve gelene kadar doğru dürüst uyuyamıyordum. Ah tanrım, tanrım, öldüğüne inanamıyorum. Böyle bir şeyi kim yapabilir?" diye sordu Bryant'a.

"Korkarım ki şimdilik bilmiyoruz. Tanıdığınız birisiyle herhangi bir sorun yaşıyor muydu?"

"Buraya geri taşınmasına izin verdiğimden beri komşular ikimizle de konuşmadılar. Sanırım gündüz dışarı çıkarsa etraftakiler ona kötü şeyler söylüyordu. Bir gece bir gözü morarmış bir şekilde geldi ama ne olduğunu anlatmadı. Çirkin mektuplar ve bir takım tehdit telefonları geldi ve birkaç ay önce penceremize bir tuğla fırlattılar.

Kim geride kalan yaşlı kadın için üzüldü. Oğlunun yaptığı şeye rağmen, annesi onu evine almış ve korumaya çalışmıştı.

"Mektupları sakladınız mı ya da telefonların numaralarını aldınız mı?"

Bayan Harris başını hayır anlamında salladı. "Hayır, kızım, Allan mektupları attı ve telefon numaramızı değiştirdik."

"Tuğla atıldığında polisi aradınız mı?"

"Siz ikiniz bu cinayeti ciddiye alıyor olabilirsiniz ama hüküm giymiş bir tecavüzcünün penceresine atılan bir tuğlanın çok fazla dikkate alınacağını düşünmüyorum."

Kim cevap vermedi; Bayan Harris'in muhtemelen haklı olduğunu biliyordu.

Tehditlerde ve Harris'in maruz kaldığı tacizlerde bulabilecekleri bir ipucu yoktu, bu yüzden Kim konuyu değiştirdi.

"Cüzdanını her zaman yanına alıyor muydu, bilirsiniz, bara uğramak için?"

"Hayır, cumaları ya da cumartesileri bara asla gitmezdi; çok kalabalık oluyordu. Cüzdanı diğer odada masanın üzerinde."

"Hiç bıçak taşır mıydı, kendini korumak için mesela?" diye sordu Bryant.

Bayan Harris'in kaşları çatıldı. "Taşıyorduysa bile bana söylemedi."

Kapının vurulması başka soru sormalarına engel oldu. Onları izlemekte olan polis memuru kapıyı açmaya gitti. Kim bu yardım elinden alındığında güçsüz kadının başının çaresine nasıl bakacağını düşündü. Eninde sonunda vaka çözülecek ve irtibat görevlisi başka bir yerde görevlendirilecekti.

Bayan Harris üzgün bir şekilde "Mavi Haç gelmiş olmalı" dedi.

Kadın bunları söylerken köpek yeniden Kim'in ayağına yaslandı. Kim iyi bir tekme yemedikçe kahrolası şeyin hiçbir yere gitmeyeceğini anladığından bir şey yapmadı.

"Mavi Haç mı?" diye sordu Bryant.

"Barney'in geldiği kurtarma merkezi. Onu geri almak için geldiler. Ona bakamam. Bu haksızlık olur."

Gözlerinde yeni yaşlar belirdi. "Oğlum bu köpeği seviyordu, ona ikinci bir şans verdiğini düşünmek hoşuna gidiyordu."

Üzerlerinde kurtarma merkezinin logosu bulunan bir adamla kadın odaya girdiler.

"Kayışı orada asılı. Yatağı holde, şu kahverengi oyuncak ayıyı da alın. En sevdiği oyuncağı."

Geri geri Kim'in ayaklarına iyice yaslanan köpeğin bedeni titredi. Kim'in içini bir üzüntü kapladı. Köpek geçmişte

işlediği suçlardan ötürü sahibini yargılamamıştı; ona sadık, vefalı bir arkadaş olmuştu ve şimdi buradaki yaşamı bitiyordu.

Kadın tasmayı alırken adam köpeğin eşyalarını topladı.

Bayan Harris öne eğildi ve köpeği son bir kez okşadı. "Üzgünüm Barney, ama sana bakamam dostum."

Kadın kayışı tasmaya taktı ve köpeği yürüterek evden çıkartmaya başladı. Köpek ön kapıya geldiğinde döndü ve hüzünlü, sorgulayan bir bakışla gözlerini Kim'e dikti.

Kim köpeğin tanıdığı her şeyden uzaklaştırılmasını izledi. Vitrine geri götürülüyordu, kendine iyi bir ev bulabilmesi için bir yeniden teşhir edilecekti. Bu Kim'in çok iyi bildiği bir duyguydu.

Kim aniden ayağa kalktı. "Hadi Bryant, bence ihtiyacımız olan her şeyi öğrendik."

On İki

Alex kendi uyum sağlama becerisinden etkilenmiş bir şekilde Cradley Heath'e doğru yola çıktı. Araştırma yaptığı alanda süreç boyunca düş kırıklıklarının yaşanması kaçınılmazdı. Shane beklentilerini boşa çıkartmıştı ama bu küçük olayı hiç fark edilmeden kendi lehine çevirmişti.

Araştırmalarda her zaman kayıplar olurdu ama amaçlanan sonuca değmeyecek istenmeyen bir kayıpla henüz karşılaşmamıştı. Hayal kırıklıkları mesleki risklerdi ama Alex kesinlikle her şeye çare bulan birisiydi. Aynen şimdi olduğu gibi.

Geçen gece yaşanan olaylardan sonra herkesin iyi olduğundan emin olmak için Hardwick Evi'ne geri gitmesi son derece normaldi. Ve Barry de orada olacak olursa her şeye rağmen çok güzel bir gün olabilirdi.

Dikkatini başka şeylere verip Ruth'u düşünmeyi bırakması gerekiyordu. Bir sonraki planlanmış randevularına kadar hiçbir veriye ulaşamayacağını kabul etmek zorunda kalmıştı. Olay bütün haberlere çıkmıştı ama polis bu kadar kısa süre içerisinde parçaları kesinlikle birleştiremezdi, özellikle Ruth onu doğru dürüst dinlediyse ve bıçağı ortadan kaldırdıysa.

Hava güneşli ama rüzgârlıydı. Esen rüzgârla kışın son izleri de silinirken ağaçlar sallanıyordu.

Cradley Heath'den geçerken bir süpermarkette durdu ve ucuz keklerle kurabiyelerden aldı. Çok bir şey tutmamışlardı ama iyi bir intiba bırakmak en önemli şeydi.

Hardwick Evi'nin garaj yoluna park etti ve normalden daha fazla araba olduğunu fark etti. Hafta sonunun gelmesiyle ev sakinlerine ziyaretçiler gelmişti.

"Yiyecek bir şeyler getirdim" dedi mutfağa girerken. Kendisine doğru dönen David'in telefonda olduğunu ama konuşmadığını görebiliyordu. David telefonu kapattı ve başını iki yana salladı.

"Her şey yolunda mı?"

"Bu kadar kısa süre içinde tekrar burada ne işin var?"

Alex cilveli bir şekilde "Pekâlâ, tatlılarımı da alıp gideyim o zaman" dedi.

"Özür dilerim, öyle demek istemedim."

"Sadece Malcolm ile Shane'in iyi olduğunu kontrol etmek istedim. Ne kadar inandırıcı olabildiğine bazen kendisi de şaşırıyordu. O iki ezik umurunda değildi ama Barry söz konusu olduğunda iş tamamen değişiyordu.

"Malcolm, Mike Tyson'la on raunt boks yapmış ve sonra bir kamyonun altında kalmış gibi görünüyor ama genel olarak iyi. Polisi aramadığı için büyüklüğün kendisinde kaldığını düşünüyor. Kız kardeşi çalışma odasında onunla birlikte. Bu olayın yaşanmasına izin verdiğim için beni azarladı ama Shane'in artık burada olmayacak olması onu biraz yatıştırdı."

"Şimdiden gitti mi?" Alex şaşırmış ama aynı zamanda memnun olmuştu.

David kollarını açtı. "Gece gitmiş. Konuşmak için onu erkenden uyandırmaya gittim, odası boşaltılmıştı. Ona birkaç mesaj bıraktım ama telefonu artık kapalı."

"Ah David, çok üzüldüm. Onu ne kadar sevdiğini biliyorum."

"Zavallı çocuğun kimsesi yok. Hayat hiç yüzüne gülmemiş. Ona gerçekten yardım edebileceğimizi düşünüyordum."

"O yetişkin bir adam. Kararlarını kendi almak zorunda.

Malcolm'la yüzleşmek istememiş ve en iyi çözümün bu olduğunu düşünmüş olabilir. En azından ona gitmesini söylemek zorunda kalmadın."

***

"Merhaba Dougie" dedi Alex arkasına dönmeden. "Beni takip etmekten hiç bıkmayacak mısın?"

Dougie başını iki yana salladı ve ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Alex bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra tekrar kapattı. Dougie'ye kötü davranmanın eğlenceli hiçbir yanı yoktu. Düşmanlarının en azından bir adet beyin hücresine sahip olmasını tercih ediyordu.

Alex tabakları çalışma odasına götürdü.

Ev sakinlerinin en yaşlısı olan Ray kanepelerden birinde oturuyor ve çok da tanımadığı kızıyla arasında sıklıkla ortaya çıkan bir diğer rahatsız edici sessizliğe sabrediyordu.

Jeremy Hardwick bu evi açarken aklındaki ideal tip Ray'di. Ray 1986'da özgürlüğünü kaybettiğinde bir bilgisayar sabit diski bütün bir odayı dolduruyordu. Cep telefonlarının bavul büyüklüğünde pilleri vardı ve Facebook'un kurucusu iki yaşındaydı.

Alex elinde bir tabakla ikisine yaklaştı. Bu tür abesliklerle vakit harcamak zorunda kalmamayı isterdi ama iyi bir görüntü sergilemek önemliydi. İkisi de dikkatlerini başka bir yere vermeye istekli bir şekilde birer dilim kek aldılar ve ona teşekkür ettiler.

Malcolm sert kız kardeşinden gözü korkmuş ve utangaç bir şekilde uzak köşede oturuyordu. Malcolm'un zayıf karakteri, yanındaki kadının otoriteyi ele alıp koca rolünü üstlenmesine neden olabiliyordu. Kendi konumunu sorunsuz kabullenmişti. Alex ona gizlice gülümsedi ve sonra bakışlarını indirdi.

Arkasında bir ses duyduğunda odaya göz gezdirmeye başlamıştı.

"Imm... affedersiniz, doktor sizsiniz değil mi?"

Alex Malcolm'un çokbilmiş kız kardeşinin kendisine ters ters baktığını fark ederek şaşırdı. Kız kardeş tavşan dişlere ve küçük şaşı gözlere sahip talihsiz görünüşlü bir kadındı.

"Adım Alexandra Thorne ve ben..."

"Yani, abimi polisi aramaktan vazgeçiren kadın siz misiniz?"

Kadının elleri belindeydi ve kabarcık izleriyle dolu çenesi öne çıkmıştı. Alex gülmemek için kendini tuttu. Aralarındaki yükseklik farkı Alex'te eğilme ve kadının kafasını okşama isteği uyandırıyordu. Keşke zamanını böyle önemsiz insanlarla harcamak zorunda kalmasaydı."

"Neden böyle bir şey yaptınız bana açıklar mısınız?"

"Size hiçbir şey açıklamak zorunda olduğumu sanmı..."

"Ne halde olduğuna bir bakın." Utanmış görünen ama yine de oturmaya devam eden Malcolm'u işaret etti.

"O aşağılık herifin abime bunu yapıp da paçayı kurtarmasına nasıl izin verebildiniz?"

"Polisi aramamak Malcolm'un kararıydı."

Kadın yaşından beklenmeyen bir şekilde ateş püskürdü. "Evet, bahse girerim öyledir."

Alex'i baştan ayağa süzdü. "Vicky Beckham kot pantolonun ve yüksek topuklarınla, ondan istesen kendi yeğenlerini bile senin için kurban ederdi."

Sanki planlanmışçasına, iki kız da Alex'in sol kalçasına çarparak hızla yanından geçti ve Alex kısa bir an kadının bu teorisini test etmeyi düşündü.

İnsanlar onlara doğru bakmaya başlamıştı. Ve Alex'in sıkıntı eşiği aşılmıştı.

Alex sesini alçalttı. "Erkek kardeşini hiçbir şey yapmaya ikna etmedim. O kendi kararlarını kendi veren yetişkin bir adam."

"Hah, düşündüğüm gibi. Ne işler çevirdiğini biliyorum."

Alex bundan ciddi şekilde kuşkuluydu ama yine de hoşgörülü bir şekilde gülümsedi. "Pekala, ne işler çeviriyormuşum?"

"Kardeşimin peşindesin. İşin gerçeği bu."

Alex, neredeyse kadının yüzüne karşı gülerken "Ah evet, tabii ki işin gerçeği bu" diye düşündü.

"Tuzağa düşürüp evlenebilmek için onu kendine tamamen bağımlı hale getirmeye çalışıyorsun." Kadının ağzından sıçrayan bir damla tükürük Alex'in yanağına geldi. İyice haddini aşmıştı.

Alex kadını nazikçe bir köşeye götürdü ve kendilerini izleyenlere sergilemek için yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. Alçak bir sesle konuştu.

"Tamam, seni aptal, cahil kaltak, Malcolm'u polisi işe karıştırmaması konusunda cesaretlendirdim ve böyle yaptığım için kahrolası şükretmelisin. Shane, Malcolm'un senin şu iki küçük şeytanını taciz ettiğine dair bir sürü suçlamada bulunuyordu."

"Gelen bir polis memuru bu tür iddiaları araştırmak zorunda kalabilir bu da minnoşlarının acı ve utanç verici fiziksel muayenelerden geçmesine neden olabilirdi. Onların himayenizden alınmasının kuvvetle muhtemel olmasından bahsetmiyorum bile."

Alex kadının ağzının kalan tükürük damlaları kuruyacak kadar açılmasından memnuniyet duydu.

Gülümsemeye devam etti. "Bu yüzden, sana hırçın küçük çeneni kapatmanı, abini ziyaretine devam etmeni ve seni ilgilendirmeyen şeylere karışmamanı tavsiye ediyorum."

Kadın cevap olarak başını tamam anlamında hafifçe salladı.

Alex arkasını döndü ve derin bir nefes aldı. Şimdi, ziyaretinin gerçek sebebine geri dönebilirdi.

On Üç

Alex Barry'nin en uzak köşede yalnız başına oturarak bir dergi okuyuşunu gizlice gözetledi.

Yanına giderek başına dikildi, yüzüne neşeli bir ifade yerleştirerek tabağı ona doğru uzattı. "Elmalı turta?"

"Bu bir ikram mı yoksa bir tür talep mi?"

"Sen karar ver." Alex yanına oturdu.

"Nasıl gidiyor?"

Barry cevap olarak omzunu silkti ve gözlerini yeniden dergiye çevirdi. Kafası sıfır numaraya yeni vurulmuştu ve bedeni Alex'in hatırladığından daha güçlü ve kaslıydı. Barry hapse girmeden önce yarı profesyonel bir boksördü; bu durum duruşması sırasında kendisine pek fayda sağlamamıştı.

Alex bacaklarını öne doğru uzattı ve bilek hizasında üst üste attı. Sinir bozucu küçük kızlar masaya koşarak birer dilim kek kapıp sonra yeniden koşarak uzaklaştıklarında hoşgörülü bir biçimde kıkırdadı. Tek başına olsaydı ayağını kaldırarak çelme takar ve onları yere yuvarlardı ama kendini tuttu.

"Çok sevimliler, değil mi?"

Barry çocuklara bakmadı. "Sen hala burada mısın?"

"Evet. Burada ziyaretçisi olmayan tek kişi sen görünüyorsun bu yüzden teselli ödülü olarak ben geldim."

"Harika."

"Hadi bakalım heyecanını gösterme. İçinden çok sevindiğini ama bunu belli etmemeyi tercih ettiğini görebiliyorum."

Doğrusu bu çocuklar çok hassastı. Önce Shane onu reddetmesine kötü tepki göstermişti ve şimdi de Barry aynı sebepten dolayı ona soğuk davranıyordu. Önemi yoktu. Onu geri kazanacaktı."

"Evet, kesin öyledir."

Alex başını yana eğdi. "Bugün canın benimle konuşmak istemiyor mu?"

Barry yüksek sesle güldü. "Diyene bak. Aylardır benimle konuşmuyordun."

Alex stratejisini uygulamaya başladı. "Biliyorum Barry ve bunun için üzgünüm. Ama gerçek şu ki yardımıma senden çok daha fazla ihtiyacı olan insanlar var. Artık en kötü dönemleri atlatmış görünüyorsun."

Barry homurdandı ve Alex gülümsememek için kendini tuttu.

En kötü dönemlerini atlatmanın yanına bile yaklaşamadığını çok iyi biliyordu. Planının gerçekleşmesi bu gerçeğe bağlıydı.

Alex onu hafifçe yana doğru itti. "Hadi ama, arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Neden bu kadar kızgınsın?"

"David'in seni çoktan bilgilendirdiğinden eminim"

"Hayır" diye yalan söyledi. "Burada resmi bir görevle bulunmuyorum bu yüzden insanların geçmişlerini bana açıklamıyor. Geçmişlerini açıklamak kişilerin kendilerine kalmış."

Gerçekten istediği Barry'nin ona kendisinin anlatmasıydı, bu şekilde zayıf yönlerinin nerelerde olduğunu ölçebilecekti. David ona gerçekleri anlatmıştı ama Alex'in istediği şey duygusal tetikleyicilerdi. Barry'nin iki küçük kıza bakamadığını hemen anlamıştı. Ona kendi kızını başka bir adamın, yani kendi erkek kardeşinin büyütmekte olduğunu hatırlatıyordu.

Barry gözlerini keklere dikti.

Alex üsteledi. "Tamam, artık tek taraflı sohbet etmek yok. Bana istediğini sor, sana anlatacağım."

Barry ilgiyle ona doğru döndü. "Evli misin, çocukların var mı?"

Kızlara doğru bakarak "Eşimden ayrıldım ve bir kızım var" dedi. Bakışlarını yere indirdi. Bu ikisini yakınlaştıracak güzel bir kurguydu. Çocuklarından ayrı kalmış olmalarının aralarında bir yakınlık doğurmasını hedefliyordu.

Tuzağma düşmüştü. "Çocuk nerede?"

"Babasıyla. Bu hafta sonu sıra onda."

Alex bakışlarını kaçırdı.

"Bak, özür dileri..."

El hareketiyle özrünü geçiştirdi. "Sorun değil. Bir ailenin dağılması her zaman acı vericidir ama sorunu çözmeye çalışıyorduk."

Şahane, diye düşündü Alex. Barry şimdi Alex'in acı çekmesine neden olduğu için kendini suçlu hissedecek ve büyük ihtimalle ona açılacaktı. Alex adamın hikâyesini zaten çok iyi biliyordu. Barry genç bir eşi olan amatör bir boksördü. Eşinin sporu bırakması için baskı yapmasıyla, teslimat kamyoneti sürmeye başlamıştı. Bir süre sonra eşi hamile kalmış ama sekiz ay sonra bebeğin solunumu durmuştu. Eşinin doğum sancıları başlamış ama bebeği ölü doğmuştu.

Barry güçlü kalmaya çalışmış ama öfkesini yatıştırmak için boksa geri dönmüştü. Her dövüşte daha fazla yaralanmış ama boksu bırakamamıştı. Eşini teselli etmesi gereken zamanlarda bunu onun yerine erkek kardeşi yapmıştı.

Onları birlikte yakaladığında Barry erkek kardeşini o kadar kötü dövmüştü ki adamın belinden aşağısı felç olmuştu. Yedi ay sonra, Lisa Barry'nin çocuğunu doğurmuştu. Bir kız.

"Kocan ne yaptı?" diye sordu Barry, alçak bir sesle.

Alex doğrudan Barry'nin gözlerinin içine baktı. "Çapkınlık yapmaya kalktı."

"İlişki mi yaşadı?"

Alex başını evet anlamında salladı.

Barry başını iki yana salladı. "Tanıdığın birisi miydi?"

Alex kurguladığı senaryoya koymak için çok yakın bir arkadaş yaratmayı düşündü ama bunun inamlırlığı biraz fazla zorlayacağını hissetti. "Hayır, kahve dükkânında tanıştığı bir kız. Baristaymış, o da her neyse. Anlaşılan benim kadar vasıflı değilmiş."

"Bahse girerim bu sana kendini iyi hissettirmiştir."

"Muazzam." Alex adama gülümsedi. "Hey, burada hangimiz psikiyatrist? Neredeyse gitmeden önce bana bir fatura çıkaracağını düşüneceğim."

"Evet, bana birkaç yüz sterlin bayılırsın" diye espri yaptı.

"Neyse, benim hakkımda yeterince konuştuk. Sen nasılsın?" diye sordu, deneyini yeniden başlatmaya istekli bir şekilde.

Berbat bir şekilde "İyi değilim, onlar artık evli" dedi.

"Ah Barry. Çok üzüldüm. Hiçbir fikrim yoktu."

Özrü karşısında eliyle önemli değil işareti yaptı. "Senin bir suçun yok."

Alex yanında sessizce tam bir dakika oturarak Barry'nin zihninin söylediklerinin üzerinden geçmesine izin verdi. Ama artık başlama vakti gelmişti. Yumuşak bir şekilde "Eşin onu seviyor mu?" diye sordu.

Bu soru, Alex'in amaçladığı gibi, ona acı vermişti. Gözlerinde bir anlık şaşkınlık belirdi. "Bilmiyorum. Yani... Öyle olduğunu sanıyorum. Onunla evlendi."

"Lisa'nın onunla sorumluluk duygusu yüzünden mi evlendiğini düşünüyorsun?"

"Fark eder mi?"

"Eğer karıma hala âşık olsaydım benim için ederdi" dedi Alex, nazikçe.

Barry başını iki yana salladı. "Beni asla geri kabul etmez."

Alex birkaç saniye duraksadı. "Hımm... çocukken erkek kardeşinle kavga eder miydiniz?"

Barry gülümsedi.

"Bu psikiyatrist ağzıyla söylediğin ilk şey."

"Özür dilerim. Sadece bunun tamamen tesadüfi olup olmadığını merak ettim."

Barry'nin kaşları çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"A, bir dakika, bana psikiyatrist olamayacağımı söyledin. Bir karar ver."

"Devam et."

"Bazen kardeşler çocukluk dönemleri boyunca, genellikle bir ebeveynin sevgisini kazanmak ya da onayını elde etmek için rekabet ederler. Bir çocuk erkek ya da kız kardeşinin daha zeki, çekici ya da avantajlı olduğunu hissederse daha başarılı kardeşle rekabet etmeye ve onu taklit etmeye çalışır. Genellikle kardeşler çocukluk dönemindeki evlerinden ayrılıp kendilerine farklı rotalar çizdiklerinde bu durum doğal biçimde ortadan kaybolur, ama imrenme nadiren yetişkinlikte de devam eder."

Alex Barry'nin bunu ciddi bir şekilde düşündüğünü görebiliyordu. Tabii ki düşünürdü. Bir kardeşi olan herkes oyuncaklar, kıyafetler ve CD'ler için edilen kavgaları hatırlayabilirdi. Bu son derece normaldi.

Alex her halükârda umurunda değilmiş gibi omzunu silki. "Sadece olayın bütün sorumluluğunu üzerine almana rağmen bunun kısmen yaratılışımız gereği ortaya çıktığını bilmiyormuşsun gibi görünüyor. Bu yüzden tekrar soruyorum. Eski eşin onu seviyor mu?"

"Bunun neden önemli olduğunu hala anlamadım."

"Ümidini kaybettiysen artık bir önemi yok."

"Ama ne yapabili..."

"Bir aile olmak için eski eşinin yaptığı her şeyi affedebileceğini söylemiştin. Onun da aynı şeyi yapmayacağını ne-

reden biliyorsun? Şu anda erkek kardeşin hayatını çalmış durumda. Eşini elinden almış, kızının babası olmuş ve sen eski eşinin ona âşık olup olmadığını bile bilmiyorsun."

Adamı yüz seksen derece döndürmüştü. Şimdi sadece son bir dürtme gerekiyordu.

"Kardeşine imrenmemelisin. Demek istediğim, nasıl bir yaşam kalitesi var ki? Tekerlekli sandalyeden kalkamıyor. Hayatta kalmasaydı onun için daha iyi olabilirdi." Birkaç saniye duraksadı. "Muhtemelen eşin için daha iyi olurdu."

Barry dikkatle ona bakıyordu. Gözlerinde yeni bir umut belirmişti.

Alex omzunu silkti ve iç geçirdi. "Belki de her şeyden pişmandır ve seni, sevdiği ve çocuğunun gerçek babası olan güçlü, sağlam vücutlu adamı geri istiyordur ama kendini erkek kardeşine bakmaya mecbur hissediyordur."

Barry kafası karışmış ve huzursuz görünüyordu. "Bilmiyorum..."

"Biliyor musun" dedi, bacaklarını eğerek ve ona doğru hafifçe eğilerek. "Eşime onu asla affetmeyeceğimi söylemiştim ama yarın yaptıklarından gerçekten üzgün bir şekilde çıkıp da gelseydi, ona bir şans daha vermeyi düşünmek zorunda kalabilirdim. Onu seviyorum, özlüyorum ve o çocuğumun babası. Öncelikli olarak, ailemi geri isterdim."

Barry birkaç dakika boyunca sessiz kaldı. Ayağa kalktı. "Sanırım yürüyüşe çıkacağım. Kafamı biraz boşaltmam lazım."

Alex başını tamam anlamında salladı. Kurabiyelerden birine uzandı. Bu deney biraz fırıldak çevirmeye benziyordu. Olabildiğince sıkı bir şekilde sarıyordunuz ve bıraktığınızda hangi yöne gideceğine dair hiçbir fikriniz olmuyordu.

On Dört

Kim son raporu da masaya attı. "Kahrolası hiçbir şey yok; taksi şoförleri, otobüs şoförleri, bölge sakinleri. Bir adam bıçaklanarak öldürülüyor ve hiç kimse kahrolası bir şey görmüyor veya duymuyor."

"Bir rapor vardı" dedi Bryant, kendi rapor yığını arasından bulmaya çalışarak.

"Tabii, zil zurna sarhoş on sekiz yaşında bir arkadaş otobüs durağının hemen yanında on biri çeyrek geçeden biraz önce birisinin duvarın üzerinde oturduğunu gördüğünü düşünüyor."

"Evet ama son otobüsün geçiş saati..."

"Pek de bitirici bir delil sayılmaz, değil mi? Otobüs durağında duvarın üzerinde oturan birisi."

Bryant iç geçirdi. "Belki de cüce cinler yapmıştır."

"Ne?"

Bryant her ikisinin de kupalarını aldı ve kahve makinesinin yanında durdu.

"Madencilerin 'cüce cinler' olarak adlandırdığı periler vardı. Eğer kızarlarsa aletleri saklıyor, mumları çalıyor, kömür sütunlarının arkasından birden ortaya çıkıyor ve genellikle rahatsızlık veriyorlardı. Onları gören kimse olmamış ama var olduklarına dair madenlerde hiçbir kuşku yokmuş."

"Çok faydalı oldu. Yani şimdi kahrolası sihirli periyi mi arıyoruz..."

"12 santimlik bir de mutfak bıçağı taşıyor, yarayı göz önüne alırsak" diye ekledi Dawson.

"Ön inceleme ölümcül vuruşun ilk bıçak darbesi olduğunu ve bıçağın akciğer zarını deldiğini öngörüyor."

Bir telefon çaldı. Kim aldırış etmedi. Bryant telefonu açtı.

"Yani, katil yukarıya doğru bıçaklamış çünkü ya ne yaptığını biliyormuş ya da önemli bir boy farkı varmış. Diğer yaralar öfkeden ya da hayal kırıklığından."

"Şef..."

Kim Bryant'a döndü. "Ne oldu?"

"Muhtemel cinayet silahı buraya geliyor."

"Nerede bulunmuş" diye sordu, zihni şimdiden ellerindeki bilgi parçacıklarını bir araya getiriyordu."

"O bölgeden bir adamın atlarını barındırdığı, Dudley Yolu üzerindeki boş arazide."

"Şeye doğru giden yol üzerinde..."

"Lye'e" diye yanıtladı Bryant. "Ve Ruth Willis'in evine."

On Beş

Kim aklını meşgul eden soruyu sormadan önce Bryant'la arabada yalnız kalmalarını bekledi.

"Yine başladı değil mi?"

Kim neden bahsettiğini anlaması için ortağının daha ayrıntılı bir açıklamaya ihtiyacı olduğunu düşünseydi öyle yapardı.

Bryant iç geçirdi. "Önceki geceki kravat dikkatini mi çekti?"

"Ve ayakkabılar" diye onayladı Kim.

"Tavırlarından bahsetmeye gerek bile yok."

Nişanlısını aldattığında Dawson'a aşırı bir kendine güven geliyordu ama adam ekipten kimseyi kandıramıyordu. Bryant direksiyonda Kim olsaydı kesin geçmeye çalışacağı trafik ışığında durdu. "Geçen seferden sonra sanıyorsun ki..."

Daha fazla bir şey söylemesine gerek yoktu. Kızlarını doğurduktan sadece birkaç ay sonra nişanlısı Dawson'un hamileyken kendisini aldattığını öğrenmişti. Dawson'u evden kovmuş ve Dawson'un onu geri kazanma girişimleri sırasında ekibin yaşamlarının perişan olmasına neden olmuştu. Ama sonunda Dawson onu yeniden kazanmıştı.

Bryant omzunu silkti. "Bilmiyorum. Adam elindekinin kıymetini bilmiyor."

Ve kaybedip sonra geri kazandığında da bilmiyor diye düşündü Kim ama bir şey demedi. Dawson'un özel yaşamında ne yaptığı kendisini ilgilendirirdi ama onun için çalışırken durum farklıydı.

Tecavüzün gerçekleştiği yere iki sokak uzaklıktaki bitişik nizam iki katlı müstakil ev oldukça sıradandı. On iki evlik

bir dizide yer alıyordu ve dar sokağın karşısında tamamen benzer bir dizi vardı. Hiçbirinin ön bahçesi yoktu ve dizinin ortasında yer alan bir taş plaka binaların geçmişinin 1910'a uzandığını gösteriyordu.

"Şef, cidden, bu iyi bir fikir mi?"

Kim Bryant'ın çekincelerini anlıyordu. Bu olağan bir uygulama değildi ama içgüdüleri, sıkma devrindeki bir çamaşır makinesi gibi harekete geçmişti. Daha önce de böyle hissettiği olmuştu ve içgüdüleri tatmin olana kadar çalkalanmaya devam edecekti.

"Tanrı aşkına, içeri girip kadını tutuklamayacağım. Sadece onunla konuşmak istiyorum."

Bryant yatışmış görünmüyordu. Kapıya vurduktan sonra sessizce cevap verilmesini beklediler; en sonunda kapı lacivert bir eşofman giymiş minyon bir kadın tarafından açıldı. Neredeyse tamamen suçluluk duygusuyla kaplanmıştı ve Kim hemen anladı. Bu tecavüz kurbanı Ruth'du ve göz göze geldiklerinde Kim aynı zamanda katil Ruth'a bakmakta olduğunu biliyordu.

"Kıdemli Baş Dedektif Stone, Kıdemli Dedektif Bryant. İçeri gelebilir miyiz?"

Kadın bir an tereddüt etti, sonra yana çekildi. Kim kimliklerini göstermelerini ya da bir açıklamada bulunmalarını istemediğini fark etti. Ruth Willis'in peşinden ön taraftaki oturma odasına gitti. Duvarlar, gökyüzü mavisi bir fonun önünde profesyonelce poz verilmiş fotoğraflarla ve büyütülerek çerçevelenmiş diğer aile fotoğraflarıyla Ruth'un çocukluğuna ait bir zaman tüneli gibiydi. Fotoğraflarda başka bir çocuk yoktu. Televizyonda Sky News haber programı açıktı. Kim Bryant'a konuşmayı kendisinin yönlendireceğini işaret etti. Cevap olarak Bryant'ın yüz ifadesi "çok yüklenme" diyordu. Kim'in tersini yapmaya hiç niyeti yoktu. Bryant'ın aksine, araştırmalarının bittiğini biliyordu.

Ruth kumandaya uzanıp kanalı değiştirirken "Konu neydi memur hanım?" diye sordu.

Kim kadınla göz teması kurmak için bekledi. "Size iki gün önce bir adamın Thorns Yolunda, buradan çok uzak olmayan bir yerde öldürüldüğünü söylemek için buradayız."

Ruth bakışlarını sabit tutmaya çalıştı ama başaramadı. Gözleri iki dedektif arasında gidip geliyordu ama birinde karar kılamıyordu. "Haberlerde bir şeyler duydum."

"Erkek maktulün kimliğinin Allan Harris olduğu tespit edildi."

"Ah, anlıyorum." Kim uygun şekilde karşılık verebileceğinden emin olamayan kadının sessiz kalmaya çalıştığını fark etti. Kadının bütün tepkileri Kim'in içindeki homurdanmayı güçlendiriyordu.

"Adam dört kere bıçaklanmış. Öldürücü yara bedenine..."

"Tamam, konuyu anladım, ama bunun benimle ne ilgisi var?"

Normal çıkması için harcadığı çaba kadının sesinin daha da titremesine neden oluyordu.

"Biz de bunu öğrenmek için buradayız Bayan Willis."

Kim sevecen bir ifade sergilemeye çalıştı. Sabrederek sonuç almayı umuyordu.

Oturdu, Ruth onu izledi. Elleri kucağındaydı, sımsıkı kenetlenmişlerdi.

"Sana ne yaptığını biliyoruz Ruth. Sana tecavüz etti ve seni öldüresiye dövdü. O saldırının sende nasıl bir iz bıraktığını biliyormuş gibi davranmayacağım. Dehşeti, korkuyu, öfkeyi hayal bile edemiyorum."

Ruth bir şey söylemedi ama yüzünün rengi gitmeye başlamıştı. Kadın bütün enerjisini gerçek duygularını bastırmak için kullanıyordu ama bedeni ona kulak asmıyordu.

"Onun serbest bırakıldığını ne zaman öğrendin?"

"Birkaç ay önce."

"Nasıl öğrendin?"

Ruth omzunu silkti. "Hatırlamıyorum."

"Onun evine birkaç kilometre mesafede yaşıyorsun. Onu gördün mü?"

"Gerçekten, hatırlamıyorum."

"Serbest bırakılmasıyla ilgili ne hissettin?"

Kim Ruth'un sağ elinin içgüdüsel olarak sol bileğindeki doku izini okşamasını izledi; bu iz intihar girişiminin kalıcı bir hatırlatıcısıydı.

Ruth pencereye doğru baktı. "Bunun üzerinde gerçekten çok fazla düşünmedim. Zaten yapabileceğim bir şey yoktu."

Kim üsteledi. "Sence adil bir ceza almış mıydı?"

Ruth'un gözleri öfkeyle alevlendi ve Kim kadının konuyla ilgili söylemesi gereken çok şey olduğunu ama söyleyemediğini görebiliyordu.

"Adamın sonunda hak ettiği cezayı bulduğunu bilmek nasıl bir duygu?"

Ruth'un çenesi kenetlendi, konuşacak kadar kendine güvenemiyordu.

Kim Bryant'ın rahatsızlığını hissedebiliyordu ama bunlar gelişi güzel sorular değildi. Kim bu soruları arabadayken tasarlamıştı ve onlara verilecek karşılıklar duygusal olmalıydı. Masum birisi bu tür sorgulamaya ani ve sansürsüz bir şekilde tepki verirdi. "*Aşağılık herif ömür boyu hapse tıkılmalıydı*" veya "*Geberip gittiği için mutluyum*" gibi. Sessizce kabullenme ve doğru yanıtları bulamadığı için konuşmayı reddetme yerine Ruth'un gözlerinde ateş, tavırlarında canlılık olmalıydı.

"Bunun cinayetle nasıl bir ilgisi var anlayamadım."

Kadının sesi çatlamaya başladı ve gerginlik ellerini ovuşturmasına neden oldu.

"Özür dilerim Bayan Willis ama size Cuma gecesi dokuz ila 12 saatleri arasında nerede olduğunuzu sormak zorundayım."

"Buradaydım, televizyon izliyordum."

Kim kadının ses perdesinin yükseldiğini fark etti. Kelimeler zihninde pek çok kez prova edilmişti.

"Evden çıkmadığınızı doğrulayabilecek birisi var mı?"

"Imm... dokuz buçuk civarında balık ve kızarmış patates satan bir restorana uğradım."

Kim belki de bir komşusu onu evden çıkarken ya da eve dönerken görmüştür diye kadının kısa mesafede bir yere gittiğini uydurmak zorunda kaldığını fark etti.

Kim başını tamam anlamında salladı. "Restoranın sahibiyle konuşursak dokuz buçuktan sonra size hizmet ettiğini doğrular mı?"

Ruth paniğe kapılmış görünüyordu. "Aslında... Bilmiyorum. Kalabalıktı. Hatırlamayabilir."

Kim rahatlatıcı bir şekilde gülümsedi. "Ah, eminim ki hatırlayacaktır. Neticede mahallenizin restoranı. Yıllardır oraya defalarca gitmiş olmalısınız. Ne de olsa bütün hayatınız burada geçmiş."

"Aslında, evet, ama restoran sahibi çalışmıyordu ve ben de diğerlerini o kadar iyi tanımıyorum."

Kim kendi kendini köşeye sıkıştıran Ruth'un peşini bırakmadı.

"Ah, sorun değil. Size hizmet eden yardımcıyı tarif edersen doğru kişiyle konuştuğumuzdan emin olabilirim."

Kim kadının mücadele gücünü kaybettiğini gördü. Suç mahallinde değil başka bir yerde olduğunu iddia etmişti ama bu iddia doğrulanamıyordu ve şimdi ifadesini değiştirmek çok şüphe çekebilirdi. Masum insanlar suç mahallinden başka yerde olduklarını uydurma ihtiyacı duymazlardı.

Kim ayağa kalktı ve Ruth oturduğu yerden ona baktı. Yüzü griydi, gözleri korku doluydu, bedeni rüzgârda hırpalanmış bir çadır gibi çökmüştü.

Kim yumuşak bir ses tonuyla konuştu. "Cinayet silahı elimizde, Ruth. Tam olarak attığın yerdeydi."

Ruth başını ellerinin arasına aldı. Vücudu hıçkırıklarla sarsılıyordu. Kim Bryant'a döndü ve göz göze geldiler. Bakışlarında bir zafer veya memnuniyet edası yoktu.

Kim kanepede Ruth'un yanına oturdu. "Ruth, Allan Harris'in sana yaptıkları korkunçtu ama onun üzgün olduğunu bilmen gerektiğini düşünüyorum. Hepimiz hapishanenin suçluları ıslah edeceğini umuyoruz ama buna her zaman inanmıyoruz. Bu olayda etmişti. Allan Harris yaptıklarından dolayı gerçekten vicdan azabı çekiyordu."

Bryant öne doğru adım attı. "Ruth Willis, seni cinayet..."

Kim ayağa kalkarken Ruth sakin bir şekilde "Korkmamıştım" dedi. Kim geri oturdu.

"Bayan Willis, sizi uyarmak zorundayım..."

"Endişeliydim ama korkmamıştım" diye tekrar etti.

Bryant "Bayan Willis, söyleyeceğiniz her şey mahkemede..." diye başladı.

"Bırak" dedi Kim, başını iki yana sallarken. "Bunu bizim için değil kendisi için yapıyor."

"Parktan çıkmasını izledim. Kavşakta duruyordum. Kendimi güçlü ve haklı hissediyordum. Dükkânın kapı aralığında, gölgenin içinde ayakta bekliyordum. Köpek doğrudan bana baktı. Havlamadı."

Başını kaldırdı, yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. "Niye havlamadı?"

Kim başını iki yana salladı.

"Hemen o anda bıçağı sırtına saplamak istedim ama bu doğru olmazdı. Işığımı istiyordum."

Kim omzunu silken Bryant'a baktı.

"Kendimden emindim ve kontrol bendeydi. Onu takip ettim ve saatin kaç olduğunu sordum."

"Ruth, biz..."

"Bıçağı midesine sapladım. Teni tenime değiyordu, ama bu sefer benim koşullarımla. Sağ eliyle yarasına bastırırken bacakları titriyordu. Parmaklarının arasından kan akmaya başladı. Aşağıya ve ardından bana doğru baktı. Ve bekledim."

"Bekledin mi?" diye sordu Kim.

"Bıçağı çıkarttım ve onu yeniden bıçakladım. Ve bekledim."

Kim neyi beklediğini sormak istedi ama büyüyü bozmayı göze alamadı.

"Sonra yeniden ve yeniden sapladım. Kafasının betona çarptığını duydum. Gözleri kapanmaya başladı, bu yüzden onu tekmeledim ama bana geri vermiyordu."

Kim nazikçe sordu "Sana neyi geri vermiyordu Ruth?"

"Yeniden yapmak istedim. Bir şeyler yanlış gitmişti. Hala ondaydı. Bana geri vermesi için ona bağırdım ama hareket etmiyordu."

"Onda sana ait olan ne vardı Ruth?"

Ruth apaçık belliymiş gibi ona baktı. "Işığım. Işığımı geri alamadım."

Birden iki büklüm oldu ve boğasından yırtılırcasına hıçkırıklar çıkmaya başladı.

Kim bir kere Bryant'a baktı, o da karşılık olarak omzunu silkti. Başıyla iş arkadaşına işaret vermeden önce tam bir dakika sessizce oturdu.

Bryant cinayeti itiraf etmiş olan kadına doğru bir adım yaklaştı. "Ruth Willis, seni Allan Harris cinayetinden tutukluyorum. Bir şey söylemek zorunda değilsin ama söyleyeceğin her şey..."

Kim Bryant sözlerini bitirmeden evden çıktı. Başarılı olmuş veya zafer kazanmış gibi hissetmiyordu, sadece suçu

işleyen kişiyi yakaladığı ve buradaki işi bittiği için memnundu.

Bir kurban artı bir fail soruşturmanın kapanması anlamına geliyordu.

On Altı

Kim garaja girdiğinde gece yarısını biraz geçmişti. Ailelerin yaşadığı sessiz sokak yeni haftaya hazırlanmak için kabuğuna çekilmişti; Kim günün en çok bu kısmını seviyordu.

İpodunu açtı ve Chopin'in *Nocturnes*'ini seçti. Solo piyano parçaları sabahın ilk saatleri boyunca bedeni uyku talep edene kadar onu rahatlatacaktı.

Woody de sinirlerini iyice bozmuştu. Kim diğerlerini evlerine gönderdikten sonra Woody elinde hediyelerle (bir sandviç ve kahve) masasına gelmişti.

"Hoşuma gitmeyecek olan şey nedir efendim?" diye sormuştu Kim.

"Savcılık bu davada ihtiyatlı davranmak istiyor. Cinayet suçlamasında bulunmaya henüz istekli değiller. Biraz araştırma yapılmasını istiyorlar. Zeki bazı savunma avukatlarının azaltılmış cezai sorumluluk talebinde bulunmaya çalışmasını istemiyorlar."

"Ama..."

"Zayıf bir noktası olmamalı."

"Yarın sabah Wood ile Dawson'a bu görevi vereceğim."

Woody başını hayır anlamında salladı. "Hayır, bu soruşturmayı senin toparlamanı istiyorum Stone."

"Yapmayın ama Efendim."

"Tartışılacak bir şey yok. Sadece denileni yap."

Kim uzunca bir iç geçirdi, toparlayabildiği bütün umutsuzluğunu verdiği o tek nefese sığdırmıştı. Bu bir şeyi değiştirmedi ama Kim mesajını karşı tarafa geçirdiğini hissetti.

Woody gülümsedi. "Şimdi Tanrı aşkına, evine git ve... evdeyken ne yapıyorsan onu yap."

Kim de öyle yaptı.

Motosiklet parçalarının yanında kendisini yere bırakırken tiksintiyle homurdandı.

İşi derleyip toparlamaktan nefret ediyordu. Soruşturma bitmişti. Kötü adamı ya da bu olaydaki şekliyle kızı kırk sekiz saat içinde yakalamıştı. Eksiksiz bir itiraf alınmıştı ve şimdi savcılık kıçlarının da silinmesini istiyordu.

Bacak bacak üzerine attı ve etrafındaki parçaları incelemeye başladı. Motorun bütün parçaları buradaydı ve klasik, mükemmel bir İngiliz makinesi ortaya çıkartmak için birbirlerine geçeceklerdi. Şimdi tek yapması gereken bunu nasıl yapacağını çözmekti.

Bir saat sonra, yapbozun bütün parçaları hala yerlerinde duruyordu. Midesinde bir şey ölü numarası yapmayı reddediyordu.

Birden aklına bir fikir geldi. Ayağa kalktı ve botlarına uzandı.

Belki de uykusuzluğunun sebebi bu soruşturma değildi.

On Yedi

Kim Ninja'dan indi ve bel hizasına gelen bahçe kapısının mandalını açtı. Sokaktaki bütün evler tıpa tıp aynı kısa garaj yoluna ve aynı küçük çim alana sahip gibi görünüyordu. Dudley'in Netherton sınırındaki belediyeye ait sınırlı sayıdaki evlerde oturanların çoğu satın alma programından faydalanmış ve çok düşük bir ücret ödeyerek geniş bir ev sahibi olmuşlardı. Dunn ailesi de bunlardan biriydi.

Bu sefer telaşlı bir hareketlilik, botların gümbürdeyen sesleri veya koçbaşıyla eve gürültülü bir şekilde girmek yoktu. Sadece kendisi ve bir dizi anahtar vardı.

Evin içinde ilk sefer geldiğinden daha yavaş bir şekilde gezindi. Durumun aciliyeti kalmamıştı. Ev didik didik edilmiş, iyice aranmış ve soruşturmaya yardımı olabilecek her şey alınıp götürülmüştü. İçeride bir terk edilmişlik hissi vardı. Evde yaşayanlar sanki resimden silinmiş gibiydi. Okuma kitapları ve oyuncaklar değişik köşelere konulmuştu. Bir kutu mısır gevreği ve kaseler mutfakta hazır bekliyordu. İstismar dışında, bu evde normal bir hayat da yaşanmıştı. Onların sadece iki küçük kız çocuğu olduğu zamanlar da vardı.

En sonunda merdivenlerin başındaki ahşap kapıya geldi. Kim herkesin burayı kiler olarak tanımlamasına şaşırmıştı. Değildi. İç eyaletlerde kaldığı koruyucu ailelerin birkaçında daracık kilerler görmüştü. O evler sırt sırta olarak adlandırılıyordu ve her bir sırada yirmi ev vardı. Evler endüstriyel

devrim sırasında fabrika ve maden sahipleri tarafından altı ailelik nüfusu barındıracak şekilde inşa ediliyordu. Kilerler dar alanlardı, neredeyse bir insan genişliğindeydiler, birkaç taş merdivenle inilecek şekilde evin altına yerleştirilirlerdi ve kömür depolamak için inşa edilmişlerdi.

Ama burada durum farklıydı. Bu ev toprak altında böyle bir alan yaratmak için özellikle tadilattan geçirilmişti.

Birçok adam erkeklere has bir alana, kendilerine ait ilan edecekleri bir yere sahip olmayı arzu ediyordu. Bahçede bir kulübe, model oyuncaklar yaptıkları, bilgisayar oyunları oynadıkları bir oda gibi; ama Leonard Dunn çocuklarını istismar etmek için bir yer istemişti. Adamın özellikle bu zevkini tatmin etmek için birçok saatini harcayarak eve bir bodrum eklemesi, Kim'in zaten midesinin zor dayandığı ahlaksızlığını daha da hastalıklı bir hale getiriyordu.

İçerideki alan şimdi neredeyse boştu, kanıtların götürülmesinden beri zararsız görünüyordu. Ama Kim orayı hala baskın sabahındaki gibi görüyordu. Spor matı, lamba, dijital kamera. Ama bunların da ötesinde, burada gerçekleşen iğrenç eylemler bodrumun dokusuna işlemişti ve asla yok olmayacaktı.

Uzak köşede artık sadece çalışma masası kalmıştı. Bir tarafında bilgisayar ve CD'ler bulunuyordu. İçerideki alan bir mimara, bir muhasebeciye, düşünmek, odaklanmak veya yaratıcılığını geliştirmek için biraz yalnız kalmak isteyen herhangi birine ait olabilirdi.

Bodrumun diğer tarafına, Dunn'un mide bulandırıcı oyunlarında kullandığı kostümlerini koyduğu ve artık boşaltılmış olan elbise dolabına gitti.

Lamba, kanıtların toplanması sırasında uzak duvara itilmişti. Ama önceden nerede durduğunun kendisine hatırlatılmasına ihtiyacı yoktu. Spor matına sahne ışığı verecek şekilde kameranın arkasına yerleştirilmişti.

Daisy'nin matın ortasında ayakta durduğu, titreyen ince sesiyle babasına ne yapması gerektiğini sorduğu görüntü istemsizce Kim'in zihninde canlandı.

Görüntüyü zihninden uzaklaştırmak için başını iki yana salladı. Sık sık bazı şeyleri görmemeyi ve duymamayı istiyordu ama başının yan tarafında basit bir silme düğmesi yoktu.

Kim merdivenlere yöneldi, bu odanın onu neden çektiğinden hala emin değildi.

Derin bir nefes aldı. Elinin gölgesi ışık düğmesinin üzerine düşerken "Keşke bunu daha önce durdurabilseydim Daisy" dedi.

Parmakları aniden durdu ve titredi.

Kafasını çevirdi ve lambaya baktı. Bir şeyler mantıklı gelmiyordu.

Kim geriye doğru bir adım attı ve içini kemirmekte olan şüphe artık rahatsız edici hale gelirken dikkatini yoğunlaştırdı.

Merdivenlerden yukarıya doğru fırlarken "Kahretsin, olamaz" dedi.

On Sekiz

Kim o anda dışarıda soğumakta olan motoru kadar hızlı bir şekilde işyerinde ilerledi.

Görüntü izleme odası merkezin üçüncü katındaydı.

Binanın bu bölümüne serbestçe girilmiyordu. Zile bastı ve yüz hatlarını incelemeye başlayan kameraya bakarken parmaklarını duvara yasladı.

Düğmeye tekrar basmak için parmağını kaldırdı ama tanıdık bir çıt sesi duyuldu. Kapıyı açtı ve kapalı giriş bölümüne girdi. İlk kapı arkasından kapanırken şifresini tuşlayarak süit odaya girdi.

İkişerli dört masa seti, içerideki penceresiz alanı doldurmuştu. Burasıyla binadaki diğer ofisler arasında göze çarpan bir fark, burada hiç kâğıt bulunmamasıydı.

Burası ele geçirilen kamera kanıtlarının her bir saniyesini inceleyen insanların bulunduğu odaydı ve Dunn soruşturması gibi bir soruşturmada Kim Japonya'daki bütün motosikletleri verseler bu işi yapamazdı.

Dolu olan tek masaya yaklaşırken "Hey Eddie bakıyorum da geç saatlere kadar çalışıyorsun" dedi.

Eddie klavyenin başında kamburlaşmış bir şekilde çok fazla saat geçiren gövdesini dikleştirerek gerindi.

Kim bir kıtırdama sesi duyduğundan emindi.

"Siz de öyle amirim."

Kim Eddie'yi çalışırken birçok kez görmüştü. Adamla ilgili her şey sıradandı: boyu, kilosu, ten rengi ve masasındaki fotoğraf. Dikkat çeken bir adam değildi.

Ama sol eli klavyeyi idare ettiğinde ve sağ eli fareyi yönlendirdiğinde bir buluşma gerçekleşiyor ve izlemesi zevk veren bir bağ kuruluyordu.

"Ed, Dunn soruşturmasındaki bazı görüntülere bakmanı isti..."

Kim'in konuşması zil sesiyle kesildi.

Eddie kameraya dönerken "Bu gece burası New Street İstasyonu gibi" dedi.

"Bu Bryant" dedi Kim.

Eddie yan yan baktı, "Ne, artık medyumluk da mı yapıyorsunuz?"

"Imm... hayır, ona telefon etmiştim."

Eddie kapı otomatına basarken homurdandı. Bryant ceketini çıkarmaya başlamıştı bile. "Bak şef, biliyorum bensiz kalmaya tahammül edemiyorsun, ama..."

"Böbürlenme. Sadece en yakında sen yaşıyorsun"

"Öyle olsun" dedi Bryant, ceketini masalardan birine bırakırken. Eddie kendini masadan iterek uzaklaştırdı ve sandalyesini döndürdü.

Biraz durup sağ elindeki parmakları esnetti. "Gece vardiyasında biraz misafir ağırlamak hoş olsa da pizza ve bira olmadığına göre bunun bir parti olmadığını tahmin ediyorum."

Kim Bryant'a döndü. "Ne kadar çabuk çözdüğünü gördün mü? Bunu sen de öğrene..."

"Bravo şef, şimdi sakıncası yoksa turşulu ve peynirli sandviçten oluşan akşam yemeğimi buzdolabına neden geri koyduğumu bana söyleyebilir misin?"

"Eddie, bana *Daisy Yüzmeye Gidiyor* olarak işaretlenmiş çekim görüntülerini gösterebilir misin?"

Eddie yeniden masaya yaklaştı ve ekran saniyeler içinde isimler, tarihler ve referans numaralarıyla işaretlenmiş dosyalarla doldu.

Kim ne kadar çok dosya olduğunu görünce birden üzüldü.

Eddie Kim'in takip edebildiğinden daha hızlı bir şekilde fareye tıkladı ve titreyen sekiz yaşındaki kız aniden ekranı doldurdu.

"Sesi kapat" dedi Kim hızlıca.

Bryant'ın bakışları ofiste gezindi, ekrana bakamıyordu.

Kamera uzaklaşıp bodrumu daha fazla gösterirken Kim'in gözleri küçük kızdan uzaklaştı. Video tam olarak Kim'in hatırladığı gibiydi.

Kim'in midesi bulandı. "Eddie, bana şafak baskınında çektiğimiz fotoğrafları göster."

Birkaç saniye sonra ekranda bir dizin belirdi. Eddie ilk fotoğrafa tıkladı ve slayt gösterimi şeklinde sırayla fotoğrafları görüntülemeye başladı. "Dur" dedi Kim, dokuz numaralı fotoğrafta.

Fotoğraf video kamerasıyla aynı açıyla çekilmişti.

"Bunları yan yana koyabilir misin?"

Eddie ekrana iki ayrı görüntü getirdi: fotoğraf ve videonun dondurulmuş karesi.

"O sabah nasıl bir ışıklandırma kullandık Bryant?"

Bryant henüz ekrana bakmamıştı. "Spot lambası, çünkü Dawson ışığı açma düğmesini bulamamıştı."

Kim başıyla onayladı. "Öyleyse koşullar tamamen aynıydı. Doğal ışık yoktu, lamba hareket etmiyordu, değil mi?"

"Öyle sanırım."

Bryant'a yaklaşmasını işaret ederek "Pekâlâ, şuna bak" dedi.

"Gardıroba yaklaşan şu siyah karaltıyı görüyor musun?

Bryant başını evet anlamında salladı.

"Fotoğrafta nerede?"

Bryant daha yakından baktı, bakışları iki görüntü arasında gidip geliyordu.

Bryant doğruldu ve ona baktı. "Şef, söylediğini sandığım şeyi mi söylüyorsun?"

Kim konuşmadan önce derin bir nefes aldı. "Evet. Bryant bodrumda başka birisi daha varmış."

On Dokuz

"Ciddi misin, patron" diye sordu Stacey, alçak bir sesle.

Kim başını evet anlamında salladı. "Dün gece görüntüleri kontrol ettik. Kesinlikle birinin gölgesi var."

Kim başıyla geriye doğru Bryant'ı işaret etti. "Lamba yerleştirerek ve bir video kamera kullanarak olay yerini yeniden yaratmak için ben ve Komiser Kolombo eve geri gittik. Kesinlikle bir kişi daha varmış."

Dawson masasındaki bir dosyayı sert bir şekilde öteye itti.

Kim patladı "Olgunlaş artık Kev."

Dawson kızardı ve bakışlarını kaçırdı.

"Özür dilerim şef."

Kim yeniden hala kızgın bir şekilde Dawson'a bakmakta olan Stacey'ye döndü. "Leonard Dunn'un komşuları, aile üyeleri, birlikte çalıştığı, konuştuğu hatta otobüste yanlarından geçerken temas ettiği herkesle ilgili her şeyi öğren. Bu kişilerden herhangi birinin Listede olup olmadığını bilmek istiyorum."

Cinsel suçluların kaydedildiği listeyi böyle adlandırıyorlardı.

İstismara dair ilk ipucu okuldaki dikkatli ve sezgileri kuvvetli bir öğretmenden gelmişti. Ama soruşturma sadece Leonard üzerine odaklanmıştı. Ve onu yakaladıklarında soruşturmanın kapandığını düşünmüşlerdi. Kahretsin, olaya karışan diğer bir sapığın peşindeydiler.

"Kev, herkesle yeniden görüşmeni istiyorum, özellikle de komşularla. Eğer bu kişi düzenli bir ziyaretçiyse o zaman birisi onları görmüş olmalı. Tamam mı?"

"Peki ya Wendy Dunn?" diye sordu Bryant. Kim başını hayır anlamında salladı. Henüz onunla konuşmayacaklardı ama onun da zamanı gelecekti.

"Şüphelendiğin birisi var mı patron?" diye sordu Stacey.

Kuşkusuz vardı, ama bunu henüz onlarla paylaşmayacaktı.

Kim Bryant'a baktı. "Hadi ortak. Soruşturmayı toparlamaya başlıyoruz."

Yirmi

Alex sık kullanılanlara eklediği internet haber sitelerinin yenileme simgelerine tıkladı. Şu an Ruth'la görüşüyor ve deneyi için hayati önem taşıyan verileri topluyor olması gerekiyordu ama aptal kaltak kendini kırk sekiz saat içinde yakalatmıştı.

Beceriksiz polislerin eninde sonunda bir şüpheli olarak Ruth'a rastlayacaklarını biliyordu ama hesaplarında yanılmıştı. Ya soruşturma azıcık zekâ sahibi bir polis memuruna verilmişti ya da Ruth adını ve adresini üzerinde "Ben yaptım" yazan bir tabelayla birlikte suç mahallinde bırakmıştı.

Alex'in beklentisi Ruth'un yakalanmayı birkaç gün geciktirmesiydi; bu süre ihtiyaç duyduğu bilgileri çekip çıkartmasına yetecekti. Tanrım, geri zekâlıya resim çizerek mi anlatması gerekiyordu? Hayalde canlandırma egzersiziyle ona yöntemi, motivasyonu ve fırsatı vermişti. Ruth'un sürece tek katkısının biraz kendisini korumak olacağını umut etmişti.

Tekrar yenile simgesine tıkladı. Değişiklik yoktu. Dikkatini olağan sabah kontrollerine çevirdi. Facebook'a girdi ve arama kutusuna "Sarah Lewis" yazdı. Yirmi dakika sonra, listesindeki bütün sosyal iletişim sitelerine girip çıktıktan sonra, iç geçirdi. Sarah sanal ortamda hala gizleniyordu, ama sorun değildi.

Sarah'ı yeniden hedef tahtasına koymak Alex'in hayatını tamamlıyordu. Ah, yüzündeki tepkiyi görebilmek paha

biçilmez olurdu. Hicksville'in ortasındaki ufacık kulübenin hala satışa çıkarılıp çıkarılmadığını merak etti. Rightmove.com adresine tıklayarak sık kullanılanlara ekledi. Satılığa çıkması çok sürmeyecekti.

Bilgilerin tamamen gizli kalmasına izin vermeyen bu elektronik erişim çağı için Tanrıya şükretti. Eğer nereye bakacağınızı biliyorsanız, insanlar her zaman bulunabilirdi. Siber uzayda karanlık köşeler yoktu.

Kapı zilinin çalması Alex'in saatini kontrol etmesine sebep oldu. Başka bir hastaya randevu vermemişti. O gün sadece Ruth'a randevu vermişti.

Kapıyı açtığında önünde bir erkekle kadın duruyordu. Erkek gülümsedi. Alex gülümsemesine karşılık vermedi. Kahretsin, bu tam da kaçınmayı umut ettiği şeydi.

"Doktor Thorne, adım Kıdemli Dedektif Bryant ve bu da Kıdemli Baş Dedektif Stone. İçeri gelebilir miyiz?"

Adamın kimliğini kontrol ederken Alex'in kapının tokmağındaki eli gerildi. Bakışları iki dedektif arasında gidip geldi. "Konu neydi?"

"Fazla vaktinizi almayacağız. Sadece hastalarınızdan birisiyle ilgili konuşmak istiyoruz."

"Tabii ki, böyle buyurun."

Alex onları konsültasyon odasına yönlendirdi. İçeri girdiklerinde, ikisini de hızlıca değerlendirdi. Erkeğin kırklı yaşların ortalarında olduğunu tahmin etti, formunu korumaya çalıştığı açıktı ama orta yaşların kaçınılmaz göbek sorunuyla mücadele ediyordu. Kestane rengi saçları şakaklarında ağarmaya başlamıştı ama saç kesimi etkili ve profesyoneldi. Yüzü içten ve cana yakındı.

Kadının yüz ifadesi aksi ve karanlıktı. Kısa saçları taranmamıştı, rengi neredeyse siyahtı. Alex'in neredeyse nefesini kesen gözleri oldu. Gülümsemeyen bir yüz ve gergin tavırlar arasından koyu bir keskinlik hissediliyordu. Uzaktan iris ile

göz bebekleri arasındaki ayrımı görmek neredeyse mümkün değildi.

Alex kendini bakışlarını çevirmeye ve vücut dili kolayca okunabilen adamın üzerine odaklamaya zorladı.

"Peki, Dedektif Bryant, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Sanırım Ruth Willis hastalarınızdan biri."

Alex beklenmedik ziyaret karşısında kaybettiği sakinliğini ve onunla birlikte kontrolünü yeniden kazanmıştı. Herhangi bir onaylama veya inkâr etme belirtisi göstermeden "Yeniden soruyorum, konu neydi?" diye cevap verdi.

"Hastanız şu anda polis nezaretinde. Cinayetten tutuklandı. Ebeveynleri bize sizin adınızı verdiler."

Alex eliyle şaşkınlıktan açılan ağzını kapattı. Bu, ayna karşısında birçok kez pratik yaptığı bir mimik hareketiydi. Pembe dizilerdeki abartılı hareketle tiyatro okulunda birinci sınıf öğrencilerinin yaptığı hareket arasında bir denge yakalaması epey uzun sürmüştü. Ama repertuarındaki bütün ifadeler gibi gözlemlenmiş, pratik edilmiş, geliştirilmiş ve mükemmelleştirilmişti. İlk derslerinden birisi babaannesinin cenaze töreni olmuştu. Kendisi beş yaşındaydı ve ekim ayının gri bir öğleden sonrasında ebeveynlerinin arasında durmuştu. Cenazeye katılanların hüzünlü hisleri karşısında donakalmıştı.

Yaşlı kadın çok kötü kokuyordu ve bütün derisinde iğrenç, çirkin benekler vardı. Alex yaşlı keçinin göçüp gitmesinden memnundu.

Mezarın yanında, yas tutanların yüz ifadelerini izlemişti. Kederli gözler, metanetle duyguların kontrol edilmesi, dudakların ısırılması ve en sinir bozucusu, göz yaşları.

Alex gözlerini kırpmadan aşağıya tabuta doğru bakmaya başladı, bakışlarını kapağın üzerindeki bir zambağın sapına sabitlemişti. Çok geçmeden, gözleri yaşarmaya başlamıştı. Yas tutanlar arasında en çok gözyaşı dökenlerin omuzları-

nın titrediğini fark etmişti. Bunu da ekleyerek iki hareketi birlikte yapmayı başardı.

Babasının elinin omzunu sıktığını hissetmiş, fiziksel temastan hoşlanmıyor olsa da öğrendiği şeyden memnun kalmış ve yeni becerilerini her fırsatta kullanmıştı.

Şimdi, Alex'in veri tabanı, içinde bulunduğu durumda vermesi gereken doğru tepkinin şok geçirmek olduğunu söylüyordu.

Destek almak için masanın kenarına sıkıca tutundu. "Hayır, üzgünüm. Bir yanlışlık olmalı."

"Maalesef yanlışlık yok. Bayan Willis suçu işlediğini itiraf etti."

Tabii ki etmiştir, aptal kaltak. "Ama... kim... nerede?"

Alex adamın gözünün ucuyla kadına baktığını fark etti. Kadın başıyla zar zor fark edilebilir bir şekilde onaylayarak karşılık verdi. Alex kadının yüz ifadesinin bir kere bile değişmediğini gözlemledi. Çok dişli bir poker oyuncusu olabilirdi.

"Allan Harris adında bir adamı bıçaklamış."

Bryant başka bir şey söylemedi, Alex'in söylediği ismi anında çıkartacağını biliyordu.

Alex başını iki yana salladı ve bakışlarını yere indirdi. "Özür dilerim, ama bu kabul etmesi çok zor bir şey."

"Elbette doktor. Lütfen biraz ara verin."

Alex biraz ara verdi ama düşüncelerini toparlamak için. Bu görüşmeyi kendi yararına nasıl çevirebilirdi? Her şeyden önce, daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı. Kıdemli Dedektif Bryant'a yalvaran gözlerle baktı, yüzünde kuşkulu bir ifade vardı. "Bana neler olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Bryant tereddüt etti ama başını tamam anlamında sallamadan önce amirine bakmadı. Alex'in umduğu gibi, ona bilgi almak ve işbirliği yapmak için gelmişlerdi.

"Bayan Willis, karanlık bir ara sokakta veya yakınlarında, kurbanını beklemiş ve onu bir mutfak bıçağıyla bıçaklamış. İlk yara büyük ihtimalle ölümcül olmuş."

Birden fazla bıçak yarası vardı. Alex duyduklarına inanamadığını göstermenin daha hafif bir yolunu seçerek, bir saniyeliğine gözlerini kapattı. "Aman Tanrım, buna hala inanamıyorum."

Olaylar tam olarak plana uygun şekilde gelişmemişti, ama başarısını ölçmek için tek ihtiyaç duyduğu şey Ruth'la yüz yüze bir görüşmeydi. Hafifçe titreyen parmaklarla saçlarını kulağının arkasına attı. "Epey ilerleme kaydettiğimizi düşünüyordum."

Bakışları iki dedektif arasında gidip geldi. "Onu görebilir miyim? Çaresiz durumda olmalı."

Kadın kesin bir ifadeyle "Bu mümkün değil doktor" dedi.

Kahretsin, diye düşündü Alex. Bu bütün sorunlarını çözebilirdi. Yeterli zamanı olsa muhtemelen Kıdemli Dedektif Bryant'ı ikna edebilirdi, ama belli ki patron Kıdemli Baş Dedektif Stone'du. Deneğinin hızlı bir şekilde yakalanmasından dikkatli Kıdemli Baş Dedektifin sorumlu olduğuna dışarıdaki BMW üzerine bahse girebilirdi.

"Size birkaç soru sorabilir miyiz?"

Alex dikkatini yeniden adama verdi. "İstediğiniz soruları sormaktan lütfen çekinmeyin, ancak sadece etik açıdan sakıncalı olmadığını düşündüklerime cevap vereceğim."

Kelimelerini, sadece Bryant'a yönelttiği, belli belirsiz bir gülümsemeyle yumuşattı.

Dedektif not defterini çıkarttı. "Bayan Willis'in ne kadar zamandır hastanız olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Ruth yaklaşık üç aydır bana geliyor."

Dedektifin alnı kırıştı. "Ah, tecavüzün üzerinden oldukça zaman geçmiş. Bu noktada onu yardım almaya iten şey ne olmuş?"

"İntihar teşebbüsünün ardından mahkemenin aldığı karar. Tecavüz kurbanlarında oldukça yaygın görülür."

"Reçeteli herhangi bir ilaç kullanıyor muydu?"

Alex başını iki yana salladı. Deneklerinin temiz olmasını tercih ediyordu. "Hayır, pratisyen doktoru ona yıllarca farklı antidepresanlar vermiş Bu ilaçlar zaman zaman duyguları hissizleştirse de hiçbir zaman uzun süre işe yaramıyorlar. Bu yüzden Ruth'la birlikte onu bu bağımlılıktan kurtardık. Tecavüz kurbanlarının tedavisinde diğer yöntemleri daha etkili buluyorum."

"Ne gibi yöntemler?"

"Bilişsel Yeniden Yapılandırma."

"Peki bu tedaviye nasıl tepki verdi?"

Alex başını iki yana salladı. "Size hastamla ilgili ayrıntıları anlatmayacağım. O bilgiler gizlidir, ama bir tecavüz kurbanının psikolojisini anlatabilirim, anlıyor musunuz?"

Kıdemli Dedektif Bryant başıyla kabul ettiğini belirtti. Kadın dedektif hasta koltuğuna oturdu ve uzun bacaklarını üst üste attı. Ya tamamen rahatlamış ya da sıkıntıdan ölüyormuş gibi görünüyordu.

Açıkçası bu vakanın detaylarını biliyorsunuz bu yüzden saldırının ne kadar korkunç olduğunu da anlıyorsunuzdur. Tecavüz kurbanı en başta kendini suçlamak olmak üzere sonradan ortaya çıkan birçok etkiye maruz kalabilir. Tecavüz kurbanı ya davranışları bu olaya davetiye çıkarttığı için ya da kişiliğindeki bir özellik saldırganı cezbettiği için saldırıyı hak ettiğini düşünebilir. Bazı şeyleri daha farklı yapmış olması gerektiğini hissedebilir. Tecavüz kurbanları çoğunlukla kendilerini suçlayacaklardır.

"Kendini suçlama olaydan utanmayı da beraberinde getirir. Utanma insanların muhtemelen hayal edebileceklerinden çok daha yıkıcıdır. Tecavüz kurbanları bazen kendilerini önceki yaşamlarından, arkadaşlarından, aile üyelerinden

soyutlarlar ama en yıkıcı olan, utanmanın öfke ve saldırganlık doğurmasıdır."

Alex ziyaretçilerine soru sorma fırsatı vermek için duraksadı.

"Utanmayla öfke arasında özel bir bağ bulunur. Kurbanlar utandıklarında ve öfkelendiklerinde intikam almaya güdülenirler."

"Ruth bunun kendi hatası olmadığını kabul etmiş miydi?"

"Ruth bunun tamamen kendi hatası olmadığını düşünmeye hazırdı."

Alex bilgi sahibi olduğu bir denek hakkında konuşmaktan hoşlanıyordu ama Kıdemli Baş Dedektif Stone'un dikkatini odanın içine kaydırarak sertifikaları değerlendirdiğinin, görüş alanına giren fotoğrafa baktığının farkındaydı.

"Tedavinin neleri içerebileceğini bana anlatabilir misiniz?"

"Bilişsel Yeniden Yapılandırma dört adımdan oluşur. İlk adım otomatik düşünceler olarak bilinen sorunlu bilişleri tespit etmektir; bunlar kişinin benliğine, dünyaya ya da geleceğe yönelik işlevsiz ya da olumsuz görüşlerdir. Sonraki adım otomatik düşüncelerdeki bilişsel çarpıklıkları tespit etmektir. Bunu otomatik düşüncelerin ussal münazarası takip eder ve en sonunda otomatik düşüncelerin ussal olarak çürütülmesi gerçekleştirilir."

"Peh, karmaşık görünüyor."

Alex karşısındakini etkilemek için cazibesini kullanmayı tercih ederek gülümsedi. "Pek sayılmaz, sadece sizi etkilemek için bazı süslü sözler ekledim. Basitçe ifade etmek gerekirse, zihni yeniden eğiterek yıkıcı düşüncelere karşılık verme şeklini değiştirmek için kullanılan bir yöntemdir."

Kadın hiçbir tepki göstermedi ama Kıdemli Dedektif Bryant hafifçe kızardı. "Ona bir yardımı oldu mu?"

Tekniği gerçekten kullansaydım yardımı olabilirdi, diye düşündü Alex. Uğradığı saldırıyı yavaş yavaş kabullenme-

sine ve hayatına devam etmesine yardımı olabilirdi ama bu Alex'in kendi kendini engellemesi anlamına gelirdi.

"Yönteme iyi cevap verdiğini düşünüyordum."

Alex'in dikkati cep telefonunda bir şeyleri kontrol etmekte olan kadın dedektife kaydı. Alex uzmanlığını cömertçe paylaşırken kadın dinleme nezaketi bile göstermiyordu.

"O tedavi yönteminde Ruth'u etkileyerek böyle bir eylem gerçekleştirmesine sebep olabilecek bir şey var mı?"

Alex başını hayır anlamında salladı. "Tedavi saldırının kendisi yerine kurbanın düşünceleri üzerine odaklanır ve o kalıpları değiştirmeye çalışır."

"Size niyetini belli edecek herhangi bir şey söyledi mi?"

Alex yeteri kadar ücretsiz bilgi verdiğine karar verdi. Daha fazlasını istiyorlarsa gidip on yıl bu konuları çalışabilir ya da bilgisinin karşılığını ödeyebilirlerdi. "Üzgünüm ama seanslarımızda konuştuklarımızla ilgili herhangi bir detayı sizinle paylaşamam."

"Ama bu bir cinayet soruşturması."

"Ve elinizde bir itiraf var, bu yüzden soruşturmanıza engel olmuyorum."

Bryant haklı olduğunu kabul ederek ona gülümsedi.

Alex de ona gülümsedi. "Ve son bir şey. Hastalarım bir fanteziyi her keşfetmeye çalıştığında sizi arasaydım, insanlar laf etmeye başlardı."

Bryant boğazını temizledi. Evet, Alex şimdi eğlenmeye başlamıştı. Erkekleri yönlendirmek çok daha kolaydı; çok basit, boş yaratıklardı. Alex odada sanki sadece ikisi varmış gibi sesini fısıltıdan biraz yüksek bir tona düşürdü. Şimdiye kadar, bu tek yönlü bir ilişki olmuştu ve Alex artık hizmetlerinin karşılığının ödenmesini istiyordu. "Bana zavallı kızın nasıl olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Bryant tereddüt etti. "Korkarım çok iyi değil. Görünüşe göre kurban yaptıklarından üzüntü duyuyormuş."

Alex kendini duymak üzere olduğu şeye hazırladı. "Ah hayır, bu Ruth'u çok kötü etkilemiş olmalı."

Bryant başını evet anlamında salladı. "Suçluluktan yıkılmış durumda. Görünüşe göre bu ihtimali hiç düşünmemiş. Zihninde adamı vicdan azabı çeken ve yaptığı şeyden dolayı üzgün olan birisi değil hala ona tecavüz eden canavar olarak görüyormuş ve gidip onun canını almış."

Alex'in damarlarında öfke dolaşıyordu. Yalnız başına olsaydı, süs eşyaları havalarda uçuşur mobilyalar etrafa fırlatılırdı. Kahrolası aptal kadın piç kurusunu öldürdüğü için suçluluk duyuyordu. Kendisine vahşice tecavüz ederek döven ve öldü sanarak bırakan lanet olası bir canavarı öldürdüğü için gerçekten de pişmanlık duyuyordu.

Alex öfkesini sevecen bir gülümsemenin arkasına gizledi. Ruth onu fena halde hayal kırıklığına uğratmıştı. Bu denek için büyük umutları vardı ve kadın acınacak kadar geri zekâlı çıkmıştı. Kadının tam şu anda burada olmasını böylece büyük bir memnuniyetle boğazını sıkmayı istedi.

"Doktor, Ruth'un saldırı anındaki ruhsal durumuyla ilgili biraz daha bilgi edinmek istiyoruz."

Demek ziyaretin ve Ruth'un bir suçla itham edilmesindeki gecikmenin sebebi işte buydu. Dedektifler savunma tàrafının Ruth'un akıl sağlığının yerinde olmadığını iddia etmeye çalışması ihtimaline karşılık arka plan araştırmaları yapıyorlardı. Sonuç alamayacakları bir cinayet suçlamasında bulunmak istemiyorlardı.

"Bunu saptamak gerçekten zor. O gece Ruth'un yanında değildim bu yüzden..."

"Ama mahkemedeki savunmasında Ruth Willis'in saldırıyı gerçekleştirirken aklının başında olmadığı yönünde tanıklık eder misiniz?"

"Psikiyatriste gittiği için akli dengesinin yerinde olmadığını farz etmek aptalca olur."

"Bu, sorumuzu tam olarak yanıtlamıyor doktor."

Tabii ki yanıtlamıyordu, ama Alex gerginliği arttırıyor ve onlara bunun kendisi için zor bir durum olduğunu gösteriyordu. Kadın polis memuru hala ona bakmamıştı.

"Niyetim de bu. Anlamak zorundasınız ki Ruth'u bir süredir tanıyorum ve seanslarımız sırasında onunla dostça bir ilişki kurdum. Bana güveniyor."

"Ama soruşturmada ilerlemeden önce Ruth'u biraz daha iyi anlamak zorundayız."

Alex yapacağı bir sonraki yorumun Ruth'un hayatının gidişatını değiştirebileceğini anladı. Uzman görüşü Ruth'un suçu işlediği sırada akıl sağlığının yerinde olmadığı ya da bir tür geçici psikozdan muzdarip olduğu yönünde olursa, savcılığın mahkûmiyet kararı çıkartabilmek için Ruth'u kasıtsız adam öldürmeyle suçlamayı düşünmesi büyük bir olasılıktı.

Biraz sonra söyleyecekleri ömür boyu ile beş-sekiz yıl arası hapis cezası arasındaki farkı belirleyebilirdi.

"Hayır, vicdanım rahat bir şekilde Ruth Willis'in akli dengesinin yerinde olmadığını söyleyemem."

Vay canına, insanların kendisini düş kırıklığına uğratmasından nefret ediyordu.

Şimdi polislerin ilgisini çekmişti. Her ikisinin de. Bryant özellikle daha fazla heyecanlanmıştı.

"Doktor, savcılık adına tanıklık etmeyi kabul eder misiniz?"

Alex hastasına olan sadakatiyle iyi ve dürüst bir şekilde vatandaşlık görevini yapmak arasında kaldığından eziyet çekiyormuş gibi görünerek birkaç dakika sessizliğini korudu.

Uzun bir nefes verdi. "Sadece kesinlikle gerekli olursa."

Buyur bakalım Ruth. İntikamı acı olacaktı. Bryant elini uzatmadan önce amirine bir bakış attı.

"Zaman ayırdığınız için teşekkürler Doktor Thorne. İnanılmaz yardımcı oldunuz."

Hala içsel bir mücadele geçiren Alex başını sessizce tamam anlamında salladı.

Bryant kapıya yöneldi ve kıdemli baş dedektif onu takip etti. Kadın kapı aralığında durdu ve döndü. Kadın dedektifin bu yalnızca ikinci konuşuşuydu. Sesi alçak, akıcı ve kendinden emindi.

"Sadece son bir şey Doktor Thorne. Aldığınız eğitime, mesleğinizdeki yıllara ve hastanızla geçirdiğiniz süreye baktığımda, böyle bir olayın gerçekleşeceğini öngörememenize biraz şaşırdım."

Alex kadının kararlı gözlerine baktı ve orada içini ürperten bir soğukluk gördü. Gözleri birkaç saniye birbirine kilitlendi ve sonra dedektif omzunu silkerek dışarı çıktı.

Alex kapalı kapıya baktı. İçi öfkeyle hala alev alev yansa da aynı zamanda ilgisi de uyanmıştı. Hiç korkmadığı bir şey varsa o da kendisine meydan okunmasıydı.

Alex kafasında bir plan oluşmaya başlarken gülümsedi. Bir kapı kapanırken bir diğeri açılmıştı.

Yirmi Bir

Kapı açılırken Shane Price geri çekildi. Bir adamla kadın dışarı çıktı ve Golf marka bir arabaya bindi.

Öfkesine rağmen, onu kapıyı kapatırken bir an için gördüğünde Shane'in kalp atışları biraz hızlandı. Kadının kusursuzluğunu seyrederken öfkesi bir anlığına kesildi.

İçinde duygu fırtınaları koptu. Ondan nefret etti, onu sevdi, ona ihtiyaç duydu.

İçindeki cinsel bir arzu değildi. Kimseye karşı cinsel arzu hissetmemişti. Cinsel arzu yetisi yıllar önce yok edilmişti.

Arzuladığı şey onun mükemmelliği, onun saflığıydı. Alex çok temizdi. Birlikte geçirdikleri zamanlardan, saçlarının hindistan cevizi koktuğunu ve yasemin kokulu duş jeli kullandığını biliyordu. Tırnakları ojesizdi ama manikürlü ve düzgündü. Kıyafetleri günlük ve bakımlıydı.

Kendisininkiler ise gecenin bir yarısı Hardwick Evini terk ederken üzerinde olan kıyafetlerdi. Açık renk kot pantolonu kirden sertleşmişti. Dizleri Cradley Heath'deki terk edilmiş bingo merkezinin arkasında "çalışmaktan" kirle kaplanmıştı. Her seferinde ödeme olarak sadece bir beşlik alıyordu; bu da sadece karnını doyurmasına yetiyordu.

Onu rahatsız eden dışarının pisliği değildi. İçindeki kirlilikti. Bedenindeki bütün hücreler geçmişiyle kirlenmişti. Shane sık sık bedeninin her bir parçasını teker teker söküp sıcak sabunlu suyla yıkadığını hayal ediyordu. Yeteri kadar sert ovalayarak yıkarsa onları gıcır gıcır ve yeni halleriyle yerlerine geri koyabilirdi.

Ama Alex bu umudu elinden almıştı. Amcasının içinde zonklayan organına dair hatıralardan asla kurtulamayacaktı. Ya da amcasının eylemlerini gerçekleştirirken saçını yumuşak bir şekilde okşadığını ve cesaretlendirici mahrem şeyler mırıldandığını hatırladığında hissettiği mide bulantısından da kurtulamayacaktı. Fısıldanan sevgi sözcükleri tecavüzlerden çok daha kötüydü.

Hatıralar kendisini kuşatırken Shane safrasının boğazına kadar yükseldiğini hissetti. Hızla bir yan sokağa daldı ve eğildi. Zorlukla kazandığı McDonalds yemeği kaldırıma boşaldı.

Öfkesi o kadar kuvvetli bir şekilde geri geldi ki neredeyse yere düşüyordu. Alex'le son görüşmelerine kadar, temizlenebileceğine dair küçük bir umut kırıntısı hep olmuştu. Bir şekilde birisinin kiri temizlemenin bir yolunu eninde sonunda bulacağına dair bir umut kırıntısı.

Ama son konuşmalarında Alex bu hayali onun elinden almıştı. Her şeyini almıştı ve şimdi bedelini ödemek zorundaydı.

Shane ağzındaki salyayı ceketinin koluyla sildi. İçeri nasıl gireceğini zaten biliyordu. Banyonun küçük penceresi sürekli hafif aralıktı.

Küçük aralıktan geçebileceğini biliyordu. Çocukken kendini küçük alanlara sığdırma konusunda çok başarılıydı. Saklanmak için.

Alex gelecek sefer evden ayrıldığında, evine, onun kendini güvende hissettiği yere girecek ve sonra bekleyecekti.

Yirmi İki

Kim yeniden ekip odasına döndüklerinde "Ah, hadi ama Bryant. Neden kendi hastasına karşı tanıklık etmeyi kabul ediyor ki?" diye sordu.

Bryant beslenme çantasını açarken omzunu silkti. Bir kere bile değişmemiş olmalarına rağmen içindekileri inceledi: bir elma, salamlı ve peynirli bir sandviç ve bir probiyotik yoğurt içeceği.

"Vicdan"

Kim sessiz kaldı. Bryant'ın havalı, çekici kadına ve onun flört eden gülümsemesine kandığını tahmin ediyordu ve kendisinin bile kadının belirli bir cazibesi olduğunu kabul etmesi gerekiyordu; ama birkaç şey tam olarak aklına yatmamıştı. Psikiyatristi bilgi edinmek için ziyaret etmişlerdi ve bilgi edinmişlerdi de, ama Kim istediklerinden daha fazlasını elde ettiklerine dair rahatsız edici bir hisse kapılıyordu.

Kim ayrıca kapıdan içeri adımlarını attıkları andan itibaren duyguları saptayan doğal içgüdüsünün çalışmadığını hissetmişti. Garip bir şekilde, kendisi duygusal açıdan fazla gelişmemiş olmasına rağmen diğer insanların duygularını iyi algılıyordu ama Alex'in duygularıyla ilgili hiçbir şey hissetmemişti.

"Tanrı aşkına şef, senin sorunun ne? Kadın sorularımıza cevap verdi ve tanıklık etmeyi kabul etti. Ne mutlu bize."

"Ve sen kadının görünüşünden ve flört eden tavırlarından zerre kadar etkilenmedin?"

"Hem de hiç." Bryant bir elinde bir sandviç diğer elinde bir kalem tutuyordu.

"Kabul ediyorum, benim için biraz sıska tarafta olmasına rağmen çok çekici bir kadın ama en son duyduğumda çok güzel olmak kanunlara aykırı değildi. Demek istediğim sonuçta kadın neden bahsettiğini biliyor. O sertifikalar Fotoşop'tan çıkmamış."

"Kadının sahtekâr olduğunu söylemiyo..."

Bryant kalemi elinden attı. "O zaman ne diyorsun şef? Doktor bize duymak istediğimiz her şeyi anlattı. Ruth Willis'in deli olmadığını biliyoruz ve savcılık buna çok memnun olacak. Bu dava River Severn'de görülebilir ve bir sonuç çıkmayabilirdi. Artık yöneltilecek suçlamanın zayıf bir noktası yok ve ben sorunun ne olduğunu anlamıyorum."

Kim çenesini ovuşturdu. Bryant'ın söylediği her şey doğruydu ama bu, bir şeyin içini kemirmesini engellemiyordu.

"Ve o çıkarken söylediklerin de neyin nesiydi?" diye sordu Bryant.

"Sadece bir gözlem."

"Kadın bir doktor, Tanrı değil. Ruth'un ne yapacağını nasıl bilebilirdi?"

Kim Bryant'ın dış görünüşüne de yansıyan düş kırıklığını hissedebiliyordu. Ceketi çıkartılıp atılmış, kravatı gevşetilmiş ve gömleğinin en üst düğmesi açılmıştı.

Kim devam etti. "Kadın psikiyatrist. Zihnin işleyişi üzerine uzmanlaşmış. Böyle bir olasılık olduğunu bilmesi gerektiğini düşünmüyor musun?"

Bryant birinci sandviçini bitirdi ve ağzını sildi.

"Hayır, düşünmüyorum. Bizden suçlamayı destekleyecek bilgileri toplamamız istendi. Suçlamanın cinayet olması gerektiğine inanmıştın ve yaptığımız her şey haklı olduğunu

doğruluyor, yine de hala her şeyde karanlık bir taraf görüyorsun, birisi yardım etmeye çalıştığında bir art niyet arıyorsun. Bütün dünya kurnaz ve şeytani değil şef."

Bryant uzunca bir iç geçirdi. "Ve bunları söyledikten sonra, içecek bir şeyler almak için kantine gidiyorum."

Geri döndüğünde, araları düzelmiş olacaktı. Hep böyle olmuştu.

Bu arada Kim Google'da bir arama yaparak biraz merakını giderecekti. Doktorun tam ismini arama çubuğuna girdi; ekranda on iki başlık çıktı. En üsttekinden başladı.

On dakika sonra Alexandra Thorne'un işle ilgili internet sitesini ziyaret etmiş, yayınladığı makaleleri okumuş, yaptığı hayır işlerini öğrenmiş ve gönüllü olarak internet üzerinden danışmanlık yaparak tavsiyeler verdiği birkaç siteye yönlendirilmişti.

Bryant elinde kahveyle tekrar odaya geldiğinde, onun haklı olduğunu anladı. Araştırmasından hiçbir şey çıkmamıştı. İşin peşini bırakmanın zamanı gelmişti.

Şimdilik.

Yirmi Üç

Kim motordan indi ve Woody'nin sözlerini kaskının kastarında bırakmaya çalıştı; ama hala kulaklarında çınlıyorlardı. Hiçbir koşul altında Dunn kızlarına yaklaşmayacak ya da onlarla konuşmayacaktı. Hafızası kendisini yanıltmıyorsa, bunu kabul etmemişti. Daha doğrusu kabul ettiğini açıkça söylememişti. Bu yüzden, gerçekçi olmak gerekirse, aralarında bir anlaşma yoktu.

Nereye gittiğini Bryant'a bile söylememişti. O günlük yeteri kadar atışmışlardı.

Fordham Evi, Tipton'daki Victoria Parkının batı kesiminde inşa edilmiş yeni bir tesisti. *Kıyamet Günü Kitabı* isimli bilimkurgu romanında Tibintone olarak geçen bölge bir zamanlar Black Country'nin en sanayileşmiş kentlerinden biriydi. Kanallarının çokluğu nedeniyle bir zamanlar "Orta İngiltere'nin Venedik'i" olarak biliniyordu. Ama yerel birçok diğer kent gibi bin dokuz yüz seksenlerde çoğu fabrika kapanmış ve yerlerine konut siteleri inşa edilmişti.

Fordham Evinin girişi cam ve tuğladan inşa edilmiş geniş bir verandaydı ve siyah fon üzerine altın harflerle bir tabelada binanın ismi yazıyordu. Kim burada geleceklerine dair bir karar verilmesini bekleyen cinsel istismara uğramış kurbanların ihtiyaçlarının karşılandığını biliyordu. Buradaki çocuklar ya uzun süreli kalacakları bir bakım evine yerleştiriliyor ya da bir ebeveyne veya aile üyesine geri veriliyordu. Bu geçici bir konaklamaydı ve her çocuğun geçirdiği süre birkaç günden birkaç aya kadar değişiklik gösteriyor-

du. Kızların annelerine geri verilip verilmeyeceğine ya da bunun ne zaman gerçekleşeceğine Sosyal Hizmetler karar verecekti.

Binaya girdiğine burasıyla diğer bakım tesisleri arasındaki fark Kim'in hemen dikkatini çekti. Ön verandanın camı dışarıdaki mevcut bütün ışığı içeriye alıyordu.

Çocukların yaptıkları resimler ilan panosuna iğnelenmiş, orada yer kalmayınca duvarlara taşmıştı.

Bel seviyesindeki cam panel resepsiyonun arkasındaki bir ofisi gözler önüne seriyordu. Bir kadın dosya dolabının alt çekmecesine doğru eğilmişti.

Kim gülümseyen bir suratın burnu şeklindeki kırmızı zile bastı.

Kadın dolaptan geriye doğru sıçradı ve Kim'e döndü.

Kim polis kimliğini cama tuttu.

Kadının otuzlu yaşlarının başlarında olduğunu tahmin ediyordu. Saçı mesaiye sıkı bir topuz şekilde başlamış olabilirdi ama görünüşe göre zor bir gün geçirmişti. İnce bedeninin üzerinde açık mavi kot pantolon, yeşil bir tişört ve sol omzundan dökülen bir hırka vardı.

Kimliğini kontrol ettikten sonra kadın ofisten dışarı çıktı. Birkaç kapıdan geçtikten sonra Kim'in önünde duruyordu.

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Kıdemli Baş Dedektif Kim Stone. Dunn kızlarıyla konuşmak istiyorum."

"Ben de Elaine ve üzgünüm ama bu mümkün değil."

Kadının ses tonu antipatik değildi ama kararlıydı. Kim bitmez tükenmez nezaketiyle Bryant'ın yanında olmadığını aklında tutmak zorundaydı. Bryant olsaydı bu durumu nasıl ele alabilirdi diye düşünmeye çalıştı.

"Bunun biraz alışılmışın dışında olduğunu anlıyorum ama ayaküstü bir iki kelime etsem gerçekten makbule geçer... lütfen."

Elaine başını hayır anlamında salladı. "Üzgünüm ama bunu yapmanıza izin vere..."

Kim kadının sözlerini keserek "Konuşabileceğim başka birisi var mı?" diye sordu. Kahretsin, en azından denemişti.

Elaine şimdi bir adamın oturmakta olduğu ofise doğru baktı.

Sağ elinin iki parmağını dudaklarına götürdü. Adam sigara içme işaretini başıyla onayladı.

"Benimle gel" dedi Elanie, dış kapıya doğru yönelirken. Kim binanın yan tarafına geçip görüş alanından çıkana kadar onu takip etti.

Elaine hırkasının cebinden bir paket sigara ve bir çakmak çıkarttı. Ağzına bir sigara götürerek yaktı.

Kim sırtını duvara yasladı. "Bak, bunun kurallara hiç de uygun olmadığını biliyorum ama soruşturmada bir gelişme yaşandı. Onlarla... ya da en azından içlerinden biriyle gerçekten konuşmam gerekli."

"İkisi de son derece hassas. Onlarla konuşmak için eğitimin..."

"Hadi ama Elaine, bana yardımcı ol. Burnu havada, pimpirikli bir psikoloğun bana onlarla konuşamayacağımı söylemesiyle sonuçlanacak bir süreçten geçmeye zorlama beni."

Elaine gülümsedi. "Sürece gerek yok. Burnu havada, pimpirikli o psikolog benim ve onlarla konuşamayacağını sana hemen şimdi söylüyorum."

Kahretsin diye düşündü Kim, bu çok da iyi olmamıştı. Bildiği tek taktiği uygulamaya karar verdi: Dürüstlük. "Tamam, durum şu. Leonard Dunn'un tek başına hareket ettiğini düşünmüyorum. Filmlerin en azından birisinde o bodrumda başka birinin daha olduğunu düşünüyorum."

Elaine gözlerini kapattı. "Ahhh... kahretsin..."

"Onları istiyorum Elaine. En iyi ihtimalle sadece seyreden, en kötü ihtimalle iştirak eden kişi her kimse onu yakalamak istiyorum."

Elaine sigarasından bir nefes daha aldı.

"Kızların ikisi de şu ana kadar çok fazla bilgi vermeye istekli değil. Ara sıra evet ve hayır cevabı alıyorum ama herhangi bir cevap alabilmek için bile sorular uygun şekilde sorulmak zorunda."

Evet, Kim biliyordu. İstismarcılar kurbanların en korunmasız oldukları noktayı buluyor ve sessiz kalmalarını sağlamak için bunu bir tehdit olarak kullanıyorlardı. İstismarcının fiziksel olarak ortadan kaldırılması korkuyu da ortadan kaldırmıyordu. Adamın yapmış olduğu bir tehdit onları çok uzun bir süre etkiliyordu.

Evet veya hayır diye cevap vermek detaylı bir tasvir yapmak kadar kötü değildi. Küçük, saf bir zihinde gerçeği söylemekten kaynaklanacak tehlikeden kaçınmanın bir yoluydu.

"Ne diyorsun, onlarla konuşabilir miyim?"

Elaine sigarasından son bir nefes çekti ve başını kesin bir şekilde hayır anlamında salladı.

"Sigara molam sırasında hemen dört yıllık bir eğitim almadıysan cevabım hala hayır."

"Tanrım, söylediklerimi duyma..."

"Söylediğin her şeyi duydum ve suça karışan herkesin tutuklanmasını en az senin kadar istiyorum."

Kim yüzüne baktı ve ona inandı. Kendi işi de oldukça kötüydü ama Elaine'ninki çok daha farklıydı. Hasar görmüş küçük zihinleri didikleyerek bilgi koparmak için para alıyordu. İşini iyi yaparsa bir kişinin hayal edebileceği en korkunç hikâyelerle ödüllendiriliyordu. Bu ne kadar da kötü bir ödüldü.

Bir kereliğine Kim doğal içgüdüsüyle mücadele etti ve sessiz kaldı.

"Kızlarla konuşacağım ve sen de yanımızda olabilirsin, ama herhangi bir şekilde etkileşime geçersen konuşmayı sonlandıracağım. Anlaşıldı mı?"

Aklındaki tam olarak bu değildi. Kim kendi sorularını kendi yöntemiyle sormak istiyordu, ancak ya bu şekilde olacağını ya da hiçbir şey elde edemeyeceğini hissediyordu.

"Tamam, anlaşıldı."

"Tamam, özellikle sormamı istediğin bir şey var mı?"

Kim başını evet anlamında salladı ve tereddüt etmeden konuştu. "Evet, o bodrumdaki diğer kişi annesi miydi değil miydi bilmek istiyorum."

Yirmi Dört

Kızların bir arada tutulduğunu görmek Kim'i mutlu etmişti. Anneleriyle yeniden birleşmelerine sadece günler kaldığını düşünüyordu. Wendy Dunn'ın suça herhangi bir katılımının olmadığı ortaya çıktığında, aileyi yeniden bir araya getirme kararının verilmesi çok sürmeyecekti.

Küçük olmasına rağmen odada bir komodinle ayrılmış iki tane tek kişilik yatak vardı. Küçük bir gardırop ve tuvalet masası, mobilyaları tamamlıyordu. Kim burayı çocukken kaldığı odalar kadar boş bulmadı. Mobilyalarla ve dekorasyonla ilgili bütün kararlarda iki basit kelime göz önünde bulundurulmuştu: kullanışlı olmak.

Beyaz duvarlar bütün odayı çevreleyen kırmızı ve yeşil sarmaşık resimleriyle süslenmişti. Yatak örtülerinde ve yastıklarda birbirleriyle uyumsuz Disney karakterleri yer alıyordu.

Kızlar yatakların arasında yerde oturuyorlardı, her ikisi de tulum eşofman giymişti. Daisy bir dalmaçyalı, Lousia bir baykuş olmuştu. Yeni yıkanmış saçlarından sabun ve şampuan kokuları yayılıyordu.

Aniden Kim'in içi sızladı. Kim ve Elaine'i fark etmeden önceki kısa sürede, şort giymiş bir oyuncak ayıyla kız kardeşini eğlendiren Daisy ağzını kocaman açmıştı ve neşe içindeydi.

Ama şimdi yüzü asılmıştı ve Kim nedenini anladı. Yaşamı ne kadar korkunç olmuş olsa da Daisy ona alışmıştı. Ve korku duymuş olsa da, çevresindeki insanları tanıyordu. Daha önce değişmeyen şeyler vardı: annesi, arkadaşları,

eşyaları. Ve şimdi bütün bunların yerini yabancılar ve onu devamlı olarak hatıralarına geri götüren ardı arkası kesilmeyen sorular almıştı.

Kim kızın daha fazla acı çekmesine neden olmaktan nefret ediyordu.

Elaine yere otururken "Merhaba kızlar, ne oynuyorsunuz?" diye sordu.

Kim onun kızların yanına oturduğunu ama çok yaklaşmadığını fark etti. Kızların kendi aralarındaki mesafenin onlarla kendisi arasındaki mesafeden daha yakın olmasına dikkat ederek, kendisini tehdit oluşturmadan dikkatlice onların çemberinin dışına konumlandırmıştı.

Daisy bakışlarını üzerine dikerken Kim kapıda ayakta durdu.

"Bu bayan benim bir arkadaşım. Burada yokmuş gibi davranın. Size hiçbir soru sormayacak ya da kendinizi rahatsız hissetmenize neden olacak hiçbir şey yapmayacak, tamam mı?"

Daisy başını çevirdi, ikna olmamıştı ve Kim onu suçlamıyordu.

"Daisy, senin için bir sorun olmazsa sadece birkaç soru sormak istiyorum."

Daisy gözünün ucuyla odadaki herkese bakmakta olan kız kardeşine baktı.

"Tatlım, aşağı katta olduğun zamanı düşünmeni istiyorum."

Kim psikoloğun bodrum demekten özellikle kaçındığını ve çocuğun hafızasını zorlayacak bir kelime kullanmadığını fark etti. Daisy hafızasına kendi başına yolculuk etme özgürlüğüne sahipti.

Çocuk kızgın bir şekilde gözlerini kırptı ama cevap vermedi. Elleriyle oyuncak ayıyı hala sıkı bir şekilde kavramaya devam etti.

"Tatlım, orada senden başka birisi var mıydı?"

Daisy gözünün ucuyla kız kardeşine baktı ama bir cevap vermedi.

"Tatlım, annen hiç bodruma indi mi?"

Tekrar gözünün ucuyla kız kardeşine baktı.

Kahretsin, Kim tehdit olarak neyin kullanıldığını anlamıştı. Aşağılık herif gerçeği anlatırsa kız kardeşine kötü bir şeyler olacağını söylemişti. Ve kız şu an hala bundan korkuyordu. Abla kardeşini koruyordu. Kim anlamıştı. Kendisi de abla olmuştu, kardeşinden sadece birkaç dakika büyüktü, ama Mikey'i canı pahasına korurdu.

Kim umutların tükendiğini hissetti. Kızın konuşmamasına şaşırmamak gerekirdi ve Kim daha fazla ısrar etmeyecekti. Elaine'in omzuna dokunmak için öne doğru adım attı. Bu kadardı. Bu kıza artık daha fazla acı çektirmeyecekti.

Eli Elaine'nin omzuna dokunmak üzerindeyken, Daisy döndü ve gözlerini ona dikti; Kim donup kaldı.

Kızın gözlerinde yalvaran bir ifade vardı, dudakları gergindi. Ona bir şey söylemeye çalışıyordu.

Kim kızı baştan ayağa inceledi, gerçek tüm çıplaklığıyla karşısında duruyordu.

Kim kıza gülümsedi ve başını tamam anlamında salladı. Anlamıştı.

Konuştuğunda sesi yumuşaktı. "Elaine, ona tekrar sor."

Elaine Kim'e bakmak için döndü.

"Lütfen."

Elaine tekrar artık ileriye doğru bakmakta olan Daisy'e döndü. "Daisy, annen hiç bodrumda mıydı?"

Oyuncak ayının başı iki yana sallandı.

"Daisy, bodrumda seninle ve babanla birlikte bir adam var mıydı?"

Oyuncak ayının başı öne ve arkaya sallandı.

"Daisy, bu tanıdığın bir adam mıydı?"

Kim nefesini tuttu.

Oyuncak ayı evet dedi.

Yirmi Beş

Alex siyah Golf'ün ara sokaktan Wordsley Yoluna çıktığını gördüğünde BMW'yi çalıştırdı. Gizlice yaptığı gözlemler kadın dedektifin bekar ve çocuksuz olduğunu ortaya çıkarmıştı. İlk görüşmeleri sırasında kadının ruhsal açıdan zarar görmüş olduğu değerlendirmesini yapmıştı ve bu bilginin kendisi bile ilgisinin uyanması için yeterli olsa da, daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Barry'den gelecek haberleri beklerken kıdemli baş dedektif onu hoş bir şekilde oyalıyordu. Ve beklediği haberlerin geleceğinden kesinlikle emindi.

Dedektifle arasına mesafe koymak için iki arabanın önüne geçmesine izin verdi.

Dedektifin iş yaşamıyla ilgili bilmesi gereken her şeyi öğrenmişti. Kimberley Stone işinde çok başarılı olmuş ve hızla yükselmişti. Soruşturmaları çok yüksek bir başarı oranıyla çözüyordu ve sosyal becerilere sahip olmamasına rağmen oldukça saygı görüyordu.

Alex'in ihtiyaç duyduğu şey başka bir ipucuydu ve deneğin ona kendiliğinden gelmeyeceğini bildiğinden biraz daha yaratıcı olmak zorunda kalmıştı. Bu araştırmayı ilerletmenin tek yolu üstün bir başarıyla kıdemli baş dedektiflik yapmadığı zamanlarda ne yaptığını ortaya çıkarmak için kadını Cumartesi öğleden sonra takip etmekti ve bu tercihi şu anda onu Old Hill'de bir çiçekçinin önüne getirmişti.

Kim dükkândan zambaklardan ve karanfillerden oluşan bir demetle çıktığında Alex'in merakı uyandı. Dedektif ona çiçek veren bir tip olarak gelmemişti.

Alex vitesi düşürdü ve birkaç araba gerisinde kalmaya devam ederek Rowley Regis'ın dış mahallerine doğru birkaç dönel kavşaktan geçen Golf'ü takip etti.

Yol üzerinde göze çarpan sadece iki yer vardı: küçük bir hastane ve Powke Lane Mezarlığı. Tesadüfen karşılaşıyorlarmış gibi bir durum yaratmak hastaneden çok mezarlıkta kolaydı.

Golf Alex'in düşüncelerinden etkilenmişçesine dönel kavşağın hemen çıkışındaki girişten mezarlığa girdi. Alex kendisiyle dedektif arasına biraz mesafe koymak için bir önceki çıkıştan çıkarak hastaneye doğru yöneldi.

Hastanenin otoparkının etrafından dolandı ve yola geri çıktı. Mezarlık boyunca uzanan yolda yavaşça geri dönerken Golf'ün park edildiği yeri saptadı.

Dış kapının önünde durdu ve içeri girdi, siyahlar giyinmiş bir silüetin tepeye doğru çıktığını hemen fark etti. Alex bölgeyi inceledi ve dedektifin yöneldiği yerle Golf'ün park edildiği yer arasında bir mezar taşı sırasını seçti. Mükemmel. Kadın arabasına dönmek için Alex'in yanından geçmek zorundaydı.

Bir mezar taşı seçti ve önünde durdu. Siyah mermerin üzerinde çiçekler veya süsler yoktu, bu yas tutan gerçek akrabalar tarafından rahatsız edilmeyeceğine dair iyi bir işaretti.

Kimberley Stone'u ilgi çekici bulmaktan kendini alamıyordu. O karanlık, vampirlere özgü gözlerde bir mesafe vardı. Alex genellikle bir kişiliğin enstantane fotoğraflarını saniyeler içinde çıkarabiliyordu. Aralarındaki sözsüz iletişimin küçük ayrıntılarını dikkatle incelemişti; kadın ilk görüşmelerinde nadiren konuştuğu için bu konuda şanslıydı. Buradan çok fazla bir şey çıkaramamıştı ama bu kadar mesafeli birisi travma yaşamış ve acı çekmiş olmalıydı ve bu da kadını ilginç kılıyordu.

Alex detektifin her şeyi dikkatlice hesaplayan bir zekaya sahip olduğunu hissettiği için en aldatıcı haline bürünmek zorunda olduğunu biliyordu ama en sonunda kendisinin kazanacağını da biliyordu. Her zaman böyle olmuştu.

Siluet hareket etmeye başlayınca Alex planını uygulamaya soktu. Eğildi ve sağ ayakkabısının içine küçük bir taş parçası koydu. Mezar taşı sırasından çıkmasının ne kadar süreceğini hesapladı ve topallayarak tepeye doğru çıkmaya başladı; dedektifle yarı yolda karşılaştılar. Alex risk aldı ve başını kaldırmadı.

"Doktor Thorne?"

Alex başını kaldırdı ve derin düşüncelerini bölen kadının kim olduğunu çıkarmaya çalışıyormuş gibi yaparak kısa bir tereddüt geçirdi.

Elini uzatarak "Kıdemli Baş Dedektif, tabii ya" dedi.

Diğer kadın uzatılan eli çok kısa bir süre sıktı.

"Ruth nasıl? Sormamda bir mahsur yoksa?"

Dedektif ellerini kot pantolonun derin ceplerine soktu ve Alex fiziksel temasın izlerinin ceplerin astarlarına silindiği izlenimine kapıldı.

"Cinayetle suçlandı, kefalet yok."

Alex üzgün bir şekilde gülümsedi. "Evet, haberlerde duydum. Kendisi nasıl demek istemiştim."

"Korkuyor."

Alex bunun zor olacağını anladı. Kadın beklediğinden daha kapalıydı.

"Biliyor musunuz, ofisimden çıkarken söylediklerinizi düşündüm."

"Ve?"

Özür dileme yoktu, geri adım atma yoktu. Sert sözleri açıklama girişimi ya da yanlış anlaşıldığını iddia etme yoktu. Bu kadının tarzını sevmişti.

Alex acı içinde ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Çevresine bakındı ve üç metre ileride bir bank gördü. Ban-

ka doğru topallarken "Biraz oturabilir miyiz?" diye sordu. "Dün bileğimi burktum da."

Dedektif onu takip etti ve bankın diğer ucuna oturdu. Beden dili, Alex'in tahmin etmiş olduğu gibi, "ne söyleyeceksen söyle" diye bağırıyordu. Eğer oturmalarını sağlarsanız insanlar yanınızda daha uzun kalırlar.

"Seanslarımız sırasında gözden kaçırmış olabileceğim herhangi bir ipucu var mı diye bazı notlarımı gözden geçirdim. Niyetini belli edecek bir işaret aradım, ama hiçbir şey yoktu. Sadece..."

Alex tereddüt etti ve ilk defa dedektifte ufak bir ilgilenme belirtisi gördü. "Sadece, terapiye belki olması gerektiği kadar hızlı bir şekilde cevap vermediğini fark etmem gerekirdi. İlerlemek için çok az çaba sarf ediyordu ve bu belirli bir zaman çizelgesine oturtulabilecek bir tedavi biçimi olmasa da, geriye dönüp baktığımda, belki de süreçle biraz mücadele ettiğini düşünüyorum."

"Ah."

Lanet olsun, bu kadın onu çok zorlayacaktı. Alex başını eğdi. "Başarısız olduğumu düşünüyorsunuz, değil mi?"

Dedektif bir şey söylemedi.

"Ne düşündüğümü açıklayabilir miyim yoksa bu konu sizin için tamamen kapandı mı?"

Kadın omzunu silkti ve ileriye doğru bakmaya devam etti. Dedektifin henüz arabasına dönmemiş olması hala biraz merak duyduğunu gösteriyordu. Kadının hala burada oturuyor olmasının bir sebebi vardı.

"Akıl sağlığı çevreleri zarar görmüş ruhlara diğer insanların baktığı şekilde bakmıyor. Kendinizi ele alın örneğin; Ruth gibi birisinin terapiye başlayıp belirli bir takvim içerisinde normal hayata tamamen geri dönebileceğini; bunun bir tecavüz kurbanı için dört ay, bipolar için on ay, cinsel istismar kurbanı için iki yıl süreceğini düşünüyorsunuz. Bu bir alışveriş listesi değil."

Bahsetmiş olduğu tetikleyicilere bir tepki vermesini bekledi ama hiçbir şey göremedi. Dedektifin travması başka bir yerde yatıyordu.

"Bir psikiyatrist olarak insanların arızalı olduğunu kabul ediyorum. Psikolojik olarak, bazılarımız bir yakınımızı kaybettikten sonra kısa bir süreliğine yaralanırız."

Alex sadık Arthur'un mezar taşına doğru baktı ve sonra cesur bir şekilde yutkundu.

"Ve bir dönüş yolu buluruz; olağan yaşamımıza asla dönemeyiz ama elimizden gelen en iyi şekilde iyileşiriz."

"Orada yatan kim?" diye sordu dedektif, sorunun patavatsızlığından dolayı incelik göstermeden veya özür dilemeden.

Alex derin bir iç çekti. "Masamdaki fotoğrafları gördün. Ailem üç yıl önce bir araba kazasında öldü."

Alex'in sesi son birkaç kelimede çatladı. Dedektifin rahatsızlık duyduğunu hissedebiliyordu. Başını kaldırdı ve ileriye doğru baktı.

"Keder insana garip şeyler yapıyor." Alex bir tepki gördüğünü düşündü ve devam etti. Bir karşılık alması iştahını daha da kabartacaktı ve cebinde çok sayıda ısı güdümlü füze vardı.

"Birinin sevdiği bir kişiyi kaybetmeyi gerçekten atlatabileceğini düşünmüyorum."

Kadın onu cesaretlendirme girişiminde bulunmadı ama Alex yine de devam etti.

"Çok küçük yaşta kız kardeşimi kaybettim."

Ah, dedektifin tüyleri fark edilir bir şekilde diken diken olmuştu. Şimdi bir yere varıyorlardı. "Çok yakındık, birbirimizin neredeyse en iyi arkadaşıydık. Aramızda sadece iki yaş vardı."

Bir tepki ya da cesaretlendirme gelmemesi sinir bozucuydu. Alex ortak bir noktaları olduğundan bahsetmesi

gerektiğine karar verdi. "Kız kardeşim boğulduktan sonra, uyku düzenimde sert değişiklikler oldu. Geceleri kesinlikle üç veya dört saatten fazla uyuyamıyorum. Üzerimde testler, incelemeler cihazlarla ölçümler yaptılar. Zahmetlerimin karşılığında hastalığımın bir adı olduğunu ama tedavisi olmadığını öğrendim."

Doğrusunu söylemek gerekirse Alex her gece yedi saat deliksiz uyuyordu ama bu kadının evinin dışında arabayla beklediği saatler dedektifin böyle yapamadığını göstermişti. "Özür dilerim. Böyle konuşmamalıyım. Bir an önce ailenize dönmek istediğinize eminim."

Yanındaki kadın omzunu silkti. Hala konuşmamıştı ama bankta oturmaya devam ediyordu.

Alex acı içinde gülümsedi ve gergin biçimde ceketinin kemeriyle oynadı. "Psikiyatristler bile bazen birisiyle konuşmaya ihtiyaç duyarlar. Sevdiklerimizi kaybetmek hepimizi değiştirir. Günün uzun saatlerini yapıcı bir şekilde doldurmayı öğrendim. Notlar yazıyorum, araştırma yapıyorum, internet kullanıyorum ama bazen geceler hiç bitmeyecek gibi geliyor."

Hafif bir onaylama. Ne kadar küçük olursa olsun her tepki, Alex'e bir şeyler anlatıyordu.

Refakatçisinin tavırlarında ufak bir değişiklik olduğunu fark etti. Bedeni, açıkta bırakılmış bir sandviç gibi hafifçe içine kapanmıştı. Keskin rüzgâra karşı kendini korumak için bir çaba olabilirdi ama Alex öyle olmadığını biliyordu.

Alex kaybetme ihtimalinin olmadığı bir risk almaya karar verdi. "Sorabilir miyim acaba kime...?

"Sizinle sohbet etmek güzeldi doktor. Görüşmek üzere."

Alex dedektifin uzun adımlarla arabasına gitmesini, Golf'e binmesini ve hızla uzaklaşmasını izledi.

Ayakkabısından taşı çıkartırken gülümsedi ve tepenin yukarısına yöneldi. Dedektifin aceleyle kaçarken sergilediği

tavırlar en az uzun bir sohbet kadar önemliydi. Alex oldukça fazla şey öğrenmişti ve rakibinin karakterini değerlendirmeye başlamıştı.

Kıdemli Baş Dedektif Kim Stone'un sosyal becerileri zayıftı. Doğuştan sahip olunmadığında gerektiğinde kolayca öğrenilebilecek tavır ve hareketlerden yoksundu. Azimli ve zekiydi. Cinsel istismara uğramış olması muhtemeldi ama başına bir felaket geldiği ve birilerini kaybettiği kesindi. Fiziksel temastan hoşlanmıyordu ve bunu kimin bilip kimin bilmediğini de umursamıyordu.

Alex hedefindeki mezar taşına ulaştı. Üzerindeki sade yazıyı okudu ve memnuniyetini gizlemek için bir çaba göstermedi.

Bir yapbozu tamamlamak, sistemli ve mantıklı evreler gerektirirdi. Önce başlamaya istek duymak gelir, bunu karşılaşılan zorluğun büyüklüğünü anlamak takip ederdi. Daha sonra ilerleme kaydetmek için gereken odaklanma, dikkati bir noktada toplama, nihai hedefi başarmak için kendini adama gelirdi.

En son olarak, en heyecan verici kısım, yani bir sonraki yerleştireceğiniz parçanın bütün yapbozun tamamlanmasında önemli rol oynayacağı nokta vardı. Alex kırmızı arka fon üzerine altın renginde kazınmış bilgileri tekrar okudu ve yapbozun anahtar parçasını bulduğunu anladı.

Yirmi Altı

Kapı zili çaldı ve Kim zinciri çözerken kapıdakinin kim olduğunu sorma gereği hissetmedi.

"Hanımım lazanyayı fazla yapmış." Bryant omzunu silkti. "Sana getirmem için ısrar etti."

Kim gülümsedi. "Hanımı" iki haftada bir ev yemeği gönderiyordu ve en az kocası kadar yardımsever bir yapısı vardı.

Kim birkaç ay önce Bryant'ın kötü bir şöhrete sahip Hollytree toplu konutlarındaki bir apartman dairesinden Staffordshire teriyer cinsi bir köpekle yavrularını kurtardığını hatırladı. Yavrular köpek dövüşüne zorlanacakları ve anne de dövüş ringinde yem olacağı kaçınılmaz sona kadar sürekli yavrulayacağı bir hayattan kurtarılmıştı. Bryant ailesi yavrulara bakmış, aile ve arkadaş çevresinden onlara yuva bulmuş, anneyi de kendilerine almıştı.

Kim ikinci kupaya uzanırken "Pekâlâ, gerçekten ne istiyorsun?" diye sordu.

"Aslında, düşünüyordum da..."

Kim elinin tersini alnına götürdü. "Bryant, tehlikeli hareketlerden kaçınman gerektiğini söylemiştim."

Bryant gözlerini kıstı. "Kim, espri mi yaptın sen?"

Kim omzunu silkti.

"Ruth Willis soruşturmasının peşini bırakman gerektiğini düşünüyorum. Doktor Thorne'u kafaya takmış gibisin ve bunun sana bir faydası olmayacak."

"Ah gerçekten mi, bil bakalım bugün kiminle karşılaştım?" Kim nerede karşılaştıklarını söylememeye dikkat etti. Her nedense doktorla yaptıkları konuşma gün içinde kafasının içinde tekrarlanıp durmuştu ve bunun sebebinden emin değildi."

"Şaşırt beni."

"Doktor Thorne'la. Bana Ruth'un nasıl olduğunu sordu."

Bryant omzunu silkti. "Son derece doğal, sanırım."

"Hımmm..."

"Ne?"

"Bilmiyorum."

"Neyi bilmiyorsun?"

"Birçok şey söyledi."

"Ruth hakkında mı?"

"Pek sayılmaz, daha çok kendisiyle ilgili."

"Ne tür şeyler?"

"Ailesinin öldüğü, çok fazla uyumadığı, çok az arkadaşının olduğu..."

"İkiniz kanka mı oldunuz şimdi?"

"Biraz nasıl desem... tuhaftı."

Bryant kıs kıs güldü. "Söyleyene bak."

"Tamam, unut gitsin."

"Özür dilerim, devam et, nasıl tuhaftı?"

Kim de bunu çözmeye çalışıyordu. Belki Bryant'ı fikir egzersizi yapmak için kullanırsa bu durum kendisine mantıklı gelebilir ve sonra onu unutabilirdi."

"Söylediği şeyler, onları söyleme biçimi. Kendisiyle ilgili söyledikleriyle sanki benden bir şeyler öğrenmeye çalışması. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Hayır."

"Neden bana kendisiyle ilgili bir sürü şey anlattı ki?"

"Belki onu zayıf bir anında yakaladın ve seni kendine yakın hissetti."

Kim bunun mümkün olduğunu kabul edebilirdi. Konuşma mezarlıkta gerçekleşmişti.

"Evet, ama sohbetin onun iyiliğinden çok benim iyiliğim için olduğu gibi bir izlenim edindim."

"Sana hiç soru sordu mu, hayatına burnunu sokmaya çalıştı mı?"

"Doğrudan değil, ama..."

"Kendini savunmasız hissetmiş ya da sadece seninle sohbet etmeye çalışmış olabilir mi?"

"Belki de, ama..."

"Bak Kim, insanlar buluşur ve sohbet eder. Onlar kendilerinden bahseder ve sonra sen kendinden bahsedersin. Buna tanışmak deniyor. Doğrusunu söylemek gerekirse, köpekler bunu çok daha kolay yapıyor. Sadece birbirlerinin şeylerini koklu..."

"Yeter." Tamam, arkadaş edinme konusunda iyi olmadığını biliyordu ama bu kadında bir terslik olduğunu biliyordu.

"Ben ciddiyim. Sen bilmeyebilirsin ama insanlar genellikle birbirlerini böyle tanırlar. Konuşurlar. Bazı nadir durumlarda en sonunda arkadaş olabildiklerini de duydum."

Kim bunu önemsemedi. "Başka bir şey daha var."

"Tabii ki vardır."

"Onunla ilgili bir şeyler pek... gerçek değil."

"Nasıl yani?"

Kim bir örnek bulmak için hafızasını araştırdı. "*Kandırmak* programını hiç seyrettin mi?"

"İnsanlara beyin cerrahisi gibi bir konuda hızlandırılmış bir kurs verdikleri ve en sonunda uzmanları kandırmaya çalışmalarını istedikleri program değil mi?"

Kim başını evet anlamında salladı. "Oradaki gibi. Alex sanki duygularını yönetiyor. Yüzünde beliriyorlar ama başka hiçbir yerde görülmüyorlar. Onları birer birer alıyor ve iki duygu arasında bir boşluk oluşuyor. Tuhaf."

"Kim, patronum olduğun ve arkadaşın olarak değerlendirilebilecek tek kişi ben olduğum için bunu saygılı bir şekilde söyleyeceğim..."

Bryant duraksadı, devam etmek için izin almaya çalışıyordu.

Kim'in cevabı karşılık vermemek oldu.

"...ama birinin duygusal tepkilerini nasıl ortaya koyduğu konusunda senin sağlıklı karar verebileceğinden çok emin değilim."

Kim Bryant'ın sözlerine alınmamıştı. Gerçekler onu üzmüyordu ve Bryant'ın söylediklerinde haklılık payı olduğunu kabul etmek zorundaydı.

"Onunla yaptığın konuşma neden hala seni rahatsız ediyor?"

Kim bir an düşündü. "Gerçekten bilmiyorum."

"Boş ver. Onu bir daha görmeyeceksin bu yüzden bunun hayatın üzerinde bir etkisi olmayacak."

Bryant'ın verdiği güvenceler işe yaramamıştı. Bunun Alexandra Thorne'u son görüşü olmadığı düşüncesi içini rahatsız etmeye devam ediyordu.

Yirmi Yedi

Alex ön kapıyı arkasından kapattığında saat neredeyse dokuz olmuştu. Evin içi tamamen karanlıktı.

Koridordan geçerek mutfağa girdi. Mezarlıktan ayrıldıktan sonra Marks & Spencer'a uğramış ve bir Chateau Lascombes 1996 şarap almıştı. Bunu hak etmişti.

Alex şişeyi mermer tezgâhın üzerine koydu ve durdu. Yanlış giden bir şeyler vardı. Birden burnuna bir koku geldi. Etrafına bakındı. Hoş olmayan bir koku odayı doldurmuştu. İçine bir nefes daha çekti ama tam olarak ne kokusu olduğunu çıkartamıyordu. Pis bir kokuydu ve her tarafını sarmıştı.

Buzdolabının bir metre seksen santimlik kapısını açarken "Tanrı aşkına, bu kötü koku da ne?" diye kendi kendine mırıldandı.

En alt rafta gün içinde daha önce açmış olduğu yarım poşet karışık salata vardı. Nadiren içtiği için hiç süt yoktu ve diğer her şey kapalı kaplardaydı.

Ağır kapıyı kapattı. Gözleri tam karşısında dikilen birinin gözleriyle karşı karşıya gelince yüreği ağzına geldi.

Şaşkına dönmüş şekilde geriye doğru bir adım attı. "Shane... ne... ne yapı..." Shane kolunu üst kısmından yakaladı ve Alex'in kendisinden uzaklaşmasını engelledi. "Merhaba Doktor. Beni özledin mi?"

Alex düzensiz nefes alıp verişini yavaşlatmaya ve kendini toparlamaya çalıştı. Shane burada, kendi evindeydi. Kahret-

sin, bu nasıl olmuştu? Shane artık düşüncelerine bile girmiyordu.

Shane kolunu sıkıca kavramıştı, bakışları sakin ve kontrollüydü.

Alex'ten 25 santim daha uzundu. Daha da yaklaştı ve pis koku Alex'in burun deliklerine doldu. Midesi bulanmaya başladı. Bu, pis vücut, nem ve bayat yemek kokularının bir karışımıydı.

Alex öğürdü ama öğle yemeğinin boğazından yukarı çıkmasına izin vermedi.

Elinden kurtulmaya çalıştı ama Shane güçlü ve kararlıydı.

"Shane, burada ne yaptığını sanıyorsun?"

Alex sesindeki titremeyi Shane'nin de kendisi gibi açık bir şekilde duyup duymadığını merak etti. Onu becerilerini tam olarak ölçecek kadar iyi tanımıyordu. Ama onu bir kere manipüle etmişti, yeniden yapamaz mıydı?

"Seni cezalandırmaya geldim Alex."

Alex yutkundu. Shane'nin yüz ifadesi soğuktu. Artık savunmasız küçük bir çocuk gibi görünmüyordu. Bir adam gibi görünüyordu. Gerçek bir adam gibi.

Alex hiçbir şey söylemedi. Shane'in aklından neler geçtiğine dair hiçbir fikri yoktu. Bir strateji düşünmeliydi. Cep telefonuna erişebilse...

Bu düşünce aklından geçerken Shane serbest eliyle arkadan el çantasına uzandı. Baş aşağı çevirerek içindekileri yemek masasının üzerine döktü, sonra Alex'in cep telefonun alarak cebine koydu.

Shane kavradığı kolunu kullanarak Alex'in sırtını mutfak tezgahını yasladı. Kolunu bıraktı ve ellerini Alex'in iki yanına yerleştirerek onu bu pozisyonda kapana sıkıştırdı.

Alex seçeneklerini değerlendirdi. Yere yığılacağını umut ederek dizini kaldırabilir ve Shane'in bacaklarının arasına vurabilirdi. Bu ona kapıya gitmesi, zincirleri çözmesi ve

dışarı çıkması için yeterli zamanı kazandırırdı. İşe yararsa mükemmel olurdu ama yeteri kadar güçlü bir şekilde vuramazsa hiç de iyi olmazdı. Shane'in Malcolm'a ne yaptığını görmüştü ve genç adam kendisini istismar eden amcasını çıplak elleriyle öldürmüştü.

Farklı bir yaklaşım sergilemeye karar verdi.

Korkusunu bastırdı ve Shane'e cilveli bir şekilde gülümsedi. "Seni özledim Shane."

Shane'nin başı yavaşça geriye gitti, dudaklarında hafif bir hoşnutsuzluk ifadesi belirdi.

Kötü fikir. Hemen vazgeçti ve samimi görünmeye çalıştı. "Gerçekten özledim."

Shane başını hayır anlamında salladı. "Hem yalancı hem de kaltaksın. Seninle tanışmadan önce yaşamımı sürdürebilmek için bir şansım vardı. David başımı sokacak bir yer vermişti ve o adamlar beni anlıyordu. Onlar arkadaşımdı. Ve şimdi onları kaybettim. Her şeyi senin yüzünden kaybettim."

Alex nefes alış verişini düzenlemeye çalıştı. Ağzını açtı.

"Konuşma" diye emretti Shane. "Ağzından çıkan her şey kahrolası yalan. Beni normal olabileceğime inandırdın. Beni kendimi temiz ve tam hissedebileceğime ikna ettin ve yapamayacağımı başından beri biliyordun.

Alnı yirmi üç yaşındaki birisi için çok derin çizgilerle kırıştı. "Ve beni Malcolm'u incitmek için kullandın. Bunu neden yaptın bilmiyorum ama senin yüzünden onu gerçekten kötü incittim. Bence insanlara zarar veriyorsun Alex ve sonra kendin etkilenmeden çekip gidiyorsun ama bu sefer böyle olmayacak."

Alex'in kalbi duracakmış gibi oldu. Shane'in kendisine yapacağı şeyleri düşünemiyordu bile. Fiziksel bir kavgada tüm kozlar genç adamın elindeydi ama psikolojik kabiliyet alanı tamamen farklı bir mücadeleydi.

"Sana gerçekten güvenmiştim, anlarsın ya. Benim arkadaşım olduğunu düşünmüştüm ve şimdi senin yüzünden her şeyi kaybettim."

Shane'in eli yukarıya doğru uzanıp yanağına dokunduğunda Alex geriye doğru kaçmamaya çalıştı. "Çok, temiz, çok güzel, çok mükemmel."

Shane'in pürüzlü derisi kendi tenine değdiğinde neredeyse boğuluyordu ama sevecen bir ifade takındı. Genç adamın yüzünde hastalarının birçoğundan aşina olduğu bir isteklilik vardı. Shane'in hala istediği, arzuladığı bir şey vardı.

Alex Shane'in içindeki küçük çocuk ile bağ kurmalıydı. Can güvenliği buna bağlıydı.

Risk aldı ve Shane'in sol eline nazikçe dokundu. Shane'in çenesi gerildi ama elini çekmedi.

Ve, Alex artık stratejisini oluşturmuştu. Sesini alçaltarak bir fısıltıya dönüştürdü. "Beni bulduğuna çok memnun oldum Shane."

Shane'nin bakışları Alex'in içine işliyordu.

Alex sesindeki korkuyu saklamaya çalışarak devam etti. "Seni bulmak için çok uğraştım. İyi olup olmadığını görmek için ertesi sabah erkenden eve geri gittim ama David bana ayrıldığını söyledi. Sana kötü davrandığım için özür dilemek istiyordum. Sadece Malcolm'a yaptığın şey için sana kızmıştım."

Başını iki yana salladı. "Aramızda bir bağ olduğunu düşünüyordum. Sana yardım edebileceğimi düşünüyordum."

Hızla çarpan kalbi kısa bir tereddütle yavaşladı ve Alex devam etti. "Birlikte geçirdiğimiz tüm o saatlerden sonra ilerleme kaydettiğimizi düşünüyordum. Bana inandığını düşünüyordum, ama Malcolm'u ne hale soktuğunu görünce birlikte geçirdiğimiz zamanın hiçbir anlamı yokmuş gibi geldi."

Shane başını yavaşça iki yana salladı ama sağ eli Alex'in yüzünden uzaklaşarak yana düştü.

"Hadi ama Shane. Sen de hissediyordun. Aramızda bir dostluk vardı. Söylediklerimi söylememem gerekirdi." Yere doğru baktı ve başını iki yana salladı. "Acımasızcaydı ve doğru bile değildi."

"Ne doğru değildi?"

"Sana yardım edemeyeceğim."

Şimdi Shane'in yüzünde tamamen şaşkın bir ifade belirdi. "Ama dedin ki..."

"Ne dediğimi biliyorum Shane. Ama öyle demem hataydı. Tabii ki sana yardım edebilirim. Ertesi gece seni arayarak sokaklarda dolaşmamın sebebi buydu."

"Ama..."

Dengesi bozulmuştu. Alex Shane'in alanından çıktı ve sonra elini uzatarak döndü. Kontrolü yeniden eline almıştı ve bu işi kendi istediği şekilde sonuçlandıracaktı.

"Benimle gel, sana yardım etmeye şimdi başlayacağım."

Shane olduğu yerde kaldı. Tehlike geçmişti. Adamın öfkesini dağıtmak için yeteri kadar kafa karışıklığı yaratılmıştı. Küçük çocuk yeniden ortaya çıkmıştı."

Alex gelmesi için ikna ederek onu konsültasyon odasına götürdü.

"Masa lambasını yakacağım, daha rahat olur."

Alex masanın yan tarafına uzandı ve lambanın düğmesine bastı. Onun sağ tarafında başka bir düğme daha vardı. Alex ona iki kere bastı. Odanın içi loş, samimi bir ışıkla doldu. Shane'i hasta koltuğuna yöneltti. Genç adam oturdu. Birkaç dakika; topu topu bu kadar sürecekti. Yardım bir kilometreden daha yakındaydı. Bu deneği sonlandırması gerekiyordu ve zihnindeki plan şimdi son derece berraktı.

Ceketini çıkarttı ve masaya ikisinin arasına koydu. "Sana yardım etmeye başlamamı istiyor musun Shane?" diye sordu nazikçe.

Shane bir şey söylemedi, sadece ona baktı.

"İzin verirsen, bütün sorunlarını ortadan kaldırabilirim. Şimdi başlayabiliriz, biraz sonra David'i ararım ve Hardwick Evine geri dönebilirsin. İstediğin bu mu?"

Shane kuşkulu görünüyordu. "Dönebilir miyim?"

Alex kendinden emin bir şekilde başıyla onayladı. "Tabii ki dönebilirsin. Ayrılmayı sen seçtin. Odan hala seni bekliyor."

Shane şüpheyle ona baktı. "Bunu yapar mısın?"

Alex güven verici bir şekilde gülümsedi. "Shane sana yardım etmek için her şeyi yaparım. Sen benim arkadaşımsın."

Shane'in yüzü düştü ve başını ellerinin arasına aldı. "Ah Tanrım, Alex. Yaptığım şey için çok özür dilerim. Senden nefret ettiğimi sandım. Benden nefret ettiğini düşündüm. O kadar kirliydim ki yanımda olmaya bile tahammül edemedin diye düşündüm."

Alex "Aptal olma" dedi, karşısındaki beş yaşında bir çocukmuş gibi. "Şimdi gözlerini kapat ve sadece benim sesime odaklan."

Shane koltukta geriye yaslandı ve gözlerini kapattı.

Alex bluzunun sağ kolunu yukarı sıvadı. Gözlerini Shane'nin sıkıca kapanmış göz kapaklarından ayırmadan sol eliyle kolunun alt kısmını çimdiklemeye başladı.

"Öncelikle, sadece rahatla ve zihnini boşalt. Acının bir kısmından kurtulmana yardım edeceğim."

Shane'nin yüzü rahatlamış ve çenesi gevşemişti. Alex bluzunun sol kolunu yukarı sıvarken gülümsedi. Tırnaklarını bütün gücüyle derisine batırırken Shane'le sakin, rahatlatıcı bir ses tonuyla konuşmaya devam etti. Kolunu bileğine kadar çizdi. Bu, bazı yerlerde derisini kesen çapraz bir çizgiydi. Şimdiden gerçekte olduğundan çok daha kötü görünüyordu.

"Öfkeni serbest bırakmalısın Shane. Geçmişi arkanda bırakmana yardım edebilirim. Kendini yeniden temiz hissetmene yardım edebilirim."

Ve istese gerçekten de yapabilirdi, ama saatine baktığında gerçekten vaktinin kalmadığını gördü.

"Kollarına ne yapıyorsun Alex?"

Kahretsin, saatine bakmak için gözlerini ondan sadece bir saniyeliğine ayırmıştı.

Shane'in bakışları Alex'in suratından kızarmış, çizilmiş kollarına indi. Durumu kavramaya başladığı gözlerinde belli oluyordu.

Kapıya vuruldu. Alex buna hazırlıklıydı. Masasının arkasındaki kişisel saldırı alarmına daha önce de bir kere basmış ve alarm mükemmel çalışmıştı. Shane ayağa fırladı ve koridora açılan kapıya yöneldi.

"Sorun yok Shane. Aldırma, giderler."

Gitmeyeceklerini çok iyi biliyordu.

Shane paniğe kapılmıştı. Bakışları Alex'in sağ koluna takıldı.

Alex ayağa kalktı ve kapıdan uzaklaşacak şekilde yer değiştirdi. "Sorun yok, onlar..."

Ön kapının kırılma sesi sözlerini yarıda kesti. Shane şaşkın ve korkmuş bir şekilde ona doğru baktı.

Alex bluzunu yırttı, göğüsleri açığa çıkmıştı. Başını sallayarak saçlarını karıştırdı ve çimdikleyerek yanağında kırmızı bir iz bıraktı.

İki erkek polis memuru hızla odaya girdi ve durumu anlamaya çalıştı.

Alex kendini bırakmadan önce "Bana... bana... tecavüz etmeye çalıştı" diye bağırdı. Duvara tutunarak yere çöktü. Uzun boylu polis memuru ona destek olmak için uzandı.

Shane'nin bakışları üçü arasında hızla gidip geliyordu, neler olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Gerçekten acınası bir haldeydi. Alex'in ona gerçekten yardım etmek istediğine kolayca kanmıştı. Alex'i alt edecek becerilere asla sahip olamayacaktı.

"Yapmadım... yemin ederim... yapmadım..."

Uzun boylu polis memuru Alex'in kollarındaki yaraları inceliyordu. Oturması için Alex'e yardımcı olurken "Kelepçele" dedi.

Alex Shane'e zafer kazanmış bir şekilde gülümsedi.

Hapishaneye dönüyor olduğunu anladığı Shane'in yüzünden belli oluyordu. Kelepçelerin takılmasına direndi.

"Hayır, lütfen, yapamam... anlamıyorsunuz... lütfen... oraya geri dönemem..."

Daha önce işlediği suçtan sonra Shane'in karışacağı herhangi bir şiddet eylemi şartlı salıverilmenin tartışmasız şekilde geri alınmasına yol açacaktı ve Alex bu deneğin kendisini bir daha asla rahatsız etmeyeceğini bilmek zorundaydı.

Shane gözyaşları yanaklarından süzülürken "Söyle onlara Alex" diye ağladı. "Onlara sana zarar vermediğimi söyle. Lütfen, onlara oraya geri dönemeyeceğimi söyle."

Alex kollarının alt kısımlarını ovuşturdu ve başını çevirdi.

Uzun boylu polis memuru Shane'i arabaya götürürken "Güle güle Shane" diye fısıldadı.

Yirmi Sekiz

Kim arabasının kapısını kapatırken buraya neden geldiğinden hala emin değildi. Bildiği tek şey belirsizlik dolu bir yüzün gözlerinin önünden gitmediğiydi.

Çift kanatlı kapıdan geçti ve bir resepsiyon masasının önünde durdu. Taranmamış pembe saçlı genç bir kız onu gülümseyerek karşıladı.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Kim nasıl cevap vereceğini bilemedi. "Sadece bir bakacağım."

Kız başını tamam anlamında sallayarak diğer bir çift kanatlı kapıyı işaret etti.

Kim kapıya yöneldi ve duyuları saldırıya uğradı. Burnuna gelen koku, dezenfektan, köpek maması ve dışkısının bir karışımıydı. Açmak için kapıyı ittiğinde çalan çan sesiyle bir havlama cümbüşü patlak verdi.

İlk bölmede Staffordshire bulteriyer cinsi küçük, kısa ve güçlü iki yavru vardı. Kim durmadı. Bütün kafeslere bakarak çeşitli boyutlarda ve cinslerde köpeğin önünden geçti. Eğilmiş ve onları etkilemek için elinden geleni yapan bir Jack Russell'i sevmekte olan genç bir çift dışında başka ziyaretçi yoktu. Kim doğrudan en son bölmeye, yani tecrit bölümüne doğru yürümeye devam etti.

Köpek, sepetinin içinde yatıyordu. Yukarıya doğru baktı ama olduğu yerde kalmaya devam etti. Kim gözlerinde bir tanıma belirtisi gördüğüne yemin edebilirdi.

"Ah, o Barney" dedi arkasından bir ses.

Arkasına dönünce karşısında grileşmeye başlayan saçları sıkıca bukleler yapılmış iri yapılı orta yaşlı bir kadın buldu. Yaka kartı kadının isminin Pam olduğunu söylüyordu. Onun da altında "Gönüllü" yazıyordu.

Kim karşılık vermedi ve Barney'nin bölmesinde bir isim kartı bile olmadığını fark etti.

Kadın "Zavallı şey" diye iç geçirdi. "Ayağa kalkıp kimseyi karşılama zahmetine bile girmiyor. Pes etmiş gibi."

Bir isim kartı verilmeden tecrit bölümüne konulmuştu, Kim asıl pes eden kim diye düşünmekten kendini alıkoyamadı.

Kadın konuşmaya devam etti.

"Geçen sefer ona yeniden bir ev bulduğumuz için şanslıydık; şimdiyse neredeyse imkânsız. Biraz zor bir köpek."

Kim ilk defa konuşarak "Neden?" diye sordu.

"Kalabalıktan hoşlanmıyor."

Güzel.

"Çocuklardan hoşlanmıyor."

Güzel.

"Ama sevilmekten ve üzerine titrenilmesinden çok hoşlanıyor."

Eh, üçte iki o kadar da kötü değildi.

"Zavallı şey. Yavruyken kendisine kötü davranılmış, çocuklarla ve diğer köpeklerle iyi oynamadığı için sayısız kere geri getirildi. Sahiplerinden bazıları onu iyileştirmeye çalıştı. Bir tanesi ona yardımcı olması için köpeklere fısıldayan birini tuttu."

Kim bir kaşını kaldırdı. Kahrolası bir köpek psikiyatristi mi?

"Hiçbir şey işe yaramadı. Sekiz yılda birçok eve gitti. Biraz tuhaf bir köpek ama insanlar sadece onu iyileştirmeye çalışıyorlar ve sonra hayal kırıklığına uğruyorlar. Kimse onu olduğu gibi kabul etmi..."

"Onu alıyorum" dedi Kim, yanındaki geveze kadın kadar kendisini de şaşırtarak.

Barney'nin kafası yukarı kalktı, iri yapılı kadının söylemek üzere olduğu sözleri tekrarlıyormuş gibiydi.

"Emin misiniz?"

Kim başını evet anlamında salladı.

"Şimdi ne yapıyoruz?"

"Hmm... eğer beni takip ederseniz resepsiyona gidip evrak işlerini halledeceğiz. Eminim ki bu seferlik ev ziyaretinden vazgeçebiliriz."

Kim geldiği yoldan geri çıktı. Köpeği sahiplendirmeye istekli olduklarını tahmin ediyordu. Barney kafeste yalnız başına kalan tek köpekti.

İki form doldurduktan ve banka kartıyla ödeme yaptıktan sonra, Barney arabasının arka koltuğunda oturuyordu. Kim köpeğin yüzünde şaşkın bir ifade olduğuna yemin edebilirdi. Evine götürmek şöyle dursun onu niye görmeye gittiği konusunda bile hala hiçbir fikri yoktu. Kim sadece onun belirsizliğe götürülüşünü izlemenin içine oturduğunu ve gönüllü kadının onun sosyal beceriksizliği hakkında söylediklerini duydukça onda daha fazla kendini gördüğünü biliyordu. Onu sahiplenme isteği ağzından çıkıvermişti ve sözünü geri alamazdı.

Personel o kadar şaşırmıştı ki Barney'nin yatağını, deri çiğneme oyuncaklarını, diğer oyuncaklarını ve iki haftalık köpek mamasını Kim'in arabasına yüklemişlerdi. Ondan kurtulmaya o kadar isteklilerdi ki Kim hayat boyu yetecek mama için ısrar etse kabul edeceklerini düşünüyordu.

Evinin önüne park ederken "Tamam oğlum, geldik" dedi. Köpek Kim kapıyı açıp tasmasının kayışından tutana kadar yerinde kaldı. Kim onu içeri soktu ve kayışı tasmasından çıkardı. Kapı kapanır kapanmaz Barney kuyruğunu sallayarak, zemin tabanının her santimini koklamaya başladı.

Kim kapıya yaslandı. "Ah Tanrım, ben ne yaptım?"

Aniden paniğe kapıldı. Evi başka bir canlı varlık tarafından işgal edilmişti. Yaptığı şeyin ne kadar muazzam sonuçları olacağını anlamaya başlamıştı. Diğer her şey bir yana kendi temel ihtiyaçlarını ancak karşılayabiliyordu. Acıktığında yemek yiyor, bedeni emrettiğinde uyuyor ve ayda yılda bir gönüllü olarak egzersiz yapıyordu.

Köpeği arabanın arkasına atıp geri götürme içgüdüsüyle mücadele etti. Bunun nasıl hissettirdiğini biliyordu. Derin bir nefes aldı ve kontrolü eline alarak ilerledi.

"Tamam oğlum." Barney onun sesini duyunca yaptığı şeyi bıraktı. "Bu ilişkiyi yürüteceksek bazı kurallara ihtiyacımız olacak. Hmm... Şu an bunların neler olduğundan emin değilim ama birinci kural kesinlikle kanepe yok, anladın mı? Lamine zemin, halı ve kendi yatağın var. Kanepe benim."

Garip bir şekilde, Kim bu konuda anlaştıkları için artık kendini daha iyi hissediyordu. Köpeğin yanından geçerek mutfağa gitti. Barney keşfine devam ediyordu ama hevesi azalmıştı.

Kim kahve yaptıktan sonra oturdu ve mutlu bir şekilde kuyruğunu sallayarak Kim'in yakınlarında dolaşan Barney'i izledi. Bir an onun ne düşündüğünü merak etti. Gerçekten bu kadar kolayca evini değiştirmiş miydi yoksa endişeli miydi? Köpek evinden sadece tatil için çıktığını ve oraya kesin geri döneceğini mi düşünüyordu?

Barney yaklaştı ve sehpanın yanma oturdu, Kim'e bakıyordu. Başını çevirerek Kim'in kupasını inceledi ve sonra bakışlarını Kim'e çevirdi. Kim bir şey yapmadı ve Barney hareketi tekrarladı.

"Şaka mı yapıyorsun köpek?" Kim konuşurken Barney'nin hızlı hızlı sallanan kuyruğu yere çarpıyordu. Kim öne eğildi ve serçe parmağını soğumakta olan içeceğe daldırdı. Barney pürüzlü diliyle sıvıyı şapırtıyla yaladı ve sonra

devamını bekledi. Kim gülümsedi, sadece o kahveyi onun kadar seven bir köpek edinebilirdi.

Sıvıdan biraz Barney'nin su kabına dökerek sütle ılıklaştırdı. Barney kabı kupkuru kalana kadar diliyle şapur şupur yaladı. Kafasını kaldırarak kremalı bıyıklarını sergiledi.

Kim güldü. "Daha yok. Köpekler kahve içmez."

Kim geri kalan içeceğini alarak kanepeye gitti. Barney mesajı anlamış görünüyordu ve neredeyse dokunacak kadar yakın ayaklarının dibine yattı.

Kim başını kanepenin arkasına yasladı ve gözlerini kapattı. Bu işi yürütmek zorundaydı. Kendi alanını başka bir canlıyla paylaşmak ne kadar rahatsız edici olsa da, bir şey onu köpek barınağına çekmişti. Köpeğin yeniden bir kenara atılacağı düşüncesi kendisini kötü hissetmesine neden oluyordu.

Kim kanepede bir hareketlilik hissetti. Gözlerini açtı ve Barney'i yanında otururken buldu. Hala kendisine dokunmuyordu.

"Barney, sana söyledim..."

Bir gelinciğin hızını ve becerikliliğini birleştiren Barney tek bir hareketle Kim'in kollarındaydı.

Tamam, bu ilişkinin nasıl yürüyeceğini köpeğe göstermenin zamanı gelmişti. Yemek, su, birkaç tane oyuncak, bir iki kemik, gece yürüyüşe çıkarmalar olacaktı, ama şu an yaptığı kesinlikle olmayacaktı.

Kim ağzını açtığında Barney sürünerek daha da yaklaştı, başını sağ göğsüne yasladı ve derin derin gözlerinin içine baktı. Bakışları sorularla doluydu.

Kim'in eli Barney'nin başının üstüne gitti, parmakları yumuşak tüylerinde ileri geri gidip gelmeye başladı.

Barney iç geçirerek gözlerini kapattı, Kim de aynısı yaptı. Evet, köpeğe patronun kim olduğunu kesinlikle göstermişti.

Yumuşak tüylerini ritmik hareketlerle okşamak Kim'i gevşetmişti.

Kendine yaslanan küçük, sıcak bir bedeni hissetmek yavaş yavaş başka bir zamandan, yıllar öncesinden çok güçlü bir hatırayı, yanı başında korumasına ve güvende tutmasına ihtiyaç duyan başka bir küçük bedene dair hatırayı anımsattı.

Yirmi sekiz yıldır ilk defa, tutamadığı göz yaşları sessizce yanaklarından aktı.

Yirmi Dokuz

"Tanrı aşkına Kev, kaldır şunu" dedi Stacey, otoparktan çıkıp sola dönerken. "Elinin bir parçası olmuş sanki, bırak artık şunu."

Kev ona aldırış etmedi ve telefonuyla uğraşmaya devam etti. "Git başımdan Stace."

İki eliyle ustalıkla mesaj yazmadan önce yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı.

Dunn'ların evine giderlerken Stacey arabayı kendisinin kullanmasını teklif etmişti. Dikkati kalıcı olarak dağılmış haldeyken Kev'in şoförlüğüne kesinlikle güvenmiyordu.

Stacey "Bir y...m olsa, adını Dawson koyardım" diye gözlemde bulundu.

"Stace, ne bildiğini sanıyorsun bilmiyorum ama bildiğini sandığın şey her ne ise zaten seni hiç ilgilendirmiyor, anladın mı?"

Stacey omzunu silkti. Kev ona burnunu sokmamasını söylediğinde alınmamıştı. Aslında nadiren alınırdı. Fikirlerini ifade etmekten korkmuyordu.

"Bildiğim şey başını belaya sokacağın delikanlı."

"Ne zamandan beri özel hayatım halka açık hale geldi?"

"Nişanlın seni en son yakaladığında akıl danışmak için hepimizi rahatsız ettiğinden beri."

Kev'in telefonu sessizde olmasına rağmen, Stacey bir cevap geldiğini belirten şekilde hafifçe titrediğini duydu.

"Telefonun cebine geri girene kadar konuşmaya devam edeceğim."

"Hep aynı nakaratı tekrarlayıp duracak mısın?"

"Evet, düşündüğüm şeyi beynine sokana kadar tekrarlayıp duracağım."

Dawson bir kısa mesaj daha gönderdi.

"Kesinlikle yakalanacaksın. Hanımın bizim ofiste çalışmadığı için şanslısın."

Parmakları tuşların üzerinde donup kalırken "Neden bahsediyorsun Stace?" diye sordu Dawson.

"Zamparalık ettiğini hepimiz biliyoruz Kev. En iyi halinle bile kibirli bir aşağılık herifsin ama buna ek olarak az biraz sevimlisin de. Ama şu anda değilsin. Senden hiç hoşlanmıyorum. Ve şefi fena halde sinir ediyorsun."

Dawson telefonu gönülsüzce bıraktı.

"Ah, şebeke mi çekmiyor Kev?"

Dawson gözlerini ileriye dikti.

Stacey başını iki yana salladı. Kendisi farkında olsa da olmasa da Dawson nişanlısının öğrenmesinden çok patronun öğrenmesinden rahatsız olmuştu.

"Dunn'ların evine neden gittiğimizi tekrar hatırlatır mısın?" diye sordu Stacey.

"Olay yeri ikinci taramayı bitirmiş ve patron resmî belgeyi imzalamamızı istiyor."

Stacey, Dunn kendi çocuğunu istismar ederken bodrumda muhtemelen ikinci bir kişinin olduğu keşfedildiği için teknisyenlerin adli tıp kanıtlarını araştırmak için geri geldiğini biliyordu.

"Şimdi, adlı tıpla ilk defa çalışacağını biliyorum ama beni utandırmayacaksın değil mi? Demek istiyorum ki bu bilgisayar oyununa benzemez. Bunlar gerçek insanlar, tamam mı?"

Stacey "Ah Kev, sanırım telefonunla uğraşmanı tercih ediyorum" dedi. *World of Warcraft* oyununa bağımlı olması Dawson için sürekli bir eğlence kaynağıydı.

Dawson kemerini çözerken "Sol tarafa park et" dedi.

"Ben bir dedektifim Kev. Büyük beyaz karavandan anlaşılıyor zaten."

"Ukala" dedi Dawson, arabadan çıkarken.

Stacey kapıları kilitledi ve içeri giren Dawson'u takip etti. Kalp atışları biraz hızlanmıştı. Dawson yaptığı tespitin ne kadar doğru olduğunu bilmiyordu.

On sekiz ay önce dedektif ekibine katıldığından beri, Stacey'nin yeri ofis olmuştu. Patronla Bryant çift oluyorlardı. Dawson çoğunlukla tek başına dışarıda görevlendiriliyordu ve kendisi de bilgisayarla arkadaşlık ediyordu.

Kısa bir süre bu duruma içerlemiş ama sonunda ekibinin geri kalanını destekleyecek bilgileri teknolojiyi kullanarak deşmeyi ve araştırma yapmayı sevmeye başlamıştı.

Ve şimdi patron onu ters köşeye yatırmış ve güvenli bölgenin dışına sürüklemişti. Bu yüzden, bazı yönlerden Dawson haklıydı. Stacey nasıl hareket etmesi gerektiğinden emin değildi ve kendisine ne kadar acı verse de onu kendisine örnek almak zorundaydı. Şimdilik.

Evin içinden geçerlerken yaşama alanında hiçbir faaliyet yoktu. Stacey merdivenlerden aşağıya bodruma indi. Karşısına üç beyaz tulumlu çıktı.

Dawson ortadakine "Bitti mi Trish?" diye sordu.

Stacey onun bir kadın olduğunu asla tahmin edemezdi. Kadın beyaz kapüşonu geriye atarak saçları kazınmış kafasıyla sol kulağının arkasındaki gül dövmesini ortaya çıkarttı.

"Trish Stacey, Stacey Trish" dedi Dawson tanıştırma amacıyla. Trish Stacey'e kısacık gülümsedi. Stacey başıyla karşılık verdi.

Dawson teknisyene döndü. "Pekala, ne buldunuz?"

Trish sola doğru ilerledi. Gardırobun yanında durarak "Videodaki gölge buradaymış" dedi. "Kamera buraya kurulmuş ve spot lambası buradaymış."

Kadın kendisini dekor olarak kullanırken Stacey onu bodrumun içinde takip etti.

"Yani, matematiği ve ortak aklı göz önünde tutacak olursak bizim şahıs şurada duruyormuş. Yani tam olarak durduğun yerde Stacey."

Stacey kızgın kömürlerin üzerinde duruyormuşçasına "Ah, kahretsin" diye bağırdı.

Trish ona doğru gülümsedi. "Sorun yok, şu an orada değil."

Stacey yanaklarının kızardığını hissetti. Teni bunu belli etmediği için minnettardı.

Trish başka bir teknisyene "Işığı bana uzat Mo" dedi. Kızıl ötesi lamba Trish'in uzanmış eline bir ameliyathanede doktorun eline neşter verilir gibi yerleştirildi. Mo hemen ışık düğmesine gitti ve bodrum zifiri karanlığa gömüldü. Mavi ışık yere doğru tutulmuştu. Stacey, adli tıp ışık kaynağının hepsi doğal floresan olan meni, vajinal sıvı ve tükürük gibi beden sıvılarını bulmakta son derece başarılı olduğunu biliyordu. Sahip olduğu temel bilgilere göre gizli parmak izlerini, saç kıllarını, lifleri ve ayakkabı izlerini de belirleyebiliyordu.

Trish öne doğru adım attı ve alanı aydınlattı. Çıplak gözle görülemeyen küçük bir birikinti betonun üzerinde şimdi açıkça belli oluyordu.

"Ayy... kahretsin" dedi Kev tiksinerek. Bunun ne birikintisi olduğunu açıklamalarına gerek yoktu.

Stacey etrafında yaşananlar altında ezilirken geriye doğru adım attı ve tökezledi. Evet, fotoğrafları görmüştü. Evet, kamera görüntülerini görmüştü. Ama hep bir adım uzakta durmuştu. Şu anda sekiz yaşındaki bir kızın çocukluğundan sonsuza kadar mahrum edildiği bir bodrumda duruyordu. Daisy Dunn korkmuş, yalnız ve şaşkın bir şekilde titreyerek buranın ortasında durmuştu.

Stacey gözlerinde yaşların biriktiğini hissetti. Işıklar yandığında geriye doğru iki adım attı ve kendisini merdiven basamağına bıraktı.

Tepesinde biri belirdi.

Trish usulca "İlk seferin mi?" diye sordu.

Stacey başını evet anlamında salladı, konuşabilecek kadar kendisine güvenmiyordu.

"Zordur. Ama o bağı sakın kaybetme. İşini yapmana yardımcı olan şey o."

Stacey gözyaşlarını bastırırken "Teşekkürler" dedi.

Trish nazikçe omzuna dokundu. "Bu arada, küçük bir hediyem var."

Masanın üzerindeki kanıt tepsisinden küçük bir paket aldı. Poşetlenmiş, bantlanmış ve düzgün biçimde etiketlenmişti.

"Bir adet kasık kılı buldum."

Otuz

Dudley County Mahkemesinden ayrılırlarken Bryant "Biliyor musun şef, içeride oldukça iyiydin" dedi.

Kim övgüyü umursamadı. Bazı polis memurlarının aksine, mahkeme karşısına çıkmak zorunda olduğu günler onu hiç korkutmuyordu. Tanık kürsüsünde asla yalan söylememiş ya da gerçekleri abartmamıştı, bu yüzden korkacak hiçbir şeyi yoktu.

Savunma avukatı dört yatak odalı, üç banyolu, çift garajlı malikânesini yüksek ücretli ağır dolandırıcılık davalarını savunarak ödemiş, çokbilmiş bir iş bitirici olan Justin Higgs-Clayton'du.

Şikâyet Kim'e yaklaşık on iki ay önce verilmişti ve o da adamın müvekkilinin paçayı kurtaramayacağı bir dava oluşturmuştu. Şüpheli konumundaki adam çalıştığı AIDS hayır kurumuna sahte kredi kartları kaydettirmiş ve bu işten iki yüz bin sterlinlik para kazanmıştı.

Söz konusu bu avukat sağlam bir davayla karşılaştığında bunu anlıyor ve teknik sebeplerden dolayı davayı düşürebileceği bir yasal boşluk bulmak için dikkatini polis uygulamalarına çeviriyordu.

Bryant "Arka cebinde PSDK kitabı var mıydı?" diye sordu Kim'e.

1984 tarihli Polis ve Suç Delilleri Kanunu emniyet güçleri için bütün yönetmelikleri ve mesleki ahlak kurallarını ortaya koyuyordu.

"Hayır, ama sanırım onun arka cebinde vardı."

"Tahminin ne?"

"Suçlu bulunacak."

Kim kanunları çiğneyenlerin hapse girmesini sağlamak için elinden gelen her şeyi yaptığında bunu bilirdi. Dolandırıcılık vakasında yapboz tamamdı. Dunn vakasında ise bundan çok da emin değildi.

Kim Waterfront kompleksinin kenarındaki Brewers Wharf Barını geçerken "Burada dur" dedi. Bu kompleks kanalın hemen yanında inşa edilmiş barlardan, restoranlardan ve çalışma ofislerinden oluşuyordu. Bu alanda daha önceleri en yoğun dönemlerinde 3000 kişinin ve 1982'de kapatılırken 1200 kişinin çalıştığı ünlü Round Oak çelik fabrikası bulunuyordu.

"Nasıl yani, litrelik bira mı istiyorsun şef?"

"Kahve içeceğim. Sen ısmarlıyorsun."

Bryant homurdandı ve arabayı park etti. Bar öğle kalabalığı ile iş çıkışı yoğunluğu arasında ikindi sakinliği içindeydi.

Kim kanalın iki yakasını birleştiren siyah beyaz demir köprüye bakan pencere kenarında bir yere oturdu.

Bryant masaya iki kahve koydu. "Biliyor musun şef. Bunca zamandır birlikteyiz, ağzına bir damla alkol koyduğunu görmediğimi fark ettim."

"Çünkü içmiyorum Bryant."

Bryant öne doğru eğildi, merakı uyanmıştı. "Ara sıra bir bardak şarap bile mi?"

Kim başını hayır anlamında salladı.

"Noel'de bir kadeh?"

Kim gözlerini kıstı. Bryant onun Noel'den nefret ettiğini biliyordu.

"Tamam, Noel'i boşver. Yani alkolün tadına hiç mi bakmadın?"

"Öyle demedim."

"Peki, tadı mı hoşuna gitmedi?"

"Hayır, o da değil. Üsteleme artık."

Bryant sandalyesini daha da yaklaştırdı. "Ah hayır, bunu yapamam. Bir şeyi üstelemememi istemen bana öğrenilecek bir şeyler olduğunu söylüyor."

Harika, bu tuzağa kötü düşmüştü. "Aslında, ikinci söylediğin doğruydu. Tadını beğenmedim."

Bryant çenesini ovuşturdu. "Hayır, sana inanmıyorum."

"Üsteleme artık Bryant." Adam bazen pes etmiyordu. Onu ancak Bryant bu kadar sıkıştırabilirdi.

"Sarhoş olduğunda kontrolünü kaybettiğin için kendini rezil etmek istemiyor olabilirsin. Alkolik olabilirsin." Duraksadı. "Alkolik misin?"

"Hayır, değilim."

"O zaman neden az da olsa bir şeyler içmiyorsun?"

Kim dönerek Bryant'la yüz yüze geldi ve onu gözlerinin içine bakmaya zorladı.

"Çünkü başlarsam hiç duramayabilirim."

Kahretsin, bunu söylemek istememişti. Kim pencereye döndü. Mikey'in mezar taşının yerleştirildiği gece büyük bir şişe votka ve küçük bir şişe kolayla kendini şımartmıştı.

Ortaya çıkan içki sersemliği alkole bağlı unutmayı da beraberinde getirmişti. Birkaç saatliğine acı ve kayıp duyguları sona ermiş, zihni suçluluktan ve nefretten kurtulmuştu. Kim bir daha geri gelemeyeceği korkusuyla o mutlu yeri yeniden ziyaret etmeye cesaret edememişti.

Adamın biri iki tabağı havada tutarak sorgular biçimde sordu "Tavuklu sandviçler?"

Bryant başını evet anlamında salladı ve adama teşekkür etti.

"Bryant" diye homurdandı Kim.

"Kahvaltı yapmıyorsun ve altı saattir mahkemedeyiz, bu yüzden bir şey yemediğini biliyorum."

"Bana annelik yapmayı gerçekten bırakmak zorundasın."

"Peki, kendine bakmaya başla ben de sana annelik yapmak zorunda kalmayayım. Şimdi, aklından neler geçiyor?"

Kim Bryant'ın sandviçin kıtır tarafından bir ısırık almasını izledi ve sonra dostluklarının nasıl işlediğine şaşırarak kendisi de aynı şeyi yaptı. Dostlukları lastik bir bant gibiydi, bazen sınırlarına kadar esniyor, iyice gerilerek gerilim yükleniyor ve sonra tiz bir ses çıkartarak eski haline geri dönüyordu.

"Ruth Willis soruşturmasında bir şey beni hala rahatsız ediyor."

"Hadi ya. Kişisel bir şey mi var şef?"

"Nasıl yani?"

"Alex Thorne'dan hiç hazzetmediğin çok açık. Görür görmez ondan hoşlanmadın, bu yüzden onunla ilgili olumsuz fikirlerin yeniden ortaya mı çıkıyor?"

Kim de kendisine aynı soruyu sormuştu ama Bryant bir noktada yanılıyordu. Doktordan hoşlanmadığı doğru değildi. İçinde ona karşı hiçbir duygusal tepki yoktu.

"İçgüdülerim bana bir şeyler söylüyor."

"Normalde, içgüdülerine son derece saygı duyuyorum, ama bence bu olayda araya parazit karışıyor olabilir."

Kim bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama sonra vazgeçti. Sandviçinden bir ısırık daha alırken Bryant kendisininkini tabağına koydu.

"Şef, sormadan edemeyeceğim, ceketindeki kahrolası bir köpek kılı mı?"

Önceki konu kapanmıştı. Doktor Thorne'la ilgili kendisini rahatsız eden şeyi daha derinlemesine araştırmak istiyorsa bunu kendi başına yapacağını biliyordu.

Otuz Bir

"Pekala çocuklar, Dunn soruşturmasıyla ilgili bilgileri güncelleyelim. Dawson?"

"Meni örneği ve kasık kılı analize gitti. Hala sonuçların çıkmasını bekliyoruz."

Kim başıyla onayladı. Bunlar işe yarardı, ama sadece ellerinde bir şüpheli olursa.

"Şimdiye kadar iş arkadaşlarının çoğuyla konuştum. Ama Leonard'ın müdürünü bir türlü yakalayamadım. En son araba yedek parçası satan bir mağaza zincirinin Kidderminster şubesinde çalışıyormuş. İki kere gittim ama adam hiç orada durmuyor."

Kim Bryant'a döndü. "Bunu not et."

Dawson devam etti. "Ailesinin tümüyle ve Wendy'nin ailesinin çoğunluğuyla konuştum. Leonard Dunn'dan tiksindiklerinden başka bir şey yok. Kadının erkek kardeşi aşırı korumacı ve eve girmeme izin vermedi. Ama duygularını kapı eşiğinden açıkça gösterdi."

Kim Bryant'a döndü. Bryant not etti.

"Komşular üzerine odaklan Kev. Eve gelen ziyaretçilerle ilgili her şeyi bilmek istiyorum. Mahalledeki meraklı komşuyu bul ve çay içip onunla sohbet et."

"Stace?" diye sordu Kim.

"Tutuklamadan bu yana Facebook'ta yeni bir mesaj yok. On dokuz kişi daha onu arkadaşlıktan çıkarttı ve hesabını engelledi. İşe yarar bir şeyler bulmak için kalan arkadaşlarını araştıracağım."

Kim gözünün ucuyla Dawson'un cebinden telefonunu çıkardığını ve diğer tarafa döndüğünü gördü.

Bryant sesli bir şekilde öksürdü ve Stacey masaların birleştiği yerdeki tahtaya tekme attı.

Kim elini kaldırdı ve ikisini de susturdu, ellerini göğsünde çapraz birleştirdi... ve bekledi.

Dawson meslektaşlarına tekrar döndüğünde odaya neredeyse tam bir dakikadır sessizlik hakimdi.

"Burada mısın Dawson?" diye sordu Kim.

Altı gözün bakışları altında Dawson'ın yüzü anında kızardı.

"Özür dilerim şef, sorun kayınpederim, o..."

"Kev, kapa çeneni. Kendini daha fazla utandırma. Bir sonraki konuşmamız çok daha farklı olacak. Seni bir daha uyarmayacağım. Anlaşıldı mı?"

Dawson başını evet anlamında salladı ve gözlerini önüne sabitledi.

"Güzel, tamam, herkes işinin başına."

Kapıdan ilk çıkan Dawson olmuştu. Kim olduğu yerde oturmaya devam etti ama arabanın anahtarlarını Bryant'a attı. Bryant ona ve sonra Stacey'e baktı. "*Yani Bryant odadan çık*" dedi kendi kendine. Yanmdan hızla geçerken Kim gülümsedi.

Sadece ikisi kaldığında "Stace, böyle endişeli bakma" dedi Kim yüzünde bir gülümsemeyle. "Yanlış bir şey yapmadın." Ve bu söylediği doğruydu. Dedektif çok nadiren bir yanlış yapıyordu.

"Benim için bir şey yapmanı istiyorum. İçimi rahatlatmak için. Doktoru biraz araştırabilir misin?"

"Thorne'u mu kastediyorsun?"

Kim başını evet anlamında salladı. Bu resmi bir istek değildi.

"Özellikle aradığın bir şey var mı?"

Kim bir an için düşündü. "Evet, kız kardeşinin nasıl öldüğünü bilmek istiyorum."

Otuz İki

Kim Golf'ü araba yedek parçası satan mağazanın önünde durdurdu. Bryant gözle görülür bir şekilde rahatladı ve bir yerinde yaralanma var mı diye kendini kontrol etti.

"Tanrı aşkına şef, araba kullanma hızının beyninin hızına ayak uydurmaya çalışmasından nefret ediyorum."

Kim Bryant karşılık veremeden arabadan çıkarken "Birazcık boyun incinmesinin kimseye bir zararı olmaz" dedi.

Tesisin girişinde küçük bir resepsiyona açılan ağır, cam bir kapı vardı. İçerisi temiz ve düzenliydi, Kim'in karın seviyesinin üstüne kadar gelen bir masa vardı. İki kişilik deri bir kanepe masanın sağma yerleştirilmişti.

"Ihh... şu kokuyu alıyor musun?" diye sordu Bryant.

Bu Kim'e tanıdık gelen bir kokuydu. Yağlayıcı maddenin baskın olduğu makine yağıyla karışmış petrol kokusu. Kim için nefis bir kokuydu.

Elinde bir adet ön fren takımı taşıyan bir adam kapı aralığından içeri girdi, sonra onu resepsiyon masasının üzerine bıraktı.

Kim adamın kırklı yaşlarının başında olduğu tahmin etti, gerilemekte olan saç çizgisini, ergen yaştaki oğluna daha iyi gidecek kısa, dikenli bir saç stiliyle saklamaya çalışıyordu. Çalıştığı ortama rağmen temiz açık mavi bir gömlek giyiyordu. "Brett – Müdür" yazan bir yaka kartı, yakalanması zor olan çalışanı bulduklarını gösteriyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu, önce birine sonra diğerine bakarak. Müşteri hizmetleri eğitiminde öğretilmiş

olan gülümseme, kelimelerden bir saniye sonra geliyordu, bu da zihnindeki bir yapılacak işler listesine göre hareket ettiğini gösteriyordu. Selamla. Gülümse.

Bryant polis kimliğini gösterdi ve kendilerini tanıttı.

Artık ihtiyaç duyulmadığından gülümseme kayboldu. "Birisi zaten buraya birkaç kere geldi ve arkadaşlarla konuştu. Size ne söyleyebilirim bilmiyorum."

"Belki bize biraz Leonard Dunn'dan bahsedebilirsiniz."

Adama ucu açık bir soru sormak, özgürce konuşurken onu değerlendirme fırsatı vermişti onlara.

"Bize bir devlet programı aracılığıyla geldi. Onu işe almamız için bize ödeme yapıldı. Onu depoda başlattım ama çok fazla hata yapıyordu."

"Onu belli bir süre boyunca tutmanız mı gerekiyordu?" diye sordu Kim.

İşsizlik rakamlarını düşürmek için devlet tarafından çok sayıda işe yerleştirme programı başlatılmıştı. Ve bunların hepsi işsizlik rakamlarını düşürmüştü. Bir süreliğine.

Brett Kim'e doğru gülümsedi. "Evet, en az on iki ay, ama onunla yapamıyorduk."

"Bununla ilgili ne yaptınız?" diye sordu Bryant.

"Açıkçası, onunla konuştuk. Hiçbir gelişme olmadı, bu yüzden biz de onu dağıtım yapan kamyonetlerden birine koyduk."

"Ve?"

"Tavırlarıyla ilgili iki ve kötü kokmasıyla ilgili bir şikâyet aldım."

Kim gülümsemesini gizledi. "Sonra ne oldu?"

"Devlete parasını geri vermeyi teklif ettim."

"Adamı iade etmeye mi çalıştınız?" diye sordu Bryant.

Kim normalde insanlarından sahiplenilen mallarmış gibi bahsedilmesinden hoşlanmazdı ama Leonard Dunn söz konusu olduğunda buna memnuniyetle göz yumuyordu.

"Hiç tuhaf alışkanlıkları var mıydı?" diye sordu Bryant.

Adam başını hayır anlamında salladı. "Aşırı kiloluydu ve biraz daha sık duş alsa iyi olurdu ama özellikle dikkat çeken bir yanı yoktu."

Ve çocuk istismarcısı olduğu açıkça belli olmuyordu, diye düşündü Kim, böyle bir şeyin dışarıdan anlaşılamadığını bilerek.

Keşke kafatası ölçülerinden ya da gözlerin arasındaki mesafeden teşhis edilebilseydiler; tıpkı bunların suçluluğun bir göstergesi olduğu düşünüldüğü zamanlardaki gibi. Tek ihtiyaç duyacağı şey bir mezurayla bir not defteri olurdu ve bütün istismarcılar demir parmaklıkların arkasında olurdu.

"Burada hiç arkadaşı var mıydı?" diye sordu Kim.

"Hayır, ve onu önerdiğim için ben birkaç arkadaşımı kaybettim."

"Ne için önerdiniz?" diye sordu Kim.

"İşe yerleştirme programı için" dedi, sinirli bir şekilde.

Bryant Kim'in yerine kaşlarını çattı. "İşe almanız için onu devletin önerdiğini sanıyordum."

"Öneriyi yapan bendim... onunla kahrolası kitap kulübünde tanıştıktan sonra."

Bryant Kim'e bir bakış attı.

Kim bir cevap vermedi. "Pekala Brett, zaman ayırdığın için teşekkürler."

Kim ona doğru başıyla selam verdi ve Bryant'ın önünden kapıdan çıktı.

Arabaya geri döndüklerinde Kim parmaklarıyla direksiyona hafifçe vurdu.

Bryant "Tam bir zaman kaybıydı" diye homurdandı.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Bize hiçbir şey vermedi."

Kim düşünceli bir şekilde "Sana katılmıyorum Bryant" dedi.

"Bence şu kitap kulübüne daha yakından bakmak isteyebiliriz."

Otuz Üç

Barry eşinin, kızının ve erkek kardeşinin ön bahçeden geçip *kendi* tasarladığı bir saçağın altındaki *kendisinin* monte ettiği kapı kasasından *kendi* evine girmelerini izledi.

Sadece uzaktan izlemek, Lisa'yı ve Amelia'yı bir an için görmek, bir karar vermeden önce çektikleri acıya dair bir işaret, bir ipucu elde etmek istemişti. Ama şimdi burada dururken, geri dönemeyeceğini biliyordu. Adam kim olduğunu sanıyordu? Bu onun ailesiydi ve kardeşinin onları kendisinden almaya çalışmaya hakkı yoktu. Sevdiği her şey o evin içindeydi ve savaşmadan bırakmaya hazır değildi. Lisa'ya en azından bunu borçluydu. Alex haklıydı.

Barry kapıya vurdu, kendi evine girmek için izin almak zorunda kalmaktan biraz rahatsız olmuştu ama bu durum değişmek üzereydi.

Kapı açıldı ve dört yıldır hayalini kurduğu yüz onu korku dolu bir ifadeyle karşıladı.

Bir saniye boyunca ikisi de konuşmadı.

"Barry burada ne işin var? Biliyorsun ki burada..."

Yanından geçip içeri girerken "Eve döndüm Lisa" dedi.

Uzun adımlarla oturma odasına girdi, Lisa'ya kapıyı kapatıp onu takip etmekten başka bir seçenek bırakmamıştı. Zihninde evin aynı kaldığını ve sadece Adam'ın kendi yerini aldığını hayal etmişti ama şimdi durumun böyle olmadığını görüyordu. Odada eskisinden daha az mobilya vardı. Ödemeleri üç yıl süren köşe kanepesi gitmişti. Üç kişilik bir koltuk ile iki kişilik bir koltuk duvarlara dizilmişti. Televizyonun önünde, en güzel yerde, *kendi* yerinde, tekerlekli sandalye için ayrılan büyük bir boşluk vardı.

Barry, Lisa'nın Adam'ın eve uyum sağlaması için geçici değişiklikler yapması gerektiğini kabul etti, ama bunlar kalıcı değillerdi. Önceki hallerine geri döndürülebilirlerdi. Kısa zaman içinde bir işi olacak ve evi yeniden döşeyebilecekti.

Şöminenin etrafındaki tuğla dekor ile gaz alevinin yerini duvara sıfır monte edilmiş yapay bir alev sergileyen ankastre bir ekran almıştı.

Bu da geri döndürülemeyecek bir şey değildi.

Adam mutfaktan "Kim geldi sevgilim?" diye seslendi.

Barry odaya girdiğinde alçaltılmış çalışma yüzeylerinin ve mutfak ünitelerinin belli belirsiz farkına vardı ama gözleri anında kızının sarı bukleli karma karışık saçlarına gitti. Nefesini tuttu. Kızı hatırladığından bile daha güzeldi.

Adam'ın gözlerinde hafif bir korku belirdi ve bir elini koruma amaçlı Amelia'nın önüne doğru uzattı.

Ah, bu Barry'yi incitmişti. Barry onun babasıydı ve kızın ona karşı korunmasına gerek yoktu.

Kardeşinin gözlerine soğuk bir perde indi. "Burada ne işin var?"

Barry doğrudan "Ailemi görmeye geldim tabii ki" diye cevap verdi. Kardeşine düşmanca davranmasına gerek yoktu. Barry hayatını geri almak üzereydi ve sonra Adam açıkta kalacaktı. Barry'nin anlayışlı olması gerekiyordu.

"Amelia, odana git."

Amelia tezgâhın üzerindeki kâselere ve kullanıma hazır kek hamuruna baktı. "Ama baba..."

Amca, diye düşündü Barry ama bir şey demedi. Önemli değildi. Yakında babasının kim olduğunu bilecekti.

Adam yumuşak bir şekilde "Amelia, lütfen" dedi.

Kız başını tamam anlamında salladı ve kapıya yöneldi.

Barry yanından geçerken onun yumuşak saçlarını dağıttı. Kız kendisine dokunmasından rahatsız olarak uzaklaştı.

Barry bunu anlayışla karşıladı ve çocuğunu suçlamadı. Kendisini tanımıyordu. Ama tanıyacaktı.

"Burada olmaman gerekiyor. Bunu biliyorsun." Karısı ellerini önünde çapraz bağlamış şekilde ayakta duruyordu.

Barry ona doğru ilerledi. "Lisa, konuşmamız gerek."

Kadın geriye doğru bir adım attı. "Ne hakkında?"

"Bizim hakkımızda."

Adam mutfaktan içeri girerken Barry motorlu tekerlekli sandalyenin sesini duydu. Sadece bu ses bile Alex'in onu eve dönmesi için cesaretlendirmekte ne kadar haklı olduğunu gösteriyordu. Lisa'nın mutlu olması mümkün değildi. Bu hapishaneyi ona kendisi inşa etmişti ve şimdi onu serbest bırakmak zorundaydı.

"Barry, biz diye bir şey yok."

"Tatlım, yeniden deneyebiliriz..."

Lisa sinirli bir şekilde "Bana öyle seslenme" dedi.

"Artık gitmen gerekiyor" dedi Adam.

Barry kardeşine döndü. "Bu seni hiç ilgilendirmiyor. Bu ikimizin arasında."

Adam kanepenin sağındaki telefona uzandı.

Barry döndü ve telefonu kaparak hızla çekti; telefonun prizi duvardan söküldü.

"Barry, Tanrı aşkına..."

"Karımla özel bir şeyler konuşmak istiyorum, çok mu şey istiyorum."

"O senin karın..."

Lisa yumuşak bir şekilde "Biz boşandık Barry, hatırlıyorsun değil mi?" dedi.

Barry tekrar ona döndü, telefon hala elindeydi. "Ve bunu yapmak zorunda kalmış olmanı anlıyorum Lisa. Yaptığım şeyin yanlış olduğunu biliyorum. Bedelini ödedim."

Lisa üzgün ve pişman görünüyordu. "Bize yaptıklarının bedelini asla ödeyemezsin."

"Ama yeniden 'biz' olabiliriz. Bunu sana göstermem için bana bir şans..."

Lisa başıyla Adam'ı işaret etti. "Hayır, *bizi* kastediyorum."

Barry ona doğru gitti ve kolunun üst tarafından sıkıca tuttu. "Benim yaptıklarımın bedelini ödemek için sonsuza kadar ona mahkûm olamazsın. Bu adamla suçluluk duyduğun için birlikte olamazsın."

Lisa yüzünü buruşturdu ve sonra elinden kurtuldu. "Böyle mi düşünüyorsun?"

"Şunun haline bak" dedi Barry öfkeyle. "Lanet olası sakatın teki ve birlikte olmamız gerektiğini sen de biliyorken hayatından vazgeçmene izin vermeyeceğim."

Adam öfkelendi, "Seni kahrolası aşağılık herif."

"Sen bu işe karışma, şerefsiz hırsız."

Lisa yanından uzaklaştı. Barry'nin aşina olduğu kokusu etkileyiciydi. Sadece Eternity kullanırdı. Eşi kardeşinin yanına giderek ayakta durdu. Sesi nazik ve anlayışlıydı. "Barry, yoluna devam etmenin vakti geldi. Artık biz diye bir şey yok. Kendine başka bir hayat kurmalısın."

Sözleri yumuşak ve sabırlıydı; genellikle çocukları tabaklarındaki sebzeleri yemeye ikna etmek için kullanılan tondaydı.

Barry onun samimi gözlerine baktı.

Aniden, döndü ve içeri girerken neyi gözden kaçırdığını gördü. Fotoğraflar. Şöminenin üstünde bir aile fotoğrafı vardı. Açısı tekerlekli sandalyeyi saklayacak şekilde zekice ayarlanmıştı ama smokin ve çiçek demeti üçboyutlu bir film berraklığıyla öne çıkıyordu. Lisa'nın gülümsemesi de hemen göze çarpıyordu. Bu gülümsemeyi biliyordu.

Tekrar baktı.

Lisa Adam'ın yanında ayakta duruyordu, eli onun omuzundaydı. Acı, pişmanlık, başını eğme, özür dileme yoktu. Sadece gerçekler vardı.

Adam'ın eli Lisa'nın elini buldu ve sıktı. Beraberliklerini ve dayanışmalarını sergiliyorlardı. Lisa'nın altın yüzük taktığı diğer eli koruyucu bir şekilde karnının üzerindeydi.

O anda Barry'nin dünyası yıkıldı. Alex'in ona vermiş olduğu bütün umutlar ruhunda öldü. Bedeni kemik, kas ve organlardan yoksun bir kabuk gibiydi. Hiçbir şey yoktu.

Alex yanılmıştı.

Barry ikisine baktı, yan yana duruyorlardı. Bir zamanlar ona ait olan her şeye; evine, eşine, kızına sahip olan kardeşi. Sakat kardeşi bütün hayatını onun elinden almıştı. Onu silmişti. Barry onların gece yatakta yatarken Barry'nin hala eski eşi için hissettiği duygulara güldüklerini hayal edebiliyordu.

Tanıdık kırmızı pus zihnini kapladı ve Barry onu eski bir arkadaşıymış gibi karşıladı. Onu uzakta tutmak ya da en azından kontrol etmek için yıllar içinde teknikler geliştirmişti. Şimdi, onu kucaklıyordu.

Bu dört duvarın dışındaki her şey boşluğun içinde kaybolmuştu. Önemli olan tek şey tam burada, tam şu andaydı. Büyük yıkım gelmiş ve ardından geride başka bir şey bırakmamıştı.

Barry yavaşça onlara doğru ilerledi, elini Adam'a uzattı.

Kardeşinin bedeninin üst kısmındaki gerginliğin geçtiğini gördü. Adam bittiğini biliyordu. Barry de biliyordu. Adam tokalaşmak için sağ elini kaldırdı.

Boks ringinde acımasız bir antrenörle çalışmış olmanın kazandırdığı çevik bir hareketle Barry'nin sağ eli Adam'ı sandalyeden çekti ve yere bıraktı. Şakağına indirdiği güçlü bir tekme Adam'ın bilincini kaybetmesine neden oldu.

"Seni kahrolası piç kurusu" diye bağırdı Barry.

Barry'nin sol eli boğazından yakalayarak sesini kısmadan önce Lisa hızlıca bir nefes almayı başardı.

"Ve sen namussuz bir kaltaksın."

Lisa'yı duvara yasladı ve gözlerinin içine baktı. Boğulmakta olan bir adam gibi, birlikte geçirdikleri bütün hayat gözünün önünden geçiyordu.

Kadının gözlerinde korku ve nefret okunuyordu. Güzel.

Eşinin korkusu bedenindeki tüm hücreleri doldurmuş olan öfkeyi besledi. Parmaklarındaki bütün sinir uçları tatmin edilmeyi talep ediyordu. Kendisinin katlanmak zorunda bırakıldığı şeyleri her ikisi de çekmek zorundaydılar.

Elleri bir zamanlar okşamış, öpmüş, ısırmış olduğu teni çevrelemişti.

Kadının yüzüne tükürdü. "Seni namussuz, iğrenç kaltak. Bunu bana sen yaptın."

Yumuşak teni sıktı, kadına ve doğmamış bebeğine hayat veren soluk borusunu sıkıştırıyordu.

Ciğerleri hava için feryat ederken Lisa'nın kolları çırpındı. Çaresizdi. Barry daha fazla sıktı, öfkeli gözlerle kadının gözlerinin içine bakıyordu.

"B...arry..." Zorlukla verdiği nefesiyle adını söyleyerek doğrudan adamın kalbini hedef almıştı. Bu Barry'nin hatırladığı iç çekişiydi, ama bu şekilde hatırlamıyordu. Gözleri doldu, Lisa'nın çoktan çarpıklaşmış yüz hatları daha da bulanıklaştı. Sol eli kadının boğazını bırakırken sağ eliyle şakağına bir yumruk indirdi.

"Lanet olası kaltak..."

Kahretsin, onu hala seviyordu.

Lisa öksürdü ve tükürükler saçtı, eliyle boğazını tutuyordu. "Ame..."

O anda bile Barry onun yaptığı her şeyi bağışlayabilirdi; hatalarını kabullenebilirdi, ta ki nereye gitmeye çalıştığını görene kadar. Lisa tırnaklarını halıya geçirmiş, bilinci kapalı sakat kocasının hareketsiz bedenine ulaşmaya çalışıyordu.

Başının arkasına tekme atarken "Çocuğumuzu bir daha asla göremeyeceksin" dedi. Barry salonun kapısını arkasından kapattı ve merdivenlerden yukarıya doğru bağırdı.

"Sorun yok Amelia. Artık aşağıya inebilirsin. Hadi, babana gel."

Otuz Dört

Apartman dairesi Merry Hill alışveriş merkezinin dış sınırlarındaki bir arazi parçası üzerinde yer alıyordu.

Üç katlı bina, batı tarafında alışveriş merkezinin restoran kısmına giriş manzarasıyla, doğu tarafında ise çift yönlü işlek Pedmore Yolu ile kutsanmıştı.

Kim nasıl bir pazarlama stratejisi izlediklerini merak etmeden edemedi.

"Gittiğimiz bazı çok katlı apartmanlardan daha iyi, değil mi?" dedi Bryant.

Müstehcen yazılarla kaplanmamış ve idrar kokmayan her yer, ziyaret ettikleri çok katlı apartmanların çoğundan daha iyiydi.

Bryant kapıya vurdu ve bekledi.

Kim bir şeyin duvara çarptığını ve küfredildiğini duydu. Zincir çözüldü ve kapı Kim'in zar zor tanıyabildiği bir adam tarafından açıldı.

Chris Jenks'in üzerinde çamur rengi bir eşofman altı vardı.

Üniversite tişörtünün logosunun sağ tarafı leke olmuştu. Uzayan sakalı koyu renk ve sıktı.

Onları gördüğü için şaşırdığı yüzünden belli oluyordu.

Bryant öne doğru eğildi. "İçeri girebilir..."

Jenks geriye çekilip kapıyı iyice aralarken "Tabii... tabii..." dedi.

Kim iki insanın birbirine değmeden geçemeyeceği dar koridora girdi. Enerji tasarruflu ampulün loş ışığı bir pencerenin yokluğuna çare olamıyordu. Kapalı iki kapı küçük alanı tamamen izole etmişti.

Kim evin boyutlarıyla orantısız görünen oyuncakların etrafından dikkatlice geçti. Tünelin sonundaki oturma odası olduğunu tahmin ettiği parlak bir şekilde aydınlatılmış odaya yöneldi.

"Lütfen... oturun..." dedi Jenks, iki boya kitabını ve bir kutu keçeli kalemi kenara çekerken.

Kim açılan yere oturdu. Bryant kanepenin diğer ucuna oturdu ama rahatsız bir şekilde yana kayarak altında bir yerlerden bir uzaktan kumanda aleti çıkarttı.

Jenks kumandayı aldı ve ayakta durmaya devam etti. "Size bir şey ikram edebilir miyim... kahve... çay...?"

Kim başını hayır anlamında salladı.

Jenks ellerini endişeli bir şekilde ovuştururken "Duruşmayla ilgili mi geldiniz?" diye sordu.

"Hayır, başka bir konu var" dedi Bryant.

Disiplin duruşmasıyla bir ilgileri olmayacaktı. Hem Jenks hem de Whiley resmi soruşturma sonuçlanana kadar görevden uzaklaştırılmışlardı ve bu süreç amirleri tarafından yürütülüyordu.

"Aile içi şiddet vakasına müdahale etmek için Dunn'ların evine gitmiştiniz değil mi?" diye sordu Bryant.

Jenks tekli koltukta oturuyordu ama koltuğun ucuna ilişmişti. Elinde hala uzaktan kumandayı tutarken, başını evet anlamında salladı.

"Evet, birkaç ay önce. Neden?"

Kim konuşmayı Bryant'ın yapmasından memnundu. Odanın içinde etrafa göz gezdirdi.

Burası çocukların gelişiyle hazırlıksız yakalanmış bir evdi. Çakıl taşı desenli şömine şimdi koruyucu bir ağ ile örtülmüştü. Muhtemelen eskiden şömineyi süslemek için kullanılmış olan yer vazoları şimdi gömme bir kitap rafında biçimsizce duruyordu. Kitaplardan ve müzik CD lerinden oluşan bir koleksiyonun arasına bebek şurubu şişeleri, bir paket bebek bezi ve iki çıngırak karışmıştı.

"Dunn kızlarının istismarına başka birisi daha karışmış."

Jenks'in ağzı, Bryant'dan Kim'e ve sonra yine Kim'den Bryant'a bakarken açık kaldı.

Bryant devam etti. "Ne derecede dahil olduğunu henüz bilmiyoruz ama istismarın kayda alınması sırasında başka birisinin daha orada olduğunu biliyoruz."

Jenks elini saçlarında gezdirdi ve alnını ovdu. "Kahretsin."

"O gece herhangi bir şey, yani oradaki kişinin kim olduğunu bulmamıza yardım edebilecek en ufak bir şey dikkatini çekti mi bilmemiz gerekiyor."

Jenks bakışlarını yere indirdi ve başını iki yana sallamaya başladı. "Hiçbir şey çekmedi. Yani, sadece sıradan bir... sadece..."

"Bize olayı anlat" dedi Kim.

Jenks başını tamam anlamında salladı. "Çağrıyı yedi buçuk civarında aldık, gürültüden endişelenen bir komşu şikâyet etmişti. Oraya gittiğimizde kapıdan Dunn'un bağrışlarını duyabiliyorduk. Kapıya vurduk..."

"Ne hakkında bağırıyordu?" diye sordu Kim.

Jenks düşündü. "Kapıdan çok anlaşılmıyordu ama sanırım okuldaki bir öğretmenle ilgili bir şeydi."

Kim başıyla onayladı ve devam etmesini işaret etti. Bu, öğretmenin Daisy'nin davranışlarıyla ilgili ebeveynlerle konuşmak için ilk girişimi olmalıydı. Kim'in hatırladığı kadarıyla kadın yetkilileri aramadan önce farklı zamanlarda üç kere Dunn'larla konuşmaya çalışmıştı. Yetkilileri aramasının ardından başlatılan soruşturma Sosyal Hizmetlerin yardımıyla yürütülmüştü ama bir tutuklamanın yapılabilmesi için yine de yaklaşık iki ay geçmişti.

"Dunn bizi içeri aldı. Hala öfkeli olduğunu görebiliyordunuz. Bayan Dunn telefonla görüşüyordu."

"Kiminle konuşuyordu biliyor musun?"

Jenks başını evet anlamında salladı. "Robin diye biriyle.

Erkek kardeşi sanırım. Whiley, Dunn'u mutfağa götürdü ve ben de Bayan Dunn'la oturma odasına gittim. Telefonu kapatmasını ve benimle konuşmasını sağladım."

"Ne söyledi?"

"Sadece kocasının burnunu her şeye sokan bir öğretmenin hareketlerine çok sinirlendiğini. Daha fazla ayrıntıya girmedi."

Bunlar rutin uygulamalardı. Polis memurları olayı yatıştırmak için iki tarafı ayrı yerlerde tutmuşlardı.

"Oraya vardığımızda ortalık çok hızlı bir şekilde sakinleşti. Bayan Dunn'a şiddet yaşanıp yaşanmadığını sordum, o da yaşanmadığı konusunda ısrar etti. Ona kocasına karşı herhangi bir şikâyette bulunmak isteyip istemediğini sordum, o da şikâyette bulunmayı reddetti. Sadece kontrolden çıkmış bir tartışma olduğunu iddia etti."

Kim öğretmenin verdiği tanık ifadesini hatırladı. Kim bu olayın kadının Dunn'larla ilk kez konuşmaya çalıştığında yaşanmış olması gerektiğini biliyordu. Muhtemelen kızları eve getirmesine öfkelenen Leonard Dunn tarafından evi terk etmesi istenmeden önce kadının çocukla ilgili endişelerini dile getirmek için fazla bir fırsatı olmamıştı.

Jenks devam etti. "Whiley diğer odada Leonard Dunn'la aynı konuşmayı yapıyordu. Orada on beş dakikadan fazla kalmadık. Ayrılırken her şey sakindi."

"Kızlar neredeydi?"

Başını sallarken Jenks ilk defa olarak acı çekiyor görünüyordu. "Kanepede birlikte oturuyorlardı. Daisy elini küçük kardeşinin omzuna atmıştı."

Kim Bryant'ın telefonunun cebinde titrediğini duydu. Bryant elini telefonun üzerine koydu. Kendi telefonundan mesaj geldiğini belirten bir uyarı sesi geldi. Kahretsin, ekibi nerede olduğunu biliyordu. Bryant'ın telefonu tekrar çaldı. Kim başını eğerek holü işaret etti. Bryant odadan çıktı.

"Peki, başka bir şey var mı?"

"Biliyor musunuz amirim. Aklımdan çıkaramadığım bir resim var" dedi Jenks.

Gözleri hala odanın ortasındaki bir oyuncak ayıya sabitlenmişti.

"Şimdi tekrar düşündüğümde, o kız gözlerini bana dikmişti. Daisy. Bakışları çok yoğundu... sanki bana bir şey söylemeye çalışıyor gibiydi. Ve haklı mıyım yoksa şu an bildiklerim yüzünden bunu sadece hayal mi ediyorum bilmiyorum bile."

Bir an için Kim ona haklı olduğunu söylemek istedi. Bir zamanlar o bakışları atanlardan birisi de kendisi olmuştu.

Ama Jenks işini, kariyerini ve genç bir ailenin geçim sağlama yöntemini kurtarmak için mücadele ediyordu. Ücretli görevden uzaklaştırılma, tatil yapmak demek değildi. Bir şüpheliye vurmuştu ve bunun sonuçları olacaktı. Yere düşmüşken ona tekme atmak hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Durumun önemini daha iyi kavramış olması gerektiğini zaten biliyordu ve Kim ona bunun dışında bir tavsiyede bulunamazdı.

Bryant'ın holden küfrettiğini duydu. Bryant Kim'in görüş alanına girdi ve kendisine katılmasını işaret etti. Kim başıyla Jenks'e tamam işareti yaptı ve ayağa kalktı. "Ne oldu?"

"Gitmemiz gerekiyor."

"Ne olu..."

"Brierley Hill'deki katlı otoparkta bir olay yaşanıyor."

Kim telefonunu çıkarttı. Merkez ne halt etmeye onu ve Bryant'ı arıyordu ki?

Bryant elini onun ellerinin üzerine koydu. "Tüm teşkilat Dudley'daki bir protesto gösterisiyle meşgul."

Son zamanlarda, İngiliz Savunma Ligi ile Dudley'nin Müslüman sakinleri arasında yeni bir cami inşa edilmesi planları yüzünden pek çok şiddet olayı patlak veriyordu.

"Durum oldukça kötü. Sosyal medya bununla çalkalanıyor. İki taraf da destekçilerini başkaldırıya katılmaya çağırıyor. Şimdiye kadar yedi kişi yaralanmış."

Kim homurdandı.

Bryant bir kaşını kaldırdı. "Alınma ama şef, bizimkisi olası bir intihar girişimi. Eğer başka seçenekleri olsa seni göndereceklerini gerçekten zannediyor musun?"

Kim şimdi arkasında durmakta olan Jenks'e döndü.

"Tamam Jenks, şimdilik burada bırakmak zorunda kalacağız. Eğer aklına başka..."

"Bu olayı önleyemezdim, değil mi amirim? Demek istediğim yapabileceğim hiçbir şey yoktu değil mi?"

Otuz Beş

"Ben kullanacağım" dedi Kim, Bryant'ın yanından hızla geçerken.

"Bu sefer aslında ben de aynı şeyi önerecektim."

Kim motoru çalıştırdı ve bir devriye arabasıyla merkezin otoparkından hızla çıktı. Işıklarını yakarak ve kornaya basarak önüne çıkan her şeyi solladı ve Brierley Hill sınırlarına rekor bir sürede vardı.

Önünde siyah bir Range Rover sürmekte ve telefonda konuşmakta olan kadın sürücüye "Lanet olası yoldan çekil" diye bağırdı.

"Ona ceza yazmak istediğini biliyorum şef, ama her şeyin bir sırası var, değil mi?"

Kim aracın etrafından dolandı ve hali hazırda önünde üniformalı iki polis memurunun beklemekte olduğu polis kordonuna park etti. Yaptığı hızlı bir değerlendirme Kim'e olay yerinde sadece kendilerinin olduğunu söylüyordu. Dört katlı yapı en fazlı altı aylıktı, ücretsiz park yeri sağlayan yakınlardaki alışveriş merkezlerinden müşterileri çekme çabasıyla yapılmıştı ve kentsel yenilenmenin bir parçasıydı. Araba girişi ön taraftandı ama polis kordonu otoparkın sağ tarafı boyunca uzanan servis yolunun başına çekilmişti.

Kim artan kalabalığın arasından zorlukla geçti ve karanlık servis yolu boyunca koştu, yolun ortalarına geldiğinde durdu. Yukarıya, karanlığın içine doğru baktı ve bir sokak lambası sayesinde otoparkın en üst katında metal parmaklıkları aşmış ve yanlış taraftan bariyere tutunmakta olan kişiyi rahatlıkla seçebildi.

Bryant ona yetişti. "Dört toplum polisi geldi. İkisi girişi tutuyor, ikisi de otoparkın tahliye edildiğinden emin olmak için ikinci bir tarama yapıyor. Görgü tanığı adamın şu an yirmi dakikadır aynı pozisyonda olduğunu söylüyor."

"Bu doğru mu?"

Bryant başını evet anlamında salladı.

"Evet, kadın cep telefonuyla kameraya çekmiş."

Tabii ki çekmişti.

"Birinden bir şey istemiş mi?"

Bryant başını hayır anlamında salladı ama günlük kıyafetler giymiş bir adam polis kordonundan onlara bağırmaya başlayınca konuşamadı. Mükemmel, bu tam da ihtiyaç duydukları şeydi.

"Git bak bakalım şu kaçık ne istiyormuş."

Bryant polis kordonuna giderken Kim bir arabulucu gelene kadar adamı yerinde tutacak bir strateji bulmaya çalıştı. Atlama potansiyeli olan kişilerle konuşarak ortalığı velveleye vermeden aşağıya inmelerini sağlamak için özel eğitim almış görevliler vardı. Kim ağzını açarsa adamın yaşama isteğini kaybedeceğini ve kendini anında bırakacağını biliyordu. İntiharın eşiğinde olmayan insanlarla konuşmayı bile zar zor beceriyordu, bu yüzden konuşmayı kendisinin yapması imkansızdı.

"Şef, bu Hardwick Evinden David Hardwick. Adamı tanıyor."

Kim'den 5 cm daha uzun olan adam düşünceli görünüyordu ve nefes nefese kalmıştı. "Uzun versiyonu mu kısa versiyonu mu istiyorsunuz?"

"Hmm, şu an yaklaşık on beş dakikadır yukarıda bu yüzden kısayı tercih edeceğim."

Bryant Kim'in koluna dokundu. Başıyla polis kordonunu işaret ederek "Ben gidip hızlı bir brifing vereyim" dedi. İki ekip otosu ve bir ambülans olay yerine gelmişti.

"Adı Barry Grant. Yaklaşık bir saat önce beni arayarak geri dönmeyeceğini söyledi ve eşyalarını başkalarına dağıtmamı istedi. Yaptığı şeyden sonra yaşamayı hak etmediğini söyledi."

"Ne yapmış?"

Adam omzunu silkti. "Bilmiyorum, ama evdeki arkadaşlardan biri burasının intihar etmek için ideal bir yer olduğundan bahsettiğini hatırladı, bu yüzden onu bulabilir miyim diye buraya geldim. Aramaya çalıştım ama telefonu kapalı."

Kim yukarı baktı. "Tekrar denemenin bir anlamı yok, gerçekten cevap veremez. Hikâyesi ne?"

"Birkaç ay önce hapisten çıktı. Eşiyle ilişki yaşadığı için erkek kardeşini ağır yaralamaktan hapse girmişti. Adamı tekerlekli sandalyeye mahkûm etmişti."

"Ne hoş."

"O eski bir boksör, bu yüzden nasıl can yakacağını iyi biliyor. Başını belaya sokmadan cezasını çekti ve yaptıklarından samimi şekilde pişman görünüyordu. Onu bu yüzden Hardwick Evine kabul ettik."

Kim, Hardwick Evinin ne olduğundan emin değildi ama isim bir yerlerden tanıdık geliyordu.

"Ölmek istediğiyle ilgili bir şey söyledi mi?"

"Hiçbir şey söylemedi. Hapishane dışındaki hayata iyi adapte olmuştu. Ona şoför pozisyonunda bir iş bulmayı umuyorduk ve önceki hayatının sona erdiğini kabullenmiş görünüyordu."

"Peki, ne değişti?"

David şaşkın bir şekilde başını salladı. Kim döndü ve Bryant'ın yanında başka birisiyle ona doğru geldiğini gördü.

Bakışları Doktor Thorne'un tanıdık simasıyla karşılaşırken "Benimle kahrolası dalga geçiyor olmalısın" dedi.

Kadın başıyla ona doğru selam verdi. "Kıdemli Baş Dedektif."

"Doktor Thorne" dedi Kim. Bryant omzunu silkti ve David doktora bilgi vermeye başlarken Kim'in yanında ayakta durdu.

"Bu adamın kendisini aradığını söylüyor. Görünüşe göre doktor bu sığınma evinde ya da eski suçluların rehabilite edildiği evde ya da her neyse işte ücretsiz çalışıyormuş."

"Gerçekten mi?" diye sordu Kim, şaşırmıştı.

Bryant başını evet anlamında salladı ve omzunu silkti. Kim uzaklaştı. Bryant onu takip etti.

"Ne durumdayız?"

"Hmm... arabulucu Birmingham'ın diğer tarafındaki bir olayla ilgileniyor. Bıçaklı bir alkolik, eşinin evden çıkmasına izin vermiyormuş." Bryant saatine baktı. "Şu anda yola çıksa bile, bu trafikte gelmesi en az kırk dakika sürer."

Evet, şehir merkezinden saat beş buçukta geçmek kolay olmayacaktı. "Kahretsin. Başka bir şey var mı?"

"Basın gelmeye başladı. Hikâyeyi paylaşmaktan şimdiye kadar son derece mutlu olan görgü tanıklarıyla röportaj yapmakla meşguller. Bölge mümkün olduğunca steril edildi ve adamı yerden temizlememizin gerekmesi ihtimaline karşı bir temizlik şirketi buraya gelmek üzere."

Bryant bunu duyarsızca söylememişti. Adamın düşme ya da bir noktada isteyerek atlama ihtimalinin olması hayatın bir gerçeğiydi.

Hızlı bir değerlendirme, basının ve izleyicilerin yolun sonunda çok iyi bir görüş açısına sahip olduklarını teyit etti. Ve istedikleri şey gerçekleşmezse bir düş kırıklığı dalgası yayılacaktı.

Polis kordonundaki istekli insan kalabalığına baktı. Bir an oldukları yerde kalmalarına izin vermeyi düşündü, eğer düşmenin etkisiyle adamın kemiklerinin cam gibi kırılmasına tanık olacak kadar şanslılarsa bu olayı aylarca rüyalarında yeniden yaşama zevkine sahip olabilirlerdi. Bu kararı

vermesine engel olan tek şey prosedürler oldu.

"Bryant, ikinci bir polis kordonuna ihtiyacımız var. Şuradaki insanların köşeye kadar geri çekilmelerini sağla."

Bryant Kim'den birkaç adım uzaklaştı, sonra bağırarak talimatı sayıları giderek artan fosforlu ceketlilere iletti.

Alex Kim'le ilk kez konuşarak "Gidip onunla konuşmama izin verin" dedi.

"Kendine aptallık hapı reçetesi filan mı yazıyorsun?"

Kim, Bryant'ın daha profesyonel bir karşılık vereceğinden emindi ama kendisinin zamanı yoktu.

Alex etrafına baktı ve gülümsedi. "İstemeden kulak misafiri oldum, görünüşe göre seçenekleriniz azalıyor. Barry'i tanıyorum. Beni dinleyecektir."

Kim doktora aldırış etmedi ve arkasını döndü.

Bryant Kim'in yanına döndü. "Düşmesini yavaşlatacak bir şeye ihtiyacımız var."

Kim başıyla onayladı ve sonra aklına bir fikir geldi. Kısa bir süre önce polis memurlarının şişme bir şato kiraladıklarına ve intihar eden kişinin tahmini düşme noktasında şişirdiklerine dair bir rapor okumuştu. Barry otopark binasını boylu boyunca çevreleyen bir pervazın üzerinde olduğu için böyle bir şeyi tamamen ıskalamak için tek yapması gereken birkaç adım yana kaymak olacaktı.

"Memurlardan bazılarını dükkanlara gönder. Bulabildikleri kadar çok bahçe tentelerinden toplasınlar."

Binanın yüksekliğine baktı. "Yeteri kadar toparlayabilirsek onları binanın kenarı boyunca dizebiliriz. Burası yüksek bir bina değil, bu yüzden eğer atlarsa düşmenin etkisini azaltabilirler."

"Ölümle yaşam arasındaki fark olabilir."

"Aynen."

Bryant telsizle kordondaki polis memurlarına talimat verdi.

"Şuradaki Freud onunla konuşmayı önerdi. Adamı ve geçmişini biliyor."

Bryant etrafına bakındı. "Gerçekten çok fazla seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum şef. Zamanımız daralıyor."

Kim doktorun adamla konuşması fikrini iç açıcı bulmuyordu ama uygulanabilir seçenekleri giderek tükeniyordu.

"Thorne'un bizde kaydı bile yok Bryant. Düşünebiliyor musun bir şeyler ters..."

"Şu anda seni bir soruşturmada onun teklifini geri çevirdiğini söylerken zihnimde canlandırıyorum."

Arada sırada Bryant tam da Kim'in ihtiyaç duyduğu şeydi.

Kim döndü. "Doktor yukarı çıkıyorsunuz ve ben de sizinle geliyorum."

"Kıdemli Baş Dedektif, yalnız konuşabilirsem çok daha..."

"Kesinlikle mümkün değil, hadi gidelim."

Kim trabzanı aştı ve hızla asansörlerin ve merdivenlerin yer aldığı otoparkın merkezindeki bölüme gitti, Alex de hemen yanında koşuyordu. Aşağıdaki katlardan birilerinin binip en üst kata çıkmasını engellemek için asansörlerin elektriği kesilmişti. Toplum polisi yolundan çekildi.

Kim merdivenlere yöneldi ve ikişer ikişer çıkmaya başladı. Doktor rahat bir şekilde ona yetişti.

"Stratejin nedir?" diye sordu Kim.

"Henüz bir stratejim yok. Buna neyin sebep olduğunu bile bilmiyorum, bu yüzden duruma göre karar vereceğim. Yalnız sakın konuşma. Ben ne söylersem söyleyeyim, konuşma."

Kim dişlerini gıcırdattı. En anlayışlı olduğu zamanlarda bile ne yapacağının söylenmesinden hoşlanmıyordu ve bunu bu kadından duymak tamamen tahammül edilemez bir şeydi.

Kapalı girişten otoparkın açık üst katma çıktıklarında, Kim'in yüzüne içinde hafif sulu kar taneleri taşıyan buz gibi

bir rüzgar çarptı. Doktorun kendini geçmesine izin verdi ve Barry Grant'ın vücudunun üst kısmını görebileceği bir yere yöneldi. Adamın yüzü otoparkın dışına doğru bakıyordu; elleriyle arkasındaki panjur biçimli metale tutunmuş bir şekilde ayakları on iki santimlik bir pervazın üzerindeydi. Kim onu yerinde tutan tek şeyin boks yapmış kollarındaki kaslar olduğunu fark etti.

Alex kollarını adamın üzerinden aştığı korkuluğun üzerine koyarken "Merhaba Barry, nasılsın?" diye sordu

"Bana dokunma."

Alex ellerini havaya kaldırdı. "Söz veriyorum. Ama bak, benimle yalnız görüşmeyi bu kadar çok istediysen sadece söylemen yeterdi ve bir şeyler ayarlayabilirdim."

Kim doktorun sesinin sakin ve monoton çıkmasına şaşırmıştı. Bu adamın hayatının muhtemelen kendi kontrolünde olduğuna dair hiçbir ipucu, hiçbir titreme yoktu.

Kim bir an için durumun fiziksel şartlarını değerlendirdi. Tırmanarak üzerinden aştığı bariyer adamın kürek kemiklerine geliyordu. Adamı tutmaya çalışsa bile onu neredeyse kendi boyu kadar bir şeyin üzerinden çekerek aşırmak için gücü yeterli olmayacaktı. Yapabileceği en iyi şey adamı yakalamak ve onu tutabileceğini umut etmek olacaktı ama yer çekimi kendisinin yanında olmayacaktı.

"Peki, günümüzün nasıl geçtiği hakkında konuşalım mı? İlk ben anlatırdım ama seninki benimkinden çok daha sevimsiz geçmiş gibi görünüyor."

Barry hala hiçbir şey söylemedi ve ileriye doğru bakmaya devam etti. "Hadi ama Barry, o merdivenleri boş yere çıktığımı söyleme bana. En azından atlamadan önce konuş benimle. Eğer seninle ilgili en son göreceğim şey aşağıda parçalara ayrılman olacaksa en azından neler olduğunu bilmek istiyorum."

Karşılık gelmedi.

"Yani şu halime bak. Eski püskü kıyafetler, makyaj yok. Bir adam için evden hiç bu şekilde çıkmamıştım. Baksana."

Barry Alex'in söylediğini yaptı ve Kim doktorun adamın bakışlarını aşağıdaki sert zeminden uzaklaştırarak onunla göz teması kurduğunu fark etti. Zekiceydi.

"Peki, son konuşmamızdan bu yana neler oldu?"

Adam cevap vermedi ama bakışlarını kaçırmadı.

"Hadi ama. Bu durumda bile psikiyatrist ağzıyla konuşmayacağıma söz veriyorum."

Barry zayıf bir şekilde gülümsedi ve Kim bunun kendi aralarında bir şaka olduğunu tahmin etti.

Sakin bir şekilde "Eve gittim" dedi ve Kim derin bir soluk aldı. En azından konuşuyordu.

"Onları gördün mü?"

Barry başını evet anlamında salladı ve bakışlarını tekrar yere çevirdi. "Bitti."

"Ne gördün?"

"Onu gördüm. Ön bahçeyi düzenliyor, yabani otları filan ayıklıyordu. Çok güzel görünüyordu. Sonra sarınıp sarmalanmış bir halde Amelia dışarı geldi. Çok güzel bir çocuk, çok sevimli. Bir süre yolun karşı tarafından izledim, oradaydılar, benim ailem. Sanki beni bekliyorlarmış gibiydi. Söylediklerini hatırladım."

"Aptalca bir şey yapmadın, değil mi Barry?"

David'den edindiği yarım yamalak detaylardan, Kim hikâyedeki karakterlerin kim olduklarını anlayabiliyordu, bu yüzden adamın ailesini geri kazanmak için evine gitmiş olduğunu tahmin ediyordu. Ama kimse kahrolası bir çocuktan bahsetmemişti."

"Böyle devam etmesine izin veremezdim Alex. Ailemi yok ettim. Tanrım, bunu nasıl yapabildim..."

Kim kelimelerinin geri kalanı rüzgârda kaybolup giderken adamın sesindeki duyguyu duyabiliyordu. Alex korku-

luğu daha sıkı kavramış gibiydi. Kim doktorun ne yaptığını bildiğini umut ediyordu. Adam oraya ilk vardıkları zamana göre çok daha istikrarsız görünüyordu.

Kim arkasında bir hareketlilik olduğunu duydu, dönmeye gerek duymadan bunun destek vermek için gelen üniformalı memurlar olduğunu anladı. Alex bunu hissetmiş olmalıydı, döndü ve başını hafifçe hayır anlamında salladı. Kim yaklaşan memurlara elini kaldırarak arkasında çömelmelerini işaret etti.

Adam hala pervazdaydı, şimdiye kadar fena gitmemişti.

Alex Kim'e doğru bir bakış attı. Kim Alex'in adamı konuşturmaya devam etmesi gerektiğini anlayacağını umut ederek hafifçe dudaklarına dokundu.

"Barry, kendini suçlu hissetmene gerek yok. Hayatını geri almaya çalışman anlaşılabilir bir şey."

Barry başını iki yana salladı. "Hayır, anlamıyorsun. Ne yaptığımı bilmiyorsun. Onlar öldü."

Sesindeki kesinlik Kim'in derin bir korku hissetmesine neden oldu. İşitme mesafesinden sessizce çıktı ve kapalı merdiven girişine girdi. Cep telefonunu çıkarttı.

Bryant ikinci çalışta açtı.

"Bryant, telsizde yakın civarda yaşanan başka bir olayla ilgili bir şey duydun mu?"

"Evet, ayaklanmada görevli bazı memurlar Sedgley'deki bir evde çıkan yangına sevk edilmiş. Bir ölü var, bir kişi ölmek üzere."

"Evde sadece iki kişi mi varmış?"

"Evet, neden?"

"Olayın bir cinayet olduğundan ve şüphelinin buradaki adamımız olduğundan oldukça eminim. Detayları kontrol et ve beni geri ara. Üçüncü bir kişi daha olması gerektiğini tahmin ediyorum."

Kim yeniden Alex'in görüş alanındaki yerini aldı. Doktor başını hafifçe yana doğru eğdi, bu sayede dikkatini hala Barry'e veriyordu ama Kim de görüş alanı içerisinde kalıyordu.

Kim Alex'in anlayacağını düşündüğü tek işareti yaptı: olaya ölüm karıştığını göstermek için bir parmağıyla boğazını kesme hareketi yaptı. Doktor anladıysa bile bunu belli etmedi ama başını tamamen Barry'ye geri çevirdi.

Kim'in cebindeki telefon titremeye başladı. Kim içeri geri girdi.

"Kesinlikle iki kişi şef" diye teyit etti Bryant.

"O zaman çocuk hangi cehennemde?"

Otuz Altı

"Ne çocuğu?" diye sordu Bryant.

"En üst katın girişindeyim, yukarı gel."

Kim, merdivenleri zorlanmadan çıkan Bryant'ın anahtarlarının ve bozuk paralarının çıngırdadığını duyabiliyordu.

"Çocukla ilgili şey de nedir?"

"Dışarıdaki adamımız şimdi sakat kardeşiyle evli olan eski karısını görmeye gitmiş ve onu tekrar kazanmaya çalışmış. İşler istediği gibi gitmemiş; ama bir de kendi biyolojik kızı varmış."

"Tanrım..."

"David denen şu adamla temasa geç ve Barry'nin ne tür bir araba kullandığını ve çocuğun yaşını biliyor muymuş öğren. Ben de göze çarpan bir şey var mı diye bu katı hızlıca bir tarayacağım."

"Küçük bir kızın bir arabanın içinde tek başına oturduğunu mu söylüyorsun?"

Kim bunun küçük bir ihtimal olduğunu biliyordu ama bir şey yapmadan öylece duramazdı.

"Hey, bu ilişkideki kahrolası kötümser benim."

Kim kapalı girişten çıktı ve sağa döndü, önce olayın gerçekleştiği yere en uzak alanı araştırdı. Bulunduğu yerden Barry'nin yakınlarında tanıma uyan bir araba göremiyordu. Doktorla pervazın üzerindeki adam arasındaki dengeyi bozmak istemiyordu ama kayıp bir çocuğu aramak için yaklaşması gerekiyorsa, adam istiyorsa atlayabilirdi.

Üç dakikadan kısa bir sürede sağ tarafın tamamına baktı ve girişe geldi. Kıdemli Baş Dedektif Evans telefonla konuşmakta olan Bryant'ın yanında duruyordu.

"Kızın aranmasını yönetmemi mi yoksa burayı devralmamı mı istiyorsun?" diye sordu Evans.

Rütbeleri aynıydı ama ilk önce Kim gelmişti. Onun olay yeriydi.

"Burayı devral. Ben kızı arayacağım."

Evans camın diğer tarafında çömelmiş olan iki polis memurunu işaret etti. "Pinky ve Perky'nin rüzgârın estiği yönden fark edilmeden yaklaşmalarını sağlamaya çalışacağım. İkisi adamı tırabzanın üzerinden içeri çekmek için bir fırsat yakalayabilir. Sence bu doktor bazı el işaretlerini anlayacak kadar zeki midir?"

"Ah evet, oldukça zekidir."

Bryant telefon konuşmasını bitirdi. "Koyu renk eski bir Montego arıyoruz. Sedan. Çocuk dört yaşında. Bu arada şef, adam otoparka girerken, cep telefonuyla konuşan şu kadına neredeyse çarpıyormuş. Kadın arabada bir çocuk olmadığını söylüyor."

"Kahretsin."

Çocuk ya başka bir yerdeydi ya da arabanın bagajındaydı ve sınırlı oksijeni vardı.

"Tamam, bilgiyi ilet. Birinci ve ikinci katları alabilirler, biz üçüncü katı alacağız."

"David kayıtlarda yakın akraba olarak geçen Barry'nin kız kardeşi Lynda'yı bulmuş. Kadın burada."

"Şimdilik olduğu yerde kalsın. Ona verebileceğimiz bir şey yok."

Kim bir kat aşağıya inmek için merdivenlere yöneldi. Bryant bilgiyi aşağıya ilettikten sonra ona yetişti.

"Ben sağ tarafı alacağım, sen solu al" diye emretti Kim.

Kim çok sayıda hatchback arabayı geçerek yürüyüş koridoru boyunca koştu. Ürkütücü sessizlik algılarını hassas-

laştırmıştı. Çocuk burada bir yerlerdeydi, bunu biliyordu. Ama ne durumda olduğuyla ilgili hiçbir fikri yoktu.

Araba dizileri arasında yol alırken köşede koyu renk sedan bir araç olduğunu fark etti. Adımları hızlandı. Yaklaştıkça bunun bir Montego olduğunu gördü. Ama daha yeni bir modeldi.

Kahretsin, bulduğunu düşünmüştü. Bu katta çok az araba kalmıştı.

Otoparkın kapıları hızla açıldı ve dört polis memuru belirdi. İkisi Kim'e doğru yöneldi ve ikisi diğer yöne gitti.

Yanında beliren Bryant "Diğer katlar sadece yarı dolu şef. Bir şey çıkmadı" dedi.

Kahretsin, buralarda bir yerlerde olmalıydı.

"Kapalı girişten başla ve yeniden kontrol et" diye emretti.

Hammond bağırdı "Amirim buraya."

Kim otoparkın en sağ köşesine, iniş rampasının gölgesinin içine doğru koştu. Hammond X plakalı koyu mavi bir Montego'nun yanında duruyordu. Tombala.

"Hammond, seçeneklerimiz neler?"

Polis memuru her türlü araca girebilirdi.

Adam cebinden bir maymuncuk seti çıkarttı ama onu boş verip diğer cebinden küçük bir çekiç çıkarttı.

"Hassasiyet mi yoksa hız mı?"

Kim başıyla çekici işaret etti.

"Herkes geri çekilsin."

İki darbenin ardından cam parçalandı, kırık cam parçaları sürücü koltuğuna yağdı. Hammond içeri uzandı ve kapıyı açtı. Saniyeler içinde direksiyon milinin altındaki kapağı açmış ve düz kontak yaparak aracı çalıştırmıştı.

Hammond Kim'e baktı. Kim başıyla onayladı ve adam düğmeye bastı.

Bagaj kapağı açıldı.

Kim dehşete düşmüş küçük bir kız çocuğunun gözlerinin içine bakıyordu. Minik bedeni korkuyla titriyordu, arabanın pis bagajındaki çer çöpün içerisine kıvrılmıştı.

Kim uzun bir nefes verdi. Kız dehşete düşmüştü ama hayattaydı. Bu yeterliydi.

Bryant ileri atıldı. Çocuk sızlayan bir şekilde inledi. Gözlerindeki korku daha da artmıştı.

"Geri çekil Bryant. Ben yaparım."

Kim bagajın önünde durarak çocuğun görüş alanındaki diğer her şeyi kapattı. "Merhaba tatlım. Adım Kim, seninki ne?"

Çocuk etrafına bakınıyordu, gözleri hızla hareket ediyor sığınabileceği güvenli ya da tanıdık bir şeyler bulmaya çalışıyordu. Yanaklarında gözyaşı izleri vardı.

Kim iki polis memuruna ve Bryant'a döndü. Onlara uzaklaşmalarını işaret etti. Kalçasının üzerine oturdu, yüzü kızın yüzüyle aynı seviyeye gelmişti.

Kim gülümsedi ve sesini yumuşatarak fısıltıyla konuştu. "Sadece bana bak tatlım. Artık her şey yolunda. Buradaki kimse sana zarar vermeyecek, tamam mı?"

Kim çocukla göz teması kurmaya devam etti. Kızın gözlerindeki korku biraz azalmıştı.

Kim içeri uzanarak mazota bulanmış bir bez parçasını kızın saçlarından çıkarttı. Kız geri çekilmedi ama gözleri bütün hareketlerini takip ediyordu.

"Tatlım, Lynda Teyze seni almak için geliyor. Şimdi, bana yaralanıp yaralanmadığını söylemen gerekiyor."

Gözle görülür bir yaralanma yoktu ama onu hareket ettirmeyi düşünmeden önce bundan emin olmak zorundaydı.

Kız başını hafifçe hayır anlamında salladı; titrediği için zor fark ediliyordu ama bu yine de bir iletişimdi. "Aferin sana. Ellerindeki ve ayaklarındaki bütün parmakları hareket ettirebiliyor musun? Onları benim için sallar mısın?"

Kim bagajın içine baktı ve kızın bütün kol ve bacaklarının hareket ettiğini gördü.

Yeniden göz teması kurdu. Korku hafiflemişti. "Bana adını söyleyebilir misin tatlım?"

"Amelia" dedi kız fısıltıyla.

"Pekâlâ Amelia, mükemmel bir iş çıkartıyorsun. Kaç yaşındasın?"

"Dört buçuk."

Amelia'nın yaşında buçuklar çok önemliydi.

"En az altı yaşında olduğunu düşünmüştüm. Şimdi, seni arabadan çıkartmam sorun olur mu?"

Kızın yağlı araç gereçler ve kirli bezler arasında yattığını görmek Kim'i rahatsız ediyordu.

Amelia başını yavaşça hayır anlamında salladı.

Kim içeriye uzandı, ellerini nazikçe kızın koltuk altlarına yerleştirdi ve küçük bedenini kaldırarak kendine doğru çekti. Amelia içgüdüsel olarak kollarını Kim'in başının arkasında sıkıca birleştirdi, bacaklarını beline doladı. Başı Kim'in boynuna gömülmüştü.

"Sorun yok Amelia. Her şey düzelecek" diye saçlarının içine doğru fısıldayarak kızı yatıştırdı. Ve söylediklerinin doğru olduğunu umut ediyordu.

Kızın gözyaşları Kim'in yanağını ıslattı. Kızın konuşulanların ne kadarını duyduğunu merak etti.

Kim kapalı girişin kapısının açıldığını duydu. İki polis memuru, sarışın bir kadın ile eski suçluları rehabilite etme merkezindeki adam Kim'e doğru koştular.

"Amelia, şimdi gitmek zorundayım."

Amelia bir boa yılanının kas gücüyle Kim'e sarıldı.

"Sorun yok tatlım. Lynda Teyze burada."

Kim bütün gücünü kullanarak kendisine yapışan dört yaşındaki çocuğu bedeninden ayırdı ve beklemekte olan akrabasının kollarına aktardı. Sarı saçları bir kere okşadı.

"Kıdemli Baş Dedektif, teşekkür..."

Kim çoktan otoparkın öbür tarafına doğru koşmaya başlamıştı. Bütün arama ve kurtarma on bir dakikadan kısa sürmüştü ama sanki saatler geçmiş gibiydi. Kim merdivenleri ikişer ikişer çıktı.

Kıdemli Baş Dedektif Evans Kim'in önceden durduğu yerde yere çömelmişti. "Çocuk iyi mi?" diye fısıldadı.

Kim başını evet anlamında salladı.

"Zemin kat hazırlandı mı?"

"Kahrolası bir bahçe partisine benziyor. Bir uçta yaklaşık üç metre açıkta kaldı. En az işe yarayan memurlarımı oraya yerleştirdim. Düşüşünü yavaşlatmaları gerek."

"Doktorun elindeki ne?"

"Güvenlik kemerinin ucu. Doktor konuşurken Nugent ayağına doğru uzatarak ona verdi. Umarım doktor onunla ne yapacağını biliyordur. Ya adama takmak için bir fırsat kolluyor ya da adamın üzerinde kemerin ucunu takabileceği bir yer yok."

"Diğer ucu nereye bağlı?"

"Nugent'in kemerine."

Evans omzunu silkti. "Ya adamın düşmesini engelleyecek ya da onunla birlikte gidecek."

"Bu doğru prosedür mü?" diye sordu Kim.

"Kahrolası tenteler doğru prosedür mü?"

"Mesaj alındı."

Bazen elinizde ne varsa onu kullanmak zorunda kalırsınız. İşe yaramazsa disiplin soruşturması geçirirsiniz, işe yararsa kahraman olursunuz.

Kim saatini kontrol etti. Hesaplarına göre adam kırk beş dakikadır pervazın üzerindeydi. "Daha fazla dayanamaz."

"Aşağıya inip çay ve kurabiye servis edeyim."

Evans geriye doğru çekildi ve Kim onun yerine geçti. Rüzgar hızını arttırdığı için aralarındaki konuşmanın sadece bazı kısımlarını duyabiliyordu.

"Atlamanın... ne faydası... Amelia?"

Kim Barry'nin verdiği cevapları artık duyamıyordu.

"Açıkladığında... hâkim... anlayacak." Ancak rüyanda görürsün, diye düşündü Kim.

"Sen... Amelia... birlikte... hayat."

Birden rüzgârda bir kesinti oldu. Sessizlik Alex'in elinden kayan ve yere düşen kancanın sesiyle bozuldu.

Barry irkildi, neredeyse eli tırabzandan kayıyordu. Dönmeye ve tırabzanın üzerinden bakmaya çalıştı.

"O neydi? Kim var orada?"

"Bir şey yok Barry" diye sakince yatıştırdı Alex.

"Cep telefonumu düşürdüm sadece."

Alex konuşurken iki polis memuruna nefesini tutmuş bir şekilde çömelmiş olan Kim'in olduğu yere geri çekilmelerini işaret etti. Memurlar onayını almak için Kim'e baktılar. Kim başıyla tamam işareti yaptı.

Ses Barry'yi ürkütmüştü ve her an kendini bırakacakmış gibi görünüyordu. İki polis memuru Kim'in arkasındaki ilk konumlarına geri döndüler. Barry hala pervazın üzerinde dönebilmek için ayaklarını çevirmeye çalışıyordu. Alex onlara daha da geriye gitmelerini işaret etti. Barry şimdi tamamen dönmüştü ve tırabzanın diğer tarafından Alex'le yüz yüze gelmişti. Eğer yer değiştirmeseler, üçünün üç metre ileride yere çömeldiğini kolayca görebilecekti. Kim doktorun ne yaptığını ciddi şekilde bildiğini umut ediyordu. Becerileri test edilmek üzereydi ve şimdilik tek başınaydı.

Otuz Yedi

Ve şimdi yüz yüze gelmişlerdi. Alex'in ikinci hayal kırıklığı tam karşısındaydı. Hardwick Evi başına gerçekten bela olmaya başlamıştı. Shane'in Featherstone hapishanesine güzelce tıkılmasının üzerinden çok geçmeden şimdi başka bir kahrolası ezik dikkatini çekmeye çalışıyordu.

Alex, isteseydi üç farklı zamanda Barry'yi korkuluğun üzerinden geri gelmeye ikna edebileceğini biliyordu ama daha işi bitmemişti. Almak istediği cevaplar vardı.

Kim'in duvarın arkasındaki konumunu Barry göremiyordu ama Alex ihtiyaç duyması halinde dedektifle hala göz teması kurabiliyordu. Nihayetinde kadın duyma mesafesinin dışındaydı ve Alex'in istediği de buydu. İşine müdahale edilmesini istemiyordu.

"Amelia'yı buldular" dedi.

Barry'nin kafası karışmıştı. "Ama neden bu kadar uzun sürdü? Nerede olduğunu sana hemen söylemiştim."

Ah evet, söylemişti, değil mi? Aklından çıkmış olmalıydı. Tabii ki hemen söylemişti ama Alex herkesin küçük bir kızı bulmak için uğraşıp durmasını izlemekten epey zevk almıştı. Kıdemli Baş Dedektif Stone'un ihtiyaç duyduğu bilgi kendisindeydi ve onu paylaşmamayı tercih etmişti. Alex hiçbir zaman her şeyi paylaşmazdı.

"Yani artık onu bulmuş oldular."

Alex'in çok da umurunda değildi.

"Durumu iyi mi?"

"Barry, önce kendine odaklanman gerektiğini düşünüyorum. Amelia'yı bir dakika içinde konuşuruz."

"Onu görmek istiyorum."

Ve onu pervazdan güvenli bir şekilde içeri almak için bir fırsat daha gelip geçti. Alex fırsatın arkasından el salladı.

Bu, eylem gerçekleştikten sonra bir vaka çalışmasını sorgulamak için yakaladığı ilk fırsattı. Ruth'un acınası itirafı Alex'i bu fırsattan mahrum bırakmıştı. Kim yakınlarındayken temkinli davranmıştı. Dedektifin saygısını kazanmak onun için önemliydi. Ama şimdi baş başa konuşuyorlardı, veri toplamak onun için en yüksek önceliğe sahipti.

"Ne hissettin Barry?"

Barry'nin rengi gözle görülür bir şekilde soldu. Alex için gerçekleşen olaylar hayallerinin bile ötesindeydi; manipülasyonlarının bu kadar yüksek seviyede şiddete yol açacak kadar güçlü olması kendi açısından çok büyük bir başarıydı. Çocuk ölseydi ve Barry bu sansasyonel intihar oyununa girişmemiş olsaydı mükemmel bir sonuç elde etmiş olacaktı ama elindekilerle yetinmek zorundaydı.

"Yaptığımı hatırlamıyorum."

Adam başını hayır anlamında salladı.

"Ne yaptığımı biliyorum ama gerçekten yaptığımı hatırlayamıyorum. Amelia'yı evden dışarı sürüklediğimi hatırlıyorum. Ağlıyordu bu yüzden paniğe kapıldım ve onu arabanın bagajına koydum. Sonra geri döndüm ve evi ateşe verdim. Sadece yaptıklarımın bütün izlerini yok etmek istedim. Tanrım, ne düşünüyordum bilmiyorum."

Bakışları kesişti ve Alex orada gülünç bir umut ışığı gördü.

"Öldüler, değil mi?"

"Ah evet Barry. Öldüler."

Kıdemli Baş Dedektifin yaptığı el işaretleri kimin öldüğünü teyit etmemişti ama birileri ölmüştü. Alex Barry'nin yaşamak için bir nedeninin kalmamasını tercih ediyordu.

"Peki, intihar etmeyi düşünmene neden olan şey neydi? Sadece yakalanmak ve cezalandırılmak korkusu mu?"

Lütfen evet de, diye dua etti. Yakalanma korkusu adamın sadece eylemlerinin sonuçları için duyduğu bir endişeydi. Bu sonuçların onu nasıl etkileyeceğiyle ilgili endişenin. Gerçek pişmanlık tamamen farklı bir şeydi.

Barry bir an düşündü ve Alex beklentisini gizlemek için mücadele etti. İçinden cevabı ağzından zorla almak geliyordu. İhtiyaç duyduğu tek şey olumlu bir sonuçtu.

Barry başını evet anlamında salladı ve Alex neredeyse uzanıp onu öpüyordu. Barry yapmıştı. Amacını ispat etmişti. İğrenç bir suç işlemiş ve bunu suçluluk duymadan yapmıştı. Başarısızlıklar, düş kırıklıkları; hepsine değmişti.

Barry konuşmaya devam etti.

"İlk başta, evet. Yaptığım şey yüzünden hala panik içindeydim ve tekrar hapse girme düşüncesine katlanamıyordum. Ama buraya çıkınca hatıralar geri gelmeye başladı. Lisa'nın yüzünü görebiliyordum; korku ve nefret doluydu, nefes almaya çalışıyordu."

Sol gözünde bir gözyaşı belirdi ve yanağından aşağıya doğru aktı. Bunu diğerleri izledi ve saniyeler içinde koca bir bebek gibi ağlamaya başladı.

Tiksinti Alex'in içini tamamen kaplamıştı. Bir an için Barry onun parlak başarısı olmuştu. Aramakta olduğu sonuç olmuştu. Kısa bir süreliğine haklı olduğunu kanıtlamıştı ama şimdi yüzündeki her bir ifadede suçluluk izleri vardı.

"Ah Barry, çok yazık oldu."

"Bunu ona nasıl yapabildim bilmiyorum. Onu seviyorum. Ve Adam benim kardeşim. Onları nasıl orada ölüme terk edebildim? Ben nasıl bir adamım ki sevdiğim insanlara bunu yapabildim? Amelia benim yüzümden annesiz büyüyecek."

Alex aslında bunu kastetmemişti. Düş kırıklığı Barry'nin başarısız oluşunaydı ama olumlu bir sonuç alma umutlarıyla birlikte bunu da boş verdi.

İkinci keredir araştırması, kahrolası düşmanı, yani suçluluk tarafından mahvedilmişti.

Ah tanrım, düş kırıklığından nasıl da tiksiniyordu. "Hayır, büyümeyecek Barry."

"Ne?"

"Amelia annesiz büyümeyecek."

O gülünç umut adamın gözlerinin yeniden açılmasına neden oldu. "Lisa ölmedi mi diyor..."

Alex başını hayır anlamında salladı. "Amelia hiç büyümeyecek diyorum. Arabanın bagajında öldü. Kızını da öldürdün Barry. Hepsi gitti."

Alex'in kelimeleri yumuşak ve kesindi. Barry'nin yüzünde tamamen çaresiz bir ifade belirdi. Gerçeği öğrenmeye çalışarak Alex'in gözlerinin içine baktı. Alex'in başını hafifçe evet anlamında sallaması ona aradığı cevabı verdi ve kadının bakışlarındaki soğukluk adamın eylemlerinin vahametini yansıtıyordu.

Barry tırabzanı bıraktı ve aşağıya düştü.

Alex ona doğru uzanmaya çalışırken "Barry hayır" diye bağırdı. Bu göstermelik bir hareketti. Adamın kendini aşağıya bırakmasına memnun olmuştu.

Kim ona doğru koştu. Tırabzanın üzerinden bakarken "Ne oldu öyle?" diye bağırdı.

Alex otoparkın kenarından ve aşağıdaki görüntüden uzaklaştı. Yüzüne şoka uğramış bir ifade yerleştirdi.

Kim kolunu sert bir şekilde yakalayarak kadını yüz yüze gelecek şekilde çevirdi. Kim'in bedeni öfkeden titriyordu. "Söyle bana, orada neler oldu böyle?"

"Ah Tanrım... ah... inanamıyorum... ah Tanrım..."

"Ne diyordu? Niye atladı?"

Alex titreyen parmaklarını ovuşturdu. "Bilmiyorum, ne oldu bilmiyorum. Sanırım ne yaptığını anladı ve buna dayanamadı."

Alex dedektifin buna pek inanmadığını görebiliyordu.

"Ama ne yaptığını zaten biliyordu. Ne yaptığını sana neredeyse bir saat önce söylediğini duydum. Neden şimdi atladı?"

Alex birkaç gözyaşına başvurdu. "Bilmiyorum."

Kim ağzım açtı ama çalan cep telefonu onu durdurdu.

"Evet Bryant?"

Birkaç saniye dinledi ve sonra tırabzanın üzerinden baktı. "Dalga geçiyor olmalısın. İşe yaradılar mı?"

Bryant'ın verdiği cevabı dinledi ve sonra telefonu kapatarak ceketinin cebine geri koydu.

"Tenteler düşüşünü yavaşlatmış. Ölmemiş. Henüz."

Alex'in zihni "Kahretsin, kahretsin, kahretsin" diye bağırırken, ağzı "Şükürler olsun" diye fısıldadı.

Kim doktorun kolunu yakaladı. "Benimle geliyorsun. İkimizin de cevaplaması gereken sorular var."

Alex dedektifin kendisini yönlendirmesine izin verdi. Ama sadece bu seferlik.

Otuz Sekiz

Polis memuru Whiley'in evi ellilerde inşa edilmiş olan üç odalı yarı müstakil bir binaydı. Yapıdan, renksiz kuru çiçek aranjmanlarıyla süslenmiş oldukça büyük bir veranda çıkıyordu.

Kuru bir hava vardı ve ön bahçenin görüntüsünden ve kokusundan yılın ilk çim kesiminin gerçekleştiği belli oluyordu.

Bayan Whiley kocasının boş vaktinden iyi faydalanıyor diye düşündü Kim. Yaklaşan emekliliği için ona eğitim veriyor olmalıydı.

Bryant kapıya vururken "Dışarıda olmak güzel, değil mi?" dedi.

Kim başıyla onayladı. Barry hadisesi küçük bir evrak yığını ortaya çıkarmış, bu da günün büyük kısmı boyunca onları meşgul etmişti.

Kapı eşofman üstüyle koyu mavi renk pamuklu pantolon giyen bir kadın tarafından açıldı. Birkaç nemli çim parçası pantolonunun paçalarına yapışmıştı. Belki de kocasına eğitim verdiği filan yoktu.

Kulaklarının iki santim altına inen grileşmekte olan kestane renkli kısa saçlarının çerçevelediği yüzü yuvarlak ve sevimliydi.

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Kıdemli Dedektif Bryant. Kıdemli Baş Dedektif Stone. Kocanızla konuşabilir miyiz?"

Kadının yüz ifadesi hafifçe değişti.

"Kocam izin kullanıyor."

Bryant hemen atıldı. "Bir soruşturmayla ilgili sadece birkaç soru..."

"Barbara... onları içeri al" Whiley'in sesi koridorun sonundan geliyordu.

Kim içeri girdi ve evin arka tarafına, Whiley'in bulunduğu yere yöneldi. İkinci bir oturma odası dar ve uzun mutfağa bitişik bir şekilde konumlandırılmıştı. Oda küçük ama düzenliydi, tekli bir koltuk pencereye dönüktü, ona uyumlu çift kişilik bir koltuk odayı mutfaktan ayırıyordu.

Kim ve Bryant aynı anda oturdular. Koltuğa ancak sığmışlardı.

Whiley bitişik kapıyı kapatır kapatmaz Bryant "Açığa alındığını ona söylemedin mi?" diye sordu.

Whiley başını hayır anlamında salladı ve tekli koltuğa oturdu. "Bir anlamı yok. Onu endişelendirmek istemiyorum."

Okuma gözlüklerini çıkarttı ve koltuğunun solunda duran küçük bir masanın üzerine koydu.

"Barbara kırk iki yıl boyunca temizlikçi olarak çalıştı. Emekli olmam için kalan günleri sayıyor. Evin kredisi ödendi ve kenara ayırdığımız bir miktar parayla birlikte emekli maaşım bizi idare edecektir."

"Bu hikâyeyi ne kadar devam ettirebilirsin?" diye sordu Bryant.

"Bilmiyorum. Teşkilatın bunun benimle bir ilgisi olmadığını yakında anlayacağını umuyorum. Onu durdurabilmek için yapabileceğim bir şey yoktu."

Kim onun sakin haline hayret etti. Whiley disiplin soruşturmasının sonucundan çok karısının vereceği tepkiden endişe ediyordu.

Kapı açılırken Bryant oturduğu yerde öne doğru eğildi.

Barbara içeri girdi. "Çay... kahve...?"

Bryant başını hayır anlamında salladı.

"Sütlü kahve, şekersiz lütfen" dedi Kim. Bu görüşme gerçekleşirken Whiley eşinin meşgul olmasını isteyebilirdi.

Kim bu polis memuruna acıdı. Bütün çalışma hayatını emniyet gücüne adamıştı ve başka birisinin eylemleri yüzünden emekliliği tehlikedeydi.

Barbara bitişik kapıyı aralık bırakmıştı. Whiley kapatmak için ayağa kalktı. Kapının önünden bir gölge geçti.

"Aha, genç bayan, dışarı bu şekilde çıkmıyorsun" dedi, karşısındakini baştan ayağa süzerken.

Kim boynunu uzattı ve yaklaşık on sekiz yaşlarında bir kızın merdivenlerden indiğini gördü. Eteği dar, siyah ve sadece bir kurulama bezi genişliğindeydi. Siyah çoraplar, deri bir ceket ve halkayla genişletilmiş bir kulak memesi görüntüsünü tamamlıyordu.

Kim daha kötüsünü de görmüştü ve kızın babasına fırlattığı nefret dolu öldürücü bakışa bakılırsa kız da daha kötüsünü görmüştü.

Kız Whiley'e hiçbir şey söylemedi, annesine bir şeyler mırıldandı ve ön kapıdan çıkıp gitti.

Whiley kapıyı kapatıp tekli koltuğa oturmadan önce iç geçirdi.

Kim dışarıda, Black Country sokaklarında Whiley'in saygı gördüğünü ve sözünün dinlendiğini bildiği için hayrete düşmüştü. Bir kanun adamı olarak, doğrudan otoriteyi temsil ediyordu. Kendi evinde ise karısına yalan söylemişti ve kızının üzerinde hiçbir otoritesi yoktu.

Kim konuşmaya devam ederek "Pekâlâ, Dunn'ların evini ziyaret ettiğiniz geceyle ilgili daha fazla bilgi edinmemiz gerekiyor" dedi.

Whiley burnunu buruşturdu. "Anlatacak bir şey yok gerçekten. Sadece rutin bir aile içi şiddet vakasıydı."

Kim devam etmesi için bekledi. Bir şey gelmedi.

"Olaya başka biri daha karışmış ve bizim..."

Whiley oturduğu yerde öne doğru eğilirken "Başka biri derken neyi kastediyorsunuz?" diye sordu.

"Bodrumda. Dunn, Daisy'i istismar ederken."

Whiley bir ıslık çaldı. "Tanrıım."

Bryant kanepede öne doğru kaydı. "İki ay önce Dunn'ların evine gittiğiniz geceyi bize ayrıntılarıyla anlatabilir misin? Jenks'le konuştuk. Bize Dunn'ların bir öğretmenle ilgili tartıştıklarını söyledi. Bununla ilgili bize anlatabileceğin başka şeyler var mı?"

Barbara Kim'e bir kupa kahve getirmek için içeri girdiğinde Whiley yukarı tavana doğru baktı. Barbara odadan çıkıp kapıyı kapatmadan önce Kim başıyla teşekkür etti.

"Çağrıyı çay vakti civarlarında aldık. Jenks direksiyondaydı. Evin nerede olduğunu biliyordu ve bizi birkaç dakika içinde oraya götürdü. Vardığımızda Dunn'un hala bağırmakta olduğunu hatırlıyorum."

"Onu mutfağa mı götürdün?"

"Evet, rutin uygulama" dedi, kendini savunarak.

"Elbette" dedi Bryant. "Oradayken bir şey söyledi mi?"

"Daisy'de ters bir şeyler olduğunu söylemeye çalışan o öğretmene öfkelenmişti. Adamla empati kurabiliyordum. Bize de Laura'mızın öğrenme güçlüğü çektiği söylenmişti ve bu tamamen saçmalıktı. Bu öğretmenlerden bazıları insanların işlerine biraz fazla karışıyorlar. Bu yüzden, onu sakinleştirdim ve onunla aynı fikirde olduğumu söyledim."

"Jenks oraya vardığınızda Bayan Dunn'un telefonla görüştüğünü söyledi" dedi Bryant.

"Evet, kiminle konuştuğunu bilmiyorum. Dunn'u odaya geri getirene kadar onunla ve çocuklarla Jenks ilgilendi."

"Jenks Daisy'nin bir bakışından bahsetti. Ona bir şeyler söylemeye çalıştığını düşündüğünü söyledi. Sen bir şey fark etmiş miydin?"

Whiley gözlerini devirdi. "Kafasında kuruyor. Onları yataklarına gönderen bendim ve hiçbir bakış görmedim."

Anlayışlı bir şekilde gülümsedi. "O daha çocuk, her yerde bir şeyler gördüğünü sanıyor. Bağrışmalardan dolayı kızlar biraz endişeliydi ama sıra dışı bir şey yoktu."

Kim ayağa kalktı. Hiçbir şey öğrenmiyorlardı.

Bryant onu takip etti. "Pekâlâ, aklıma başka bir şey gelecek olursa..."

"Biliyor musunuz, bir şey hatırladım. Dunn'un o kadar heyecanlanmasının sebebini. Çünkü öğretmen evlerine gelmişti. Evet, sebebi buydu. Öfkelenmişti çünkü kızları eve öğretmenleri getirmişti."

Dışarı çıktıklarında Kim Bryant'a döndü.

"Dawson soruşturma sırasında öğretmenle görüştü, değil mi?"

"Tabii ki."

Kim moralinin düzeldiğini hissederek "Pekâlâ, bence onunla tekrar görüşmeye değer" dedi.

Neticede bir şeyler öğrenmişlerdi.

Kim bodrumdaki kişinin Wendy olmadığını zaten biliyordu ama öğretmen o ilk ziyarette endişelerini dile getirmeyi başardıysa, kadın kocasını korumaya mı çalışmıştı? Ve eğer öyleyse, bodrumdaki kişinin kim olduğunu biliyor muydu?

Bu cevaplanması gereken bir soruydu.

Otuz Dokuz

Kim arabayı park etti ve bir süre oturdu, kendisini aracı iki yana sallayan rüzgâra hazırlıyordu.

Eğitiminin ilk gününden beri, Kim insanların işledikleri suçların cezalarını çekmesi gerektiğine kesin bir şekilde inanmıştı. Kariyeri boyunca, çözülememiş her soruşturma tenindeki açık bir yara gibiydi. Hafifletici sebeplere inanmıyordu. Siyah ve beyaz kadar açıktı; bir şey yapıyorsan cezasını çekersin.

Doktor Thorne'un Allan Harris cinayetiyle bir şekilde ilgilisi olduğundan şüphelendiği için Bryant'ın onun kaçık olduğunu düşündüğünü biliyordu ve kısmen ona katılmadan edemiyordu ama Barry Grant ile ilgili olaylarda zihnindeki taşlar bir türlü yerine oturmuyordu.

Kendisine soruşturma açılmayacaktı, "olumlu bir sonuç elde etmek için makul şekilde uygulanabilir bütün adımları" attığı düşünülüyordu. Aslında tenteleri açma fikri hem kendisinin hem de Barry'nin kıçını kurtarmıştı. Amelia'yı bulmuş olmasının da kendisine epey faydası dokunmuştu.

Doktor tentelerin açılması için gereken süre boyunca Barry'yi ustalıkla pervazın eşiğinde tuttuğu için takdir edilmişti.

Tarafsız bir açıdan baktığında Kim bunu anlayabiliyordu. Ama kendisi de yukarıdaydı ve doktorla konuşmalarının sonlarına doğru adam konuşkan ve neşeliydi. Bu, kendi hayatını sonlandırmak isteyen bir kişinin davranışına benzemiyordu. Atlayan başka insanların vakalarmda da bulun-

muştu ve her dakika önemliydi. Neredeyse bir saat boyunca bekleme zahmetinde bulunan ve sonra yine de atlayan tek bir kişiye bile rastlamamıştı.

Arka koltuktaki köpeğe döndü. "Pekâlâ Barney, vakit geldi. Birinin geldiğini görürsen bir kere havla."

Arabadan çıktı, metal kapının üzerinden tırmandı ve mezarlığa girdi. Tepeye doğru tırmanırken sokak lambalarının aydınlatmaları sönükleşti. Bir hafta önce Alex'le oturduğu banka gelene kadar patikadan ayrılmadı. Yukarıya doğru birkaç adım atmışlardı, bu yüzden araştırmasına oradan başladı. Cebinden el fenerini çıkarttı ve kısa sürmüş hayatlara üzülerek mezar taşları boyunca ilerledi.

Tepenin en alt noktasına kadar gitti ve sonra daha yavaş bir şekilde, kontrol ederek, geri geldi. Bankla aynı hizadaki mezar taşları sırasına geri geldiğinde on yıldan daha yeni bir mezar taşı olmadığını ve bir erkekle iki oğlan çocuğunun mezarının kesinlikle burada olmadığından emindi.

Tepenin üstüne, erkek kardeşinin mezarına doğru bir öpücük gönderdi.

Kırk

Alex, Cotswolds'un neden cazip bir yer olduğunu anlayamıyordu. "Çarpıcı güzellikler bölgesi" olarak adlandırılıyordu ama birbiri ardına hareketsiz kasabalardan geçtikten sonra Alex güzellik kelimesini sıkıcı ile değiştirmişti. Yolculuğu su kıyısındaki Bourton'da bitmişti. Kasabanın merkezinde etrafına bakınırken bölgenin fosiller açısından zengin olduğunu okuduğunu hatırladı; ve çoğu hala burada yaşıyor sanki diye düşündü.

Taş binalar sokağın iki tarafına dizilmişti, buradaki dükkânlar muhtemelen iki yüz yıldır ticarete mekan sağlıyordu. Hızlı bir inceleme görünürlerde hiçbir mağaza zincirinin, tek bir Costa veya Starbucks'ın bile, olmadığını doğruluyordu. Onun için, bu oldukça anlamlıydı. Bu insanlar hayatta kalmayı nasıl başarıyorlardı?

Seksen kilometrelik yolculuk başka bir fayda sağlamasa bile Barry Grant'in ona yaşattığı hayal kırıklığından arınması açısından başarılı olmuştu. İlk başta, sevgili eşini ve erkek kardeşini öldürmeye çalıştığı haberini alınca beklentileri çok yükselmişti.

Keskin rüzgârda otoparkın tepesinde ayakta dikilirken, kısa bir süreliğine aradığı kişinin o olduğuna inanmıştı. Gerçek bir sosyopat ahlaki sorumluluk duygusunu asla edinemezdi; doğuştan gelen yapısına asla karşı çıkamaz ve suçluluk hissedemezdi. Ve deneyinin sadece tek bir başarıya ihtiyacı vardı. Gerçek doğasına karşı çıkacak bir kişiye ve Barry bir an için onun zaferi olmuştu.

Ve sonra adam yeniden konuşmaya başlamıştı.

Adamın "kırmızı sis" hakkında içler acısı şekilde dırdır etmesi ve suçluluk duygusu altında ezilmesi Alex'in onu bizzat itmek istemesine neden olmuştu. Neyse ki, Alex'in kızıyla ilgili söylediği yalan, arzu ettiği eylemin gerçekleşmesi için yeterli olmuştu.

Adamın atladıktan sonra hayatta kalması Alex'i şaşırtmıştı ama sadece biraz. Yaşam destek ünitesine bağlanmıştı, makineler sayesinde hayatta tutuluyordu. Ve ölmemiş olmasına rağmen, ölümün çok da uzağında değildi. Doktorlar iyileşmesi konusunda umutlu değillerdi. Bu da yeterince iyiydi.

Barry'de yaşadığı hayal kırıklığının etkisi Kim'le ilgili heyecanıyla azalmıştı. Dedektif daha derinlemesine araştırmak zorunda hissettiği, umutlandırıcı bir projeydi. Onu bu kasvetli su birikintisine getiren Kim'e duyduğu ilgiydi.

Alex kararlaştırdıkları buluşma yerine yöneldi, burası günün tüm öğünlerini sunan bir işletmeydi: kahvaltı, branç, öğle yemeği, öğleden sonra çayı, kahve ve tahminince onlar için egzotik yeni icatlar olan kapuçinolar ve panini sandviçleri.

Bel hizasına gelen bir kapıdan içeri girdi ve sadece iri yarı, bir kulağından diğerine kafasının arkasından etek şeklinde uzanan saçlar dışında tamamen kel olan bir adamın dışarıda oturduğunu fark etti. Gözlüğü burnunun ucundaydı ve elinde tuttuğu e-kitap okuyucu kendisini büyülemiş gibiydi. Sol elinde neden dışarıda oturduğunu açıklayan bir sigara vardı,

Alex aradığı kişinin o olduğundan emindi ve masaya yaklaştı. "Henry Reed?"

Adam başını kaldırarak baktı ve gülümsedi. Ayağa kalkarak elini uzattı. "Doktor Thorne?"

Alex cevap olarak gülümsedi.

Adam geri oturdu. "Dışarıda konuşmamızın sizin için bir mahsuru olmayacağını umuyorum. Nikotin denilen uyuşturucuya umutsuzca bağımlıyım, bu da artık beni toplumdan dışlanmış bir kişi haline getiriyor."

Alex için mahsuru vardı. Rüzgârın etkisi tuhaf güneş ışınlarıyla azalmış olsa da hava hala oldukça soğuktu. Yine de bu adamdan bir şeyler istiyordu, bu yüzden itiraz etmedi.

"Tabii ki. Size başka bir içecek alabilir miyim?"

"Bir latte, teşekkür ederim."

Alex içeri yöneldi ve iki latte söyledi. Ödemeyi yaptı ve ona içeceklerin dışarıya getirileceği söylendi. Karşısına otururken refakatçisi okuma cihazını masaya koydu.

"Elektronik kitap formatında Dickens, kim tahmin edebilirdi ki?"

Alex gülümsedi, öyle ya da böyle umurunda değildi.

"Pekâlâ Doktor Thorne, size tam olarak nasıl yardımcı olabilirim?"

Alex pohpohlamanın bu durumda işe yaracağına karar verdi.

"Özel bir konuyu araştırıyorum ve karşıma bu alanda büyük bir açılım ortaya koyduğu söylenen kitabınız çıktı. Okuduğum bütün incelemeler kitabınızın zamanında çığır açtığını iddia ediyordu."

Bunların sadece bir kısmı doğruydu. Kitabın hiçbir incelemesini bulamamıştı. Michael Stone ismini araştırmış ve gazete yazılarından pek çok şey öğrenmişti. Vikipedi'deki kısa bir yazı genç bir gazetecinin olayları anlatan bir kitabı kendi imkanlarıyla yayınladığını belirtiyordu ama kitabın tek bir nüshasını bile bulamamıştı. Kitabı bulamayınca, Alex yazarla görüşmeye karar vermişti. Gazete kupürleri bir yere kadar faydalıydı ama önünde duran adam yirmi sekiz yıl önce olaylar hala sıcakken vakaya yakın insanlarla görüşmüştü.

Adam Alex'in sözlerinden memnun olmuş görünüyordu ve omzunu silkti. "Bana göre, anlatılması gereken bir hikayeydi ama okur kitlesi bu fikri paylaşmadı ve kitap toplam yedi yüz adet sattı."

Garson kadın uzun cam kupaları ferforje masanın üzerine koyarken Alex başını evet anlamında salladı.

"Pekâlâ, size nasıl yardım edebilirim doktor?"

"Alex deyin lütfen" dedi gülümseyerek. Bu adamdan mümkün olduğunca çok bilgi almak istiyordu.

"Bir hastam var, açıkçası detay veremeyeceğim ama sizin kitabınızda geçen travma türüne benzer bir travma geçiriyor ve kitabınızın yirmi yıldan uzun bir süre önce yazılmış olmasına rağmen bana yardımcı olabileceğinizi düşünüyorum."

"Tabii ki, yapabileceğim bir şey varsa."

Alex adamın al yanaklarının daha da kızardığını fark etti. Güzel, gururu okşanmıştı.

"Nereden başlamamı istiyorsunuz?"

"Nereden daha rahat hissederseniz." Eğer kendisinin çizdiği rotadan sapacak olursa Alex onu yönlendirecekti.

"O zamanlar yirmi üç yaşındaydım, *Express and Star* gazetesinin Dudley'deki yerel ofisinde çalışıyordum. İki Haziran Pazar günü Netherton'daki bir okul şenliğinde tombalayı kimin kazandığını yazarken ertesi gün Black Country'de yaşanan gelmiş geçmiş en korkunç çocuk ihmali davasını yazıyordum. Hikâye iki gün sonra üç itfaiyecinin hayatını kaybettiği Pensnett'deki bir fabrika yangını tarafından haber gündeminden indirildi.

"Ama siz peşini o kadar çabuk bırakmadınız, değil mi?"

Adam başını hayır anlamında salladı. "Gazetecilik idealleriyle dolup taşacak kadar gençtim. Cevaplanması gereken birçok soru olduğunu düşünüyordum. Bu olayın gerçekleşmesine nasıl izin verildiğini, kimin ya neyin suçlu olduğunu öğrenmek istiyordum. Bu yüzden, yapabildiğim zamanlar-

da komşularıyla, arkadaşlarıyla ve benimle konuşmayı kabul eden bütün sosyal hizmetler görevlileriyle konuştum. Psikiyatristlerin açıklamalarını topladım ve bütün hikâyeyi bir araya getirdim."

Duruşma sansasyonel değildi ve basının çok az ilgisini çekti. Sonrasında da kimse özel olarak ilgilenmedi. Kamuoyunda soruşturma açılması için bir tepki oluşmadı ve bu da yetkililerin son derece işine geldi. Toparladığım bütün malzemenin bir kitabı doldurabileceğini fark ettim. Hiçbir yayıncı ilgilenmedi, bu yüzden hikâyeyi kendim yayınladım."

Alex yeteri kadar hoşgörü gösterdiğini hissetti. "Bana vakadan bahsedebilir misiniz?"

Adam içeceğini bitirdi ve yeniden anlatmaya başladı.

"Patricia Stone sorunlu bir çocuktu. Babası Roman asıllıydı ve bir Gorja karısı vardı, yani Romen olmayan birisiyle evlenmişti. Patty beş yaşma geldiğinde babası ailesini terk etmiş ve çingene aşiretine geri dönmüştü. Patty on yedi yaşındayken sokaktaki insanlara gelişi güzel bir şekilde vurduğu için Bromsgrove yakınlarındaki bir akıl hastanesine kaldırıldı. Hastaneye annesi tarafından yatırılmıştı ve kadın besleyecek bir ağız eksildiği için rahatlayarak onu orada terk etti. En etkili ilaç karışımlarını bularak durumunu stabil hale getirmek beş yıl sürmüştü. Bu süre zarfında Patty yirmi iki yaşına gelmişti."

"Teşhis konulmasından kısa bir süre sonra, Thatcher yönetimi altında talihsiz bir olay gerçekleşti. Yaklaşık yirmi yıldır konuşulmakta olan Toplum İçinde Bakım girişimi ivme kazandı. Birçok akıl hastanesi kapatıldı ve çok hasta olan birtakım insanlar kendilerini kabul etmeye hazır olmayan bir toplumun içine salındılar.

Alex konuşmadı. Yönetime minnettardı. Dengesiz zihinlerin hiç bitmeyecek şekilde ona tedarik edilmesini garanti altına almışlardı; ancak zamanın gerisinde kalmış akıl hastanele-

ri gibi yerler de araştırma amaçlı mahkûm denekler sağlamak konusunda ne kadar faydalı olduklarını kanıtlamışlardı.

Arthur hükümet stratejisinden sızlanırken, Alex 1950'lerin Amerika'sında bu tür çevrelerde gerçekleştirilen bir deneyi hatırladı. Doktor Ewan Cameron "psikolojik yıkım" teorisini araştırmak için CIA'den fonlar almıştı. Amacı bireylerin zihinlerini ve hatıralarını silerek onları bir bebek seviyesine indirmek ve sonra kişiliklerini kendi seçtiği tarzda yeniden oluşturmaktı. Kullandığı yöntemler ilaçla komaya sokmayı ve yüksek voltajlı elektrik şokları vermeyi içeriyordu. Bunlar kişi başına 360 volt kadar yüksek şoklardı.

Bunlara ek olarak, duyusal yoksunluk çekmesi için deneğe karartılmış bir kask takmayı ve kaydedilmiş bir mesajın kaskın içindeki hoparlörlerle yüz güne kadar günde on altı saat boyunca dinletmeyi içeren "psişik harekete geçirme" yöntemini uygulamıştı.

Araştırma bütün denekler üzerinde kalıcı bir hasar bırakmış olsa da Alex bu tür kurumların yıllar içinde paha biçilemez bir hizmet verdiğini düşünüyordu.

Alex dikkatini yeniden hala gevezelik etmekte olan adama verdi. "...astarı yüzünden pahalıya geldi. Bazı hastalar 'göreceli olarak' normal hayatlar yaşamaya başlarken diğerleri cinayet işlemeye, tecavüz etmeye ve acımasız eylemlerde bulunmaya giriştiler." Başını Alex'e doğru işte böyle anlamında salladı. "Neyse bu başka bir tartışmanın konusu. Patty, kendisine veya başka birisine tehlike arz etmediğine karar verilerek topluma salındı. Colley Gate'deki yüksek katlı binalardan birindeki belediye ait bir apartman dairesine yerleştirildi ve sistemden kayboluverdi."

"Bütün hastaların gözetim altında tutulması *gerekiyordu*, ama sosyal hizmetler görevlilerinin herkesi değerlendirme şansı olmuyordu, bu yüzden daha sessiz, fazla sorun çıkarmayan hastalar arada kaynadı."

"Patty bir yıl içinde hamile kaldı. Bebeklerin babasının kim olduğunu kimse bilmiyordu. Patty biraz tuhaf birisi, yani 'yerel kaçık' olarak biliniyordu. Patty'yle ilgilenen bir komşusu vardı ve kimsenin onu fazla rahatsız etmesine izin vermiyordu. Patty'nin arkadaşı olarak tanımlanabilecek yegâne kişiydi; ikizleri doğurduğunda tek ziyaretçisi de o olmuştu."

"Bir oğlu bir de kızı oldu, onlara Michael ve Kimberley adlarını koydu. Geçmişi yüzünden gözetim altında tutuluyordu. Hastaneden çıktı ve sonraki birkaç yıl boyunca hakkında fazla bir bilgi yok, ama çocuklar birkaç defa 'risk altında' kaydına girip çıkmışlar. Anne ile çocuklar arasında fiziksel temas eksikliği yaşandığının yanı sıra erkek çocuğun gelişme hızının hem fiziksel hem de zihinsel açıdan düşük olduğu da not edilmiş."

"Okula başlamadıkları keşfedilene kadar birkaç yıl gözden kaybolmuşlar. Yetkililer yeniden devreye girmiş ve çocuklar yaşıtlarının iki dönem gerisinden okula başlamışlar. Kız farkı çabuk kapatmış, içine kapanık olmasına rağmen zekiymiş. Oğlan telafi sınıfında tutulmuş."

"Çocukların ağırlıkları, temizlikleri, etkileşime girmeyi reddetmeleriyle ilgili raporlar tutulmuş. Kıza sorular sorulmuş ama o konuşmuyormuş. Sadece ayakta duruyor ve erkek kardeşinin elini tutuyormuş."

"Olayları inanılmaz şekilde hatırlıyorsunuz" dedi Alex. Bu bilgiler neredeyse otuz yaşındaydı.

Adam Alex'in yorumunu üzgün bir gülümsemeyle kabul etti. "Kitap için araştırma yaparken bu vakayı yaşadım ve onunla nefes alıp verdim. O iki çocuğun hikayesi beni hiç terk etmedi."

"Yetkililer hiçbir şey yapmamış mı?" diye sordu Alex.

"Kız konuşmuyormuş. Kimberly'nin okuldaki öğretmenlerinden birisi olan Bayan Welch diye biriyle görüşmüştüm. Dersin birinde çocuğun kıyafetinin yeninin yukarı doğru

kalktığını ve bileğindeki kırmızı bir darbe izinin ortaya çıktığını gördüğünü hatırlıyordu. Çocuk sessizce yenini geri indirmeden önce bir mesaj vermeye çalışır gibi öğretmenin gözlerinin içine birkaç saniye boyunca bakmış."

"Teneffüste Bayan Welch Kimberly'i arayıp bulmuş ve ona nasıl yaralandığını sormaya çalışmış ama çocuk her zamanki gibi hiçbir şey söylememiş."

Alex ilgiyle "Kızın hiç arkadaşı yok muymuş?" diye sordu.

"Anlaşılan yokmuş. Her teneffüste erkek kardeşini bulup elini tutuyormuş. Oyun bahçesinde bir yerlerde birlikte ayakta duruyor ya da oturuyorlarmış. Çocuklar son derece zalim olabiliyor ve ikizler birçok sebepten dolayı acımasızca zorbalığa uğramışlar: üstleri başları perişanmış, kokuyorlarmış, oğlan çocuğunun gelişimi yavaşmış ve diğer çocuklardan çok daha küçük görünüyormuş, kıyafetleri korkunç biçimde üzerlerine bol geliyormuş. Bunlar İlkokulda diğer çocuklar tarafından onaylanmamak için oldukça fazla neden oluşturur."

Gözlerinde gerçek duygularla Alex'e baktı.

Tanrım sen beni nazik, şefkatli insanlardan kurtar, diye düşündü Alex.

"Ve biliyor musunuz, o kız bir kere bile karşılık vermemiş. Sadece erkek kardeşinin elinden daha da sıkı bir şekilde tutarak uzaklaşmış, onları görmezden gelmiş."

Kıdemli Baş Dedektif Stone'un bariyerlerinin uzun süre önce oluşmasının sebebini öğrenmişti. Alex'in ilgisi artıyordu. Devam etmesi için sabırsızlanarak Arthur'un derin bir nefes alması izledi.

"1987'nin bahar dönemi gelip geçmiş. Çocuklar okula dönmemişler. Patty'ye ulaşmaya çalışmışlar ama başarılı olamamışlar. Kuralları çok umursamayan bir sosyal hizmetler görevlisi komşulardan birini kapılarını kırmaya yardım etmesi için ikna etmiş."

Adam başını eğerek devam etti. "O komşuyla röportaj yapmayı başardım: İçeride neyle karşılaştıklarını anlatırken ağlayan bir seksen üç boyunda Nijeryalı bir uyuşturucu satıcısıydı. İki çocuk kilitli bir kapının arkasında, yatak odasında kalorifer borusuna zincirlenmişti. Michael doğrudan boruya zincirlenmişti ve Kimberly de ona zincirlenmişti. Oldukça sıcak bir hafta olmasına rağmen kaloriferler çalışıyormuş. Yerde boş bir kremalı bisküvi poşeti ve kupkuru bir kola şişesi varmış.

"Erkek çocuk ölmüştü ve kızın bilinci kapanmak üzereymiş. Kız tam iki gün boyunca kardeşinin cansız bedeninin yanında yatmış. Daha altı yaşındaymış."

Alex dehşete düşmüş bir ifade takındı; aslında gerçekten hissettiği şey heyecandı.

"Bundan sonra olayı takip ettiniz mi?"

"Takip etmeye çalıştım ama gerçekten konuşmak istediğim insanlar artık çok fazla bir şey söylemiyorlardı. Belediye meclisi bir iç soruşturma açtı ama bu, gerçek sonuçlar üretmeyen ve birilerini suçlama uygulamasından başka bir şey değildi. Unutmayın, haberler bugünkü kadar etkili değildi. İnsanlar gazetelerini alıyor, okuyor, çöpe atıyor ve sonra her şeyi unutuyordu. Cevapları bulmaya yönelik bir kamuoyu feryadı oluşmamıştı ve bu durum açıkçası sosyal hizmetlerin son derece işine geliyordu. Bunu bir kamu soruşturmasının açılmasına sebep olan ve bütün ülke çapında çocukları koruma politikalarında büyük değişikliklerin yapılmasını hızlandıran Victoria Climbie vakasıyla kıyaslayın.

"Kimberly Stone'a soruşturmadan sonra ne oldu?"

"Anladığım kadarıyla bir koruyucu aileden diğerine gitmiş. Düşünebileceğiniz gibi, zavallı çocuk önemli ölçüde hasar görmüş olmalı ve ona nasıl yardım edeceklerini bilen son derece özel bir aile tarafından kabul edilmeliydi. Şu an nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama hala onu dü-

şünüyorum ve kısmen de olsa mutluluğu bulduğunu umut ediyorum."

Alex kızın nerede olduğunu iyi biliyordu ve karşısına gerçek anlamda herhangi bir mutluluk çıktığından son derece şüpheliydi. Milton'un *Kayıp Cennet*'inden bir pasaj aklına geldi; "İnsan zihni kendi başına cenneti cehennem, cehennemi cennet yapabilir." Alex zihninin Kim'in hayatını neye çevirdiğini merak etti.

Duygusal dövünmeden başka burada elde edeceği başka bir şey kalmadığını hissetti ve çantasına uzandı. Ayağa kalktı ve elini uzattı.

"Zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim, inanılmaz faydalı oldu."

Henry eğildi ve bir kitap çıkarttı. "İşte hayatım, bende hala birkaç tane kaldı. Eğer vakana yardımı olacaksa bir nüshasını alabilirsin."

Alex ona yeniden teşekkür etti ve yanından ayrıldı. Adam Alex'in adımlarındaki canlılığın kendi hatıralarındaki detaylardan kaynaklandığından habersizdi. Ona bir depo dolusu cephane sunmuştu ve Alex en zorlu göreve başlamak için sabırsızlanıyordu.

Kırk Bir

Bryant arabayı okulun kapısında durdururken "İyi misin şef?" diye sordu.

Arabanın içinde bile okul bahçesinin sesi duyulabiliyordu. Bu bütün dünya genelinde çalınan evrensel bir senfoniydi. Dalgalar gibi hareket eden ve değişen gruplardan gelen gürültülü, heyecanlı gevezelikler. Gün başlamadan önce oyun oynamak, çığlık atmak ve birbirlerini kovalamak için son birkaç dakikalık özgürlük.

Kravatlar şimdiden gevşetilmiş, sırt çantaları içeri girerken alınmak üzere köşeye bırakılmıştı.

Kim bu oyun alanını iyi biliyordu. Sağ üst köşede hala yükselmekte olan meşe ağacına baktı. Kendini orada, ağacın etrafında Mikey ile ebelemece oynarken görmeyi bekledi. Sadece ikisi.

Tam o sırada zil çaldı ve Kim irkildi. Okulun kapısı bir vakum gibi bütün küçük bedenleri içine çekti.

"Tanrım, hayalet görmüş gibisin" dedi Bryant.

Kim'in hayalet görmesine gerek yoktu. Hayalet her an içinde yaşıyordu. Üzerine bir de eski tanıdık çevreleri yeniden görmeye ihtiyacı yoktu. İlk başta öğretmenle görüşmesi için Dawson'u göndermesinin sebebi buydu. Bayan Brown'dan kendileriyle bahçede buluşmasını istemelerinin sebebi de buydu. Böylece çocukların derslerini bölmemiş olacaklardı.

"Şef, sen iyi..."

Kim arabanın kapısını açarken "Sanırım bizim kız şu" dedi. Bahsettiği kişiye doğru yürürken, onu bir kız olarak tanımlamanın korkutucu şekilde doğru olduğunu fark etti.

Bu kişi dizlerinin hemen altına gelen koyu mavi bir evaze etek giyiyordu. Biçimli bacaklarını topuklu ayakkabılarına kadar inen siyah taytlar sarıyordu. Bedeninin üst yarısında fermuarı boynuna kadar çekilmiş North Face marka bir mont vardı. Sarı saçları topuz yapılmıştı ve yüzünü hafif bir makyaj süslüyordu. Abartısız görüntüsüne rağmen, hiçbir şey yüzünün doğal güzelliğini saklayamıyordu.

"Bayan Browning?" diye sordu Kim.

Kadın gülümsedi ve gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı. "Endişelenmeyin, göründüğümden daha yaşlıyım."

Kim güldü. Kadın hayatının ilerleyen bölümlerinde bu dezavantaja teşekkür edecekti.

Kim ellerini ceketinin ceplerine sokmuş bir şekilde yanında durmakta olan Bryant'ı ve kendini ona tanıttı.

Böyle yaparak, ortağına bu görüşmeyi kendisinin yönetmek niyetinde olduğunu belli etmiş oldu. Bu, kendisine ulaşmaya çalışan hatıralara boyun eğmekten daha iyiydi.

"Bir süre önce Dunn ailesinde yaşanan istismarı ilk araştırmaya başladığımızda, Kıdemli Dedektif Dawson'un sizinle konuştuğunu biliyorum."

Kadın başını evet anlamında salladı.

"İlk başta şüphelenmenize neden olan şey neydi, söyleyebilir misiniz?"

"Oturduğu yerde kıpır kıpır hareket etmesi. İlk başta Daisy'nin sadece tez canlı olduğunu düşündüm ama çok sık gerçekleşiyor gibiydi. Özellikle her iki eli de masanın üzerindeyken."

Kim kaşlarını çattı. "Bunun neden önemli olduğunu anlama..."

"Kaşınma, Kıdemli Baş Dedektif. Acı, kanama, şişme vs. ile birlikte istismarın fiziksel belirtilerinden birisidir. Daisy farkında olmadan kaşınma ihtiyacını gidermek için edep yerlerini sandalyeye sürtmeye çalışıyordu."

Çok iyi bir gözlem, diye düşündü Kim.

"Bu yüzden, davranışlarında bir değişiklik olup olmadığını görmek için onu daha yakından izlemeye başladım. Derslere katılımında ve başarısında bir düşme vardı. Akranlarıyla daha az etkileşime giriyordu ve notları ortalama A eksiden C artıya düşmüştü.

"Başka belirtiler var mıydı?"

Bayan Browning başını evet anlamında salladı. "İstismarın diğer bir yaygın belirtisi daha çocuksu bir duruma gerilemektir. Daisy'yi üç gün üst üste parmağını emerken gördüm."

Kim bu kadının uyanıklığı karşısında etkilenmekten kendini alamadı. "Onunla konuşmaya çalıştınız mı?"

"Ah evet, birçok kez, ama o kadar içine kapanmıştı ki ondan zorlukla bir kelime alabiliyordum"

"Hiç başka birisinden bahsetti mi? İçine kapanmadan önce bile."

Dawson önceki görüşmede bunu sormuş olamazdı. O zaman yalnızca Dunn üzerine odaklanmışlardı. Öğretmen hızlıca boşlukları doldurdu.

"İstismara başka birisi daha mı karışmış?"

Kim başını evet anlamında salladı.

Bayan Browning gözlerini kapatıp başını iki yana sallayarak bu bilgiyi sindirdi. "Onunla her konuşmaya çalıştığımda ketum davranıyordu.

"İstediğinde bir duvar örüyordu ve ona ulaşamıyordum. Bir seferinde sadece hafifçe omzuna dokundum ve korkudan ödü patladı. Bir seferinde kız kardeşiyle konuşmaya

çalıştım ama Daisy onun yanına yaklaşmama izin vermedi." Kadın yine başını iki yana salladı. "Zavallı küçük kızlar."

Kim gerçekten bir cevap almak istediği soruya geçti.

"Kızları evlerine bıraktığınızda ebeveynlerden birisine endişelerinizi dile getirdiniz mi?"

"Tek bir cümle bile edemedim. Bay Dunn kapıyı açar açmaz beni gördü ve kızları aceleyle içeri alıp kapıyı yüzüme kapattı."

"Bayan Dunn?"

Kadın omzunu silkti. "Evde miydi değil miydi onu bile bilmiyorum."

Böylece, teorisi çürümüştü. Kim öğrendiklerinden yola çıkarak Wendy Dunn'un kocasının öğretmene kaba davranmasına sinirlendiğinden şüphelenmişti.

Kim'in aklına bir fikir geldi.

"O gün niye kızları evlerine bıraktınız? Bu pek rutin bir uygulama değil, haksız mıyım?"

Kadın gülümsedi. "Hayır, ama ebeveynlerle konuşmak istedim. Endişemle ilgili olarak gönderdiğim mesaj onlara hiç ulaşmamış görünüyordu."

"Mesajı kime vermiştiniz?"

"Bayan Dunn'un erkek kardeşi Robin'e"

"Daisy'yi okuldan Bayan Dunn'un erkek kardeşi mi aldı?"

"Ah evet, iki kızı da sürekli okuldan alıyordu."

Kim Bryant'a baktı; o da karşılık olarak kaşlarını kaldırdı.

Bu daha önce bilmedikleri ve açıkçası son derece aydınlatıcı bir ayrıntıydı.

Kırk İki

Kim tasmanın kayışını çıkarttı. Barney su kabına gitti ve şapırdatarak iki kere su içti.

Gece yarısını epey geçmişti ve uzun bir yürüyüşten yeni dönmüşlerdi. Kim egzersizleri çeşitlendiriyordu; bazı akşamlar sokaklarda yürüyorlardı, diğer zamanlarda Barney'i parka götürüyor ve kayışını çözerek serbest bırakıyordu.

Geceleri yalnız başına kalmak Kim'i yatıştırıyordu. En başından itibaren Barney'in oyun oynamaktan hoşlanmadığını öğrenmişti. Getirmesi için bir tenis topu atmıştı ve Barney ona "bunun ne anlamı var ki?" der gibi bakmıştı. Topu gidip kendisi getirmiş ve birkaç kere daha denemişti. Kim'e çok iyi bir egzersiz olmuş, köpeğe pek bir faydası dokunmamıştı. En sonunda Barney'in sahibini takip eden bir köpek olduğunu anlamıştı. Yürürse o da yürüyordu. Koşarsa o da koşuyordu.

Bu akşam yaklaşık bir buçuk saat kadar yürümüşlerdi. Artık Barney'in acıkmış olacağını düşünüyordu.

"Hadi oğlum, bir tane dene, sadece bir tane?"

Daha önce pişirdiği kişlerden birini uzattı. Köpek geri geri uzaklaştı, kanepeye atladı ve kafasını yastığa koydu.

"Hadi, azıcık tadına bak."

Barney kafasını kanepeye gömdü.

Kim iç geçirdi. "Biliyor musun Barney, söylediklerimi yapmayan hayatımdaki neredeyse tek erkek sensin. Ve bunun için sana saygı duyuyorum."

Kişler gürültüyle çöp kutusunu boyladı.

"Tamam, bunlardan bir tane al bakalım."

Bütün korkularını unutan köpek aşağı atladı ve kütür elmayı Kim'in elinden aldı.

Köpeğin onun yaşam biçimine bu kadar kolay uyum sağlaması rahatsız ediciydi. Kim'in onunla konuşarak geçirdiği süre muhtemelen daha da endişe vericiydi.

O ilk gece Kim'i nadiren ziyaret ettiği bir yere götürmüştü. Köpeğin kendisine yaslanmış küçük, sıcak bedeni, içinde kaybolduğu duyguları geri getirmişti: erkek kardeşiyle birlikte ölmemiş olmanın getirdiği suçluluğu, onun ölmesine engel olamamanın kızgınlığını ve bunu kendilerine yapmış olan annesine duyduğu öfkeyi.

Bir anlığına o apartman dairesine ve erkek kardeşinin son nefesini verdiği hatıraya gitmiş, ama kendisini tam sınırdayken geri çekmişti. Geçmiş Mikey'in içten ve güven dolu yüzünü hatırlamak için sadece kısa süreliğine ziyaret edebileceği bir yerdi. Sadece kardeşinin gülümsemesini ya da ellerinde onun küçük ellerini hissettiğini hatırlamaya çalışıyordu ama kaçınılmaz olarak zihni hızlı ileri sarma düğmesine basarak o son birkaç güne gidiyordu.

Bununla ilgili hiç konuşmamıştı ve hiç konuşmayacaktı. Kim'in tüm dünyası buna bağlıydı.

Kahvesini alarak garaja girdi ve yeni projesinin etrafa dağılmış enkazının içinde oturdu. Arka planda Beethoven'ın İkinci Senfonisinin flütleri duyuluyordu.

Doktorun peşine daha fazla düşüp düşmemek konusunda bir karar vermek için kendisine bu geceye kadar süre vermişti.

Kim mezarlıkta karşılaşmalarının tasarlanmış olduğunu düşünüyordu ama bunun amacı neydi? Ve Kim'in orada olacağını nasıl bilebilirdi? Tabii eğer onu takip etmediyse.

Tanrı aşkına diye kendisine kızdı. Eğer bu durum daha fazla devam edecek olursa Alexandra Thorne'u Kennedy su-

ikastıyla suçlayacaktı. Kendi kendine gülümserken tezgahın üzerindeki telefonu titredi.

Saat neredeyse sabaha karşı birdi.

Telefonunun ekranı Stacey'den gelen bir mesajla aydınlandı. Kim kelimeleri ilgiyle okudu.

Ayaktaysan beni ara. Kim birden endişelendi. Acil bir durum olmadıkça Stacey onunla asla bu saatte irtibat kurmazdı.

Hemen arama tuşuna bastı. Stacey ikinci çalışta açtı.

"İyi misin Stace?"

"İyiyim patron. Dinle, araştırmamı istediğin şu doktor meselesi. O işi evden hallediyorum. Bilirsin, ne olur ne olmaz..."

"Teşekkürler Stace." Polis merkezi, bilişim teknolojisi bekçi köpekleriyle doluydu.

"Doktorun kız kardeşi Sarah. Doğum belgesini buldum ama defin ruhsatı yok."

"Yani bir kız kardeşi var mı?"

Kim bu gerçeğe biraz şaşırmıştı.

"Ah evet, elbette var, kendisi hayatta, durumu iyi ve Galler'de yaşıyor."

Kim tezgâha yaslanarak sırtını düzleştirdi.

"Emin misin?"

"Ah evet, evli ve bir çocuğu var. Bir kız çocuğu. Bir subay eşinden daha fazla dolaşmış. Bulması epey zor oldu."

"Stace, sen bir meleksin. Beni çok sevindirdin."

Kim saatine baktı. "Şimdi biraz uyu."

"Tamam patron" dedi Stacey, telefonu kapatırken.

Kim telefonu elinde döndürerek birkaç saniyeliğine olduğu yerde durdu. Güzel ve zeki bu kadın hiçbir yasayı çiğnemiyordu ve Kim bir sonraki hamlesini dikkatli düşünmesi gerektiğini fark etti. Kendi dış duvarları da yıllar boyunca, katman katman, dikkatlice ve özenle oluşturulmuştu ama

Alexandra Thorne gibi birisiyle daha önce hiç karşılaşmamıştı.

Telefon elinden kayarak düştü.

En nihayetinde her şey tek bir soruya çıkıyordu. Bu savaşa girmeye ve tüm gerçeği ortaya çıkarmak için kendi kırılgan ruhunu riske atmaya hazır mıydı?

Aslında düşünüldüğünde gerçekten de bir seçme hakkı var mıydı?

Kırk Üç

Kim motoru kapattı ve kaskını çıkarttı. Ev, içinde bulunduğu bitişik nizam müstakil evlerin arasında oldukça sıradan duruyordu. Onu diğerlerinden ayıran tek şey binanın ortalarında duvara asılmış olan "Satılık" ilanıydı.

Daha dikkat çekici olan evin konumuydu. Llangollen, A5 yolunun üzerinde, Black Counrty ile Snowdonia'nın ortasında bir yerlerdeydi. Küçük kasaba Llantysilio Dağının eteğine kurulmuştu. Şimdi durduğu yerden Dee vadisinin, Clwydian sıradağlarının ve uzakta Berwyns'in büyüleyici manzaralarını görebiliyordu.

Kim dönüp kapıyı vurmadan önce otuz saniye boyunca manzaranın tadını çıkarttı.

Jaluzi iki parmak tarafından aralanırken bakışları sola doğru kaydı.

Kapı biraz aralandı. "Evet?"

Kim beş santimlik açıklıktan içeri bakmaya çalışırken, "Sarah Lewis?" diye sordu.

"Kimsiniz?"

Tanrım, ön kapıyla konuşuyordu. "Kıdemli Baş Dedektif Kim..."

Kapı açıldı ve Kim şaşkınlıktan neredeyse geriye doğru bir adım atıyordu. Karşısında Alexandra Thorne'a çarpıcı bir şekilde benzeyen bir kadın vardı. Aile fertlerinin belli belirsiz birbirini andırması gibi değildi bu. Kim kadını zanlıların bir duvar boyunca dizildiği sıranın içinden Alex olarak teşhis edebilirdi.

Kadının dudaklarının gerilmesine neden olan korkuyu yatıştırmak için ellerini kaldırdı. "Bir sorun yok. Buradan değilim, Midland'dan geliyorum, geldiğim bölgenin adı..."

Kadın "Beni nasıl buldunuz?" diye sordu.

"Hmm... fark eder mi?"

Kadının omuzları hafifçe düştü. "Artık etmez. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Konu ablanız."

Kadın duygusuz bir şekilde, "Tabii ki öyledir" dedi.

Kim etrafına bakındı. "İçeri girebilir miyim?"

"Girmeniz gerekiyor mu?"

"Bence gerekiyor" diye dürüstçe cevapladı Kim.

Sarah Lewis geriye çekilerek içeri girmesine izin verdi. Kim kadının kapıyı kapatmasını bekledi ve ardından onu takip etti. Ev önceden her katta iki odası olan iki katlı bir kır eviydi ama Kim kadını takip ederken, eve geniş bir mutfak eklenerek oldukça büyük arka bahçeye doğru genişletildiğini gördü.

"Gerçekten gerekiyorsa, oturun" dedi Sarah, sırtını mutfak tezgâhına yaslarken.

Cam bir yemek masası içerisinde bir kaydırak, salıncak seti ve mangal yerleştirilmiş bir avluyu barındıran bir alana bakıyordu. Birkaç bebek parçası otların arasına saçılmıştı. Bu atılmış kollar ve bacaklar Kim'e zihninin araştırmakta olduğu benzetme için ilham verdi.

Sarah ablasından yaklaşık beş santim kısa ve birkaç kilo şişmandı. Ve her ne kadar şu an çok sert baksa da, çarpıcı güzellikteki yüzünde gerçek duygular kendilerini belli ediyordu. Eğer oyuncak olsaydılar, Alex koruyucu kutusunun içindeki kusursuz fiziğe sahip bir bebek olurdu. Sarah ise sevilen ve kucaklanan benekli tulum giymiş oyuncak ayı olurdu.

Kim hayranlığının arttığını hissetti. Kız kardeşlerin tamamen zıt karakterlere sahip olduklarının ortaya çıkması-

nın ne kadar zaman aldığını merak etmekten kendini alıkoyamadı.

"Ölmüş olduğunu umut etsem çok şey mi istemiş olurdum?"

Küçük bir kızın hoplayıp sıçrayarak odaya girmesi Kim'in yanıt vermesini engelledi. Koyu renk dalgalı saçlar yün bir şapkanın ve kaplan desenli kulak koruyucuların altından çıkmıştı. El örgüsü bir atkı boynuna gelişi güzel takılmıştı ve paltosunun yenlerinden tek parmaklıklı eldivenler sallanıyordu.

Kız aniden durdu ve annesine baktı. Kim çocuğun gözlerinde bir korku ifadesi gördüğü için şaşırmıştı.

Sarah'ın yüz ifadesi kızını görür görmez yumuşadı. Diğer her şeyi unutmuştu.

Sarah atkıyı çocuğun boynuna iki kat sarmalarken, "Aferin kızıma" dedi. "Güzel sarınıp sarmalanmışsın."

Sarah kızın yüzünü ellerinin arasına aldı ve öpücüklere boğdu.

"Peki ya ben, ben de güzel sarınıp sarmalanmış mıyım?"

Çocuğun arkasında bir adam belirdi. Kim adam kendisini görmeden önce yün şapkayı ve puantiyeli kumaştan kulaklıkları gördü.

Adam Kim'i gördüğünde kaşlarını çattı ve Sarah'a baktı.

Sarah başını hafifçe iki yana salladı ve onları kapıya doğru yolladı. "İyi yürüyüşler ve kıymalı çörek almayı unutmayın."

Kim'in kıymalı çöreğin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama ön kapıda fısıltı halinde bir konuşma geçtiğini duyabiliyordu.

Sarah'ın yüz ifadesi yeniden sertleşti ama Kim bu ailenin enstantane fotoğrafını çekmişti. Çocuğun gözlerindeki şaşkınlığı. Kocanın dudaklarına yerleşen endişeyi.

Oturma odasının ortasında on saniyeden fazla durmamışlardı ama Kim onların bir bütün, bir ekip olduklarını ve mutlu olduklarını söyleyebilirdi.

Ama bu ailenin özünde bir korku unsuru yer alıyordu.

"Pekâlâ... öldü mü?" Sarah ilk sorusuna geri döndü.

Kim başını hayır anlamında salladı.

"Öyleyse size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Onun hakkında daha fazla şey öğrenmem gerekiyor."

"Bunun benimle ne ilgisi var" diye sordu Sarah, dudağını ısırırken.

"Siz onun kız kardeşisiniz. Eminim ki onu herkesten daha iyi tanıyorsunuzdur."

Sarah gülümsedi. "Ablamı odasını boşaltıp üniversiteye gittiğinden beri görmedim. Hiçbirimiz görmedi. En büyük dileğim onu bir daha asla görmemek."

"Onunla hiçbir temasınız olmadı mı?"

Sarah kollarını indirdi ama ellerini hemen kot pantolonun ön ceplerine soktu.

"Birbirimize yakın değiliz."

"Ama eminim ki siz..."

"Bakın, neden burada olduğunuzu bilmiyorum ama size gerçekten yardım edemem. Sanırım gitmeniz..."

Kim yerinden bir santim kımıldamadan, "Hepiniz neden korkuyorsunuz?" diye sordu.

"Anlayamadım..."

Böylesine doğrudan sormak istememişti, ama artık ağzından çıkmıştı ve devam etmesi gerekiyordu.

"Kızınız ziyaretçilere alışık değil, değil mi?"

Sarah Kim'le göz göze gelmemeye çalışıyordu.

"Sadece içimize kapalıyız, hepsi bu. Şimdi, bir mahsuru yoksa..."

Kim sandalyeyi iterek uzaklaştırdı ve etrafına baktı. Fotoğrafları inceledi. Üçü birlikte Kim'in üzerinden geçtiği Dee nehrinin iki yakasını birleştiren köprünün üzerinde duruyorlardı. Çocuk bir at tarafından çekilen bir mavnadaydı. Çocuk ve babası nehir boyunca giden buharlı trendeydi.

Kim farklı bir açıdan yaklaşmaya karar verdi. "Evet, gitmek için sabırsızlanıyorum. Burası çok berbat..."

"Burası harika bir..."

"O zaman neden taşınıyorsunuz Bayan Lewis?"

Sarah ceplerinde yumruklarını sıktı. "Nick'in işi yüzünden, o bir..."

Kim bir cevap gelmesini bekledi ama Sarah'ın yaptığı gafı fark ettiği açıktı. Yeteri kadar hızlı bir şekilde bir meslek düşünemediğinden kocasının geçinmek için ne yaptığını bilmeyen bir kadın konumuna düşmüştü.

"Bayan Lewis... Sarah, ekibimden biri asker eşlerinin bile sizin kadar dolaşmadığı şeklinde bir yorum yaptı. Neden kaçıyorsunuz?"

Sarah ön kapıya doğru hareketlendi ama adımları hiç de sağlam değildi.

"Artık gerçekten gitmenizi istiyorum. Size yardımcı olabilecek bir şey bilmiyorum."

Kim hol boyunca onu takip etti.

"Size inanmıyorum. Dehşete düşmüş durumdasınız ve bütün aileniz bir şeyden korkuyor. İlk sorunuz bana onun ölüp ölmediğini sormak oldu. Ölmediğini söylediğimde endişelendiğinizi gördüm. Neden bana anlatmıyor...?"

"Lütfen, sadece gidin." Kadının eli kapıda titriyordu.

"Sarah, seni korkutan şey ne?"

"Lütfen gidin."

"Neden bana anlatmıyor..."

"Çünkü sana ondan bahsedersem, bunu anlar."

Aralarına bir sessizlik çöktü.

Kim karşısındakinin artık kapıyı açan Sarah olmadığını fark etti. O kadın düşmanca tavır sergilemiş, sonra umutlanmış ve endişelenmişti ama ablası hakkında konuşmak onu bitkin düşürmüştü.

"Sarah..."

"Yapamam" dedi, yere bakarken. "Anlamıyorsun."

"Haklısın. Ama anlamak istiyorum. Ablanın zihninin içine girmek istiyorum."

Sarah başını iki yana salladı. "Hayır, bunu gerçekten istemezsin. Orası gidilecek iyi bir yer değil."

"Üzerinde nasıl bir etkisi var bilmiyorum ama istediğin şey gerçekten bu mu? Kızına kaçmayı mı öğretmek istiyorsun?"

Sarah Kim'in gözlerinin içine baktı, çocuğundan bahsedildiği için gözleri alev alev yanıyordu.

"Arkadaşı bile yok, değil mi? Hiçbir yerde onun bağ kurabileceği kadar uzun kalmıyorsunuz. Kaç yaşında oldu... altı mı... yedi mi?"

"Altı."

"Bir yere yerleşmesi gerekiyor, peki neden burada kalamıyorsunuz?"

"Çünkü bizi buldu."

"Sarah sana yardım etmek istiyorum ama bana anlatman gerek."

Sarah gülümsedi. "Bana kimse yardım edemez. Şimdiye kadar konuştuğum hiç kimse bana yardım..."

Kim kapıdan uzaklaşırken "Şimdiye kadar benimle hiç konuşmadın" dedi. "Ablanın davranışlarıyla ilgili kuşkularım var ve eğer haklıysam onu yakalayana kadar durmayacağım."

Sarah ona ilgiyle baktı. "İkinizin arasında ne geçiyor?"

Kim gülümsedi. "Hey, önce ben sordum."

Sarah uzunca bir süre düşündü. Derin bir nefes aldı ve kapıyı kapattı.

"Sana bir şey gösterirsem beni rahat bırakacak mısın?"

Kim başını evet anlamında salladı ve kadının peşinden mutfağa gitti. Sarah başıyla Kim'e yeniden oturmasını işaret etti.

Sarah çatal bıçak takımının bulunduğu çekmeceye uzandı ve bir zarf çıkarttı. "Bunun yüzünden."

Mektubu Kim'e uzattı. "Oku."

Kim tek sayfa kâğıdı açtı, okudu, sonra omuzlarını silkmeden önce bir daha okudu. Alexandra Thorne hakkında elde edebildiği en iyi kanıt buysa tamamen ayvayı yemişti.

"Bir abladan gelen son derece normal bir mektup gibi görünüyor."

"Burada kocamla ve kızımla birlikte dokuz aydır yaşıyorum. Bu sefer beni bulması bu kadar sürdü."

"Bu sefer mi?"

"Çocuğumu bu kadından saklamak için yedi yıl içerisinde beş kere taşındım ve her seferinde beni buldu. Mektubu tekrar oku. Evin nerede olduğundan, Maddie'nin okulunun konumundan ve hatta kızımın yeni kestirdiği saçlarından nasıl kesin bir şekilde bahsettiğine dikkat et. Benimle alay ediyor. Korkularımla oynuyor, çünkü sonrasında ne yapacağımı çok iyi biliyor."

Kim Alex'i şüphelendiği kişi olarak kelimelerin arkasına yerleştirerek mektubu üçüncü kere okudu. Her bir cümlenin altında tehdit yatıyordu.

"Ama niçin kaçıyorsun?" diye sordu Kim.

"Onu umut ettiğim kadar iyi tanımıyorsun."

Sarah mektubu geri aldı ve derin bir iç geçirdi.

"Kız kardeşim bir sosyopat. Son derece çekici, gizemli bir kişi olduğunu zaten biliyorsun. Zeki ve cazibeli. Aynı zamanda acımasız ve hiç vicdanı yok. İstediğini elde edene kadar asla durmayan tehlikeli bir kişi."

Sarah mektubu katladı ve sonra Kim'e baktı. "Açıkçası, yaşayan başka bir canlıyla arasında bir bağ hissedebilme becerisine sahip değil."

"Kız kardeşinin bir sosyopat olduğunu düşünmene sebep olan şey nedir?"

"Çünkü hayatındaki hiçbir şeye veya hiçbir kimseye duygusal olarak bağlanmadı."

"Peki ya kocası ve iki oğlu?" diye sordu Kim.

Sarah'ın kaşları çatıldı. "Hiç evlenmedi ve kesinlikle hiç çocuğu yok. Sosyopatlar kendilerine ödül olarak ve kendilerini gizlemek için evlenir ve çocuk sahibi olurlar ama duygusal bağ kurmazlar."

Kim'in bir kaşı havaya kalktı.

Sarah gülümsedi. "Görüyor musun? Birinin çocukları yeni bir araba ya da büyük bir ev gibi bir statü sembolüymüş gibi görebileceğine inanamıyorsun ve sosyopatlar da buna güveniyor. Bizim gibi insanlar onların gerekçelerini anlayamaz ve bu yüzden de onlar adına bahaneler üretirler. Sosyopatlar bu şekilde gizli kalıyorlar."

Sarah üzgün bir şekilde başını salladı. "Ve bu sebepten dolayı da asla durdurulamayacak."

"Bana senin öldüğünü söylemişti" dedi Kim.

Sarah şaşkınlık belirtisi göstermedi. "Onun için ölmüş olmayı dilerdim. Belki o zaman beni rahat bırakırdı."

Kadın teslim olmuş hüzün dolu gözlerle Kim'e baktı. Bu onun hayatıydı ve kimse değiştiremezdi. Ablasından kaçmak için yıllarını harcamıştı ve bu şekilde devam edip gidecekti.

Sarah ön kapıya bir bakış attı. Mektupları onunla paylaşmıştı ve artık Kim'in gitme vakti gelmişti.

Kim "Sarah, sanırım hastalarını deneysel amaçlar için kullanıyor" diye birden söyleyiverdi.

"Ve onu durdurmak istiyorum. Kız kardeşini demir parmaklıkların arkasına koymak istiyorum."

Sarah başını yana eğdi ve Kim gözlerinde bir ilgi pırıltısı yakaladı.

"Hadi ama Sarah" diye yalvardı Kim. "Sana hayatını geri vermeme yardım et."

Kim kadının tanımadığı birisine güven duymak konusunda yaşadığı kararsızlıkla mücadele edişini izledi ama gereken şeyleri söylediğini umuyordu.

Sarah ona zayıf bir şekilde gülümsedi. "Kıdemli Baş Dedektif, sanırım kahveye ihtiyacımız var."

Kırk Dört

Dumanı tüten iki fincan kahve masada aralarında duruyordu.

Sarah dirseklerini masaya koyarken "Bunun benim için kolay olmadığını anlamak zorundasın" dedi. "Bütün hayatım boyunca ablamda bir şeylerin eksik olduğunu biliyordum ama kimse bana inanmadı."

Omzunu silkti. "Bu yüzden kaçıyorum."

Kim anlıyordu. Kendi şüpheleri de iş arkadaşları ve patronu tarafından önemsenmemişti. "Tamamen kafayı yediğimi düşünmeyen ilk kişi sensin" diye gözlemde bulundu.

"Benim durumum da aynı" diye ekledi Sarah, acı bir şekilde.

"Peki, sence mümkün mü... söylediğim şey?"

"Evet, büyük ihtimalle." Sarah ellerini kahve kupasının etrafında birleştirdi ve ürperdi.

"Beş yaşma yeni girdiğim zamanları hatırlıyorum, Alex'in odasında çok fazla zaman geçirdiğini, sadece yemek yemek ve okula gitmek için dışarı çıktığını fark etmiştim. Bir gece, Alex heyecanla ellerini çırparak beni uyandırdı. Yatağımdan çıkartarak kendi odasına sürükledi, yatağının kenarına oturttu ve hamster kafesinin önünden uzun bir ansiklopedi çıkarttı."

"Hamster kafesin dikey demir çubukları arasına sıkışmış ve ölmüştü. Kafesin yanında, hayvanın ulaşamayacağı ama görebileceği bir yerde yiyecek ve su vardı. Hayvan açlıktan ölmemek için çabalayarak acı verici bir şekilde can vermişti."

"Tanrım" dedi Kim, dehşet içinde.

"İlk başta gerçekten anlamadım. Bir çeşit oyun oynadığını düşündüm ama sonra demir çubukların arasını hafifçe genişlettikten sonra hamsterin gösterdiği gelişimi açıklamaya başladı. Grafikler filan çizmişti."

Kim bir şey söylemedi.

"Onu günlerce izlemişti; aralığın genişletildiğini fark etmeden önce zayıf düşmesini ve daha da acıkmasını."

"Ama neden?" diye sordu Kim.

Sarah gözlerini kapatarak "İstediği şeyi elde etmek için kendisini ne kadar zorlayacağını görmek için" diye cevap verdi. "Çok ağlamıştım. Hamsterin çaresiz, işkence görmüş yüzü aylarca kâbus görmeme neden olmuştu."

Kim Sarah'ın paylaştığı hatıradan iğrenmişti ama şimdi bilmek istediği başka bir şey daha vardı.

"Ebeveynlerinizden birine yakın mıydı?"

Alex başını hayır anlamında salladı. "Annem Alex'e fazla dokunmazdı. İlişkileri bir anne ile kızının ilişkisinden iki basamak eksiltilmişçesine aralarında sadece bir kibarlık ve samimiyet vardı. O zamanlardan beri annemin Alex'in ne tür birisi olacağını herkesten önce bildiğini düşünmüşümdür."

"Bir keresinde annemin beni gıdıkladığını ve karnıma üflediğini hatırlıyorum. O kadar çok gülüyorduk ki gözlerimizden yaşlar geliyordu ve sonra Alex'in kapı aralığında durduğunu gördüm. Gözlerinde yaş gördüğüme yemin ederim ve sonra annem onu görmeden döndü ve odadan çıktı. Altı ya da yedi yaşından büyük olamazdı ama yüzünde o ifadeyi bir daha hiç görmedim."

"Ama senden ne istiyor?" diye sordu Kim.

"Bana işkence etmek istiyor. Ondan korktuğumu biliyor ve benimle oynamak ona eğlenceli geliyor. Tek bildiğim kukla oynatır gibi korkumla oynamaktan şimdiye kadar tatmin oluyordu. Uyarı notları hep yeterli oldu."

"Daha ileri gideceğini düşünüyor musun?"

"Bilmiyorum ama test etmek de istemiyorum. Benden nefret ediyor ve ülkenin dört bir yanında beni takip etmekten zevk alıyor ama sorun değil çünkü hareket ettiğimiz sürece güvendeyiz."

Sarah Kim'in gözlerine baktı. Ağzında keyifsiz bir gülümseme belirdi. "Acınası bir durum, değil mi?"

Kim başını hayır anlamında salladı. "Bence farkında olduğundan çok daha güçlüsün. Aileni güvende tutmak için elinden gelen her şeyi yapıyorsun. Ablana rağmen hoş bir evin, bir kocan ve bir çocuğun var. Küçük çarpışmaları Alex kazanıyor olabilir ama savaşı sen kazanıyorsun."

Kim'in gördüğü ilk samimi gülümseme Sarah'ın dudaklarını düzgünce yukarıya kaldırdı. "Teşekkür ederim. Söylediklerin beni mutlu etti."

Kim kahvesinin son yudumunu içerken "Son bir soru Sarah. O senden neden bu kadar nefret ediyor?" diye sordu.

"Çünkü ona katılmamı istiyordu. Çünkü onun gibi olmamı istiyordu. Açıkçası sanırım kendine bir arkadaş istiyordu."

Kırk Beş

"Pekâlâ millet, herkes işine geri dönmeden önce Dunn soruşturmasıyla ilgili hızlı bir tekrar geçelim."

Kim Dawson'a döndü. "Komşulardan herhangi bir şey çıktı mı?"

Dawson başını hayır anlamında salladı. "Hiçbir şey çıkmadı. Lanet olası sokak tül perdelerin altında boğuluyor ve çay içmekten bıktım."

Lego oyuncaklarını toplaması söylenen altı yaşındaki bir çocuk gibi sızlanıyordu ama bu sefer Kim ona hak vermek zorundaydı. Saatlerce çay içerek para kazanılan çok az iş vardı ama bu işlere başvuracak fazla dedektif de çıkmazdı.

"Dunn'ların evi: Kıl ve sıvıdan başka bir şey keşfettik mi?"

"Evet, Kev'in hala bir puşt olduğunu fark ettim."

Odadaki hiç kimse konuşmadı. Dawson Kim'le Bryant'a baktı. "Hadi ama, ikinizden biri karşı çıkabilirdi."

Kim gülümsememek için kendini tuttu. İkisinin aslında ne kadar iyi bir takım oldukları konusunda bir fikirleri olup olmadığını merak etti.

"Laboratuvardan hala bir şey gelmedi şef" dedi Stacey.

Kim şaşırmamıştı. Saçların, kılların ve sıvıların saatler hatta dakikalar içinde eşleştirildiği kırk dört dakikalık televizyon dizilerinde kullanılan teknoloji için her şeyi verebilirdi.

"Şu kitap kulübüyle ilgili ne biliyoruz Stace?"

Rowley Regis'deki mağazanın sahibi Charles Cook tarafından yönetiliyor. Her ayın ilk salısı Merry Hill'deki Druc-

kers'ta bir araya geliyorlar. Üç beğenme ve iki gönderi alan acınası bir Facebook sayfası girişimleri var ama son dört aydır hiçbir aktivite olmamış. Gönderi yapan iki kişiye mesaj attım."

"Bir cevap geldi mi?"

Stacey başını evet anlamında salladı. "Adamın biri bir buluşmaya gitmiş ama sonra işini değiştirdiği için bir daha gidememiş. Diğeri biraz daha ilginçti. Bana Cook'da bir tuhaflık olduğunu söyledi. Hoşuna gitmediği için üç buluşmadan sonra gitmeyi bırakmış."

Kim ağzını açtı ama Stacey devam etti. "Biraz daha derine inmek için yeniden mesaj attım zaten. Mesajımı iki saat önce okudu ama bir yanıt gelmedi."

"Cook'la konuştum ve grubun bir düzineden az üyesi olduğunu öğrendim. Ve ben kadın olduğum için katılamıyormuşum."

"Aaa Stace" dedi Dawson. "Kadın olduğunun pek de belli olmadığını ona söylemeliydin."

Dawson kendi yaptığı espriye sırıtırken Stacey ona ters ters baktı.

"Ve konuşan testis torbası çenesini kapatırsa, bu ayki kitap seçimlerinin *En Uzun Yol* olduğunu da eklemek istiyorum."

Kim kaşlarını çattı. Kitabın ismi ona tanıdık geliyordu ama sebebini çıkartamıyordu.

"Popüler bir kitap mı Stace?" diye sordu.

"Evet Amazon'un en iyi on kitap listesinde yedi ay kalmış."

Sebebi buydu o zaman. Kitabı muhtemelen bir reklam panosunda filan görmüş olmalıydı.

"Jenks ile Whiley'den fazla bir şey çıkmadı. Aile içi şiddet vakasının yaşandığı gün öğretmenin kızları eve bıraktığını ve Wendy'nin erkek kardeşinin kızları sık sık okuldan aldığını biliyoruz."

Dawson bir kaşını havaya kaldırdı. Kızlarla temas kuran bütün erkekler olası bir şüpheliydi.

Kim Stacey'e "Ev ve iş adresini öğren" dedi.

"Dawson, eski dosyaları tekrar gözden geçir. Atlamış olabileceğimiz herhangi bir şey olup olmadığına bak. Ve Bryant..."

Kim tereddüt etti. Bryant'ı ne yapacaktı, normalde kendisiyle gelirdi. Ama bu sefer gelmiyordu. "Dawson'a yardım et. Benim bir dişçi randevum var."

Yüzü kendisini ele vermeden önce ceketini almak için Kase'ye yöneldi.

Bu seferki buluşmayı Kim tek başına gerçekleştirecekti.

Kırk Altı

Sabah 9:30'da Kim arabasını Alexandra Thorne'un evinin köşesindeki bir boşluğa park ederken, kendisini ilk defa okulu asan küçük bir kız öğrenci gibi hissediyordu. Diş hekimi randevusu olduğunu söylediğinde Bryant'a ilk defa yalan söylemişti ve bunun sonuncu olmasını umut ediyordu, ama bu soruşturmada tek başınaydı.

Kapıya hemen bakıldı.

Kim buluşmayı kendisi talep ettiği için biraz görgülü davranmanın uygun olacağını düşündü.

"Benimle görüştüğünüz için teşekkür ederim Doktor Thorne."

Alex genişçe gülümsedi "Ne demek Kıdemli Baş Dedektif Stone. Ancak, bunun resmi bir ziyaret olmasını istemediğiniz için bana Alex demeniz konusunda ısrar ediyorum."

Kim başını sallayarak kabul ettiğini belirtti ve ofise giren Alex'i takip etti. Doktor özel dikilmiş krem rengi pantolonun ve deniz mavisi ipek bluzun içinde kusursuz görünüyordu. Hiç takı takmamıştı ve saç modeli kusursuzdu.

"Lütfen, istediğiniz yere oturun."

"Bu sabah hastanız yok mu?" diye sordu Kim, kelimelerinin sorguya çeker gibi çıktığını fark ederek. Kafasında "Umarım sizi meşgul etmiyorumdur" demek istemişti, ama görünüşe göre görgü haznesi tamamen kurumuştu.

"Hayır, bu genellikle faturalama işlerini hallettiğim boş vaktim."

Yüzünden belirsiz bir hoşnutsuzluk ifadesi geçti. "İşimin sevdiğim bir parçası değil, ama hepimiz yaşamak zorundayız."

Doktorun bütün binayı kiraladığını bilen Kim, oldukça da iyi yaşıyorsun, diye düşündü. Kiraların hiç de ucuz olmadığını tahmin ediyordu.

Kim, Alex'in Barry Grant'i pervazda tutma konusundaki başarısızlığından hiç memnun kalmadığı son görüşmeleriyle ilgili bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu.

"Bakın, diğer akşamla ilgili..."

Alex elini kaldırarak güldü "Lütfen bir şey söylemeyin. Sizden herhangi bir övgü kabul edebileceğimden çok da emin değilim."

Kim, Alex'in onu övmek üzere olduğunu varsaymasına hayret etmişti. Elbette, Kim başka ne söylemek üzere olabilirdi ki?

Bu, daha öncekilerden farklı bir Alex'ti. İlk ziyaretlerinde Bryant'la biraz flört etse de profesyonel ve sertti. Mezarlıkta içe dönük ve incinebilir görünmüştü. Barry'nin yanındayken planlı ve motiveydi. Şu anda ise neredeyse oyuncu ve cilveli görünüyordu.

"Bu konuşmanın aramızda kalacağından emin olmam gerek" dedi Kim.

Kim doktorun merakını cezbetmek için konuşmak istediği konular olduğunu ama ziyaretinin kayıtlara geçmesini istemediğini söylemişti. Başka bir psikiyatrist defolup gitmesini söylerdi ama Alex'in vaktini cömertçe ayırmasına şaşırmamıştı. Alex ondan bir şey istiyordu, ama Kim bunun ne olduğundan hala emin değildi.

"Elbette Kim. Bence bu görüşme iki tanıdığın kahve içerken yaptıkları bir sohbetten ibaret, bu arada sanırım şekersiz ve sütlü içiyorsun."

Kim başını evet anlamında salladı. Alex'in izin almaya gerek görmeden ona ünvanıyla hitap etmeyi bıraktığını fark etti. Çok az insan ona Kim diye hitap ediyordu. Bu, onu biraz rahatsız etmişti ama bir bahane uydurarak bu ziyareti gerçekleştirdiği için şikâyet edemiyordu.

Alex kahveyi aralarındaki masaya koyarken, Kim doktorun kendisine oturmasını söylediğinde müsait olan diğer koltuğun önünde durarak onu hasta koltuğuna oturmaya zorladığını fark etti. Kim dikkatli olması gerektiğini biliyordu.

"Pekâlâ, sana nasıl yardımcı olabilirim?"

Kim kelimelerini dikkatlice seçti. "Mezarlıkta konuşurken söylediğiniz bazı şeyler beni düşündürdü."

Kim bakışlarını yerden kaldırdı. Zekâsı çok keskin olmayan birisi Alex'in yüzünde anlık bir zafer ifadesinin belirdiğini, ardından doktorun hızla başını özür dileyen bir şekilde salladığını gözden kaçırabilirdi. Ama Kim hepsini fark etti.

"Çok üzgünüm. Kesinlikle öyle konuşmamalıydım. Sana rahatsızlık vermek istemedim. Çok az arkadaşım var ve sanırım öyle bir yer insanın zayıf noktalarını daha kuvvetli hissetmesine yol açıyor." Gülümsedi ve başını geriye doğru attı. "Ayrıca bence insanın rahatlıkla açılabildiği birisin."

Yine pohpohlama, diye düşündü Kim. Neyse ki bundan etkilenmiyordu, özellikle de onun Orta Doğulu bir diktatörün içtenliğine ve cazibesine sahip olduğunu bildiği için.

Kim sadece başını evet anlamında salladı ve sessiz kalmaya devam ederek Alex'i konuşmaya devam etmeye zorladı.

"Hiçbirimiz mükemmel değiliz. Hepimizin kendimizi güvende hissetmediğimiz bazı durumlar vardır ve genellikle bize duydukları saygıyı azaltabileceği korkusuyla zayıflıklarımızı etrafımızdakilerden saklarız. Kendinizi ele alın örneğin, konuşmak istediğiniz şey muhtemelen işyerindeki arkadaşlarınızla paylaşmayacağınız bir şey."

Alex haklıydı. Bu görüşmeyi uyku bozukluklarını konuşma bahanesiyle ayarlamıştı ve bu, küçük bir numara olsa da hiç kimseyle paylaşmadığı bir sorundu.

Kim kahvesini yudumlayarak Alex'i yeniden konuşmaya zorladı.

"Senin konumunda yani ağırlıklı olarak erkeklerden oluşan bir ekip üzerinde otorite sahibi olan bir kadın zayıflık-

larını gösteremez. Muhtemelen ekibinin sana daha az saygı göstereceğini düşünüyorsun ve bu yüzden herhangi bir zayıflığı gizlemek için çok çaba harcıyorsun. Hakkında ne düşündükleri işini yapma becerini etkilemeyebilir ama seni onaylamaları ve sana saygı duymaları itiraf edemeyeceğin kadar çok nedenden dolayı senin için bir zorunluluk."

Kim doktorun konuşmasını şimdi kesmesinin muhtemelen iyi bir fikir olduğuna karar verdi. Teorisi gerçeğe rahatsız edecek kadar yakındı.

"Uyku bozukluklarından bahsettiniz. O konuda biraz tavsiye işime yarayabilirdi."

"Ah Kim, kusura bakma. Kendini rahatsız hissetmene neden oldum. Özür dilerim. Mesleki deformasyon, maalesef."

Kim kelimelerde içtenlikten çok eğlenme sezinledi ve doktorun hafif bir azarla ona şunu hatırlattığını fark etti: *Beni konuşturmaya devam ettirirsen neler oluyor görüyor musun?*

"Sorun değil" dedi Kim, gülümseyerek. Zorlama ifade yüzünde yabancı duruyordu, bu yüzünden gülümsemeyi bıraktı.

"Sorunun için hiç yardım almaya çalıştın mı?"

Kim başını hayır anlamında salladı. Çare bulmaya çalışmıyordu. Bundan yıllar önce vazgeçmişti. Hayır, tek bir amaç için buradaydı; Alex Thorne'un suçlu olduğunu ya da bir suça herhangi bir şekilde karıştığını ortaya çıkarmak için.

Alex koltuğunda geriye yaslandı, bacak bacak üzerine attı ve gülümsedi. "İyi haber şu ki uykusuzluk çeken insanlar daha yüksek bir metabolizma hızına sahip oluyor ve gecede yedi sekiz saat uyuyan insanlardan daha uzun yaşama eğilimi gösteriyorlar. Gecede üç buçuk saatten az uyunması şiddetli uykusuzluk olarak sınıflandırılıyor."

"Benim durumum da böyle."

"Karanlık terapisi ya da bilişsel davranış terapisi gibi tedavilerden birini denediniz mi? Uyku hijyenine dikkat ediyor musunuz?"

Kim başını hayır anlamında salladı. Bunların hepsini okumuştu ama deneme zahmetine hiç girmemişti. Geliş sebebi uyku bozukluğu sorunu için yardım almak değildi.

"Anlayacağınız uykusuzluğun farklı türleri var. Uykuya dalma güçlüğü genellikle endişeden kaynaklanır. Bazı insanlar uykuya dalmakta sorun yaşamazlar ama gece boyunca uyanıp dururlar ve bazıları ise ne zaman yatmış olurlarsa olsunlar çok erken kalkarlar."

"Uykuya dalamıyorum" dedi Kim, dürüstçe. Ufak bir bilgi vermenin zararı olmazdı.

"Bu, travma sonrası stres bozukluğunun bir belirtisi olabilir. Uyanık kalmaya yönelik çelişkisel bir amaç olabilir."

"Bana inanın, uyumak istiyorum."

Alex düşünceli görünüyordu.

"Sorun ne kadar önce başladı?"

"Yıllar önce" diye cevapladı Kim, üstü kapalı bir şekilde. Kesin bir tarih belirtmese de bu doğruydu.

"Uyuma korkusu terimini duymuş muydunuz?"

Kim başını hayır anlamında salladı ve sakin bir şekilde nefes alıp vermeye çalıştı.

Belki de bu hiç iyi bir fikir değildi.

"Bu, yaşanan bir travmanın ardından sıklıkla çocuklukta ortaya çıkan, uyumaya karşı duyulan olağandışı korkudur." Kim doktorun sesinin hafifçe, nazikçe alçaldığına yemin edebilirdi.

Ya da sadece tamamen paranoya gösteriyordu. Çocukluk ve travma kelimeleri sanki bir fısıltı şeklinde söylenmişti.

"Hayır, sanırım üniversitedeyken başladı."

Doktor bir şey söylemedi.

Kim isteksiz bir tebessümle konuştu. "Çocukluğum oldukça normal geçti; şekerlemeleri seviyordum, lahanadan nefret ediyordum, dışarıda geç saatlere kadar gezme konusunda ebeveynlerimle normal tartışmalar yaşıyordum."

Alex ona gülümsedi ve başıyla onayladı.

"Sanırım sınavların stresinden olabilir."

Tam zamanında, Kim kendi sessiz kalma tekniğini doktorun ona karşı kullandığını fark etti. Neyse ki bunu çocukluğuna dair hiçbir bilgi vermeden önce fark etmişti.

"Biliyor musun Kim, 'normal' kelimesini bu kadar çok kullanman şaşırtıcı. Birçok insan çocukluğu için bunu söyler ama bir televizyon reklamında yaşamıyorsan böyle bir şey yoktur. Ebeveynlerin ne iş yapıyordu?"

Kim hızlıca düşündü ve altıncı koruyucu ebeveyn setini seçti. "Annem bir süpermarkette yarı zamanlı olarak çalışıyordu, babam ise otobüs şoförüydü."

"Kardeşin var mı?"

Kim'in ağzı kurudu ve sadece başını hayır anlamında sallayabildi.

"On yaşından önce büyük bir kayıp ya da sarsıcı olaylar yaşadın mı?"

Yeniden, Kim başını hayır anlamında salladı.

Alex güldü. "O zaman gerçekten büyüleyici bir çocukluk geçirmişsin."

"Uyku sorunlarınız ailenizi kaybettikten ne kadar sonra başladı?" diye sordu Kim, konuyu kendisinden başka yöne çevirirken. Doktor kendisinden bahsetmeye başlarsa belki bir şeyler öğrenebilirdi.

Alex bir an için şaşırır gibi oldu ama kendini iyi toparladı. Gözleri masanın üzerindeki fotoğrafa gitti, sesi zorlukla duyulabiliyordu. Kim bu ailenin hiçbir zaman var olmadığını artık bildiğinden bunu yenilenmiş bir ilgiyle izledi.

"Robert'i ve oğlanları kaybetmek beni neredeyse mahvetmişti. Robert ruh eşimdi. Sizin aksinize ikimiz de sıkıntılı çocukluklar geçirmiştik ve bu bizi birbirimize yakınlaştırmıştı. Mitchell doğmadan önce iki yıl çocuk yapmayı denedik. Mitchell sessiz ve duyarlıydı. On dokuz ay sonra abisinin tam tersi olan Harry geldi."

Alex ona baktı, gözleri yaşlarla kızarmıştı. "Ailem mükemmeldi ve bir gün kazayı kırık bir bilekle atlatan yorgun bir kamyon şoförü tarafından yok edildi."

Hiç istememesine rağmen, Kim Alex'e hayran kalmıştı ve bu görüşmeyi ayarlamasına yol açan her şeyden kuşku duymaktan kendisini alıkoyamadı. Kadının oyunculuğu Paltrow, Bery ve Streep'in oyuncuklarının toplamını gölgede bırakıyordu. Ama hala bir şey eksikti. Ve artık Kim her zamankinden daha emindi.

"Sizi destekleyecek bir aileniz yok muydu?"

Alex başını hayır anlamında sallayarak kendini topladı. "Ebeveynlerim vefat etmişti ve kız kardeşimin ben altı yaşındayken öldüğünden zaten bahsetmiştim sanırım."

Doğruları bilmiyor olsaydı Kim söylediği her kelimeye inanabilirdi. Ama gerçeği biliyordu ve bu, Alex'in gösterisini çok daha korkunç kılıyordu.

"Bu çok kötü, çok üzüldüm. Birbirinize yakın mıydı..."

"Sarah. Adı Sarah'ydı. Benden küçüktü ve peşimden ayrılmazdı. Bir gün ona defolmasını söyledim. Gölete gitti ve içine düştü. Annem, nasıl söyleyeyim, *unutkandı* ve gözü onun üzerinde değildi. Küçük bir yaşta kardeşini kaybetmek insanın içine işliyor, özellikle de bir parçanız onu kurtarabilmeniz gerektiğini hissediyorsa."

Kim dişlerini sıktı ve bayılma hissine aldırış etmemeye çalıştı. Nefes alma becerisini kaybetmeden bu odadan çıkması gerekiyordu.

"Ama normal bir çocukluk geçirdiğiniz için bunu anlayamazsınız."

Kapı zilinin çalması Kim'in yardımına yetişti. Alex'in yüzünde kızgın bir ifade belirirken Kim öne doğru hamle yaparak ayağa kalktı.

"Benim gerçekten gitmem..."

"Üzgünüm Kim. On buçuktaki hastam erken gelmiş olmalı."

"Zaman ayırdığınız için teşekkürler doktor. Sanırım bahsetmiş olduğunuz o tekniklerden bazılarını araştıracağım."

"Lütfen gelip benimle tekrar görüşmekten çekinme. Küçük sohbetimiz çok hoşuma gitti."

Kim başını sallayarak teşekkür etti ve doktorun peşinden kapıya gitti.

Yanından geçerken içeri giren kadına kısa bir bakış attı ama yığılıp kalmadan Golf'ün güvenli ortamına ulaşmaya odaklanmıştı.

Kim kendini arabanın içine atmayı başardı ama anahtarı kontağa sokmak daha büyük bir sorundu ve anahtarlar ayak boşluğuna düştü.

Buluşmayı Kim'in talep etmiş olmasına rağmen sohbetin gidişatını kesinlikle Alex belirlemişti.

Kim başını direksiyona vurdu. Kahretsin, planladığı görüşme bu değildi.

Doktor var olmayan ailesi hakkında yine yalan söylemiş ve ölü bir kardeş hakkında bir hikâye uydurmuştu. Kim kusacak gibi oldu.

Kim Alex'in dişli bir düşman olacağını önceden biliyordu. Zekâsı ve duygusal tepki verme yoksunluğu ona zaten bir avantaj sağlıyordu. Buna rağmen, Kim savaşa şimdi sahip olduğu araçlarla girmek için hazırlık yapmıştı. Adil bir dövüş şimdiki zamanda yapılırdı.

Kim Alex'in manipülasyonları hakkında yarı yarıya haklı olsa bile, doktorun Kim'in geçmişi hakkında elde ettiği bilgi, olayı çok daha farklı boyutlara taşıyordu.

Alex'in onun geçmişini araştırmasının bir sebebi vardı. Kim bu sebebi ortaya çıkartmanın kendisine nelere mal olabileceğini düşünmek zorundaydı.

Kırk Yedi

Alex kendisini toparlarken bir sonraki randevusundan, küçük giriş salonunda birkaç dakika beklemesini istedi. Hem sinirli hem de sevinçliydi. Jessica Ross vaktinden önce gelişini ancak bu kadar kötü bir zamana denk getirebilirdi.

Dün Kim'in araması sürpriz olmuş ve tam da Alex bir sonraki görüşmelerini nasıl ayarlayacağını düşünürken gelmişti. Alex ilk kez flört ederken duyulan hislere benzer endişeli bir heyecanla hazırlanmak için normalden erken kalkmıştı. Kim'in herhangi bir müdahale olmadan onunla temas kurmuş olması Alex'i aralarında bir yakınlık bulunduğuna daha da inandırmıştı.

Kim'le her görüşmenin kendisine daha fazla cephane sağlayacağını zaten biliyordu ve bugün çok şey öğrenmişti. Kıdemli Baş Dedektifin onun planlarına nasıl dâhil edilebileceğine dair kafasında bir fikir oluşmaya başlamıştı.

Kim'in korkunç çocukluğunu inkâr etmesi ve yaşadığı olaylar yüzünden nasıl acı çektiğinin açıkça belli olması Alex'i çok "heyecanlandırmıştı." Kim'in kendisine musallat olan şeytanlar için yardım almadığı çok açıktı ve duygularını sert dış görünüşünün arkasında ne kadar iyi gizlediğini düşünse de hayatını insanları ve onların duygularını çalışarak geçirmiş birinden gizleyememişti.

Çocukluğundaki acıların üstesinden gelememiş olduğundan dedektifin gerçekliğe tutunuşu en iyimser görüşle "son derece zayıftı." Eğer üstesinden gelinmiş olsaydı, hatıra-

lar hala acı ve kayıp hislerini çağrıştıracaktı ama etrafı sarılıyormuş korkusunu çağrıştırmayacaktı. Alex Kim'i kırılgan ruhunun karanlıklarına düşmesine neden olmadan ne kadar zorlayabileceğini düşünmeden edemedi. Onu güvende tutan tek şey kendisiyle o acı verici hatıralar arasına koymaya çalıştığı mesafeydi.

Sonuçta, Alex dedektifle yapacağı çalışmaların en iyi ihtimalle faydalı ve eğitici, en kötü ihtimalle ise eğlendirici olacağını biliyordu.

Sıkıntı eşiği yüzünden kendisine daha fazla meydan okunmasını arzuluyordu. Kim gibi biri ona meydan okuyordu. Kim'in içinde o kadar çok "çatışma" yaşanıyordu ki kadın yanıp sönen bir ikaz lambası gibi alarm veriyordu. Kim'in kendisinin bile farkında olmadığı sorunları vardı ve bu Alex'i heyecanlandırıyordu. Kim çok uzun bir süre oynayabileceği yeni bir oyuncaktı.

Düşüncelerini Kim'den uzaklaştırdı, derin bir nefes aldı ve gözlüklerini taktı. Asabiyet, hastalarına sergileyebileceği güzel bir özellik değildi. Özellikle saat başına aldığı ücrete göre.

Aradaki kapıyı açarak samimi bir şekilde "Bayan Ross içeri gelebilirsiniz" dedi. Kadın ona bakmadan ayaklarını sürüyerek içeri girdi.

Mahkeme kararıyla gelen hastalarının bazıları bu şekilde başlıyordu. Bir psikiyatriste gitmekten pek de memnun değillerdi, ama çok fazla seçenekleri de yoktu.

Kadını hızlıca değerlendirdi. Bir zamanlar bebeğin bulunduğu yerde hala hafif bir şişkinlik vardı, bebek yedi aylık olmasına rağmen Jessica Ross fazla kiloların yerini değiştirme zahmetine girmemişti. Saçları bir stile göre kesilmemişti ve dağınık bir şekilde omuzlarının altına iniyordu. Evsiz bir insanın adımlarıyla, umutsuz bir şekilde yürüyordu. Hiç makyaj yapmamıştı ve bezgin görünüşü onu yirmi beş yaşından on yıl daha yaşlı gösteriyordu.

Bu, Alex'in fazla ilgisini çekmeyen bir vakaydı. İstediği yeni dizüstü bilgisayarın ücretini ve biraz uzatabilirse muhtemelen arabasının servis masrafını karşılayacaktı.

Alex hemen oturdu. Bu hasta için kahve hazırlamaya değmezdi. Colombia Gold pahalıydı.

"Pekâlâ Jessica, bebeğinle ilgili yaşanan şiddet olayından sonra mahkeme kararıyla terapi görmen mi emredildi?"

Alex'in ses tonu yumuşak olmasına rağmen, kelimeleri can yakıyordu ve kadının yüzü gözle görülür şekilde buruşmuştu. Alex biraz canını acıtmış olmaktan memnundu. *Görüşmemi böldüğün için teşekkürler, kaltak.*

Alex not defterini masaya koydu ve arkasına yaslandı. Bu vakayı en başından uzatmaya başlamanın bir zararı olmazdı.

"Oldukça stresli olduğunu ve kendini rahat hissetmediğini görebiliyorum, bu yüzden acele etmeyelim. Neden bana biraz kendinden bahsetmiyorsun?"

Doğrudan konuya girmek zorunda olmamanın verdiği rahatlıkla Jessica'nın omuzları hafifçe gevşedi.

Alex devam etti. "Bana nasıl büyüdüğünü, aileni, bu tür şeyleri anlat."

Şimdiden minnettar olan Jessica başını tamam anlamında salladı,

Alex dikkatini vermeden dinlerken, Tanrım, insanlar acınacak halde diye düşündü. "...tatiller genellikle Blackpool'da geçiyordu. Hatırlıyorum da bir keresinde..."

Jessica'nın yüzüne yavaşça bir gülümseme yayılırken Alex dinlemeyi bıraktı. Tanrım, kadın hoş bir hatırayı yeniden yaşıyordu. Alex başıyla onaylayıp kadından devam etmesini isterken şimdiye kadar yaşadığı hayal kırıklıklarını düşündü.

Ruth onun için en büyük hayal kırıklığı olmuştu, özellikle de üzerinde çok fazla zaman harcadığı için. O da Alex'in beklediği kadar performans sergileyememiş olan Barry gibi

lar hala acı ve kayıp hislerini çağrıştıracaktı ama etrafı sarılıyormuş korkusunu çağrıştırmayacaktı. Alex Kim'i kırılgan ruhunun karanlıklarına düşmesine neden olmadan ne kadar zorlayabileceğini düşünmeden edemedi. Onu güvende tutan tek şey kendisiyle o acı verici hatıralar arasına koymaya çalıştığı mesafeydi.

Sonuçta, Alex dedektifle yapacağı çalışmaların en iyi ihtimalle faydalı ve eğitici, en kötü ihtimalle ise eğlendirici olacağını biliyordu.

Sıkıntı eşiği yüzünden kendisine daha fazla meydan okunmasını arzuluyordu. Kim gibi biri ona meydan okuyordu. Kim'in içinde o kadar çok "çatışma" yaşanıyordu ki kadın yanıp sönen bir ikaz lambası gibi alarm veriyordu. Kim'in kendisinin bile farkında olmadığı sorunları vardı ve bu Alex'i heyecanlandırıyordu. Kim çok uzun bir süre oynayabileceği yeni bir oyuncaktı.

Düşüncelerini Kim'den uzaklaştırdı, derin bir nefes aldı ve gözlüklerini taktı. Asabiyet, hastalarına sergileyebileceği güzel bir özellik değildi. Özellikle saat başına aldığı ücrete göre.

Aradaki kapıyı açarak samimi bir şekilde "Bayan Ross içeri gelebilirsiniz" dedi. Kadın ona bakmadan ayaklarını sürüyerek içeri girdi.

Mahkeme kararıyla gelen hastalarının bazıları bu şekilde başlıyordu. Bir psikiyatriste gitmekten pek de memnun değillerdi, ama çok fazla seçenekleri de yoktu.

Kadını hızlıca değerlendirdi. Bir zamanlar bebeğin bulunduğu yerde hala hafif bir şişkinlik vardı, bebek yedi aylık olmasına rağmen Jessica Ross fazla kiloların yerini değiştirme zahmetine girmemişti. Saçları bir stile göre kesilmemişti ve dağınık bir şekilde omuzlarının altına iniyordu. Evsiz bir insanın adımlarıyla, umutsuz bir şekilde yürüyordu. Hiç makyaj yapmamıştı ve bezgin görünüşü onu yirmi beş yaşından on yıl daha yaşlı gösteriyordu.

Bu, Alex'in fazla ilgisini çekmeyen bir vakaydı. İstediği yeni dizüstü bilgisayarın ücretini ve biraz uzatabilirse muhtemelen arabasının servis masrafını karşılayacaktı.

Alex hemen oturdu. Bu hasta için kahve hazırlamaya değmezdi. Colombia Gold pahalıydı.

"Pekâlâ Jessica, bebeğinle ilgili yaşanan şiddet olayından sonra mahkeme kararıyla terapi görmen mi emredildi?"

Alex'in ses tonu yumuşak olmasına rağmen, kelimeleri can yakıyordu ve kadının yüzü gözle görülür şekilde buruşmuştu. Alex biraz canını acıtmış olmaktan memnundu. *Görüşmemi böldüğün için teşekkürler, kaltak.*

Alex not defterini masaya koydu ve arkasına yaslandı. Bu vakayı en başından uzatmaya başlamanın bir zararı olmazdı.

"Oldukça stresli olduğunu ve kendini rahat hissetmediğini görebiliyorum, bu yüzden acele etmeyelim. Neden bana biraz kendinden bahsetmiyorsun?"

Doğrudan konuya girmek zorunda olmamanın verdiği rahatlıkla Jessica'nın omuzları hafifçe gevşedi.

Alex devam etti. "Bana nasıl büyüdüğünü, aileni, bu tür şeyleri anlat."

Şimdiden minnettar olan Jessica başını tamam anlamında salladı,

Alex dikkatini vermeden dinlerken, Tanrım, insanlar acınacak halde diye düşündü. "...tatiller genellikle Blackpool'da geçiyordu. Hatırlıyorum da bir keresinde..."

Jessica'nın yüzüne yavaşça bir gülümseme yayılırken Alex dinlemeyi bıraktı. Tanrım, kadın hoş bir hatırayı yeniden yaşıyordu. Alex başıyla onaylayıp kadından devam etmesini isterken şimdiye kadar yaşadığı hayal kırıklıklarını düşündü.

Ruth onun için en büyük hayal kırıklığı olmuştu, özellikle de üzerinde çok fazla zaman harcadığı için. O da Alex'in beklediği kadar performans sergileyememiş olan Barry gibi

uygun bir aday olmamıştı ama Barry en azından Alex'le Kim arasında beklenmedik bir görüşme ayarlanmasında işe yaramıştı.

Shane başlangıçta gelecek vaat eden bir aday gibi görünmüştü ama dengesizliği Alex'in evinde kendini daha da belli etmişti. O hatıra aklına gelince ürperdi. Shane onu korkuttuğunda başlangıçta duyduğu korku yüzünden değil, böyle bir şeyin olacağını göremediği için. Shane ona hep "yarım kalmış işlerin" tamamlanması gerektiğini hatırlatacaktı.

Alex, Hardwick Evinin artık hayatının bir parçası olmayacağına çoktan karar vermişti. Elde ettiği faydalar harcadığı vakte değmiyordu. Buranın, kendisine istediği gibi seçeceği, düzenli bir denek dizisi sunacağını umut etmişti ama bunun nitelik ve nicelik açısından karşılığının çok ağır olacağını göz ardı etmişti. David Hardwick'i baştan çıkarmaya çalışmak bir süreliğine heyecan verici olmuş ve "uyumsuzlar" evine yaptığı ziyaretleri en azından tahammül edilebilir kılmıştı. Ancak bu meydan okuma bile artık onu eğlendirmiyordu. Adamın elde edilmesi zor tavırları artık sıkıcı geliyordu.

Bir ara vakit bulduğunda David'e son zamanlarda yaşanan olayların onu duygusal açıdan etkilediğini ve tesise faydalı olabileceğini artık hissetmediğini açıklayan bir mektup gönderecekti. O zamana kadar oradan gelecek aramaları engellemek için not defterine not düştü.

"...endişe ve panik atakları yüzünden üniversiteyi bıraktım..."

Hala bir tepki vermesi gerekmiyordu ve gözlerini devirmemek için bütün enerjisini harcadı. Bu kadın tüm yüzünde zayıf, zavallı bir kurban ifadesi taşıyordu. Bu hastayla ilgili olarak yüzleşeceği tek meydan okumanın onu dışarı atmamak olacağını hissetti.

Birden bu kadını neden bu kadar rahatsız edici bulduğunu anladı. Onda Sarah'ı hatırlatan bir özellik vardı. Not defterine başka bir not daha düştü. Birkaç gündür internetteki emlakçıları kontrol etmemişti. Şimdiye kadar Llangollen için yeni bir ilan verildiğinden emindi. Evet, küçük ama mükemmel iki odalı teraslı yazlık ev muhtemelen hızlı bir satış için "inanılmaz düşük bir fiyatla" ilana çıkarılmıştı.

Normalde kız kardeşini harekete geçirmek için birkaç mektup göndermek gerekiyordu. Bunlar işe yaramazsa, Sarah'ı koşu ayakkabılarını dolaptan çıkarmaya zorlamak için birkaç gizli numarası daha vardı. Yerine geç, hazırlan ve hemen koşmaya başla kız kardeşim.

Kız kardeşi artık oldukça tahmin edilebilir olsa da Alex sadece yapabildiği için oyuna devam ediyordu ve Sarah'm hayatına karışmak onu bir parça eğlendiriyordu. Zavallı budalanın birkaç yılda bir yerinden edilmesine izin vermesi bile başlı başına eğlenceliydi.

"...doğumdan birkaç hafta sonra başladı..."

Vıdı, vıdı, vıdı. Alex kolundaki ince tüyleri birer birer koparmaya başlasa sıkıntısının hafifleyip hafiflemeyeceğini merak etti. Muhtemelen daha az acı çekerdi.

Tanrım, beni bu can sıkıntısından kurtar. Alex'e göre doğum sonrası depresyonu ilk kez anne olanların çoğu için çok moda bir aksesuar haline gelmeye başlamıştı ve ayrım gözetmeksizin herkese bu tanı konuyordu. Annelik hüznü ya da alışma periyotları artık yoktu.

"...kendimi değersiz hissediyordum ve bu hislerime neyin yol açtığını anlamak istedim..."

Muhtemelen bilinçaltın sana dürüst davranıyordu diye düşündü Alex, kadının üzüntüsünü başıyla onaylarken.

"...bütün olumsuz düşünceler yüzünden suçluluk duydum. Kocamı düş kırıklığına uğratıyormuş gibi hissediyordum. O çok heyecanlıydı ve bebeğin keyfini çıkartıyordu,

bu yüzden ona gerçeği söyleyemedim." Başını iki yana salladı, gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu. "Delirmeye başladığımı düşündüm..."

Jessica bu evreye düşündüğünden daha hızlı gelmiş olsa da, Alex son derece sıradan diye düşündü. Alex şimdi bazı sorular sormanın monotonluğuna katlanmak zorunda kalacaktı.

"Hiç intihar etmeyi düşündün mü?"

Jessica tereddüt etti, sonra gözlerini silerken başını evet anlamında salladı. "Bu da onları terk etmeyi düşündüğüm için kendimi bir kere daha suçlu hissetmeme neden oldu."

"O gün neler oldu?" diye sordu Alex. Bu işe yaramaz kadının artık gitmesini istiyordu. Tahmin etmesi gerekirse, çocuğun bir türlü ağlamayı kesmediğini ve onu kollarından fazla sıkı bir şekilde tuttuğunu ya da bir takım başka sıradan gerekçeyi söyleyecekti.

"O günlerden hangisinde?" diye sordu Jessica.

Soru Alex'i şaşırttı. Çocuğa yönelik sadece bir şiddet olayının yaşandığını ve sosyal hizmetlerin en başından beri işin içinde olduğunu var saymıştı.

"İlkinde" diye yanıtladı Alex, tüm ilgisini vererek. Bu vaka şimdi ilgi çekici olmaya başlamıştı.

"En kötü günlerimden biriydi. Ondan bir gün önce havalara uçuyordum, kendimi gerçekten iyi, neredeyse çok iyi hissediyordum. Enerji ve heyecan doluydum. Sonra güm, ertesi gün diğer tüm zamanlardan daha karanlıktı. Her şeyden korkuyordum. Elektrikli su ısıtıcısının kapanma sesi bile dişlerimin titremesi için yeterliydi. Deterjanın yerini çıkartamadığımı hatırlıyorum. Gerçekten tuhaftı. Deterjanı ararken kendimi bahçe kulübesinde bulmuştum."

"Jamie ağlamaya başladı ve ilk başta yatak odasını bulamadım. Çok garipti. O evde üç yıldır yaşıyorduk ve ikinci yatak odasını bulamamıştım."

Alex not defterini bıraktı ve öne doğru eğildi. Bu yeni hastasına bütün dikkatini vererek "Devam et" diye talimat verdi.

"Beşiğinin yanına geldim ve ağlamayı kesti. Ona doğru baktım ve birden o sesleri işittim, ilk başta çok az geliyorlardı, onu cimciklememi söylüyorlardı. Çok saçmaydı ama eğer derisini parmaklarımın arasına alıp sıkarsam her şeyin daha iyi olacağını biliyordum."

Alex şimdi her kelimeye dikkat kesilmişti. "Peki öyle mi yaptın?"

Başıyla evet derken Jessica'nın yüzü kızardı, gözlerine yaşlar doldu. Alex ellerini çırpmak istiyordu. İş yükü ağır sosyal hizmetler ona bir hediye göndermişti. Bu kadına doğum sonrası depresyon çektiği tanısı konmuştu ve bütün belirtileri gösteriyordu. Ama görünürdeki bu belirtilere ek olarak Jessica öfori, kafa karışıklığı ve sözel halüsinasyonlar yaşıyordu. Doğum sonrası psikoz çekiyordu, bu son derece farklı bir durumdu ve onu birden son derece ilgi çekici hale getiriyordu.

Alex koltuğundan kalkarken samimi bir şekilde "Ah, olur şey değil, şimdi fark ettim" dedi. "Bize bir kahve bile yapmadım. Kahve makinasını çalıştırmama müsaade et."

Dört numaralı vaka çalışması olan kadına güven verici bir şekilde gülümsedi.

Kırk Sekiz

Bryant arabayı Blackheath'in merkezindeki Tesco'nun arkasına park etti.

"Biliyor musun diğerlerini kandırmış olabilirsin, ama ben göründüğüm kadar aptal değilim."

Kim "Belki göründüğünden de aptalsındır" diye espri yaptı.

Bryant ileriye doğru bakarken "Dişçiye gitmediğini biliyorum" dedi.

Kim hafifçe üst dudağına vurarak "Benim de dişlerim var biliyorsun" diye açıklama yaptı.

"Evet, onların yetişkin adamları parçalara ayırdığını da gördüm ama demek istediğim bu değil. Üç yıldır hiç çalışma saatleri içinde tedavi olmaya gitmedin. Tek bir kere bile."

Kim onunla tartışmaya girmek üzereydi ki fikrini değiştirdi. Bryant onun yalan söylediğini biliyordu ve Kim de onun yalan söylediğini bildiğini biliyordu. İşleri daha da kötüleştirmek istemiyordu.

Bryant Kim'e doğru dönmeden "Sadece ne yaptığını bildiğinden emin olmalıyım" dedi.

Kim elini onun koluna koymak ve onu rahatlatmak istedi ama yapmadı ve o an geçti.

"Hadi benim küçük evhamlım, bulmamız gereken bir gölge var."

Ayakkabı mağazası ana cadde üzerindeydi, bir kasap dükkanıyla kapalı bir çarşının girişi arasına sıkışmıştı.

Kim kapıyı Bryant için açık tutarken bir zil sesi duyuldu.

Araba yedek parçalarının kokusu ona ne kadar cazip gelmişse, bu küçük dükkânın kokusu da o kadar itici gelmişti. Küflü bir hava vardı, mallar çok uzun bir süredir öylece yerlerinde duruyorlar, sergilenmekten çok muhafaza ediliyorlar gibiydi.

Modası geçmiş el çantalarıyla dolu duvarlarda elle yazılmış fiyat etiketleri yerlerinden çıkmıştı. Mağazanın ortasındaki yuvarlak bölmeye kadın ve erkek cüzdanları dizilmişti. Çoklu kişilik bozukluğu çeken bir mağazaydı. Ya da sadece ayakta kalmaya çalışan bir dükkandı.

Bir adam arka ofisten çıktı ve tezgâhın arkasına geçti. Kim adamın kırklı yaşlarının sonlarında olduğunu tahmin etti. Göbeği tarafından yutulmuş bir kemer, gri kot pantolonun belini buruş buruş etmişti. Siyah tişörtünün koltuk altlarında ter izleri vardı. Kim adamın kıyafetlerini mağazadaki mallarla aynı sıklıkta değiştirip değiştirmediğini merak etmekten kendini alamadı. Ama mağazanın popülaritesiyle ilgili tablo netleşiyordu: Çekici değildi, hem de hiç.

Bryant öne çıktı. Kim arkada kaldı ve adamı dikkatle inceledi.

"Sizinle Leonard Dunn hakkında konuşmak istiyoruz. Kendisi yönettiğiniz kitap kulübünün bir üyesi."

Kim adamın tişörtünün yaka kısmının üzerindeki derinin kızardığını gördü.

"İki kızını istismar etmekten tutuklandığını tabii ki biliyorsunuz değil mi?"

Bryant'ın nazik konuşması sorunun sertliğini değiştirmiyordu.

Charlie Cook başını hararetli bir şekilde iki yana salladı. "O konu hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Biz sadece ara sıra buluşup kitaplar hakkında konuşuyoruz."

Bakışları iki dedektif arasında gidip geliyordu. Bryant başıyla anladığını belirtti.

"Evet, ben de bir kitap kulübündeyim. Arada sırada arkadaşlarla buluşmak çok iyi geliyor."

Kim bu yalana şaşırdığını belli etmedi. Bryant öne doğru ilerleyerek tezgâhın üzerine yaslandı. "Hanımım bunu başka bir şeyi örtbas etmek için yaptığımı düşünüyor."

Kızarma yukarıya çıkmaya başladı. "Örtbas değil... yemin ederim... kitaplar okuyoruz... ve sonra onları tartışıyoruz."

"Evet, hanımım içmeye gittiğimizi düşünüyor."

Charlie gözle görülür şekilde rahatladı. Gülümsedi ve kızarma bir kademe azaldı.

"Ama mesele şu ki, Leonard Dunn'un yaptığı şeye başka birisinin daha karıştığını biliyoruz."

Kızarma bir örtü gibi yükseldi.

Charlie başını kuvvetlice iki yana salladı. "Yok ahbap... kesinlikle. Bizden birisi değil. Mümkün değil. Sapık herif. Yok, küçük kızlarla olmaz... midemi bulandırıyor. Tek yaptığımız kitaplar hakkında konuşmak. Düşüncesi bile..."

"Tamam Charlie" dedi Bryant bir elini kaldırarak. "Ama sormak zorundayız."

"Ah evet... evet... tabii ki. Anlıyorum."

"Peki, aklına yardımcı olabilecek bir şey gelirse, bize haber ver."

Charlie'nin teni dedektiflerin gitme ihtimalinin ortaya çıkmasıyla normal rengine dönmeye başladı. Tezgâhın üzerinden titreyen elini uzattı, Bryant onunla tokalaşacak kadar cesurdu. Kim kapıya yöneldi. Bryant birkaç adım onu takip ettikten sonra geriye doğru döndü.

"Ah, bizim kulüpte geçen ay *En Uzun Yol*'u okuduk" dedi, Stacey'nin bahsettiği kitabın ismini söyleyerek.

"Evet, evet. Güzel kitap."

Bryant omzunu silkti. "Sadece kitabın sonunda Amy Blake'in ölmesine üzüldüm. O karakteri sevmiştim."

Charlie başını hararetle salladı. "Evet... evet... çok yazık oldu."

Kim başını iki yana salladı ve kapıya doğru gitmeye devam etti. Bir öğrenci grubunun geçmesi için yana çekilirlerken Bryant yanında belirdi.

Kim ona yan yan baktı. Dilini göstererek "Biliyor musun Bryant, övgü sözcükleri dilimin ucuna kadar geldi, ama orada takıldı kaldı" dedi.

"Teşekkürler şef, o zaman buna bayılacaksın. Kitap kulübüymüş, hadi oradan. Sen dişçideyken o kitaba göz attım. Amy Blake diye bir karakter yok."

Kırk Dokuz

Dawson arabanın kapısına yaslanırken "Buna kahrolası hayır demeliydik be" diye sızlandı.

Stacey güldü. "Evet, patrona hayır diyeceğin zaman haberim olsun. Bu gösteriyi seyretsinler diye insanlara bilet satacağım."

"Evet, herhalde senin için eğlenceli bir gece oluyor" dedi.

Kim, Charlie Cook'u gözetlemelerini istemişti. Ne işler çevirdiğini görmelerini. Gün içinde onunla görüştükten sonra, ters giden bir şeyler olduğu şüphesi oluşmuştu.

Adam sosyal konutlardaki tek odalı apartman dairesine yarım saat önce girmişti ve o zamandan beri nöbet tutuyorlardı.

"Bilgin olsun diye söylüyorum Kev. Çok yakında birisiyle çıkabilirim."

Dawson ona bakabilmek için arabanın içinde döndü. "Hadi canım. Sahiden biriyle, gerçek bir kişiyle mi çıkacaksın?"

"Belki."

"Hadi ama Stace, dökül bakalım. Erkek mi kadın mı?"

Açıkça ilan etmese de Stacey'nin biseksüel olduğu iş arkadaşları tarafından biliniyordu. Ebeveynleri eski kafalıydı ve belirli inançlara sımsıkı tutunuyorlardı. Heteroseksüellikten başka hiçbir seçenek tercih edilmemeliydi.

Ama Stacey Afrikalı değildi. Ebeveynleri Afrikalıydı. İngiltere onun bildiği tek vatandı.

"Kadın" diye cevapladı Stacey.

Dawson'ın gözlerinde bir aydınlanma belirdi. Ve sonra alaycı bir gülümsemeye dönüştü.

"Kim olduğunu biliyorum."

"Benden daha çok hoşlandı diye sinirlenme."

Dawson başını iki yana salladı. "Hayır, tebrikler Stace. Trish harika bir kız."

Stacey henüz tam kararını vermemişti, ama evet demeye meyilliydi.

"Hey, Cook harekete geçti."

Stacey elini kontak anahtarına götürdü.

"Bekle" dedi Kev. "Yürüyecek gibi görünüyor."

İkisi de arabadan çıkarken Stacey "Kahretsiiin" dedi. Sokak bir konut sitesinin merkezindeydi. Her tarafta ara sokaklar ve geçitler vardı. Stacey'nin en iyi arkadaşı gençliğinde şimdi durdukları yerden iki yüz metre mesafede yaşamıştı. İkisi bu sokaklarda amaçsızca dolaşarak saatler geçirmişlerdi.

Bir kurtbağrı çitinin arkasında durdular. Stacey kafasını uzattı. "Demiryolu köprüsünün altından geçen bir ara sokağa doğru gidiyor."

"Peşinden gidebilir miyiz?" diye sordu Dawson.

Stacey başını hayır anlamında salladı. "Yeterince uzun bir sokak değil. Arkasına dönerse bizi görür."

Adam görüş alanından çıkar çıkmaz, hızla yolun karşısına geçtiler. Stacey çabucak bir göz attı. Aralarında yeterli mesafe yoktu.

"Burası nereye çıkıyor?" diye sordu Dawson.

"Sutherland Yoluna. Soldan giderse alışveriş merkezinin içinden geçecek. Sağda bitişik nizam müstakil evlerden oluşan bir site var, karşısında açık bir arazi ve bir park bulunuyor."

Stacey tekrar baktı. Adam ara sokağın başında başka yere sapmıştı.

"Koş" dedi Stacey. Adamın ne tarafa yöneldiğini anlamak zorundaydılar. Hızla koşarak ara sokağın başına geldiler. Stacey etrafına bakındı.

Sağa da dönmüş olsa, sola da dönmüş olsa, hala görüş alanlarında olacaktı. Stacey yolun karşısına geçmeye başladı. "Açık araziden geçmiş. Çok gerisinde kalırsak gözden kaybederiz ve parkın üç tane çıkışı var."

"Kahretsin" dedi Dawson.

Stacey onun ne demek istediğini anladı. Bu kadar uzaktan takip etmeyi sürdüremezlerdi. Sokak lambalarının yardımı olmayacağından hedefleri kısa süre içinde gözden kaybolacaktı.

Adam görüş alanlarına girene kadar hızla koşarak açık araziyi geçtiler. Adımlarını Charlie Cook'a uydurmak için yavaşladıklarında adamın en fazla altı metre gerisindeydiler.

Dawson uzanarak Stacey'nin eline dokundu.

"Kev... ne yapıyor..?"

"Stacey elimi tut."

Zorunda mıyım? diye düşündü Stacey. Doğrusunu söylemek gerekirse, Dawson'un elleriyle nerelere dokunduğunu bilmiyordu. Elini tuttu ve sert bir şekilde sıktı, parmak kemiklerinin sıkıştığını hissetti. Övgüye değer bir şekilde Dawson sesini çıkartmadı.

Cook açık arazideki ilk sapağa doğru yönelirken "Orası nereye çıkıyor?" diye sordu Dawson.

"Evlere ve bir okula. Kütüphane yolun sonunda ve karşı tarafta da birkaç dükkân var."

Adam yürüyerek sokak lambalarının ışıltısının içine girmişti. Hemen hızlarını arttırdılar. Önlerindeki görüntü netti. Yolda sadece sağa bir dönüş vardı.

Adam yolun sonuna doğru yürüyüp sağa dönerken açık arazinin karanlığında durdular.

Adamın kat ettiği mesafeyi yine koşarak geçtiler. Bu defa Dawson köşeden başını uzatarak bir bakış attı.

"Karşıya geçti" dedi, Stacey'den bir yönlendirme bekleyerek.

Stacey hafızasını yokladı.

"Orada bir bar var, The Waggon and Horses, sanırım, bir elektrikçi ve... ah, bekle..."

"Ne?" diye hısladı Dawson.

"Eski okul, Reddal Hill, şimdi bir sosyal merkez oldu."

"Gözden kayboluyor" dedi Dawson.

Yolun öbür tarafında kaldırım boyunca yürüdüler.

On beş metre kadar sonra Stacey eski okulun girişini görebiliyordu. Cook sadece üç metre önlerindeydi ve girişe doğru döndü.

Stacey yürümeyi kesti. "Eh, en azından artık biliyoruz."

Dawson ilerlemeye devam etti. "Neden durdun?"

"Çünkü nereye gittiğini biliyoruz."

Dawson ona bilmiş bir şekilde gülümsedi. "Evet, ama neden gittiğini bilmiyoruz."

Stacey hareketlendi ve Dawson'a yetişti. Bir dakika sonra eski okulun bahçesine girdiler.

İlan panosu hemen içeriye yerleştirilmişti. Panoda üzerlerinde çeşitli fontlarda ve boyutlarda yazılar olan değişik renklerde A4 kâğıtlar vardı.

"Lanet olsun, tatil kampı programı gibi" diye gözlemde bulundu Dawson. Stacey ilanlardan bazılarını sesli okudu.

"Boks, Karate, Model Trencilik, Video Kulübü, Hafif Egzersiz. Ah ve senin için Kev, tombala bile..."

"Bu akşamki etkinliğe bak, Stace."

Stacey'nin bakışları Dawson'un panonun üzerindeki parmağını buldu. İlanda "Gençlik Kulübü" yazıyordu.

Elli

Kim telefonla aradıktan bir saat sonra Eastwood Park Hapishanesinin "Aile Fertleri ve Arkadaşlar Merkezinin" dışına park etti. Bristol yakınlarındaki altı arabanın karıştığı kaza onu otoyoldan çıkmaya ve Malvern Hills üzerinden daha manzaralı bir rota izlemeye zorlamıştı.

Motoru kapatmadan önce kendisi gittiğinde Barney'nin yeterince hava alabilmesi için sürücü kapısının camını birkaç santim indirdi. Köpek arabadan çıkmayacağını biliyor gibiydi ve kendi etrafında iki tam tur dönerek arka koltuğa iyice yerleşti.

Tesis yaklaşık 360 mahkûm kapasiteli bir kadın kapalı cezaevine dönüştürülmeden önce çocuk ıslah evi ve genç suçluların tutulduğu cezaeviydi. Tesisi çevresiyle bütünleştirmek için ne kadar çok çaba harcanılmış olsa da dikenli tellerin varlığı korkulacak bir şeylerin varlığını işaret ediyordu.

Kim'e göre hapishanelerin güzel görünmesi gerekmiyordu. Daha yumuşak hatlar kazandırmak için çiçeklere ve bodur ağaçlara yer yoktu. Hapishanelerin yüksek ve sağlam inşa edilmesi gerektiğini düşünüyordu. Hapishaneler suç işleyen insanlara ev sahipliği yapmalı ve başkalarını aynı suçları işlemekten caydırmalıydı. Hapishaneleri konut projeleri gibi gösterme çabaları hatalıydı ve ciddi bir yanlış reklam örneğiydi.

Ross Kemp'in televizyon programında Güney Afrika'da akla gelebilecek en kötü suçlularla doldurulmuş bir hapishane gördüğünü hatırladı.

Devlet her hafta içeri yiyecek ve malzeme gönderiyor ve sonra tesisi dışardan denetim altında tutarak kimsenin kaçmamasını sağlıyordu. İşletilmesi İngiltere'deki sistemden çok daha az maliyetli olmasına rağmen Kim bir şekilde bu sistemin daha "medeni" bir ülkede onay görmeyeceğini düşünüyordu.

Neyse ki tutukevlerini ziyaret etmek için izni almak gerekmiyordu ve hapishane müdürüne açtığı telefon yirmi dört saat önceden haber verme şartından muaf tutulmamasını sağlamıştı. Kim kapıda kimliğini gösterdi ve cebindeki bir miktar bozuk paradan başka bir şey taşımadığını beyan edince üzeri elle üstünkörü arandı. Arama köpekleri hızlıca bir "yanından geçirilirken" ve kaçak madde taşımadığı teyit edilirken, itaatkâr bir biçimde hareketsiz durdu ve sonra ziyaretçi salonuna alındı.

Dikkatini çeken ilk şey "konuşma sesleri" oldu. Bazı gruplar alçak sesle konuşuyor olsa da, genel kalabalığın sahte neşesi Kim'in kulaklarını rahatsız etti. Burası bir hapishane olmasına rağmen, bir Cumartesi sabahı pazar kurulan bir kasabadaki bir kafenin enerjisini yaymayı başarıyordu.

Herkes başka birinin hatırına neşeli görünmeye çalışıyor gibiydi. Mahkûmlar abartılı bir neşeyle konuşuyordu, çünkü arkadaşlarının ve akrabalarının onların iyi oldukları konusunda endişelenmelerini istemiyorlardı ve ziyaretçiler de nehir kenarında piknik yapmak için toplanmışlar ve sanki hafta sonu gidecekleri başka bir yer yokmuş gibi hareket ediyorlardı. Kim daha sonra duvarın iki tarafında gözyaşlarını silmek için kaç tane mendile ihtiyaç duyulacağını merak etti.

Ruth'un sol tarafın ortalarına doğru bir masada oturduğunu gördü. Kim yanından geçen bir görevliye başıyla selam vermekte olan kadını neredeyse tanıyamamıştı.

Hızlıca incelediğinde Ruth'un biraz kilo aldığını, onu son gördüğündeki bir deri bir kemik görünümünden kurtuldu-

ğunu fark etti. Saçları yıkanmıştı ve iyi bir stilde kesilmiş olmasalar da serbest ve sağlıklı bir şekilde omuzlarının hemen altına iniyorlardı. Hapsedilmek Ruth'a yaramış gibiydi. Spada geçirdiği bir hafta sonundan dönmüş gibiydi.

"Kıdemli Baş Dedektif" dedi Ruth, elini uzatırken.

Kim yüzüne bir gülümseme yerleştirdi, bu hiçbir zaman rahat hissetmediği bir yüz ifadesiydi, ama mahkûmu rahatlatmak istiyordu.

"Bugün başka ziyaretçin yok mu?"

Ruth başını hayır anlamında salladı. "Annemle babam dün geldiler" dedi, onlardan başka kimse yokmuş gibi.

"Durumları nasıl?"

Ruth omzunu silkti. "Bütün bunlar karşısında benden daha çok sıkıntı çekiyorlar." Etrafına bakındı. "Bazı insanların neden ailelerinden buraya gelmemelerini istediğini anlayabiliyorum. Annemin yüzündeki ifade her şeyi anlatıyor. Hapishane diğer insanların çocukları için. Ziyaretler haftanın en zor kısmı."

"Çoğu insan bundan hoşlanıyor gibi görünüyor."

"Öyle mi düşünüyorsunuz. Bu daha çok ziyaretçilerin iyiliği için, ama daha sonra sevdiğiniz insanları burayı gelmeye ve hafta sonlarını bunu yaparak geçirmeye zorlayacak bir şey yapmış olmanız inanılmaz acı veriyor."

"Kahve ister misin?"

Ruth başını evet anlamında salladı. "Süt ve iki şeker lütfen."

Kim masadan kalkarken durumun biraz gerçeküstü olduğunu hissediyordu. Kim'in Ruth'un soruşturmasında tutuklamayı gerçekleştiren görevli olmasına rağmen sohbetleri kibar ve dostaneydi. Kadının biraz düşmanlık hissetmesi anlaşılabilir bir şey olacaktı ama Kim hiçbir düşmanlık algılamamıştı. Aslına bakılırsa, algıladığı tek şey karşısındaki insanın durumunu kabullendiğiydi.

İçeceklerinin makinenin içinde hazırlanmasını beklerken Kim üzerindeki bakışları hissetti. Döndü ve üç küçük çocuğun üzerine tırmandığı aşırı kilolu bir kadının kendisine dik dik baktığını gördü. Kadını tanımamıştı ama bazı deneyimli suçlular birinin polis olduğunu elli metreden anlayabilirdi.

Kim masaya döndü ve içecekleri koydu. "Pekâlâ, nasıl gidiyor?"

Ruth omuz silkti. "İyi. Hapishane yaşamına uyum sağlamak uzun sürmüyor. Her şey denetim altında: uyanmak, egzersiz yapmak, ne zaman duş alınacağı, ne zaman yemek yeneceği, ne zaman yatılacağı. Her gün çok az değişiklik yaşanıyor. Personele, diğer mahkûmlara ve hücrenin size ait olan köşesine alışıyorsunuz. Endişelenecek çok az şey var ve bir karar vermeniz gerekmiyor."

Kim bu son cümlede bir rahatlama belirtisi sezdi.

Ruth etrafına baktı. "Daha kötü olabilirdi. Sabahları erken yürüyüş kulübüne katıldım, birkaç ders almaya başladım ve ara sıra sosyal bir etkinlik düzenleniyor."

Kim tesisin "turistlere" anlatılan versiyonunu dinlediğini düşünürken "Çok iyi uyum sağlamış görünüyorsun" dedi. Ruth'un bahsetmiş olduğu şeylere ve bünyesinde oldukça iyi bir anne ve bebek ünitesi barındırmasına rağmen, hapishane ülkedeki en yüksek dördüncü intihar oranına sahipti.

Ruth gülümsedi. "Burada çok uzun bir süre kalacağım. Seçeneklerim kısıtlı. Eğer bunu öğrenmek için geldiysen, suçumu kabul edeceğimi teyit edebilirim. Suçlamanın ne olacağı savcılığa kalmış, ama verilecek cezaya itiraz etmeyeceğim."

Sözleri sanki yaşamından yıllar kaybetmekten değil de bir satranç oyununu kaybetmekten bahsediyormuş gibi çıkıyordu.

Ruth nazikçe güldü. "Özür dilerim ama sizi çok şaşırtmışa benziyorum. Nutkunuzun tutulmasına neden olmuş gibiyim."

Tutukladığı kadın bu değildi. Şimdi karşısında oturmakta olan kadın kararlıydı, durumunu kabullenmişti ve neredeyse hayatından memnundu.

"Ama hâkim karşısına çıkma hakkın var." Bu Kim'in güvendiği bir adalet sistemiydi.

Ruth başını hayır anlamında salladı. "Mahkeme olmayacak. Aileme ve maktulün annesine bu acıyı çektirmeyeceğim. Bu kadar şaşırmayın. Psikolojik bir sorunum yok. Suçu işledim ve eylemlerimin sonuçlarına katlanmaya hazırım. Bir hayata son vermek cezasız kalabilecek bir şey değil. Toplumun dikte ettiği bedeli ödemeli ve sonra her şeye yeniden başlamalıyım."

Kim kendi duyarlılıklarını aksettirecek birisiyle karşılaşmak için uzun bir süre beklemişti ama bu kişinin tutukladığı birisi olmasını beklemiyordu ve bunun kendisini belli belirsiz rahatsız edeceğini de kesinlikle ummuyordu. Bu kadın cezasını biraz fazla kolay kabulleniyordu ve Kim suçlanacak tek kişinin o olmadığını hissetmeden edemedi.

Ruth ayağa kalkmak için hamle yaparken "Umarım sorunuza cevap vermişimdir" dedi.

Kim başını hayır anlamında salladı. "Lütfen otur, burada olma sebebim o değil."

Ruth'un kaşları çatılırken kontrollü sakinliği bir saniyeliğine bocalar gibi oldu.

"Doktor Thorne hakkında konuşabilir miyiz?"

Ruth'un gözleri kısıldı. "Özür dilerim, anlayamadım."

Kim ihtiyatlı konuşması gerektiğini biliyordu. "Birlikte gerçekleştirdiğiniz seanslarınızdan bahsedebilirsen çok faydalı olur."

"Ne sebepten dolayı?"

Kim kadının ses tonunun aniden sertleştiğini fark etti. "Kraliyet Savcılığının durumu daha iyi anlamasına yardımcı olabilir."

Ruth ikna olmuş görünmüyordu ve ellerini önünde çapraz birleştirdi. "Tahmin edebileceğiniz gibi sadece konuşuyorduk. Birlikte geçirdiğimiz süre boyunca pek çok şey konuştuk."

"Bana son seansınızdan bahsedebilir misin? Gerçekten faydalı olabilir."

"Bir süre konuştuk ve bana sembolik bir hayalde canlandırma egzersizi uyguladı."

Ruth rahatsız olmuş görünüyordu ve Kim onun içine kapanmaya başladığını hissedebiliyordu. Şimdi değil, diye sessizce yalvardı. Kahrolası sembolik bir hayalde canlandırma egzersizinin ne olduğunu öğrenmesi gerekiyordu. İçgüdüleri ona bu soruşturmada bunun hiç de iyi bir şey olmadığını söylüyordu. Kim bir şey öğrenmek istiyorsa nezaketi bir kenara bırakıp doğrudan sorması gerektiğini anladı.

"Ruth, o son seansta işlediğin suç için sana ilham vermiş olabilecek bir şey yaşandı mı?"

"Her şeyi kendim yaptım. Bıçağı aldım, onu bekledim, onu takip ettim ve onu bıçakladım."

Kim karşısındaki kadının duygularının yükseldiğini görebiliyordu. Göğsünde bir kızarıklık yayılmaya başlamıştı ve yüzündeki kaslar gerilmişti.

"Ama belki de manipüle edilmiş, Doktor Thorne tarafından kullanılmış olduğunu düşünmüyor musun? Demek istediğim, Allan Harris'i öldürmeyi hayal etmeni sağlayarak, sembolik egzersiz olarak bir bıçak kullanarak, belki de doktor kasti olarak..."

"Saçmalamayın. Bana yardım etmek için gösterdiği çabaları gerçek hayatta birebir uygulayacağımı nerden bilebi..."

Kim'in doğru bir şekilde tahmin ettiği şeyleri tasdiklediğini fark ettiğinde sözleri yarım kaldı. İşlenen suç, seansta konuşulanların bir yansımasıydı.

"Ruth, lütfen konuş benimle."

Ruth öfkeyle başını salladı. "Kıdemli Baş Dedektif, Doktor Thorne aleyhinde tek bir kelime etmeyeceğim. O hayatımın en kötü dönemini aşmamda bana yardımcı olan becerikli ve sezgileri güçlü bir psikiyatrist. Ne yaptığını düşünüyorsunuz bilmiyorum ama size onun benim kurtarıcım olduğunu söyleyebilirim. Bence artık gitmeniz ve iğrenç suçlamalarınızı da yanınızda götürmeniz gerekiyor."

"Ruth..."

"Lütfen gidin ve geri gelmeyin." Masadan kalkmadan önce Ruth ona ters ters baktı.

Kim içinden küfretti. Kahrolası kadın cezasını çekmeye kendisini o kadar kaptırmıştı ki işlenen suçla ilgili belki de daha fazla insanın sorumlu tutulabileceği önerisine açık bile değildi. Kendini pişmanlığa adamıştı ve bundan taviz vermiyordu.

Kim arabaya döndü, daha önce sadece şüphelenmekte olduğu şeyin doğru olduğunu artık biliyordu: Alex Ruth'un manipüle edilmesinde önemli bir rol oynamıştı. Kim'in bilmediği şey, bunu neden yaptığıydı.

Kim, doktorun insanların sınırlarını ne kadar zorlayabileceğini görmek için iğrenç güç oyunları oynayıp oynamadığını merak etti ama böyle olduğunu düşünmüyordu. Allan'ın ölümünün ardından Alex'le ilk görüşmesini ve kadının Ruth'u ziyaret edip edemeyeceğini sorduğunu hatırladı. Bunu izlerini örtmek için mi istemişti yoksa başka bir şey mi vardı? Eğer amaç sadece Ruth'u manipüle etmek olsaydı, Ruth'un ne yapmış olduğunu bilmek yeterli bir zafer olurdu, ama olmamıştı. Olayın ardından Ruth'un üzerinde değerlendirmelerde bulunmak istemişti.

Hayır, bu dosdoğru bir zihin karıştırması değildi. Alex bir şey öğrenmek istiyordu ve Kim bunun ne olduğunu çözmek zorundaydı. Bunu bulmak için Alex'in geçmişine bir yolculuk yapması gerekecekti.

Kim Alex'in şimdi elinde tuttuğu gücü göz ardı edemezdi. Kim'in geçmişindeki korkulara ulaşmış olması mücadeleyi kesinlikle adil olmayan bir dövüşe çevirmişti. Alex bu olayları açık olarak inceleyebilir ve aklını kaybetmeyebilirdi. Kim'in böyle bir lüksü yoktu.

Alex bütün gerçekleri onu karanlığa daha fazla çekmek için kullanabilirdi ve Kim nasıl karşı koyacağından bile emin değildi. Tam olarak neyle mücadele ettiğini daha iyi anlaması gerekiyordu.

Şu anda ona yardım edebilecek yalnızca tek bir adam olduğunu düşünüyordu.

Elli Bir

Chester kent merkezinin altı buçuk kilometre doğusundaki Bardsley Evi cezai ehliyeti olmayanlara ev sahipliği yapıyordu. 1800'lü yılların sonlarından beri açık olan tesis kesinlikle Londra'daki Bedlam gibi zenginlere günübirlik geziler, bir rehber eşliğinde deliliğin evreleri arasına yapılan turlar düzenlemiyordu. Bardsley Evi kapalı kapılar ardında ve meraklı gözlerden uzak hastalarını gizli tutuyordu. Dışarıdan bakıldığında, içerideki deliliğe dair hiçbir belirti göze çarpmıyordu.

Sekiz yüz metrelik çakıl yol kıvrıla kıvrıla engebeli, gür çimenliklerin ve 3 kilometrekarelik bir geyik parkının içinden geçerek 17. yüzyıl görüntüsünü koruyan heybetli bir yapının önünde son buluyordu.

Alex girişe yaklaşırken deli olmak için çok daha kötü yerler olduğuna karar verdi.

Resepsiyon alanı normal bir hastane girişine benzemiyordu. Etrafa rahat berjer koltuklar yerleştirilmiş, aralara seyrek şekilde masalar serpiştirilmişti. Yöresel manzaraların suluboya resimleri duvarlara asılmıştı ve güvenlik kamerasının üzerine yerleştirilmiş bir hoparlörden yumuşak bir flüt müziği duyuluyordu.

Kapı açıldığında Alex'in parmağı zilin üzerinde asılı kaldı ve onu ellili yaşlarının sonlarında aşırı kilolu bir kadın karşıladı. Hızlı bir değerlendirme kadının epey bir süredir tesiste çalıştığını söylüyordu. Giydiği siyah pantolon, beyaz

tişörtünün üzerindeki açık mavi kolsuz önlükle ucuz bir polyester karışım oluşturuyordu. Tırnakları rengârenkti, bileklerinde ve boynunda parlak sarı renk taklit mücevherler vardı. Kısa saçları canlı bir mora boyanmıştı. Basit bir yaka kartında "Helen" yazıyordu. Ünvan ya da pozisyon yoktu, sadece Helen.

Alex elini uzattı. "Merhaba, adım..."

"Doktor Thorne" diye tamamladı Helen, geniş ve samimi bir gülümsemeyle. Kadının kolaylıkla iletişim kurulabilen ve güvenilir birisi olduğu açıktı. Tam da Alex'in sevdiği kişi türüydü.

"Doktor Price geleceğinizi söylemişti. Size elimizden gelen her şekilde yardımcı olmamızı istedi."

Tabii ki istemiştir, diye düşündü Alex. Doktor Nathaniel Price hastanenin mütehassıs doktoruydu ve "dostlukları" Alex'in onun hocalardan biriyle homoseksüel ilişki yaşadığını keşfettiği tıp fakültesine kadar gidiyordu. Adamın sırrını bilmenin o zaman Alex'e pek bir faydası olmamıştı ve Alex anlamsız yere kötülük yapma eğiliminde değildi. Kendisine bir faydasının olması, hiç olmazsa onu biraz eğlendirmesi lazımdı. Sırrının o zamanlar açığa çıkmasının fazla bir etkisi olmayacaktı; bir ya da iki haftalığına haber olacak, sonra üniversitedeki sığlığın girdabı tarafından hızla yutulacaktı. Ama şimdi çok daha fazla anlam ifade ediyordu, özellikle de karısı ve üç kızı için.

Neyse ki Alex tehdidini gerçekleştirmeye hiç ihtiyaç duymamıştı. Tehdit her zaman oradaydı, telefon hatları boyunca gidip geliyordu. Alex'in bilmesi adam için yeterliydi ve eğer sezgileri Alex'in tahmin ettiği kadar kuvvetliyse tehdidini gerçekleştireceğini de biliyordu. Muhtemelen homoseksüel ilişkilere gizli gizli devam ediyordu. Aklının bir kenarına bu konuyu araştırmayı not düştü. Fazladan küçük bir güvencenin bir zararı olmazdı.

Gülümseyip elini samimi bir şekilde sıkarken "Çok naziksin Helen" dedi. Şişko, çirkin kimseler güzel insanların kendilerine ilgi göstermesinden her zaman hoşlanırlar.

Helen onu giriş bölümünden aldı, kısa bir koridordan geçtikten ve sola döndükten sonra küçük düzenli bir ofise götürdü.

"Lütfen oturun."

Alex söylenileni yaptı. İçerisi küçük ve kullanışlıydı, bir pencere arazinin doğu tarafındaki bir süs havuzuna bakıyordu. Yunusun ağzı elli yıldır su fışkırtmamış gibi görünüyordu.

"Burada yirmi iki yıldır hastaların bakımından sorumlu müdür olarak çalışıyorum, bu yüzden size yardımcı olabileceğim bir konu varsa, çekinmeden söyleyin."

Alex geriye yaslandı. "Doktor Price size ne kadar bahsetti bilmiyorum."

"Sadece şu an benzer bir vakanızın olduğunu ve rahatsızlığı daha iyi anlamanızı sağlayacak her şeyin faydalı olabileceğini söyledi."

Alex üzüntüyle başını evet anlamında salladı. "Açıkçası detaya giremiyorum ama bana Patricia Stone'dan bahsedebilirseniz ve onunla kısa bir süre görüşebilirsem, bunun hastamı daha etkin bir şekilde tedavi etmemde bana faydalı olacağını düşünüyorum."

Helen paylaşmaktan memnun görünüyordu. "Tamam, ben anlatayım ve bir sorunuz olursa araya girmekten çekinmeyin."

Alex bir not defteri çıkarttı. Helen diyet kola kutusundan bir yudum aldı; kadının bel ölçüsü dikkate alındığında diyet içmesi komik geliyordu.

Patty'nin daha önceki yaşamına ait temel detayları bildiğinizi zannediyorum. Buraya yaşanan trajedinin ardından 1987'de yerleştirildi.

"Yıllar önce şizofreni tanısı konulmuştu ama ilaçlara cevap veriyordu ve akıl hastanesinden çıkartılıp topluma kazandırma dönemi sırasında serbest bırakılmıştı."

"Bize getirildiğinde şizofreninin birçok özelliğini sergiliyordu. Sanrılar, halüsinasyonlar görüyor konuşma düzensizliği çekiyor ve katatonik davranışlar sergiliyordu. Sosyal açıdan işlevsizdi ve belirtiler altı aydan uzun sürmüştü. Bilinen organik sebeplerden hiçbirinin mevcut olmadığı saptanmıştı."

"Sanrıların ve halüsinasyonların yapısı hakkında biraz daha açık olabilir misiniz?" diye sordu Alex. Birinci sınıflarda verilen bu tıp dersi sabrını taşırmaya başlamıştı.

"Başlangıçta kafasının içinde, kendisinden tamamen bağımsız, tartışan sesler duyuyordu. O, hakem, daha iyi bir tabirle, arabulucuydu. Sesler sürekli içlerinden birinin tarafını tutmasını istiyordu. Aynı zamanda sanrısal algılamadan da mustaripti. Kayıtlarda, ben göreve başlamadan önce yaşanmış bir olay var; hastalardan biri su sürahisini ona doğru itince hastabakıcı personelin onu öldürmeye çalıştığını ve kendisini ancak yemek salonunun ortasına idrarını yaparak koruyabileceğini düşünmüş.

"Ben gelmeden kısa bir süre önce Patty'de pencere korkusu başlamış, pencere açılırsa düşüncelerinin zihninden dışarıya doğru emileceğinden korkuyormuş."

"Hiç şiddet uyguladığı bir olay yaşadı mı?"

Helen üzgün bir şekilde başını evet anlamında salladı. Bu kadının Patricia Stone'u çok sevdiği açıktı. Bir hastaya karşı bu tür duygular beslemek profesyonellikten ne kadar da uzak, diye düşündü Alex.

"Maalesef, evet. Şiddete meyilli bir yapısı yok ama onu kontrol etmenin zor olduğu zamanlar oluyor."

"Bu olaylardan bahsedebilir misiniz?"

Helen detay verebilmek için dosyaya uzandı. "92'de bir hastaya saldırmış, yaşlı kadının zihnine düşünceler gön-

derdiğini ve onu durdurmak zorunda kaldığını iddia etmiş. 1997'nin haziranında bir başka hastaya saldırmış, adamın ona duygular yönelttiğini iddia ediyormuş. Birkaç ay sonra aynı hastanın onun düşüncelerini yüksek sesle okuduğunda ısrar etmiş. Altı yıl önce, bir ziyaretçiye saldırmış, adamın zihnini kontrol ettiğini ve kanayana kadar dizini kaşıması için onu zorladığını iddia etmiş. Ve en yakın tarihli olayda, genç bir hemşireyi zihnine dürtüler yönelttiği için vurarak yere sermiş."

Alex'in merakı uyanmıştı. Patty Stone, Schneider'in birinci sıra belirtilerinin neredeyse tümünü sergilemişti. Bunlardan her biri şizofreniyi işaret ediyordu.

Helen dosyayı kapattı. "Lütfen yanlış anlamayın. Bu olaylar çok az ve çok seyrek yaşanmış. Bunların dışında örnek bir hasta; işbirliği yapıyor ve oldukça hoş birisi. Yaşadığı böyle bir olay kullandığı ilaçları yeniden değerlendirmemize yol açtı. Başlangıçta kloroprmaine veriyorduk ama artık klozapine veriyoruz."

Klozapine genellikle tedavi edilmesi zor olan şizofreni hastalarına veriliyordu. İlaç daha az yan etki gösteriyordu.

"Davranışlarının ya da çıkardığı olayların ailesinin ziyaretleriyle bir bağlantısı var mı?"

"Patty'nin bütün bu yıllar boyunca tek bir ziyaretçisi bile olmadı."

Alex şaşırmış gibi yaptı. "Ah, düşünmüştüm ki kızı..."

"Ne yazık ki hayır. Her ay arıyor ve bunu on sekiz yaşma bastığından beri yapıyor ama hiç ziyaretine gelmiyor."

"Bu Patty için zor olmalı."

Helen ellerini açtı. "Aile içi dinamiklere karışmak bizim işimiz değil. Sadece bakımımız altındaki hastalar için elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz."

"İlerleyen aşamalarda Patty'nin salıverilme umudu var mı?"

Helen derin derin düşündü. "Bu zor bir soru Doktor Thorne. Patty'nin son derece istikrarlı olduğu zamanlar var ve onun bu tesisin dışında bir hayat sürdüğünü hayal etmek zor değil, ama dönemsel şiddet patlamaları bu ihtimali imkânsız kılıyor. Onun çeyrek asırdan uzun bir süredir bakım altında tutulduğunu aklınızdan çıkarmayın. Burası hayatına güven, bir şeylere aşina olma hissi katıyor. Alelade, çabuk hizmet veren bir tesis değiliz. Amacımız hızlıca topluma geri kazandırmak değil. İhtiyacı olan hastalarımızın bakımını üstleniyoruz ve bunun içlerinden bazıları için çok uzun bir süre ve bazı vakalarda hayatlarının sonuna kadar sürebileceğini kabul ediyoruz."

Alex bu kadının tanıtım broşürünün yazılmasından sorumlu değilse bile kesinlikle olması gerektiğini düşünerek başıyla samimi bir şekilde onayladı

"Ama bu pahalı bir bakım. Demek istediğim, bu tesis daha önce ziyaret ettiğim birçok tesise benzemiyor."

"Burada kalışlarını kendileri karşılayan özel hastalarımız var, diğerlerinin masrafları sosyal güvenlik sistemi tarafından karşılanıyor."

Tabii ki karşılanıyordur, diye düşündü Alex, özellikle o sosyal güvenlik sistemi tarafından yüz üstü bırakılıp ihmale ve ölüme sebebiyet veren hastalarınki.

"Teşekkür ederim Helen. Son derece faydalı oldun. Burada verilen kaliteli bakımın ayrılmaz bir parçası olduğun çok belli."

Helen uygun biçimde pohpohlanmış görünüyordu. "Anladığım kadarıyla Patty'le görüşmek istiyorsunuz?"

Bu düşündüğünden de kolay olmuştu. "Eğer bir şekilde mümkünse."

"Doktor Price'a onu sizinle görüşmesi için zorlayamayacağımı söyledim. Daha önce söylediğim gibi, hiç ziyaretçisi gelmiyor ve eğer kendini rahatsız hissederse veya sizinle görüşmek istemezse yapacak bir şey yok."

Alex minnet duyan bir uysallık içinde başıyla onayladı. Bütün o yağ tabakasının altında kadının duruş sergileyen bir omurgası da vardı.

"Ve tüm süre boyunca ben de yanınızda olacağım. Anlaşıldı mı?"

Alex başını evet anlamında salladı, kadından giderek daha az hoşlanmaya başlamıştı.

Helen ayağa kalktı ve Alex'e kendini takip etmesini işaret etti. Alex yeniden flüt sesinin duyulduğu koridordaydı. Ürkütücü bir şekilde, başka bir ses duyulmuyordu. Helen anahtar taşımıyordu ve bütün kapıları alışkanlık sayesinde hızlıca girdiği bir erişim koduyla açıyordu.

Helen ağır bir meşe kapının önünde durdu. "Genel popülasyon alanına girmemenizi tercih ediyorum. Hastalarımız rutinleri biliyor. Ziyaretçilerin ne zaman geldiklerini biliyorlar ve tedirgin olmalarını istemiyorum."

Alex tesisten veya onun mahkûmlarından bağımsızmış gibi duran çok geniş bir odaya alındı.

"Lütfen oturun. Ben gidip Patty'le konuşacağım."

Alex ona teşekkür etti ama hemen oturmadı. İki duvarında yerden tavana kadar kitaplar dizilmiş odada dolaştı. Üçüncü duvar Gainsborough, van Dyck ve Sör Peter Lely olduğunu fark ettiği sanat eserleriyle doluydu.

Alex oturacağı yeri dikkatlice seçti. Yüzü pencereye dönüktü, bu sayede Patty'nin karşısına oturacağını ve dışarıdan ilgisini çekecek bir şeyin kadının dikkatini dağıtmayacağını umuyordu. Helen'in sözlerine rağmen Patty'nin onunla görüşeceğine güveni tamdı. Seyahati harcadığı zamana çoktan değmişti. Kim'in annesini hiç ziyaret etmemesine rağmen her ay telefon etmeye devam etmesi çok ilgisini çekmişti.

Alex daha fazla nasıl bir bilgi edineceğinden emin değildi ama Kim'i dünyaya getirmiş ve dedektifin karmaşık ki-

şiliğinin bütün özelliklerinin ortaya çıkmasında önemli rol oynamış olan kadınla tanışmaya istekliydi. Kim'in ailesiyle tanışmak aralarındaki ilişkiyi daha da sağlamlaştıracaktı. Alex, Kim'in hayatındaki hiç kimsenin onun yaşayan tek akrabasıyla tanışmadığını tahmin ediyordu ve bu yüzden bu yalnızca ikisi arasında bir bağ olacaktı.

Kapı açıldı ve Alex, Patty Stone'un dış görünüşü karşısındaki şaşkınlığını gizledi. Kadın ince yapılıydı ama çelimsiz değildi. Saçı tamamen grileşmişti ve kısa kesilmişti. Rahat kesim kot pantolon ve çiçek desenli bir kazak giyiyordu. Ayaklarında açık mavi rahat yazlık ayakkabılar vardı. Geniş kenarlı şapkası ve çiçek sepeti olsa yazlık evin bahçesinden getirildiği söylenebilirdi.

Alex kadın yaklaşırken gülümsedi, hareketlerindeki tutukluğu ve yavaşlığı fark etmişti.

"Merhaba Patty. Bugün nasılsın?"

Patty elinin tutulmasına izin verdi. Eli sıcak ama cansızdı. Dışarıdan bakıldığında orta yaşlı bu narin hanım elli sekizinden daha yaşlıymış ve hiç şiddet patlaması yaşayamazmış gibi görünüyordu, ama Alex dış görünüşün aldatıcı olabileceğini biliyordu.

Kadın oturdu ve sinir bozucu bakışlarını Alex'e dikti. Alex Patty'nin kızına da armağan ettiği anormal koyu irislerin içine baktı. Aniden, gözünü kırpmadan veya başka bir kasını hareket ettirmeden, Patty kendi kalçasına tokat attı.

Alex harekete aldırış etmedi. "Pekâlâ Patty, kısa bir süre konuşmamızın bir sakıncası var mı?"

Patty dinliyormuş gibi görünüyordu, ama dinlediği Alex değildi. Altı ya da yedi saniye sonra, Patty başını hayır anlamında salladı.

"Kızınız Kimberly, hakkında konuşmak istiyorum, eğer mümkünse."

"Kimmy'i tanıyor musun?"

Kadın hiç duraksamadan kalçasına bir tokat daha indirdi. Alex yan tarafta oturmuş dergi okuyan Helen'e doğru baktı.

Kadın rahatsız etmeyecek kadar uzakta ama söylenen her şeyi duyacak ve Patty'nin tepkisini ölçecek kadar yakında oturuyordu. Alex sorularını dikkatlice ifade ettiğinden emin olmak zorundaydı.

Alex başını evet anlamında salladı ve kadının gözlerine baktı, uysallığa geri dönmeden önce sadece bir saniyeliğine orada gördüğü yoğunluğa çok şaşırdı.

"Kim'le kısa bir süre önce tanıştım. Sanırım onu bir süredir görmüyorsunuz."

Patty soluna baktı, kaşları çatılmıştı.

"Özür dilerim Patty. *Kimmy'i* bir süredir görmüyorsun, değil mi?"

Elleri sanki örgü örüyormuş gibi hareket etmeye başlarken bir damla göz yaşı kadının yanağından aşağı süzüldü. "Kimmy güvende?"

"Evet Patty, Kimmy güvende. Polis memuru olarak çok önemli bir işte çalıyor."

"Kimmy güvende."

Patty'nin bakışları başının üzerinde sabitlenmesine rağmen Alex başını evet anlamında salladı.

"Kimmy arar, ben güvendeyim."

Alex başını evet anlamında sallamaya devam etti. Bir şizofrenin karmaşık konuşmasının ne anlama geldiğini anlamaya çalışmak genellikle faydasızdı. Alex Helen'in elinde tuttuğu derginin tek bir sayfasını bile çevirmemiş olduğunu fark etti.

"Bana Kimmy'nin çocukluğu hakkında bir şeyler söyleyebilir misin?" diye üsteledi Alex. İşe yarar bir şeyler elde edeceğini düşünmüyordu.

Eller örme hareketini daha hızlı yapmaya başladı. "Mikey güvende, Kimmy güvende. Şeytan gelir, şeytan alır."

Patty birden durdu ve başını yana çevirdi, odanın içinde başka bir ses olmamasına rağmen dinlemeye başladı. Ah Tanrı aşkına kadın, anlatmaya devam et, diye düşündü Alex.

Patty başını iki yana sallamaya başladı. "Hayır, Kimmy'nin arkadaşı. Kimmy güvende." Sadece kafasının içinde duyulan yanıtı dinlemek için duraksadı. Patty kalçasına tokat atmak için örme hareketini yapmayı bıraktı ve sonra daha hızlı bir şekilde harekete devam etti.

"Hayır, Kimmy'nin arkadaşı. Arkadaş Kimmy. Kimmy güvende?"

Bakışlarını Alex'in üzerine sabitledi, bu Alex'e röntgeni çekiliyormuş hissi veriyordu. "Değil mi?"

Koyu, düşünceli gözler doğrudan ruhunun içine bakıyor gibiydi. Alex başını evet anlamında salladı.

Patty bir ceylan çabukluğuyla üzerine saldırdı. Alex'in durumu kavraması bir saniyesini aldı. Patty'nin elleri saçlarındaydı, tırnakları yüzünü çiziyordu. Alex Patty'yi uzaklaştırmak için içgüdüsel olarak ellerini yukarı kaldırdı. Hayal meyal Helen'in Patty'ye durması için bağırdığını duyuyordu.

Patty'nin elleri her yerdeydi, Alex'in kafa derisini tırmalıyorlardı. Gırtlağından boğuk bir ses çıktı. Salyası Alex'in yanağına düştü. Salya dudaklarına doğru ilerlerken Alex neredeyse kusuyordu. Yüzünü korumak için kafasını eğdi ama yanaklarının ve şakağının yandığını hissedebiliyordu.

Alex onu yeniden iterek uzaklaştırmaya çalıştı ama avantaj üzerine çıkmış olan ince yapılı kadındaydı.

Onu üzerinden almak için Helen'in arkadan Patty'nin beline sarıldığını gördü. Patty'nin sağ eli bir saç yığınının etrafında yumruk olmuştu. Helen Patty'yi geriye doğru çekerken saç kökleri kafa derisinden koptu ve Alex bağırdı. Patty'nin diğer eli can havliyle daha fazla saçı kavramaya çalışıyordu.

"Sen uzan ve diğer elini yakala, ben de onu çekeyim" diye bağırdı Helen.

Alex uzandı ve Patty'nin elini buldu. Saçlarını sıkıca kavramıştı. Patty asılırken Alex'in gözleri yaşardı. Parmakları birer birer gevşetti.

"Çek" diye bağırdı Helen'e.

Helen tarafından geriye doğru çekilirken bile Patty'nin kolları Alex'e saldırmaya devam ediyordu.

Alex Patty'nin odadan çıkartılışını izledi. Kadının gözleri Alex'e çıldırmış gibi bakıyordu. Çiçek bahçesinden alınan ufak tefek kadın gitmiş yerine tüküren, vahşi bir hayvan gelmişti.

Helen, Patty'yi kapıdan çıkartırken "Burada bekle, seni kontrol etmesi için birisini göndereceğim" dedi

Kapı kapandığında Alex saçlarını düzeltti ve kapıya yöneldi. Daha fazla beklemeye hiç niyeti yoktu. Bu kadarı yetmişti. Bu psikotik çılgından başka bir şey öğrenemeyecekti.

Arabaya geri döndüğünde yaralarını inceledi. Uzun bir çizik şakağından çenesine kadar uzanıyordu. İnce çizgi kırmızıydı ama kanamıyordu. Patty'nin tırnaklarının çizdiği kırmızı izler bütün yüzünü kaplıyordu. Yaraların çoğu saçlarının altındaydı.

Bütün kafası yanıyormuş gibi hissediyordu.

Ziyaret ona umut ettiğinden çok daha fazlasını vermişti ve çektiği eziyete değip değmeyeceğini merak ediyordu.

Patty'yle ilgili Alex'e mantıklı gelmeyen bir şeyler vardı. Not defterini çıkarttı.

Hareket bozuklukları ilaç tedavisine rağmen oldukça belirgindi. Patty'nin Schneider hastalığının birinci sınıf belirtilerinin çoğu arasında yaptığı metodolojik seyahat Alex'in çok fazla tanık olmadığı bir şeydi. Kadının söylediği karma karışık, görünüşte anlam ifade etmeyen sözcükler kadar hassas bir düzen içinde gerçekleşen dönemsel şiddet olayları da ilgi çekiciydi.

Alex tırnaklarıyla direksiyona hafifçe vurdu. Parçalar bir araya gelirken, "Tabii ya" dedi kendi kendine. Parçalar en sonunda yerine otururken açıkgöz yaşlı kadının kurnazlığına gülümsemekten kendini alamadı.

Yaralarına rağmen Alex yıllardır karşısına çıkan algısı en güçlü kişinin paranoyak bir şizofren olmasındaki ironinin keyfini çıkartmadan edemedi.

Arabayı geri vitese alırken, Alex her şeye karşın yolculuk harcadığı zamana değdiği için kendi kendine gülümsedi.

Elli İki

Brockmoor'daki iki katlı ev Kim'in son ziyaretinden beri çok az değişmişti. Ön kapının biraz boyaya ihtiyacı vardı, pirinç kapı topuzu matlaşmış ve yer yer kararmıştı. Onun hala bu adreste yaşadığından ve çalıştığından emin değildi, ama denemek zorundaydı.

Zilin düğmesine basmadan önce tereddüt etti, ziyaretinin nasıl karşılanacağından ya da adamın kendisini hatırlayıp hatırlamayacağından emin değildi.

Çekinerek zili çaldı ve nefesini tuttu. Ağır ayak sesleri ve alçak sesli bir homurdanma, Kim'in yüzünde bir gülümsemenin belirmesine neden oldu.

Kapı, hatırladığından daha kısa boylu ve daha geniş bir adam tarafından açıldı. Sırım gibi olan gri saçları Einstein'ın saçları gibi her yöne dağılıyordu. Gözlükleri boynunda asılıydı. Neredeyse hiç değişmemişti.

"Üzgünüm Bayan, ama her ne satıyorsanız..." Bakışları Kim'in gözleriyle buluştuğunda sözleri yarım kaldı. Gözlüğünü burnunun ucuna yerleştirdi. "Kim?"

Kim adamın nasıl karşılık vereceğini merak ederek, başını evet anlamında salladı. Onu görmeye gelmeyi basit bir nedenden dolayı bırakmıştı: adam işinde çok iyiydi ve tehlikeli alanlara biraz fazla yakınlaşmaya başlamıştı. Kim teşekkür etmemiş, açıklama yapmamış ve veda etmemişti.

"İçeri gel, içeri gel" dedi kenara çekilerek. Ses tonunda hiçbir kızgınlık veya hayal kırıklığı yoktu. Evet, Kim'in bunu

tahmin etmesi gerekiyordu. Adamı konsültasyon odasına kadar takip etti ve Alex'in tedavi odasıyla burası arasındaki tezatlığı hemen fark etti.

Doktor Thorne sahte bir rahatlık sunuyordu. Dikkatlice konumlandırılmış pahalı koltuklar, bir şark halısı, plastik çiçekler, mumlar, sürme pencerelerde kadife perdeler. Oysa bu odada kullanıla kullanıla rahat hale gelmiş, yer yer biraz aşınmış ama temiz ve samimi eski koltuklar vardı. Odaya farklı gelişme evrelerindeki bonzai ağaçları serpiştirilmişti. Duvarlarda adamın yeterliliğini insanın gözüne sokan sertifikalar yoktu. Onlara ihtiyacı da yoktu.

"Nasılsın hayatım?" diye sordu. Başka birisinden geldiğinde bu, nezaketen, formalite icabı sorulmuş sıradan bir soruydu. Ted'den geldiğinde ise bilgi ve anlayış doluydu.

"İdare ediyorum, Ted."

"Merakımın sana bir fincan kahve yapana kadar demlenmesine izin vereceğim."

Kim adamın peşinden evin arka tarafındaki mutfağa gitti. Mutfakta modası geçmiş eski meşe dolaplarla mutfak üniteleri vardı ve bunlar küçük mekânı karartıyordu. Birbiriyle uyumsuz tabak çanak, evye ünitesinin üzerinde kurumaya bırakılmıştı.

"İkinci bir eş yok mu?"

"Hayır hayatım, bu adil olmazdı. Hiçbir kadın Eleanour'un yerini tutamazdı ve böyle bir şey yanlış olurdu. Beklentilerimi kesinlikle düşüremezdim. Yıllar içinde bazı cilveleşmeler oldu ama bir sonraki aşamaya geçmeyi reddetmem hep bir düğüm noktası oluşturdu."

Ted, West Brombich Albion ve Aston Villa amblemleri taşıyan kupalara kaynar su dökerken Kim bir şey söylemedi. Villa kupasını Kim'e verdi. "Hafta sonu kaybettiler bu yüzden bu kupa gözden düştü."

Kim içeceği aldı ve tekrar rahat odaya yöneldi.

"Peki, yirmi yıl önce beni ektiğinden beri neler yapıyorsun?"

Tanrım, keskin bir hafızası vardı. Bu aşamada özür dilemenin bir faydası yoktu. Aşina olduğu koltuğa oturdu. Daha önce nasıl hissediyorsa şimdi de tam olarak öyle hissediyordu.

"Üniversiteye gittim, sonra emniyet teşkilatına girdim. Yaptığım işi seviyorum."

"Rütben nedir?"

"Kıdemli Baş Dedektif."

"Hımm... aferin, ama besin zinciri içerisindeki o noktaya neden razı oldun?"

Tanrım, bu adamın etrafında bulunmak zorlayıcıydı. Görünüşte masum tek bir durum bile gözünden kaçmıyordu. Bu onu mükemmel bir psikolog yapan şeylerden biriydi.

"Razı olduğumu kim söyledi?"

"Çünkü yükselmek isteseydin, yükselirdin." Basit bir açıklamaydı ama tamamen doğruydu. Kim on dakikadan daha kısa bir süredir yanındaydı ve adam şimdiden onu bir kitap gibi okuyabiliyordu.

"Peki ya sen. En sonunda emekli oldun mu, yoksa burnunu başka insanların işlerine sokmaya hala devam mı ediyorsun?"

Ted gülümsedi. "Aah, aferin sana hayatım. Konuyu değiştirme ve espri yapma denemesi, hem de tek bir cümle içinde. Çok gelişme kaydetmişsin ama sen kendin beni görmeye geldiğin ve bunu yapma sebeplerinin eninde sonunda ortaya çıkacağı için üstelemeyeceğim."

Kahvesinden bir yudum aldı. "Sanırım yarı emekliyim. Normalde iki veya üç hastaya bakıyorum, bazen gerektiğinde bu sayı artabiliyor."

Kim Ted'in daha fazla hastaya bakmasının sosyal hizmetler istediğinde "gerektiğini" tahmin etti. Her zaman

devlet için çalışmıştı, ağırlıklı olarak da çocuk istismarı ve ihmali vakalarında. Ted'in dinlediği korku hikayelerini, katlanmak zorunda kaldığı rahatsız edici fotoğrafları hayal bile edemiyordu.

"Bunu nasıl yapıyorsun Ted?"

Adam bir an düşündü. "Çünkü bir farklılık yarattığımı düşünmeyi seviyorum. Çünkü o zaman geceleri uyuyabiliyorum."

Kesinlikle maddi bir karşılık elde etmek için değil, diye düşündü Kim. Ted yukarı kattaki iki odada yaşıyordu. Gerçekten iyi adamlardan birisiydi.

Adam kıkırdadı. "Biliyorsun bir zamanlar küçük bir kız vardı, o kadar kızgın, o kadar savunmacıydı ki üç seans boyunca tek bir kelime etmeyi reddetmişti. Sanırım o zamanlar altı yaşındaydı. Hiçbir şey işe yaramadı. Lolipoplar, oyuncaklar vermeyi bahçede yürüyüşe çıkarmayı denedim ama konuşmayı reddediyordu."

Kim gerildi. Bu gitmek istemediği bir yerdi.

"Onu tekrar gördüğümde dokuz yaşındaydı ve sürekli koruyucu aile değiştiriyor, yerleşme ve uyum sorunu yaşıyordu. Ona tekerlek şeklinde bir şeker vermeyi teklif ettiğimde, duyduğum ilk kelimeleri şunlar oldu, "Ne oldu doktor, lolipopların mı bitti?" Ve on beş yaşındayken onu yeniden gördüm, son koruyucu ailede yaşananlar hakkında konuşmayı kesin bir şekilde reddediyordu ki aslında..."

"Ted, yardımına ihtiyacım var" diye araya girdi Kim. Bu adamın becerilerine tereddütsüz güveniyordu, ama onun o yasaklı alanlara yaklaşmasına izin veremezdi. Yaptığı işte aşırı iyiydi.

Ted bakışlarını Kim'in gözlerine dikti ve orada tuttu. "Sana yardım etmeme izin vermeni çok isterdim. Hayatın çok farklı..."

"Doktor, lütfen."

Ted yan masadan bir pipo aldı ve tütüne bir kibrit tuttu. Sülfür kokusu odayı doldurdu. "Bana istediğini sorabilirsin Kim."

Kim rahatladığını hissetti. Ted hiçbir zaman onu çok zorlamamıştı ve bunun için ona minnettardı.

"Bir cinayet soruşturması üzerinde çalışıyorum. Haberlerde görmüş veya gazetede okumuş olabilirsin."

"Tecavüz kurbanı mı?"

Kim başını evet anlamında salladı. "Bu tamamen saçma gelebilir, ama kadın son derece başarılı ve zeki bir kadın psikiyatrist tarafından tedavi ediliyordu. İlk görüşmemiz sırasında bir şey tüylerimi diken diken etti ama ne olduğunu tam olarak anlayamadım. Psikiyatristin bir şekilde işin içinde olduğunu düşünüyorum."

Kim Ted'in yüzünde şüphe duyan bir ifade gördü.

"Şüpheli göründüğünü biliyorum. Ama ilk buluşmamızdan sonra, onunla mezarlıkta karşılaştık. Tamamen tesadüf gibi görünüyordu ama sanki onun tarafından ayarlanmış gibiydi. O günden beri birkaç defa buluştuk ve her görüşmeden sonra benimle ilgili her şeyi biliyormuş, sanki beni araştırmak için zaman harcamış gibi bir hisse kapıldım."

"Sadece algıları ve sezgileri güçlü birisine aşırı tepki veriyor olabilirsin. Onun gibi insanlardan hoşlanmıyor olabileceğini düşündün mü? Hayatın boyunca seni çözümlemek isteyen insanlar tarafından irdelendin."

Kim omzunu silkti. "Kız kardeşi, Alex'in sosyopat olduğunu düşünüyor ve bir yanım onun haklı olduğunu söylüyor, ama bu noktada ne ile uğraştığım konusunda hiçbir fikrim yok."

Ted uzun bir ıslık çaldı. "Peki, eğer sosyopatsa sana tam olarak nasıl yardımcı olabilirim?"

"Onunla aynı oyunu oynayabilmek için bir sosyopatın zihninin içine girmem gerekiyor."

"Bu normal birisi için çılgınca bir girişim olurdu ama senin için intiharla eş anlamlı. Bu kadınla başa çıkabilecek donanımın yok Kim, bu yüzden planını tasvip edemem."

Ted ona inanç duymadığı için Kim'in gözleri alev alev yanıyordu. "Yani bana yardım etmeyi ret mi ediyorsun?"

Ted bir anlığına düşündü. "Senin geçmişini bildiği konusunda haklıysan o zaman tek amacı bu bilgiyi bir şekilde sana karşı kullanmak olabilir. Bu, geçmişinle yüzleşmiş olsaydın bile tehlikeli olurdu. Bu yüzden, soruna cevap vermek gerekirse, bu durumdaki herkese vereceğim tavsiye arkalarına bakmadan kaçmaları olurdu. Sana ise şunu söyleyeceğim: *daha hızlı kaç.*"

Kim gözlerini ona dikti. "Yeniden soruyorum, bana yardım etmeyi ret mi ediyorsun?"

Adam bakışlarını kaçırmadı. "Evet hayatım, reddediyorum."

Kim ceketini kavradı ve öfkeyle kapıdan çıktı.

Elli Üç

Kim süs havuzunda yiyecek arayarak dönüp duran balıkları saydı.

"Moby öldü" dedi Ted, taze kahve ikram ederken.

"Hatırlıyor musun?"

Kim içeceği aldı ve öfkeyle dışarı çıkarak bahçeye yöneldiği eski bir anıyı hatırlayarak başını evet anlamında salladı.

"Bana isimlerini sormuştun ve ben de isimleri olmadığını söylemiştim. Ah, bundan hoşlanmamıştın ve her şeyin bir ismi olması gerektiği konusunda ısrar etmiştin."

Ted kıkırdadı. "Yanlış hatırlamıyorsam isimleri Moby, Willy ve..."

"Jaws'tı"

"Tabii ki. Ve sonra kumrular geldi ve sen her birine isim vermek is..."

"Ted, bunu her şekilde yapacağım, yardım etsen de etmesen de."

"Biliyorum."

Kim dönerek onunla yüz yüze geldi. "Peki, bana yardım edecek misin... lütfen?"

"Hadi oturalım."

Misafirini hiçbir zaman kapatılmayan, hava nasıl olursa olsun tahta sandalyeleri kuru tutan bir güneş şemsiyesinin altındaki oturma setine götürdü.

"İkiye bir oynayalım."

Tanrım, bu adam hiçbir şeyi unutmuyordu. Ted'in tekniklerinden biri kendisi sormadan önce hastanın belirli sayıda soru sormasına izin vermesiydi. Sayılar soruların oranını gösteriyordu.

"Üçe bir" dedi Kim.

Birlikte geçirdikleri kısa süre zarfında, Kim Ted hakkında, adamın onun hakkında öğrenebileceğinden çok daha fazlasını öğrenmişti, ya da en azından o zamanlar böyle düşünüyordu. Adamın hayatının aşkının otuz yedi gibi çok erken bir yaşta, kanserle giriştiği mücadeleyi kaybettiğini biliyordu. Ted'in hevesli bir bahçıvan olduğunu ve dekoratif amaçlı garip ağaç yongalarını peyzaj ürünleri satan pahalı fidanlıklardan aldığını biliyordu. Hastalarını rahatsız etmemek için Terry Pratchett romanlarını yatak odasında sakladığını ve gecenin geç saatlerinde yayınlanan poker programlarını izlemek için sabaha kadar ayakta kaldığını biliyordu. Kim bütün hayatı boyunca başka hiçbir insanla geçmişini paylaşmaya bu kadar yaklaşmadığını da biliyordu.

Ted başını tamam anlamında salladı. "Bir pas hakkı var."

"Üç pas hakkı var."

Kim'in hiçbir yerde konuşmayacağı belirli konular vardı.

"Oyunun kurallarını kabul ediyorum. Hadi başlayalım."

"Tamam, ilk soru, bir sosyopat tam olarak nedir?"

"Vicdanı olmayan kişidir. Genetik yapılarında böyle bir eksiklik vardır. Herhangi başka bir canlıya yönelik endişe veya sevgi hissedemezler ve bu durum şaşırtıcı bir şekilde nüfusun yüzde dördünde görülür."

"Bu insanlar genellikle karizmatik, seksi, eğlencelidir ve insanları baştan çıkarmalarını sağlayan yüzeysel bir cazibeleri vardır."

Kim başlangıçta Alex'in yaydığı karizma karşısında Bryant'ın ağzının nasıl bir karış açık kaldığını ve kadının ilgisini çektiğini kendisinin de itiraf etmek zorunda kaldığını hatırladı.

"Bunların hepsi bir paravandır. İnsanları kendilerine çekme becerilerine rağmen sosyopatlar duygusal bağ kurmakla hiç ilgilenmezler."

"Doğru ile yanlış arasındaki farkı anlıyorlar mı?"

Ted başını evet anlamında salladı. "Akıllarını kullanarak elbette anlıyorlar, ama doğrulara bağlı kalmalarını tavsiye eden içsel bir rehberleri yoktur. Vicdan bir davranış değildir. Hissettiğimiz bir şeydir. Emrinde çalışan polis memurları var mı?"

"Tabii ki."

"Peki normalden daha uzun saatler çalıştığınız bir günün ardından ne yaparsın?"

"Onlara işinizi daha çabuk bitirseydiniz derim."

Ted gülümsedi. "Çok komik tatlım, ama soruya cevap ver."

"Onlara akşam yemeği ısmarlar ve ertesi gün işe daha geç gelmelerini söylerim."

"Neden böyle yaparsın? Onların işi bu."

"Sırf öylesine."

"Ekibinin seni sevmesi için mi yaparsın?"

"Ah evet, çünkü bu yüzden uykularım kaçıyor."

"Kesinlikle. Bu, vicdanın verdiği bir karar. Bu, yapılması gereken doğru hareket. Duygusal bir bağlanma nedeniyle ortaya çıkıyor."

Ted ellerini yukarı kaldırdı. "Ah, buna itiraz edeceğini biliyorum ama sen bir sosyopat değilsin."

"Akıl hastası olmadığımı teyit ettiğin için teşekkürler, Doktor."

"Ah, ama sosyopatlar da akıl hastası değiller. Bu şekilde davranmayı kendileri tercih ediyorlar. Doğru ile yanlış arasındaki farkı anlıyorlar ama doğrulara bağlı kalmayı tercih etmiyorlar. Tıpkı bazı insanların kollarından veya bacaklarından birisi olmadan yaşamayı öğrenmesi gibi, bir sosyopat da vicdanı olmadan yaşamayı öğrenmek zorundadır."

"Ama en başında nasıl sosyopat oluyorlar?"

"Kötülük hiçbir etnik gruba, fiziksel özelliğe, cinsiyete veya sosyal bir role bağlı olarak ortaya çıkmaz. Ve sanırım üç soruya cevap vermiş olduğumu görüyorsundur."

Kim gözlerini devirdi. "Sor."

"İki numaralı koruyucu ailede ne yaşandı?"

"Pas. Peki bu doğuştan mı geliyor yoksa sonradan mı ediniliyor?"

Ted gülümsedi. Bunu bekliyordu. "Çalışmalar muhtemelen ikisi de diyor. Hastalığa yatkınlık genetik olabilir ama açığa çıkmasını çevre belirliyor."

Kim sessizliğini korudu, başka bir soru hakkını harcamasına gerek kalmadan Ted'in ayrıntı vereceğini biliyordu.

"Anne tarafından reddedilmenin sosyopatik eğilime sebep olabileceğine dair bir teori var. Bağlanma teorisi nispeten yeni bir teori, ama özetlemek gerekirse: ilk yıllarda ebeveyn ile çocuk arasındaki bağda yaşanan sıkıntıların çocuk yetişkinliğe eriştiğinde muazzam bir etkisi olabilir. Bu benim uzmanlık alanımı aşıyor ancak geniş çevrenin daha önemli bir rol oynadığını öne süren kanıtlar var."

Kim başını yana eğdi.

"Batı felsefesi maddi şeylerin peşinde koşmayı ödüllendirir."

"Doğu toplumlarında daha az sosyopat olduğunu mu söylüyorsun?"

"İlginç bir soru. Japonya'da örneğin sosyopatik davranışlara daha az rastlanıyor."

Kim'in aklı karışmıştı.

Ted devam etti. "Tamam, diyelim ki sen gelişme çağındaki bir sosyopatsın ve eğlence olsun diye kan lekelerinin duvarda nasıl duracağını görmek için yavru bir kedinin ağzına havai fişek yerleştirmek istiyorsun."

Kim ürperdi.

"Evet, aynen. Ama çevrende tanıdığın herkes bunu yapmanın kötü bir şey olduğunu düşünürse deneyi gerçekleştirmekte o kadar da istekli olur muydun? Sosyopatlık daha çok davranışla ilgilidir. Şimdi, genç bir sosyopat olarak, yavru kediyi patlatma isteği aynı olacaktır ama senin onu

gerçekleştirmeyi tercih edip etmemen baskın kültüre bağlı olarak farklılık gösterebilir."

Kim sıradaki sorunun kendisiyle ilgisini düşündü. Neredeyse sormaya korkuyordu. "Ne istiyorlar?"

"Ah Kim. Anneni affetmene yardım etmeme neden izin vermiyorsun?"

"Hala bir soru hakkın var ama o sorunun cevabı pas olacak. Ne istiyorlar."

Ted başını iki yana salladı. "Hayatım, İndira Gandhi affetmek cesurlara has bir meziyettir demiş."

"William Blake de bir düşmanı affetmek bir arkadaşı affetmekten daha kolaydır demiş. Ve eğer bu kişi annenizse, affetmek neredeyse imkânsızdır. Bu sonuncusu da bana ait."

"Ama yapabilseydin..."

"Pas dedim Ted. Bir sosyopat ne ister?"

Ted ellerini iki yana açtı. "Her şeyi isteyebilirler. Sosyopatlar özdeş robotlar değildir. Hepsinin değişken özellikleri var. Bazılarının düşük bir zekâ seviyesi olabilir ve küçük bir insan grubunu kontrol etmeye çalışabilirler. Bazıları yüksek bir zekâ seviyesine sahip olabilir ve büyük güç kazanma peşinde koşabilirler."

"Peki ya cinayet?"

"Sosyopatların çok azı katildir ve az sayıda katil sosyopattır. Öncelikle cinayet sadece kişi şiddete meyilli olduğunda mümkün olabilir. Tek hedefleri istediklerini elde etmektir; daha doğrusu, kazanmaktır."

Kim Ruth'u düşündü. "Zihinleri kontrol edebilirler mi, hipnotizma gibi?"

"Hipnotizma zihin kontrolü değildir. Hipnotizma kimseyi temel inançlarına ters düşmeye ikna edemez."

"Diğer taraftan manipülasyon çok farklı bir şeydir. Zihni tamamen kontrol etmek filmlerde olur, ancak bilinçaltında ne kadar derinde olsa da bir düşüncenin istismar edilmesi çok ustalık gerektiren bir özelliktir."

"Devam et" diye teşvik etti Kim. Bu bir soru sayılmazdı.

"Birisini tamamen yabancı bir şeyi yapmaya ikna etmek yapılması oldukça zor bir şeydir. Diyelim ki bir gün patronun tarafından azarlandıktan sonra, kısa bir an kendini bir kupa kaynar kahveyi onun kucağına dökerken hayal ediyorsun. O an geçiyor ve bunu tekrar düşünmüyorsun. Doğru ellerde, iki hafta sonra patronun ofisinden içeri girip pekala bunu yapabilirsin."

Kim de sayı sayabiliyordu. "Sıradaki sorum hazır, ama ikimiz de sıranın sende olduğunu biliyoruz."

"Kendini mutlu hissettiğin yer neresi?"

Yeniden pas demek dilinin ucuna kadar geldi, ama hatıralar acı verici olsa da hayatını tehdit etmiyorlardı.

"Dört numaralı koruyucu aile. Keith ve Erica."

"Neden?"

Kim güldü. "Bence bunun başka bir soru olduğunu sen de kabul edeceksin ama sana cevap vereceğim. Çünkü beni tamir etmeye çalışmadılar. Üç yıl boyunca sitem etmeden veya beklenti içine girmeden kendim olmama izin verdiler. Sadece var olmama izin verdiler."

Ted başını sallayarak anladığını gösterdi. "Teşekkür ederim Kim. Sıradaki soru."

Kim kendini toparlayarak şimdiki zamana geri döndü. "Doğru ellerdeyle ne demek istedin?"

"Tamam, eğer istersem, patronundan fırça yemenin hissettirdiği aşağılanmayı yeniden yaşamanı sağlayabilirim. Kendini daha da kötü hissetmen için seni kışkırtır, sonra intikamın zevkini çıkartabilmen için onu cezalandırdığını hayalde canlandırmanı isterim, sonra bunu yapmakta haklı olma sebeplerini söyler ve bütün bunları yaparak ofise gidip patronunu cezalandırman için neredeyse sana izin veriyor olurum."

"Ama nasıl oluyor da bu zihni tamamen kontrol etmek olmuyor?"

"Çünkü en başından beri böyle bir düşüncen vardı ve eylemlerini bilinçli bir şekilde gerçekleştirdin. Manipülasyonun gerçekleştiğini bile bilmiyor olacaksın."

Kim Ruth'u düşündü ve duydukları biraz daha mantıklı gelmeye başladı. Ruth kendisine saldıran adama bir bıçak saplamayı elbette hayal etmişti. Bu düşünce zihninde bir yerlerde var olmuştu ve Alex bunu biliyordu. Kim'in bildiği kadarıyla Alex ve Allan Harris arasında bir bağlantı yoktu, peki Alex ne elde etmeye çalışıyordu.

"Bu insanlar hiçbir duyguya sahip değil mi?"

"İlkel duygular dediğimiz anlık acı veya zevk, kısa süreli hayal kırıklığı ve başarı gibi duygulara sahipler. Sevgi ve empati gibi daha gelişmiş duygular sosyopatlarda bulunmaz."

"Sevgi duygusunu yaşayamamaları hayatlarının diğer insanlar üzerinde egemenlik kurmaya çabaladıkları sonu gelmeyen bir oyuna indirgenmesine yol açar."

"Zamanlarını bu şekilde mi geçiriyorlar?"

"Ah Kim, sıranın bende olduğunu ikimiz de biliyoruz. Mikey için hissettiğin suçluluk duygusundan kurtulabilecek misin?"

Kim başını iki yana salladı. "Hayır."

"Ama istemez misin ki..."

"Soruya cevap verdim Doktor."

"Tamam, soruna dönersem, sıkıntı neredeyse acı vericidir, tıpkı bir çocuğun sürekli uyarılmaya ihtiyaç duyması gibi. Sosyopat için de durum böyledir. Oyunlar en sonunda sıkıcı gelir, eğlence azalır ve bu yüzden oyunlar giderek daha büyük, daha iyi ve daha ayrıntılı bir hale gelir."

Kim Sarah'ın ablasından sürekli olarak kaçmasını düşündü. Yıllardır süren bu küçük güç gösterisi Alex'i ne kadar eğlendiriyordu acaba?

Kim öfkesinin büyüdüğünü hissetti. "Ama onları ortaya çıkarmanın bir yolu olmalı."

"Peki, ilgilendiğin bu psikiyatrist. Sence bir cinayette rol oynamış olabilir mi? Bir sonraki adımın ne?"

Sıra onda değildi ama yine de cevap verdi. "Tutuklama emri çıkartmak?"

Ted yüksek sesle güldü. "Hangi gerekçelerle? Doktor eminim ki alanında oldukça saygındır. İddiaya girerim ki davranışlarıyla ilgili iş hayatında hiçbir şikâyet yoktur. Ne kadar derin bir seviyede manipüle edildiğine onu ikna edemezsen hapisteki kadının doktorun aleyhine konuşması mümkün görünmüyor. Bu yüzden, tutuklama emrini tam olarak nasıl çıkartacaksın? Üstlerin kafayı yediğini düşünecek ve güvenirliğini tamamen kaybetmiş olacaksın."

"Teşekkürler Doktor."

"Sadece dürüst davranıyorum. Sosyopatlar yakalanabilir, ama bunun için ayağa kalkıp onları işaret edecek yeteri kadar insana ihtiyaç var. Sanırım Einstein demişti, "Dünya yaşamak için tehlikeli bir yer, kötülük yapanlar yüzünden değil, durup seyreden ve onlara ses çıkarmayanlar yüzünden."

"Tedavi edilebilirler mi?"

"Bunu neden istesinler ki? Sorumluluk diğer insanların kabul ettiği ama onların bunun nedenini anlayamadığı bir yük. Bir hastalık olarak sosyopatlık ona yakalanan kişide hiçbir şekilde rahatsızlık yaratmaz."

"Ama psikolojik danışmanlık..."

"Olayı anlamıyorsun, Kim" dedi Ted, kızgın bir şekilde. "Hallerinden tamamen memnunlar. Değişmek için bir istek duymuyorlar."

"Ama yalnızlık çekmiyorlar mı?"

"Karşılaştırma yapamadıkları için yalnızlığın ne olduğunu bilmiyorlar. Bu bütün hayatı boyunca körlük çekmiş bir kişiden mavi rengi tanımlamasını istemek gibi olacaktır. Mavinin ne olduğuna dair bir fikri olmaz kişinin."

Ted'in bütün anlattıklarından sonra Kim kafasının her an patlayabileceğini düşündü.

Ted bir şey söylemek için ağzını açtı ama Kim elini kaldırarak onu durdurdu. "Sıranın sende olduğunu biliyorum ama bir pas hakkım kaldı ve onu kesinlikle kullanacağım, bu yüzden nefesini boşa harcama." Sözlerinin etkisini yumuşatmak için gülümsedi. Eğer geçmişini tek bir kişiyle paylaşmayı tercih etmiş olsaydı, bu kişi Ted olurdu.

"Bu oyunda her zaman çok iyiydin Kim."

"Peki, bu kadınla nasıl baş edebileceğime dair bir tavsiyen var mı?"

"Önceki talimatımı tekrarlıyorum. Ondan uzak dur Kim. Bu mücadeleden zarar görmeden çıkabilecek donanıma sahip değilsin."

Kim konuşmanın kendisine döndüğünü hissetti. Kahvesini bitirdi ve ayağı kalktı. "Peki doktor, zaman ayırdığın için teşekkürler."

Ted oturmaya devam etti. "Bana yeniden gelmeyi hiç düşünmeyecek misin?"

Kim başını hayır anlamında salladı ve bahçe kapısına yöneldi.

"Biliyor musun, yıllar içinde bana gelen bütün çocuklar içerisinde seni hep en büyük başarısızlığım olarak gördüm."

Kim geriye dönmeden alçak sesle konuştu. "Niye, doktor? Onarılmayacak kadar bozuk olduğum için mi?"

"Hayır, sana yardım etmeyi o kadar çok istemiştim ki bunu yapamamak acı vermişti."

Kim boğazına düğümlenen duyguyu bastırdı. Ona bir şey verme isteği duydu.

"Bir köpeğim var."

"Bu güzel haber Kim. Kendine bir köpek edinmene mutlu oldum, şimdi yapman gereken bunun sebebini anlamak."

Elli Dört

Kim arabayı park etti ve Bryant'a döndü. "Görüşmeyi ben yönlendireceğim. Konuşurken çok dikkatli olmamız gerekiyor."

Bryant kahkahasını öksürerek gizledi.

Kim önündeki yapıyı inceledi. Üç katlı bitişik nizam dört villa daha önce iki bungalovun bulunduğu alana inşa edilmişti. Yeni, portakal rengi tuğlalar ellilerin sonlarda birden ortaya çıkan konutların geri kalanıyla kontrast oluşturuyordu. Garaj yolunda gümüş gri bir Audi vardı, onun önüne de bir Corsa park etmişti.

"Lanet olsun" dedi Bryant, garaj yoluna saparak Park etmiş Audi'yle yandaki evin duvarı arasına yengeç gibi santim santim girerken.

Kapı koyu mavi bir takım elbise giymiş bir erkek tarafından açıldı. Bordo kravatının yakası gevşetilmişti. Sert hatlı çenesinde muhtemelen gün içinde uzamış hafif bir sakal vardı.

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Kıdemli Baş Dedektif Kim Stone, Kıdemli Dedektif Bryant. Sizinle birkaç dakika konuşabilir...?"

"Evimden uzak durun Kıdemli Baş Dedektif. Ablama daha fazla eziyet etmenize izin vermeyeceğim."

Yüz ifadesi değişmişti. Beklenmedik ziyaretçilere sergilenen hoşgörülü gülümsemenin yerini katışıksız bir tiksinme almıştı.

Kim bunu anlayabiliyordu. Son görüşmelerinde ablasına hiç de hoş davranmamıştı.

"Bay Parks, eğer sadece bir dakika..."

"Ne istiyor olabilirsin be?" diye sordu Wendy, erkek kardeşinin yanında belirirken. Yanında Bryant da olmasına rağmen, görünüşe göre tiksinme sadece Kim'e yönelikti.

Kollarını göğsünde çapraz birleştirirken Robin'in yüzünde küçük bir zafer edası belirdi.

Kim, Wendy'nin kilo verdiğini görebiliyordu. İnce yapısı ve geriye toplanarak yüzünü açığa çıkaran saçlarıyla Kim'e Temel Reis'teki Safinaz'ı hatırlatıyordu.

Kadının gözleri katışıksız bir öfke saçıyordu.

Kim görüşme stratejisini gözden geçirmek zorunda olduğunu çabucak fark etti. Robin Parks kesinlikle düşmanlık sergileyen bir şahıstı ve doğrudan sorulan hiçbir soruya cevap vermeyecekti; Wendy ise Kim'in bağırsaklarını balık doğrar gibi keyifle çıkartacak gibi duruyordu. Ama Kim eve girmek zorundaydı.

"Wendy, kızları gördüm" dedi Kim.

Kadının nefreti dindi, yerini şaşırma ve sonra endişe aldı.

"Kenara çekil Robin" dedi Wendy.

Robin kıpırdamadı ve duyduklarına inanamayarak ablasına baktı. "Çıldırdın mı? Bu insanları evime sokmuyo..."

Wendy kapıyı tuttu ve açtı.

Robin kenara çekildi.

Kim Wendy'yi duvara monte edilmiş bir televizyonun öne çıktığı zevkli bir şekilde döşenmiş salona kadar takip etti. Tek parça deri bir kanepe, bitişiğinde bir televizyon koltuğuyla odanın içinde kıvrılmıştı.

Wendy en uzak noktaya oturdu, ama öncesinde Kim ne kadar çok kilo kaybettiğini gördü.

Wendy ellerini kucağında sıkıca birleştirdi. "Kızlarımı gördün mü?"

Kim salonun içinde ilerledi bu şekilde hem kendisi hem de Bryant teklif edilmemesine rağmen oturabileceklerdi.

Kim bu kadının odanın karşısından üzerine atlamak ve onu öldüresiye dövmek için can attığını biliyordu ama çocuklarının nasıl olduklarını bilme ihtiyacı ağır basıyordu.

Kim başını evet anlamında salladı.

"Durumları iyi" dedi Kim ve bir şeyler ekleme ihtiyacı hissetti. "Daisy dalmaçyalı bir tulum giyiyordu ve Lousia'nın üzerinde bir baykuş kıyafeti vardı."

Wendy cesurca gözyaşlarını tutmaya çalıştı ama başarılı olamadı; yanaklarından aşağı boşaldılar.

"En sevdikleri kıyafetler. En sevdikleri kıyafetlerini gönderdim."

Odaya sessizlik çöktü. Kim konuşmak için ağzını açtı ama Wendy daha önce davrandı.

"Artık bana inanıp inanmadığınızı umursamıyorum. Ama gerçek şu ki *bilmiyordum*. Ya kocam çok zekiydi ya da ben çok aptaldım ama eğer bilseydim o aşağılık herif bu dünyada yer kaplıyor olmazdı."

Konuşurken ağzından birkaç tükürük damlası saçıldı.

"Bunu anlamayabilirsiniz ama öylesine öfke doluyum ki içimin yanıp tutuştuğunu gerçekten hissedebiliyorum. Hayatım boyunca hiç şiddete başvurmadım ama ellerimle boğazına yapışıp son nefesini verene kadar sıktığımı hayal ediyorum. Düşünebildiğim tek şey bu."

Robin odaya girdi ve ablasının yanına oturdu.

Zihnindeki ilk plan bu değildi ama Kim nasıl doğaçlama yapacağını biliyordu. Robin Parks'a doğrudan soru sormaya teşebbüs etmek evden hızlı bir şekilde atılmalarına yol açacaktı, dolayısıyla da hiçbir şey öğrenemeyeceklerdi.

"Geçmişe gidip bu olayın gerçekleşmesini durdurmak için hayatımı verirdim. İncinmelerini telafi etmek için her şeyi verirdim ve bana inanın hayatımın kalanını böyle yapmaya çalışarak geçireceğim."

Robin, Wendy'nin elini tuttu ve hafif hafif vurmaya başladı.

Kim ona inanıyordu. Ve onun hakkında yanılmış olduğunu biliyordu. Bu kadın istismarı gerçekten fark etmemişti.

"Wendy, bodrumda başka birisi daha vardı."

Kim kelimeleri olabildiğince nazik seçmeye çalıştı ama her birisi odanın öbür tarafında kurşun etkisi gösterdi.

Wendy'nin dudaklarından bir haykırış çıktı ve gözlerine tamamen yeni bir dehşet yerleşti. Kim bu kişinin sadece bir röntgenci olduğunu söylemek isterdi ama yanlış bilgilerle kadını rahatlatmak istemiyordu.

Doğrudan Wendy'yle konuşmasına rağmen, Kim'in asıl gözlediği erkek kardeşinin tepkisiydi. Bryant'ın da adamı gözlediğini biliyordu. Ortağının görüşmenin gidişatındaki değişikliği anlamış olduğundan kuşkusu yoktu.

Robin Wendy'nin eline hafif hafif vurmayı bıraktı. "Bence artık gitmeniz..."

Wendy yalvararak "Kesinlikle emin misiniz?" diye sordu.

Kim sadece başını evet anlamında salladı.

Robin, kolunu koruyucu bir şekilde Wendy'nin omuzlarına koyarken "Bu çok saçma" dedi.

Kim ona aldırış etmedi. Adama doğrudan hitap ettiği anda evden kesinlikle ayrılmak zorunda kalacaktı. "Kocanızın tanığı kişilerden aklınıza gelen birisi..."

"Buna inanamıyorum... Aklıma kimse gelmi... sadece..."

"Ablam bu hayali kişinin kim olduğunu nereden bilsin? Size söyledi..."

"Bu kişi hayali değil Bay Parks. Gerçek olduğu doğrulandı."

Hala doğrudan bir soru sormamıştı. Üzüntüsüne rağmen, Wendy'nin annelik içgüdüleri hala sağlamdı.

Kadının dudakları titredi. "Daisy doğruladı. Onu bunun için mi gördünüz?"

Kim başını evet anlamında salladı ve derin bir nefes aldı. "Wendy, bu kişi Daisy'nin tanıdığı birisiymiş."

Robin ayağa fırladı. "Hayır... hayır... hayır... Buna daha fazla izin vermeyeceğim. Ablam hiçbir şey bilmiyor, anlamıyor musunuz?"

Odada ilerleyerek doğrudan Kim'e yöneldi.

Bryant çoktan ayağa kalkmıştı. "Yerinizde olsam bunu yapmazdım, Bay Parks."

Kim ayağa kalktı ve iki adamın üzerinden kadına baktı. "Wendy, bunu kızların için yapıyorum."

Robin Bryant'ın arkasından Kim'e ulaşmaya çalıştı ve kolunu yakaladı.

Kim kolunu hızla çekti ve adama doğru bir adım attı. "Bunu bir daha denemek ister misin?"

"Gitme vaktiniz geldi" dedi Robin, geriye doğru adım atarak.

Kim ona aldırış etmedi ve Wendy'ye yöneldi. "Bodrumdaki aşağılık herifi yakalamamı istemiyor musun?"

Wendy yerinden kalkarken, "Robin, kes şunu" diye bağırdı. Ayağa kalktı ve odanın içinde yavaşça ilerledi.

"Aklıma bir şey gelirse, size haber vereceğim. Gerçekten de gitme vaktiniz geldi ve umarım sizi bir daha asla görmem."

Kim onu evden güç kullanarak çıkartacakmış gibi duran Robin'e ve bunu denemesi için hazır bekleyen Bryant'a baktı.

Wendy ayakta durmak için bütün enerjisini harcıyordu.

Evet, Kim kesinlikle istenilenden daha fazla kalmıştı. Ziyareti çok uzamıştı

Arabaya doğru yürürlerken Bryant "İçeride konuşurken dikkatli olma konusunda iyi iş çıkardın şef" dedi.

Kim hiçbir şey söylemedi. Sonuçta, buraya gelirken amaçladığı şeyi elde etmişti.

Elli Beş

Kim en son bir bilgilendirme toplantısı yapmalarının üzerinden haftalar geçmiş gibi hissediyordu, oysa sadece birkaç gün önceydi.

"Pekâlâ, Stace, Charlie Cook'la ilgili bir gelişme var mı?"

"Pek sayılmaz şef. Sosyal merkezle temas halindeyim ama sadece belirli etkinliklerin kayıtlarını tutuyorlar. Etkinliklerin çoğu üçüncü şahıslar tarafından düzenleniyor ve merkez sadece mekân sağlıyor. Charlie Cook'un nereye gittiğini öğrenebilir miyim diye hala kayıtlar üzerinde çalışıyorum."

"Hala adamın gençlik kulübüne gittiği mi düşünüyoruz?" diye sordu Bryant.

Kim omzunu silkti. "Bundan hoşlanmadım" dedi dürüstçe.

"Gençlik kulüpleriyle alakası olan herkesin AÇKS'den geçmesi şart ama hepimiz bununla ilgili sorunları biliyoruz."

Açığa Çıkarma ve Kısıtlama Servisi Kriminal Kayıt Bürosunun yerini almıştı ve çocuklarla çalışan herkesin buranın kontrolünden geçmesi gerekiyordu. İsim değişikliği ağdaki deliği kapatmamıştı.

"Sıvı ve kıl ile ilgili bir geri dönüş oldu mu?"

Stace başını hayır anlamında salladı. "Onlara bu sabah bir hatırlatma notu gönderdim."

Kim laboratuvarın "Olabildiğince Çabuk"un nesini anlamadığını merak etti.

"Araba parçası mağazasındaki adama ne diyorsun şef?"

Kim başını iki yana salladı. Bir şey tam yerine oturmuyordu ama Kim'in aklına takılan tek şey adamın duygusal tepki vermemesiydi. Ve Bryant'ın birçok kez ifade ettiği gibi Kim bu konuda en iyi değerlendirmeyi yapabilecek kişi değildi.

Ekibi saran ümitsizliği hissedebiliyordu. Hepsi bir ipucunun diğerini ortaya çıkardığı mantıklı ve sistemli bir soruşturmayı tercih ediyordu. Ama bütün soruşturmalar öyle yardımsever olmuyordu. Bazıları karmakarışıktı, yağmur botlarıyla bataklık kumunda güçlükle yürümeye benziyorlardı. Daha da kötüsü çoktan çözülmüş bir soruşturma üzerinde yeniden çalışmaktı. Aynı insanlarla görüşülüp aynı insanlar sorgulanıyor ama hiçbir sonuç elde edilemiyordu. Bu, moralleri maaşların dondurulmasından daha hızlı bir şekilde bozuyordu.

"Bakın çocuklar, ne kadar çok çalışıp karşılığında ne kadar az bir ilerleme kaydettiğinizi biliyorum. Düş kırıklığına uğradığınızı hissediyorum. Ama bunu başaracağız. Bu ekip vazgeçmez."

Hepsi ona doğru başlarını evet anlamında salladı.

"Ama bu ekibin biraz mola vermeye de ihtiyacı var. Burayı terk edin ve pazartesiye kadar geri gelmeyin. Ve sonra onları yakalamaya başlayacağız."

"Hadi, gidin" diye homurdandı Kim.

Kapıdan ilk çıkan Dawson oldu, Stacey hemen arkasından onu takip etti. Kim kadının arkasından baktı.

"Söylediklerim senin için de geçerli Bryant."

Bryant ceketine uzanırken "Sen de aynı şeyi yapacak mısın şef" diye sordu.

"Elbette yapacağım" dedi Kim, bakışlarını kaçırarak. Birilerini sinirlendirmeye başlamanın vakti gelmişti. Birisi açığa vurduğundan daha fazlasını biliyordu. Bazı şeyleri ortaya çıkarmanın vakti gelmişti.

Elli Altı

Yeni en yakın arkadaşının gelmesini beklerken, Alex'in gözleri her açılışında kapıya gidiyordu. Aralarındaki ilişki son görüşmeleri sırasında değişmişti. Şimdi birbirlerine isimleriyle hitap ediyorlardı ve proje çok güzel ilerliyordu.

O sabah erken saatlerde Kim telefon ederek birlikte kahve içmeye davet ettiğinde kendisi de tam olarak aynı şeyi düşünüyordu. Bu, karşılıklı olarak birbirlerinin merakını cezbettiklerinin daha kesin bir kanıtıydı. Kim buluşma yeri olarak Alex'in ofisinden on beş metre uzaklıkta samimi bir ortamı olan kahve dükkânını önerdiğinde daha da mutlu bir şekilde kabul etmişti.

Kapı açıldı ve Alex Kim'in kendine özgü siyah kıyafetleri içinde yaklaşmasını izledi. Kadının ne kadar ilgi çektiği hakkında bir fikri olup olmadığını merak etti. Yürüyüşü amaçlı ve kararlıydı. Gözleri bir güzergâh belirliyor ve ayakları ondan sapmaya cesaret edemiyordu.

"Doktor" dedi Kim, otururken.

Alex Kim'in yeniden unvanlarla hitap etmeye başladığını fark etti. Son görüşmeleri sırasında birbirlerine ilk isimleriyle hitap etmeye terfi etmişlerdi ve Alex geri adım atan birisi değildi.

Kim kozmetik kapatıcının altındaki belli belirsiz çizik izlerini fark ettiyse bile bundan bahsetmemeyi tercih etmişti.

"Seni görmek ne güzel Kim. Sormadan sana bir latte aldım."

Kim masanın altında bacaklarını geriye büktü. "Teşekkür ederim doktor, ama bana Kıdemli Baş Dedektif diye hitap edin ve size birkaç sorum var."

Dedektif attığı fırçayı bir gülümsemeyle yumuşatmaya çalışmamıştı ve Alex tuhaf bir şekilde hayal kırıklığına uğradı. Kim'in Alex'in ofisini beklenmedik ziyareti samimi duygularla yapılmış olsun ya da olmasın, kadınla arkadaş numarası yaparak oynamak daha tatmin edici olurdu. Ama her şeye rağmen, elinde olanı kullanmaya çalışacaktı.

"Sanırım bu sefer uyku bozuklukları hakkında konuşmayacağız."

"İsterseniz konuşabiliriz. Sizinki ailenizin ölümünden sonra başlamamış mıydı?"

Alex başını yana eğdi ve bir şey söylemedi. Bu cevap vermesi beklenen bir soruya benzemiyordu.

"Ah, özür dilerim, unutmuşum; o fotoğraftakiler aileniz değildi ve ölmediler."

Alex şaşkınlığını bastırdı. Kısa bir an için gözlerini yaşlarla doldurmayı ve yalvararak yalnızlıktan, kariyerinden ve kişisel hayatı için yaptığı bütün fedakârlıklardan bahsetmeyi düşündü, ama bu noktayı artık geçmişlerdi. Kim buna kanmayacaktı, bu yüzden Alex enerjisini bu oyuna harcamayacaktı. Aslında, Kim'in gerçekleri öğrenme zahmetine girmesi gururunu okşamıştı.

"Bu bir yalan, değil mi?"

Alex omzunu silkti. "Zararsız olanlarından. Hem engin eğitimim hem de hayat tecrübem hastalarıma güven verir."

"Ama bu sizi doğru yansıtmıyor, değil mi doktor?"

"Çok azımız tamamen kendimiziz; bunu herkes kadar senin de bildiğini düşünüyorum. Masamdaki fotoğraf insanların varsayımlar yapması için orada ve yapıyorlar da. Hepimiz dünyaya bir vitrin sunarız. Ve bir aile sergilemek işime geliyor. Sana sergilemek bile, Kim."

Kendisine adıyla hitap edilince Kim'in gözleri alev alev yandı ama kontrolünü kaybetmedi.

"Yani, bu bir manipülasyon mu?"

"Evet sanırım, ama dediğim gibi, zararsız olanlarından."

"Bütün manipülasyonlarınız zararsız mı?" diye sordu Kim, kafasını yana eğerek.

"Ne kastettiğin konusunda hiçbir fikrim yok."

"Hastalarınızı başka şekillerde manipüle ediyor musunuz?"

Alex şaşırmış görünmeyi amaçlayarak dudaklarının uçlarını hafifçe yukarı kaldırdı. "Beni tam olarak neyle suçluyorsun?"

"Bu suçlama değil, bir soruydu."

Yani, dedektif Alex'in söylediği bütün kelimeleri tahlil ediyordu. Güzel.

Al bakalım, diye düşündü Alex. "Kim, benim çok sayıda hastam var. Stres nöbetinden paranoyak şizofreniye kadar zihin sağlığının tüm spektrumundaki rahatsızlıklarla ilgileniyorum. Çocukluklarında yaşadıkları travmayı asla atlatamayacak insanları tedavi ediyorum. Hayatta kaldıkları için veya başka sebeplerden dolayı her çeşitten suçluluk duyan insanları tedavi ediyorum."

Alex ne kadar puan kazandığından emin değildi ama dedektifin sırtının hafifçe gerilmesi bir ya da iki zehirli okun hedefi bulduğunu gösteriyordu.

"Bu yüzden, daha açık olabilirsen, sana elimden gelen her şekilde yardımcı olurum."

"Ruth Willis."

Kim'in kadınla ilgili bir şeyler bildiğini düşünmesi Alex'in ilgisini çekti.

"Bazen insanlar onarılamazlar, Kim. Senin de geçmişinde çözülmemiş vakalar olduğunu tahmin ediyorum; elinden geleni yapmana rağmen başarılı bir şekilde sonuçlandıra-

mamış olduğun olaylar. İdeal olarak, Ruth'u hayatının bir sonraki evresine taşımak isterdim, ama o çok sorunlu bir genç kadın. Görüyorsun ya bazen öfke insanı güvende tutuyor ve genellikle intikam her şeyin dağılıp gitmesini önlüyor." Alex bakışlarını indirdi. "Ruth yaptığı şeyi asla atlatamayacak."

"Durumu oldukça iyi aslında" diye karşılık verdi Kim.

Beklediği gibi, Alex bilmek istediği şeyi öğrenmişti. Dedektif Ruth'u görmeye gitmişti. Ama bu endişelenilecek bir şey değildi. Konuşmaya cesaret etse bile Ruth'a asla kimse inanmazdı.

"Son seansınızda ilginç bir hayalde canlandırma egzersizi uygulamışsınız."

Alex omzunu silkti. "Bu, gerginlik atma, hedefleri başarma gibi pek çok sebepten dolayı yaygın biçimde kullanılan bir tekniktir ve olumsuz duyguları serbest bırakmakta güzel işe yarar. Semboliktir."

"Yoksa dengesiz bir zihin için ayrıntılı bir plan mıdır?"

Alex güldü. Bulimia hastalarıyla dolu bir sohbet odasını hem istedikleri her şeyi yedikleri hem de kusarak zayıf kaldıkları için bir taşla iki kuş vurduklarına inandırdığından beri bu kadar eğlenmemişti.

"Ah, lütfen, hayalde canlandırma teknikleri çeşitli şeyleri kapsar ama insanlar gerçekten dışarı çıkıp onları yapmazlar. Bu bir talimat değil, tekniktir."

"Peki Ruth'un sembolik rol canlandırmasını gerçeğe dönüştürecek kadar dengesiz olduğunu bilemez miydiniz?"

Alex bir an düşündü. "Mesleğinizin güvenilirliğine ve polis teşkilatındaki bireylerin kanunları uyguladığına bütün kalbinizle inanıyor musunuz?"

"Soruya soruyla cevap veriyorsunuz, ama evet inanıyorum."

"Kusurları olsa da inandığınız bir sistem, değil mi?"

"Tabii ki."

"Teşkilatta sizin döneminizden önce gerçekleşmiş olsa da Carl Bridgewater vakasını duymuş olduğunuzdan eminim. On üç yaşındaki bir oğlan çocuğu buradan çok uzak olmayan bir tarlada vurularak öldürüldü. Midlands Ağır Suçlar Ekibi dört erkekten oluşan bir grubu tespit etti ve sonunda dördünü birden inanılmaz derecede eksik kanıtlara dayanarak mahkûm ettirdi.

"Kullandıkları yöntemlerle ilgili açılan soruşturmaların ardından Ağır Suçlar Ekibi diğer suçlamaların yanı sıra kanıt uydurdukları için dağıtıldı ve mahkûmiyet kararlarının çoğu mahkemelerce bozuldu. Yıllar sonra, Carl Bridgewater'ı öldürmekten hüküm giymiş erkeklerden hayatta olan üçü temyize başvurmalarının ardından hapisten salıverildiler."

Alex başını sağa doğru eğdi. "Öyleyse, lütfen o sürecin en çok hangi kısmıyla gurur duyduğunuzu bana söyleyin."

"Erkeklerden birisi her şeyi itiraf etti" diye savundu Kim.

"Tabii ciddi şekilde tartışmaya açık sorgulama yöntemlerinin ardından. Bu örnekle göstermeye çalıştığım şey şu; en kötü ihtimalle, o polis memurları masum adamlara komplo kurduklarını biliyorlardı ki bu durumda sistem başarısız olmuştu. Ya da belki de yöntemlerinde aşırıya kaçmışlardı ama temyizde serbest bırakılan doğru adamları yakalamışlardı; gene, sistem başarısız olmuştu."

"Bütün meslekler tutarsızlıklarla doludur. İstisnalar kaideyi bozmaz. Yaptığım şeye tutkuyla inanıyorum ama herkesin istediğim şekilde davranmayacağını kabul ediyor muyum? Tabii ki ediyorum, çünkü insan doğası böyle."

Kim'in kaşları yukarı kalktı, alnında çizgiler belirdi. "Öyleyse verdiğiniz örneğe göre, o polis memurları ya kanıtları kasıtlı olarak manipüle ettiler ya da fena halde beceriksizdiler. Ruth'da başarısız olmanızdan bu seçeneklerden hangisi sorumluydu, doktor?"

Alex kıkırdadı. Kendisiyle meydan okuyan bir tarzda konuşulmasından gerçekten hoşlanmıştı. "Seni temin ederim ki başarısızlık tamamen Ruth'a ait."

Kim yumuşatıcı bakışlarını doktora dikti. "Ama anlamadığım şey de bu. Ya gerçekleştirdiği eylem için ona ilham vereceğini bildiğiniz tedavi şeklini kasten seçtiniz, ya da o egzersizi uygularken bir hata yaptınız. İki şekilde de gerçekleşen olaylardan kısmen sorumlusunuz. Aynı fikirde değil misiniz, doktor?"

Alex derin bir iç çekti. "Polis nezarethanesinde şüpheliler intihar ediyor mu?"

Kim başını evet anlamında salladı.

"Neden? Bu nasıl mümkün olabiliyor?"

Kim bir şey söylemedi.

"Bir şüpheliyi gözaltına almak hukuki sürecinizin bir parçası ve bu yüzden böyle yapıyorsunuz. Bireyin bu işlemi kendi hayatını sonlandırmak için kullanacağını bilemezsiniz. Bilseniz, böyle yapmazsınız."

"Belki vereceği tepkiyi görmek istediğiniz için yaparsınız."

"Hayatını zihin sağlığı mesleğine adamış bir kişi hastalarını denek olarak kullanmakla kesinlikle ilgilenmez."

Kim ilk defa gülümsedi.

"Cümlenizi üçüncü tekil şahısla kurduğunuzu görüyorum."

Üzücü bir şekilde, Alex sıkılmanın ilk evrelerinin başladığını hissetti. "Tamam Kim. *Ben* bilgimi ve deneyimimi böyle bir şekilde kullanmam."

Kim duraksadı ve başını yana eğdi. "Hımm... ölü kız kardeşiniz aynı fikirde değil."

Alex Sarah'ın bahsinin geçmesine bir an için şaşırdı.

Kim ile kendi kız kardeşinin iletişim kurması hesaba kattığı bir şey değildi, oyunlarını birbirinden ayrı tutmayı tercih ediyordu. Yine de kendini çabucak toparladı.

"Kız kardeşimle birbirimize yakın değiliz. O meslek hayatımla ilgili başvurulacak güvenilir bir kaynak değil."

"Gerçekten mi? Ona gönderdiğiniz mektuplar onu hastalarınızın gelişiminden haberdar etmekten hoşlandığınızı gösteriyor."

Alex gerginliğin boynuna yayılmaya başladığını hissetti. O yüreksiz küçük sürtük hayatına karışmaya nasıl cesaret ederdi?

"Aslına bakılırsa, sizin kendisini yıllardır taciz ettiğinizi ve ona işkence çektirdiğinizi düşünüyor."

Alex gülümseyerek çenesindeki gerginliği gizlemek istedi. "Kıskançlık çok çirkin bir özelliktir. Kardeşleriniz olduğunda ortaya her zaman bir rekabet çıkar. Kariyerimde son derece başarılıyım. Zekâ düzeyim daha yüksek ve çocukken kayırılıyordum, bu yüzden gördüğün gibi, kız kardeşimin düşmanlık beslemesi için birçok sebep var."

Kim başıyla anladığını belirtti. "Evet, birlikte geçirdiğiniz çocukluğunuzu son derece detaylı biçimde anlattı. Hayvan bakımıyla ilgili ayrı düştüğünüz görüşlerden bahsettik."

Alex sesli bir şekilde inlememek için bütün enerjisini harcadı. Tanrım, zavallı küçük yaratık o küçük olayı hala unutmamış mıydı? Alex dengesiz yakalanmaktan hoşlanmazdı. Çocukken de sürprizleri hiç sevmemişti ve köşeye sıkıştırıldığında saldırıya geçerdi. Alex hızlı ileri sarma düğmesine basmak üzereydi. "Ah Kim, aile ilişkileri çok karmaşık şeylerdir. Eğer Mikey yanı başında ölmemiş olsaydı, bunları bilebilirdin, ama senin için ne üzücü ki çocukluğundaki istismar ve ihmal sende hayatta kaldığın için duyduğun suçluluktan daha ağır hasarlar bırakmış. Sen..."

"O konuda hiçbir şey bilmiyor..."

Alex ödülünü kadının gözlerinde alev alev yanan duyguyla aldı.

"Ah, ama biliyorum" dedi Alex keyifle. "Senin hakkında çok şey biliyorum. Annenden kaçtıktan sonra acının bitmediğini biliyorum. Muhtemelen o koruyucu ailelerde hiç kimseyle asla paylaşmadığın şeyler yaşandı."

"Bakıyorum ödevinize çalışmışsınız doktor. On üzerinden on."

Alex kadının sesindeki değişikliği duydu ve hassas bir noktaya bastığını anladı.

"Ah ama ben hep en yüksek notları alırım Kim. İnsanların seni sadece işin üzerinden onayladığını biliyorum. Yalnız bir hayat yaşadığını ve duygusal açıdan soğuk birisi olduğunu biliyorum. Kişisel alanın ihlal edildiğinde boğulacak gibi oluyor ve kendini özgürleştirmek zorunda hissediyorsun. İnsanlarla ya kendi belirlediğin şartlarla ilişki kuruyorsun ya da hiç ilişki kurmuyorsun.

Dedektifin yanaklarındaki renk soluyordu. Ama Alex açmış olduğu yaraya yeniden tuz biber ekmek istedi.

"Günün her dakikası peşinden ayrılmayan karanlığa her an gömülebilirsin. Bazı günler o sımsıkı tutunuşu gevşetmenin ve zihninin seni yutmasına izin vermenin cazip geldiği biliyorum."

Alex kendini durdurdu. Daha çok şey söylemek istiyordu ama ne demek istediğini yeterince anlatmıştı. Gerisi sonra gelecekti.

El çantasına uzandı ve ayağa kalktı. "Tekrar görüşünceye dek, Kıdemli Baş Dedektif."

Siyah gözler katıksız bir nefretle Alex'in içini delip geçiyordu. Alex tatmin olmuştu ama son bir darbe indirmekten kendini alamadı.

Kim'in koltuğunun arkasından geçerken, eğildi ve Kim'i yanağından öptü. "Ah, bu arada Kimmy, anneciğin selam söyledi."

Elli Yedi

Kim kendini eve attı, görüşme hala kulaklarında yankılanıyordu. İki kere kırmızı ışıkta geçmiş ve önüne çıkan her şeyi sollamıştı. Pervasızlığı öfkeyi bedeninden çıkartamamıştı, bir şeylere zarar verme isteği devam ediyordu.

"S.... o kahrolası kadını" diye bağırdı, ceketini kahve masasına atarken. Bir dergi ve iki buji savrularak yere düştü.

Barney ona doğru yürüdü; kuyruğunu sallıyor, Kim'in ruh halinden etkilenmemiş görünüyordu.

"Kendin için neyin iyi olduğunu biliyorsan, yolumdan çekilirsin" diye öğüt verdi Kim.

Barney Kim'in kendisi için tehlike arz etmediğini biliyormuşçasına mutfağa giderken onu takip etti. Ve haklıydı.

Kim'in eve her gelişinde gösterdiği heyecanla tepki verdi. Biraz kuyruğunu salladı ve sonra ikinci, yani mamasının bulunduğu dolap kapağının önünde yere oturdu.

Kim su ısıtıcısının düğmesine bastı ve yemek masasına oturdu. Garaja girmeyi düşünüyordu ama zihni hala sorularla yanıp tutuşuyordu.

Barney oturdu ve Kim eski sahibini ziyaret ettiğinde yapmış olduğu gibi kadının bacağına yaslandı. Ama bu sefer Kim'in eli köpeğin kafasının üstüne gitti. Avuçlarıyla okşadığı köpek hareketsiz kaldı.

Kim öfkesinin sadece doktora yönelik olmadığını kabul ediyordu. Kendini hiç bu kadar daralmış hissetmemişti. İki soruşturma sürekli olarak ellerinin arasından kayıp gidiyordu.

Leonard Dunn'un özel hayatı sayısız kere masaya yatırılmıştı. Tutuklanmasına yol açan ilk araştırma sırasında yüzlerce insanla görüşmüşlerdi ve şimdi bir hayaletin peşindeydiler. Herkes potansiyel bir şüpheliydi ve ne kadar çekinse de Kim ne yapması gerektiğini biliyordu.

Telefonunu çıkarttı ve ekrandaki tuşlara basarak birkaç isim girdi.

Ulusal Araba Yedek Parçaları'ndan Brett Lovett. Blackheath'den Charles Cook. Wendy Dunn. Robin Parks.

Dunn soruşturmasının günlerinin sayılı olduğunu biliyordu. Masasına her gün yeni soruşturmalar geliyordu. Woody onu her görmek istediğinde, kendini Dunn soruşturmasını rafa kaldır talimatına hazırlıyordu. Adamın ağzından bu emrin çıkacağından çok korkuyordu. Çünkü itaat edemeyeceğini biliyordu.

O bodrumda bulunmuş ve küçük bir kızın babası tarafından istismar edilişini izlemiş olan kişiyi bulana kadar durmayacaktı. En düşüğünden, bu kişi orada olanların tekrar gerçekleşeceğini bilerek evden ayrılmasına rağmen polis merkezine şikâyete gitmemişti. En büyüğündense... bunu düşünmeye tahammül bile edemiyordu.

Kim çenesini gevşetmek için ağzını açtı. Gerginlik çenesine ilerlemiş ve oraya yerleşmişti.

Hayır, asla peşini bırakmayacaktı. Aşağılık herifi bulunca kadar değil. Ve sonra tek başına yürüttüğü soruşturma vardı. Bir sonraki görüşmelerinin o kadar nazik geçmeyeceğini biliyordu.

Bu süre içerisinde Alex'i dışarıda tutmak için bir çeşit zihinsel zırh geliştirmesi gerekiyordu. Ted ona uzak durmasını tavsiye etmişti. "Daha hızlı kaçmasını" tavsiye etmişti.

Kadın onunla ilgili her şeyi biliyor gibiydi. Artık aralarında kılıçlar çekilmişti ve küçük bir parçası Alex'le ilgili en başından beri haklı olmaktan dolayı rahatlamıştı. Şimdi bunu ispat etmenin bir yolunu bulmalıydı.

Kim Yahoo'yu açtı ve arama kutusuna doktorun adını girdi. Bunu ilk yaptığında sadece Alex'le ilgili veya onun yazmış olduğu resmi makaleleri içeren internet sitelerine girmişti, ama sonuçlarda aşağıya doğru indikçe doktorun adının geçtiği internet sitelerine rastladı.

İnternet sitelerinden çıkıp bloglara, onlardan çıkıp sohbet odalarına girerek doktor hakkında neler söylenildiğini araştırdı. Kırk dakika sonra, Kim Alex'i Nobel Barış Ödülü için aday göstermeyi düşünüyordu. İfadeler hayranlık dolu hatta bazıları aşırı hürmetkardı.

Kahve kupasını yeniden doldururken, Tanrım, Rahibe Teresa'yı enselemeye çalışıyorum diye düşündü. Araştırmaya geri döndü ve sonunda ilgisini çeken bir gönderi buldu.

Gönderi, açık alan korkusuyla ilgili bir internet sitesinden tıklanarak ulaşılan bir sohbet odasında neredeyse gizlenmişti. Kim gönderiye on yedi yanıt verildiğini saydı, hepsi de olumluydu ama başlığı açan kişiden geriye bir yanıt gelmediğini gördü.

Kim bunun somut bir delil olmadığını kabul ediyordu, ama gönderi yapan DaiHard137'nin bu soruyu sormasının bir sebebi vardı. Daha fazla gönderi yapmaması, gönderi yapan kişinin umduğu cevabı almadığını gösteriyordu. Eğer DaiHard137 doktoru övmek istiyor olsaydı, bütün alkış tutanlarla aynı fikirde olan ikinci bir gönderi neden yapmamıştı?

İçinde bir heyecan dalgası yükseldi ve sonra dindi. DaiHard137'nin kim olduğunu bulmanın imkânı yoktu. Elbette, merkezdeki teknoloji bölümünde kullanıcının izini muhtemelen dakikalar içinde bulabilecek insanlar vardı ama araştırma talebi doğrudan Woody'nin ofisine gidecek olan bir denetim izi oluşturacaktı.

Yeni bir not defteri çıkarttı ve her bir konuşmanın nerede gerçekleştiğini hatırlamak için elinden geleni yaparak

doktorla olan bütün temaslarıyla ilgili notlar almaya başladı. Alex'in işyerindeki görüşmelerini hatırlayınca Kim'in kalemi sayfanın üzerinde havada asılı kaldı. Dışarı çıkarken yanından geçen kadın hasta; görüşmeleri bölen. Kadın bir yerden tanıdık geliyordu. Kim daha fazla ayrıntı için hafızasını yoklamaya çalıştı ama dikkatini toparlayamıyordu. Yüzünü gözünde canlandırabiliyordu: gergin ve endişeliydi, ama nerede gördüğünü çıkartamıyordu.

Kim masadan kalktı ve ihtimalleri teker teker değerlendirerek odanın içinde gezindi. Kadın bir tanık değildi, Kim daha önce konuşmamış olduklarını biliyordu, bu yüzden üzerinde çalıştığı soruşturmalardan birisinde olması ihtimalini eledi. Kadının şehirde bir yerlerden tanıdık gelmiş olabileceğini düşündü ama bu ihtimali de eledi.

Mahkeme. Kelime zihninde yankılandı. Kendi soruşturmalarından biri değildi ama birden taşlar yerine oturdu.

Bryant'ın numarasını tuşladı. Bryant ikinci çalışta açtı.

"Bryant, zihnini birkaç hafta önceki dolandırıcılık davasına götür. Başka hangi davalar görülüyordu?"

Bryant bilebilirdi. Mağdurlara psikolojik destek veren görevlilerinden birisiyle konuşmuştu. Bryant herkesle konuşuyordu.

"Hmm... bir hırsızlık amacıyla eve girilmesi ve bir çocuk istismarı davası."

İşte buydu. Alex'in ofisinden çıkarken gördüğü kadın büyük ihtimalle mahkeme emriyle terapiye gelmişti.

"Teşekkürler Bryant." Bryant bir şey soramadan telefonu kapattı. Heyecanıyla birlikte korkusu da artmaya başladı. Alex çocuğunun zarar görmesine neden olmuş veya izin vermiş bir kadını tedavi ediyordu. Ve bu Alex onunla ilgilenmeye başlamadan önce gerçekleşmişti. Alex'in gözetimi altında Jessica'nın neler yapabileceğini düşününce tüyleri diken diken oldu.

Kim başını ellerinin arasına aldı. Kimse ona inanmayacaktı. Ne yapmalıydı? Bu kadının izini nasıl sürecekti ve bir şey bulursa ne söyleyecekti?

Gözlerini ovuşturdu ve yeniden bilgisayarın ekranına baktı. Ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Hadi canım" dedi sesli bir şekilde.

Barney belli ki Kim'in kendisiyle konuştuğunu düşünmüştü. Kanepeden atladı ve gelip yanında yere oturdu. Kim'in sol eli yanma düştü ve dalgın bir şekilde Barney'in kafasını okşamaya başladı.

"Yok artık" diye soludu, o başlıktaki gönderi sahibinin ismine yeniden bakarken. DaiHard137'nin oldukça zekice bir isim olduğunu düşünmüştü ve öyleydi, özellikle de isminiz Hardwick Evi'nden David Hardwick'se.

Elli Sekiz

Kapıyı açan adamın yüzünde birden bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Kıdemli Baş Dedektif?"

Kim Woody'i arayarak duyduğu korkular hakkında onu uyarmayı düşünmüştü ama elinde hala ona sunabileceği hiçbir delil yoktu.

Kim "Beni hatırlıyor musunuz?" diye sordu.

"Tabii ki. Hepimiz için unutulmaz bir akşamdı. Bir sorun mu var?"

Bu duvarlar arasında barınan insanlar düşünüldüğünde, Kim polisin kapıyı çalmasının sürekli kötü bir haber olarak algılandığını düşündü.

Başını hayır anlamında salladı. "İçeri gelebilir miyim?"

"Elbette."

Kapıyı onun için açık tuttu ve Kim yanından geçti. Adamın teninden temiz bir çam kokusu yayılıyordu. "Mutfağa geçin."

Adamı takip etti ve oturdu.

Adam eskimiş ahşap masanın karşı tarafına oturdu. Kapıda uzun bir adam belirdi. Üzerinde açık renk kot pantolon ve bir üniversitenin adını taşıyan uzun kollu bir tişört vardı. Gözlerini yukarı ve sola doğru çevirdi, iki işaret parmağını birbirine dokundurdu.

"Dougie, bu... özür dilerim, isminizi bil..."

"Kıdemli Baş Dedektif Stone."

"Dougie, bu bayan bir polis memuru ve burada bulunma amacı... aslında neden burada olduğundan emin değilim, ama bir sorun yok, tamam mı?"

Dougie başını tamam anlamında salladı ve uzaklaştı.

"Dougie tanımadığı insanların yanında kendisini rahatsız hissediyor."

Kim şaşırmıştı. "Burası eski suçlular için bir çeşit uyum sağlama evi değil mi?"

"Araştırmanızı iyi yapmışsınız Kıdemli Baş Dedektif."

"Dougie ne yapmış?"

"Hmm... Dougie buranın resmi bir sakini değil. Aslında bir yere uyum sağladığı filan yok."

Kim kaşlarını çattı. Bu biraz incitici bir ifade olmuştu.

"Özür dilerim, bunu kastetmek istememiştim. Demek istediğim Dougie istediği sürece bizimle kalacak. Hardwick Evine yerleştirilme kriterlerine uymadığı için kayıtlarımızda görülmüyor ama sizin de fark edeceğinizi gibi kendisi ileri derecede otistik ve bu yüzden hesaplarımızda muhtelif masraflar olarak geçiyor."

"Burada kalanlarda aranılan kriterler neler" diye sordu Kim. Gönderi konusuna birazdan gelecekti. Önce Alex'i özellikle bu tesise çeken şeyin ne olduğunu anlamak istiyordu.

"İlk defa suç işlemiş olmak ve işlenen suçtan samimi pişmanlık duymak. Bakın, dışarda konuşmamızın bir sakıncası var mı? Bir şey üzerinde çalışıyorum da."

Kim adamın peşinden arka kapıdan dışarı çıktı. Bir Jawa 500 yarış motoru hasarlı bir şekilde yerde yatıyordu.

"Motosiklet yarışlarına mı katılıyorsunuz?"

Adamın yüzü gerildi. "Katılıyordum ama virajda biraz fazla yana yatınca dizim parçalandı."

Adamdan bir duygu karışımı yayıldı: üzüntü, pişmanlık, özlem. Bu spor besbelli onun için önemliydi.

Motoru ıslak çimlerden korumak için yere serilmiş olan muşambanın üzerine oturdu. Kim beyaz plastik bir bahçe sandalyesi aldı.

"Güzel motor" dedi.

David "sen ne anlarsın" gibisinden gülümsedi.

"Peki, burası tam olarak ne sunuyor?" diye sordu.

"Öncelikli olarak toplumla yeniden bütünleşme. İddia ederim ki son on yılda değişmeden kalan tek bir şey söyleyemezsiniz."

Kim bir an düşündü. "Konserve sığır eti."

David yüzünde şaşkın bir ifadeyle döndü. "Ne?"

"Teknolojideki bütün gelişmelere rağmen, Tanrının belası kapak neden hala doğru dürüst açılmıyor?"

David sesli bir şekilde güldü.

"Cidden, neden kimse bu sorunu hiç ele almıyor?"

David ağırlığını arkaya doğru verdi, yüz ifadesi rahatlamıştı. "Aslında, ne demek istediğinizi anlıyorum."

Durdu ve Kim'in gözlerine baktı.

Kim adamın gözlerinde kendisini çekici bulduğuna dair bir kıvılcım gördü ve bakışlarını kaçırmak istedi, ama geri adım atmadı.

"Sizin hikâyeniz nedir Kıdemli Baş Dedektif? Siz nasıl polis memuru oldunuz?

Ona anlatması mümkün değildi. Kendini ne kadar rahat hissederse hissetsin. "Kötü insanları hapse atmayı seviyorum."

"Tamam, sohbet etmeyi bitirdik. Şimdi neden burada olduğunuzu söyler misiniz?"

Kim etrafına bakındı ve Dougie'nin arka kapıdan çıktığını ve geri içeri girdiğini gördü. David aldırış etmedi.

"Barry'i ziyaret ettiniz mi?"

David'in yüzü kederlendi. "Evet. Hala yaşam destek ünitesine bağlı."

"Eski eşini görmeye gideceği hakkında bir fikriniz var mıydı?"

David başını iki yana salladı. "Hayır ve eğer bilseydim onu hemen vazgeçirirdim. Ondaki ani değişikliği anlaya-

mıyorum. Yoluna devam etmek ve kendine yeni bir hayat kurmak için istekli görünüyordu."

Kulağa ailesini öldürmeye hazır bir adammış gibi gelmiyor, diye düşündü Kim kendi kendine. "Söylemem gerekir ki Doktor Thorne'nun onu o kadar uzun süre konuşturması oldukça dikkat çekiciydi, siz ne dersiniz?"

David başını evet anlamında salladı ve bakışlarını indirdi. Hala motorun herhangi bir parçasına dokunmamıştı, sadece uzun uzun bakıyordu.

"Böylesine saygın bir psikiyatrist kadronuzda olduğu için memnuniyet duyuyor olmalısınız."

"Burada resmi bir görevi yok" diye açıklama getirdi David.

"Ah, anlayamadım." O kadarını Kim de tahmin etmişti ama hikâyeyi duymak istiyordu.

"Alex bize on sekiz ay kadar önce, kocasını ve iki oğlunu kaybettikten sonra geldi. Sarhoş bir sürücü tarafından öldürülmüşlerdi; adamın ilk suçu olduğu için üç cana kıymaktan sadece beş yıl bir hapis cezası almıştı. Alex ilk defa suç işleyenlere yardım etme felsefemizi çok iyi biliyordu ve ailesini öldüren adam gibi insanlara gerçekten yardım edebilirse bunun duygusal açıdan rahatlamasını sağlayacağını söyledi."

Belli ki bu favori yalanlarından birisiydi. "Ve bunu memnuniyetle mi karşıladınız?"

"Hediye atın dişine bakılmaz atasözünü duymuş muydunuz?"

Kim bunun açık bir cevap olduğundan emin değildi.

Dougie iki kere dışarı çıkıp mutfağa geri girdi. "Alex'in adını duydu. İnanılmaz bir işitme duyusu var. Ona tapıyor. Buraya geldiğinde sürekli onu takip ediyor."

Alex'in bundan faydalanmanın bir yolunu hala bulamamış olması Kim için bir muammaydı.

"Besbelli ona epey saygı duyuyorsunuz."

"Son derece başarılı ve ünlü bir psikiyatrist."

Hala Kim'in söylediklerine gerçekten katılmıyor, sadece bir gerçeği sesli ifade ediyordu. Bu konuşma bir dansa dönüşüyordu ve Kim kimin kimi yönettiğinden emin değildi.

"Hımm... Para almadan zamanını bir davaya adamaya istekliyse bu onun özel birisi olduğunu gösterir, sence de öyle değil mi?"

"Bence zamanını bir davaya adayan herkes..."

"Tanrım, bana net bir cevap verecek misin?" Kim ipleri eline almaya karar vermişti.

"Ne düşündüğünü belli etmemek için sorularıma verdiğin cevapları o kadar güzel kurguluyorsun ki böyle devam edersen kıymıkları kıçından çıkarmak için bir doktora ihtiyacın olacak."

"Bunun bir sorgulama olduğunu fark etmemiştim."

"Sadece konuşuyoruz David."

"Bir avukat tutmam gerekiyor mu?" Gözleri açık yeşil ve gergindi.

"Yalnızca net konuşmayarak işlediğin suçlar için."

Adam gülümsedi. "Tam olarak neyi bilmek istiyorsun?"

"Doktor Alexandrea Thorne'un becerisiyle ya da uygulamalarıyla ilgili neden kuşkuya düştün?"

"Kuşkuya düştüğümü kim söyledi?"

"Gözlerden uzak bir sohbet odasındaki Bay DaiHard137 kullanıcısının bir gönderisi."

"Üzerinden oldukça zaman geçti."

"Beklediğin cevabı almadın değil mi?"

"Belirli bir cevap almayı beklemiyordum. Basit bir soruydu."

"Ama neden?"

"Bu sizin için neden önemli?"

Bu adam sinir bozucuydu. Burada bir şeyler dönüyordu ve Kim'in bunun ne olduğunu bulması gerekiyordu.

"Ailesinin araba kazasında ölmediğini, çünkü hiçbir zaman var olmadıklarını öğrenmek sizi şaşırtır mıydı?"

David kaşlarını çattı. "Bunu nereden biliyorsunuz? Neden böyle bir şey uydursun ki?"

"Biliyorum çünkü bu konuyla ilgili onunla yüzleştim ve hiç evlenmediğini itiraf etti. Neden böyle söylediği tamamen farklı bir soru, ama hastalarını normalde yapmayacakları eylemleri gerçekleştirmeleri için manipüle etmiş olabileceğini işaret eden kanıtlar var."

Dougie bahçeye girdi ve tekrar ayrılmadan önce gözlerini birkaç saniye Kim'e dikti.

"Sesinizi alçaltmanız gerek. Dougie tedirgin oluyor."

Kim başını sallayarak anladığını belirtti ve sesini alçalttı. "Size söylediklerimle ilgili elimde doğrudan bir kanıt yok ama sanırım yanlış bir şeyler olduğunu siz de hissediyorsunuz. Haksız mıyım?"

David düşünceliydi. "Size faydalı olabileceğimi sanmıyorum. Söylediklerinize inanmak biraz zor geliyor ama gerçi Alex'in yanında kendimi hiçbir zaman tam anlamıyla rahat hissetmedim. Alex'de bazı şeyler bir şekilde soğuk; mesleğinin duygularla ilgili olmasına rağmen onları tam olarak anlıyormuş gibi görünmüyor. Ama sohbet odasındaki sorumu gördüyseniz, tedavi ettiği insanlardan gelen yanıtları da görmüşsünüzdür."

Kim başını evet anlamında salladı, hayal kırıklığına uğramıştı. Sonuç olarak burada hiçbir şey yoktu. David sadece doktorda bazı şeylerin yanlış olduğunu seziyordu ama adamın elinde kadının savunmasız insanları manipüle etmeye çalıştığına dair gerçek bir kanıt yoktu.

"Söylediklerinizi doğruysa, sizce doktor neler yapabilir?"

"Öğrendiklerime dayanarak söylüyorum, aklına koyduğu her şeyi yapabilir. Tek sorunum onu nasıl durduracağım konusunda hiçbir fikrimin olmaması."

Hayal kırıklığı her yanını kaplamıştı. Bu kadının katılmış olabileceği başka suçları ortaya çıkarmak bir yana, Allan Harris'in ölümüyle ilgisi olduğunu bile asla kanıtlayamayacaktı.

Gitme vakti gelmişti ama sormak istediği son bir soru kalmıştı. "David, on beş dakikadır bu motorun yanında durup da neden hiçbir şeye dokunmadığını merak ediyorum. Benim yapabileceğim bir şey var mı?"

Adam ciddiye almayan bir tavırla başını iki yana salladı. "Hımm... alınma ama yarış motosikletinin mekanik özellikleri seni biraz aşı.."

"Ah, sadece tek vitesleri olduğu ve frenleri olmadığı için mi?"

Tavrı Kim'in sinirlerine dokunuyordu. Karakterine ters bir biçimde, Kim yardımcı olmaya çalışıyordu. Şimdi adamın dikkatini çekmişti.

"Yoksa yakıt olarak metanol kullanımı motorun sıkıştırma oranını arttırdığı, diğer yakıtlardan daha fazla güç ürettiği, viraj alırken daha yüksek hız sağladığı için mi? Yoksa..."

"Benimle evlenir misin?" diye sordu David.

"Şimdi bana problemin ne olduğunu söyleyecek misin?"

"Marş basmıyor. Normalde birkaç ayda bir onu düşük devirde çalıştırıyorum ama bu sefer çalışmayı reddediyor."

Kim bir an düşündü. "Marş motoru kısa devre yapıyor olabilir. Yeni parçalara para harcamadan önce, marş motorundan şasiye topraklama kablosu çekmeyi dene."

"Şu an ne kadar tahrik olduğumu tahmin bile edemezsin."

Kim kahkahayla güldü ama Dougie gelip yanında durduğu için adamın söylediğine cevap veremedi. Dougie son derece nazik bir şekilde uzandı ve Kim'in sol eline dokundu.

David Kim'in sorgulayan gözlerine bakarken "Dougie..." diye uyardı. "İnsanlara asla dokunmaz."

Douige ve ben, ikimiz de, diye düşündü Kim.

Kim öne doğru adım attı ve nazikçe Dougie'nin yanağına dokundu. Dougie geri çekilmedi.

Kim'in bedenini rahatlama ve minnet duyguları kaplamıştı. "Çalışmanı bana gösterdiğin için teşekkür ederim."

Kim defterdeki bir paragrafı okudu, bunu yaparken öfkesinin kabardığını hissediyordu.

ÇÜNKÜ BENİM İÇİN BİR VAKİT KAYBISIN. O KADAR HASARLISIN Kİ NORMALLE UZAKTAN YAKINDAN İLGİSİ OLAN BİR YAŞAM ASLA SÜREMEYECEKSİN. SENİN İÇİN HİÇBİR UMUT YOK. KÂBUSLAR HİÇ BİTMEYECEK VE KELLEŞMEYE BAŞLAMIŞ BÜTÜN ORTA YAŞLI ERKEKLER AMCAN OLACAKLAR. ONDAN YA DA ONUN SANA YAPTIKLARINDAN ASLA KURTULAMAYACAKSIN. SENİ BİR DAHA KİMSE SEVMEYECEK ÇÜNKÜ SEN KİRLENMİŞSİN VE ÇEKTİĞİN EZİYET SONSUZA KADAR SENİNLE BİRLİKTE OLACAK."

Kim gözlerini sayfadan kaldırdı. "David, Shane de kim?"

Elli Dokuz

İki büyük ev, birer odalı dört daireye dönüştürülmüştü. Kapı girişine isim levhası ve bir zil yerleştirilmişti.

"Hadi Charlie" diye inledi Dawson. "Dışarısı felaket soğuk."

"Çatlama Kev" dedi Stacey.

Diğer zillerden birine bastı. "Merhaba, Bayan Preece'mi? Kapının otomatına basabilir misiniz? Polisiz ve buraya..."

Hat kesildiğinde Stacey konuşmayı bıraktı. Kilidin açılma sesini bekledi. Ama ses gelmedi.

Dawson onu iterek yerine geçti.

Başka bir düğmeye bastı." Bay Hawkins, Amazon'dan bir teslimatınız var."

Otomatın sesi duyuldu. Stacey içeri giren Dawson'u takip etti. "Kahrolası nasıl..."

"Herkes Amazon'dan bir şeyler sipariş eder."

Sola döndü ve kapıya vurdu. Cevap gelmedi.

Dawson tekrar kapıya vurdu. "Bu adam artık beni cidden sinir etmeye başladı. Beni kızdırırsa yapacağımız görüşmeden hoşlanmayacak."

"Ne yapacaksın, kafasına çuval geçirip yüzüne su mu dökeceksin?"

Dawson kıkırdadı. "Stace, bu neredeyse komikti."

Stacey eğilirken "Bundan hoşlanmadım Kev" dedi. Posta deliğinden içeri baktı. Cook'un birkaç gece önce giymiş olduğu ceketi ve ayakkabıları koridorda görüş alanı içerisindeydi.

"İçeride ama sesi çıkmıyor. Ters giden bir şeyler var."

Kapıya birlikte vurdular ve bağırdılar.

"Stace bu sefer seninle aynı fikirdeyim. Bence içeri girmeliyiz."

"İtfaiyeyi mi aramalıyız acaba?" diye sordu Stacey.

"Hayır, onları aramak yerine teçhizatları kullanacağız." Dawson yangın söndürücüyü havaya kaldırdı ve kilide doğru nişan aldı.

Yaşlı bir ses merdivenlerden "Paketimi getirdiniz mi?" diye sordu.

"Kargocu yanlış adrese geldiğini söyledi" diye geri bağırdı Dawson.

Yangın söndürücüyle kapıya sert bir şekilde vurdu. Çarpmanın etkisiyle kırılan kapı hızla açıldı. Stacey etkilenmekten kendini alamadı.

"Hey, aşağıda neler yapıyorsunuz?"

Dawson Charlie'ye seslenirken Stacey "Biz polisiz" diye bağırdı.

"Paketimi getirdiniz mi?"

Stacey içeri giren Dawson'u takip ederken bu sefer daha yüksek sesle "Hayır, biz polisiz" diye tekrar etti.

Kapı aralığında duran Dawson "Ayyy... kahretsin" dedi.

Stacey Dawson'un yanına gelerek durdu. Dawson'un söylediğine kelimesi kelimesine katılıyordu. Aşırı kilolu adam ayakları ve kolları açık bir şekilde yatakta yüz üstü yatıyordu. Üzerinde açık mavi renk boksör şort vardı ve kılları bir örtü gibi her tarafını kaplıyordu. Sağ bacağı yatağın kenarından sarkıyordu. Bir su bardağının yanında aspirin paketleri vardı.

Stacey harekete geçti. Adamın boynunun yan tarafına dokundu. Emin olana kadar parmaklarını çekmedi.

"Ambulans çağır Kev. Hala yaşıyor. Onlara bilincinin kapalı olduğunu ama nefes aldığını söyle."

Dawson telefonunu çıkarttı ve numaraları tuşlamaya başladı. Stacey kutuları kaptı ve saymaya başladı.

Dawson adresi söylüyor ve hastanın durumu hakkında bilgi veriyordu.

"Yaklaşık yirmi beş tablet saydım" dedi Stacey.

Dawson aramayı sonlandırmadan önce adamın aldığı dozu çağrı görevlisine tekrarladı.

Ayakta durdular ve birbirlerine baktılar.

"Bir şeyler yapmamız gerekmiyor mu?" diye sordu Stacey.

Dawson etrafına bakındı. "Ona bir fincan çay yapabilirsin ama içeceğini sanmıyorum."

Stacey ona kötü kötü baktı.

Dawson kollarını açtı. "Ne söylememi istiyorsun. Ona suni teneffüs yapamam, tanrıya şükürler olsun. Hala nefes alıp veriyor."

"Tanrım, Kev, kes şunu. Iyyy... duygusuz."

Yatağa doğru yaklaştı ve adamın kulağına eğildi.

"Charlie, ben Dedektif Wood ve..."

"Hayret bir şeysin Stace, ölmek üzere olan bir adama söylemek için ne kadar da güzel bir şey."

Stacey dönüp ona bakarken Dawson yanından geçti ve adamın çıplak omzunu sıktı. "Pekala Charlie. Ben Kev. Her şey yoluna girecek. Yardım gelmek üzere. Her an burada olabilirler ama onlar gelene kadar yanından ayrılmayacağız."

Evet, bu daha iyiydi, diye itiraf etti Stacey, ama sadece kendine.

"Dikkat çekmek mi istemiş?" diye sordu Dawson'a.

Dawson başını iki yana salladı, geriye çekilerek sesini alçalttı. "Hayır, bu ciddi bir girişim. Ölmek istemiş. Hiçbir adam bu şekilde bulunmak ve sonra sağ kurtularak hikâyesini başkalarına anlatmak istemez."

Ve şu anda hikâyesini anlatabilecek mi bilmiyorlardı. Charlie Cook'un kaçtığı şey tam olarak neydi?

Altmış

Kolombiya Gold'un aromatik kahvesini kupalara koyarken, Alex bu seansı son derece dikkatlice planladığını kabul etti. Tercihen Jessica'yla daha uzun süre çalışmayı tercih ederdi ama bir sonuç elde etmek için sabırsızlanıyordu. Çaresizce Jessica'nın diğerleri gibi onu düş kırıklığına uğratmayacağını umut ediyordu.

Oyunların içinde en önemlisi buydu. Bunda elde edeceği başarı diğer deneklerinin başarısızlıklarını silebilirdi. Kim üzerindeki çalışması hala devam ediyordu ama Jessica hepsinden farklıydı.

Alex bu kadına doğru şekilde yardım etmek isteseydi Jessica'nın geçmişini araştırmaya gayret ediyor olurdu, ama önceliği bu değildi. Zamanı sınırlıydı. Doğum sonrası psikoz geçiren kadınların çoğu ciddi bir zihinsel rahatsızlık yaşıyordu.

Alex sosyal hizmetler görevlilerinin yalnızca her beş yüz kadından birinde görülmesine rağmen rahatsızlığı psikoz yerine doğum sonrası depresyonu olarak geçiştirmesine hala şaşırıyordu. Jessica'nm durumunda, depresyonun normal belirtilerini bulmuşlardı ama rahatsızlığı psikoza yükselten ek işaretçileri görememişlerdi.

Jessica aynı zamanda ciddi ruhsal çalkantılar ve cinnet geçirmeye, kafasının karışmasına, yanlış fikirlere kapılmaya ve sesler duymaya da eğilimliydi. Belirtilerin bebeğin doğumundan sonra hızla ortaya çıkması tamamen doğum sonrası psikozunu işaret ediyordu; bu, yetkin yetişkinler tara-

fından yirmi dört saat gözetim altında tutulmayı gerektiren bir rahatsızlıktı.

Bu tür psikozlar sıklıkla annenin bebeğini öldürmesiyle sonuçlanıyordu ve Jessica'nın çocuğuna zarar vermek istemesinde ana güdülerden hangisinin burada rol oynadığını Alex'in saptaması gerekiyordu. Olasılıkların her biriyle ilgili iyi bilinen vakaları araştırarak zihnine yerleştirmişti, manipülasyona hazırdı. Kahveyi masanın üzerine koydu. Artık başlaması gerekiyordu. "Yetkililere Jamie yanında yatarken uykuya daldığını ve onun üzerine devrildiğini söylemişsin. İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz ve benimle açık konuşmanı istiyorum."

Jessica kuşkulu görünüyordu.

"Burada söyleyeceğin her şey gizli kalacak. Sana yardım etmek için buradayım ve bunu ancak tamamen dürüst olursan yapabilirim. Bana her şeyi ne kadar çabuk anlatırsan sana ihtiyaç duyduğun yardımı o kadar çabuk verebilirim."

Jessica başını iki yana salladı ve gözlerini kucağının derinliklerine dikti.

Alex kadını en derin sırlarını açıklamaya ikna etmenin zor olacağını tahmin etmişti. Hiçbir anne Jessica'nın düşüncelerine sahip olmak istemezdi, bunları yüksek sesle ifade etmenin getireceği yük de cabasıydı. Ama Alex'in o dürüstlüğe ihtiyacı vardı. O sözleri duymaya ihtiyacı vardı.

"Bunun kocanla bir ilgisi var mıydı? Ona kızgın mıydın?"

Alex nazikçe ve düz bir tonda konuştu. "Eşlerin birbirlerinden intikam almaları insanların düşündüklerinden çok daha sık görülür." Zihninin ön tarafına kaydettiği bir hatırayı araştırmak için duraksadı.

"Birkaç yıl önce Arthur Philip Freeman adında bir adam amansız bir velayet alma mücadelesi sırasında dört yaşındaki kızını Melbourne'daki West Gate köprüsünden attı. Bunu sadece eşine acı çektirmek için yaptığı düşünülüyor."

Alex bunun Jessica için pek muhtemel bir güdü olmadığını düşündü, kendisi ve kocası arasında bir düşmanlık olduğunu belirten hiçbir şey söylememişti. Ama kadının deliliğini irdelemenin bir yöntemi vardı.

"Kocana o kadar kızgındın ki Jamie'yi inciterek onu incitmeye mi karar verdin?"

Jessica başını yavaşça hayır anlamında salladı.

Güzel. Olayın kaza olduğunu savunmamıştı. Kadının başı hala aşağıdaydı ama artık kucağının biraz ilerisine doğru bakmıyordu, bakışları kucağına inmişti.

Kadın dinliyordu ve Alex'in istediği de tam olarak buydu. Jessica hatalı olduğunu kabul etmeye henüz hazır değildi. Toplum ve ailesi tarafından yargılanması, boyun eğmesine neden olmuştu, bu da onu bunaltıyordu ve bu boyun eğmenin altında eziliyordu. Jessica'nın istediği şey anlaşılmaktı, kabul edilmekti. Müsaade verilmesiydi. Ve yalnız olmadığını bilmekti.

"Sormamda bir sakınca yoksa, Jamie planlanmış bir bebek miydi?"

Jessica hemen cevap verdi. "Ah evet."

Güzel, kadın dikkatli ve ilgiliydi. Ve en sonunda konuşmuştu.

Alex istenmeyen çocuğu öldürme vakası olduğunu gerçekten düşünmemişti ama bunun bir sonraki hamlesi için bir önemi yoktu.

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve konuştu.

"Hatırlamayabilirsin ama doksanların ortalarında bütün haberlere çıkmıştı. Güney Carolina'da bir kadın, sanırım adı Susan Smith'ti, polise siyahi bir adamın iki küçük oğlu hala içindeyken arabasını çalarak uzaklaştığını bildirmişti.

"Televizyonda dokuz gün boyunca yayınlanan, gözyaşları içinde çocuklarının güvenli bir şekilde dönmesi için yalvarışları, arabasını yakınlardaki bir göle yuvarlayarak içindeki

çocuklarını boğduğunu itiraf ettiğinde bitmişti. Tüm bunları zengin aşığını elinde tutmak için yapmıştı."

Hastasının bedeni dehşet içinde ürpermemişti. Sadece başını hafifçe yana eğerek dikkatini verdiğini belli etmişti.

Güzel. Alex üç evrenin ilkini başarmıştı: Anlaşılmak. Jessica yalnız olmadığını hissetmeliydi.

"Doğrusunu söylemek gerekirse Jessica, sorun insanların düşündüklerinden çok daha yaygın. Sen bu rahatsızlık nedeniyle tedavi ettiğim ilk kişi değilsin ve kesinlikle sonuncu da olmayacaksın. Duygularının utanılacak hiçbir yanı yok. Onlar senin bir parçan ve sana söz veriyorum bu odada benim tarafımdan yargılanmayacaksın."

Jessica sonunda başını kaldırdı ve göz teması kurdu.

Alex anlayışlı bir şekilde gülümsedi ve devam etti. "Sana yardım etmeye çalışacağıma söz veriyorum ama bana gerçekleri anlatmalısın."

Kadının başı hafifçe hareket etti. Mükemmel, kabul edilme aşamasına doğru ilerliyorlardı ve Alex'in elinde olası iki güdü kalmıştı, özgecilik ve hezeyan, her ikisiyle de işini görebilirdi. Daha önceki konuşmalarına bakılırsa, Jessica'nın hezeyan geçirdiğinden şüphelenmesi için bir sebep yoktu. Bu yüzden geriye özgecilik kalıyordu. Bu kanıya vardıktan sonra, Alex Jessica'yı başarılı anne katilliği eylemlerinde bir yolculuğa çıkarmıştı ve artık kadın onu dinliyordu.

Alex öne doğru eğildi, dirsekleri dizlerinin üzerindeydi. "Çocuğunu korumak istediğini düşünüyorum Jessica."

Tek bir gözyaşı belirdi ve kadının yanağından aşağıya yuvarlandı.

Ah sizi aptallar, diye düşündü Alex, sosyal hizmetler görevlilerini kastederek. Eğer kadının hastalığının gerçek boyutlarını biliyor olsalardı çocuk büyük ihtimalle onun sorumluluğundan uzaklaştırılmış olurdu. Ama bu durum Alex'in hiç de işine gelmezdi. Kadın büyük kırmızı bir fi-

yonk giyerek gelse sosyal hizmetler ona ancak bu kadar güzel bir hediye göndermiş olurdu.

"Jamie'yi o kadar çok seviyorsun ki onun zarar göreceği düşüncesine katlanamıyorsun. Onu dünyadaki bütün kötü şeylerden korumak istiyorsun. Haksız mıyım?" diye sordu Alex yavaşça.

Jessica yavaşça başını evet anlamında salladı.

"Jamie o kadar güzel, o kadar mükemmel ve o kadar masum ki onun herhangi bir acıyı deneyimlemesi düşüncesine katlanamıyorsun."

Jessica bu sefer daha emin bir şekilde başını evet anlamında salladı.

Alex'in sürecin üçüncü yani müsaade verme kısmına geçebilmesi için sadece çok önemli son bir bilgiye ihtiyacı vardı.

"Düşüncelerin ne zaman başladığını hatırlayabiliyor musun?"

Soruyu biraz düşünürken kadının gözyaşları kurudu.

"Haberler yüzünden" dedi Jessica, mekanik bir şekilde. Kadına sersemleştirici etkisi olan ilaçlar yazılmıştı ve tabii ki bunlar hastalığı için doğru ilaçlar değildi. Lityum ve elektroşok tedavisi en etkili yöntemlerdi ama bu bilgiyi yetkililerle paylaşmak da Alex'in işine gelmezdi.

"Devam et."

"Hastaneden çıktıktan kısa süre sonra, Pakistan'daki bir bombalamayla ilgili bir haber bülteni vardı. Fotoğraflara baktım ve Jamie'yi doğurduğum dünya beni dehşete düşürdü. Başlangıçta arada sırada haber programlarını açıyordum ama sonra her gün yirmi dört saat yayın yapan haber kanallarını tüm gün boyunca açmaya başladım. En sonunda, Jamie'yi bir elimde tutuyor ve aynı anda diğer elimde telefonumdan haberleri kontrol ediyordum. Sanki bağımlılık gibiydi."

"Ne arıyordun?"

"Umut. Ama tüm dünya ölümle, yıkımla ve nefretle doluydu. Hamile kalmadan önce bütün bunları niye göremediğimi anlayamıyordum. Onu bu kadar kötü bir dünyaya nasıl getirebilirdim?"

Alex başıyla anladığını ifade etti. Jessica'nınki en yaygın görülen güdüydü: özgecilik. Çocuğunun ölmesinin birçok sebepten dolayı daha iyi olacağına samimi şekilde inanıyordu. Bu durum genellikle annenin çocuğu gerçek ya da hayali tehditlerden yeteri şekilde koruyamayacağını hissetmesinden ötürü açığa çıkardı.

"Seni korkutan şeylerden bazılarını bana anlatabilir misin?"

"Bir gün bombaların patlamasıyla, üçüncü dünya ülkelerinde ailelerin işkence görmesi ve öldürülmesiyle ilgili bir şey okuyordum. Açlık, açlıktan ölme, kuraklık, iç savaş vardı. Kendime bütün bunların başkalarının ülkelerinde yaşandığını söylemeye çalıştım ama sonra araba kazaları, başka çocuklar tarafından bıçaklanan çocuklar ve bir şişe şarap için dövülerek öldürülen bir adamla ilgili yazılar gördüm ve bütün bunların yaklaşmakta olduğunu fark ettim. Çok yakındaydılar."

Jessica bütün korkularını anlatırken gözünü kırpmadan uzaklara bakıyordu. Ve üzerinde çalışılabilecek oldukça fazla korkusu vardı. Alex fazla zahmet çekmeyeceği için memnundu.

"Peki, sen ne yaptın?"

"Jamie kanepede yanımdaydı ve birden onu kurtarmak, onu çevreleyen kötülüklerden korumak için yoğun bir istek duydum. Zihnimde onun uykuya daldığını ve güvende olduğunu canlandırdım. Onun yanma uzandım ve gözlerimi kapattım. Bir süre dinginlik hissettim, en sonunda çocuğuma gerektiği şekilde bakıyor gibiydim."

"Sonra ne oldu?"

"Mitch beni kontrol etmek için işten erken döndü. İçeri girdiğini duymadım. Beni yana itti, Jamie'yi kucakladı ve hemen hastaneye götürdü."

"Ne hissettin? Ve lütfen, iyileşebilmen için, dürüst ol."

Jessica gözlerini kapattı ve o kadar uzun süre tereddüt etti ki Alex uykuya dalıp dalmadığını merak etti.

Alex kadını teşvik etti. "Jessica, lütfen. Sana gerçekten yardım etmek istiyorum, ama bütün gerçekleri söylemediğin takdirde bunu yapamam."

Jessica derin bir iç geçirdi ama gözlerini açmadı. "Düş kırıklığına uğradım. Jamie mücadele bile etmiyordu. Sanki ne yaptığımı biliyor ve anlıyor gibiydi. Öylece uyuyakalacaktı. Her şey çok doğru görünüyordu."

Alex bu işin ne kadar kolay olacağına hayret etti. "Açıkladığında Mitchell seni anladı mı?"

Jessica başını hayır anlamında salladı. "Ona söylemedim. Zaten uykuya daldığımı ve bebeğin üzerine devrildiğimi varsaydı. Hastane personeline de böyle söyledi ama işe sosyal hizmetler karıştı ve beni çocuğumu ihmal etmekle yargıladılar."

Alex Jessica'nın sesindeki güvensizliği fark etti. Hayal dünyasının bulanıklığında Jessica kendisi hakkında böyle bir şeyi nasıl düşünebildiklerini idrak bile edemiyordu. Kocasına yalan söylemiş olması kendi güdüsüne olan inancını hala içinde taşıdığını gösteriyordu.

"Hâkim bana yardım almamı emretti ve işte böyle. Bu maskaralığı sürdürdüm, çünkü herkes bunu duymak istiyor gibiydi. Bu konuda dürüst olduğum ilk kişi sizsiniz."

"Peki kendini şimdi nasıl hissediyorsun?" diye sordu Alex, nazikçe. Güven duyması önemliydi.

"Daha iyi. Etrafımdaki herkes aynı yüz ifadesini taşıyor. Bebeğime üç metre yaklaşsam kendi annem bile dehşete kapılıyor."

"Seni yakından izlemekte haklılar mı?"

Jessica tereddüt etti. "Çocuğumun yararına olmayacak hiçbir şey yapmam. Asla."

Alex kelime oyununu fark etti. Evet, güdü hala oradaydı. Alex kendini ağırdan almaya zorladı.

Jessica doğru hissettiği şeyi yapmak için hala müsaade almaya çalışıyordu.

Alex gülümsememek için kendini zor tuttu.

"Ne gariptir ki senin güdülerinin yanlış olduğunu söyleyen Batı düşüncesi. Öldürülen bir çocuğun daha iyi şartlarda yeniden doğacağını söyleyen ruhların göçüyle ilgili Budist bir düşünce de var.

Alex yüzünde "gel de çık işin içinden" diyen bir ifadeyle başını salladı. Buna çocuklarını besleyemeyecek kadar fakir insanların inandığını ve çocuğun açlıktan ölmeyeceği şartlarda yeniden doğacağına inandıklarını açıklamadı.

Jessica başını dikkatle evet anlamında sallıyordu.

Alex'in aslında bu kadının çocuğu için hala tehlike arz ettiği hakkında sosyal hizmetleri uyarması gerekiyordu. Doğum sonrası depresyonu geçirmediği konusunda onları bilgilendirmeliydi. Aldığı ilaçların hastalığı için doğru ilaçlar olmadığını onlara söylemeliydi.

Ancak bu eylemlerin hiçbirisi onun amacına hizmet etmiyordu.

Alex gözlüklerini çıkarttı ve soluna doğru baktı, hazırda bekleyen, daha önceden çalışılmış bir anıyı arıyordu. Jessica gözlerini Alex'in yüzünden bir an olsun ayırmadı. Alex yüksek sesle gülmek istedi. Kendisi yazsa bu seansı en iyi ancak bu şekilde yazabilirdi, içinde gerçek bir heyecan yeşermeye başladı. Jessica aradığı kişi olabilirdi.

"Aslında düşündüm de, senin durumun bana Andrea Yates adındaki Amerikalı bir kadının durumunu hatırlatıyor. Seninkilere benzer korkuları olmasına rağmen o her yerde

şeytanı görüyordu. Son derece dindardı ve çocuklarını çok seviyordu."

"Her gün şeytanın çocuklarına zarar vereceğinden ve çocukları büyüdükçe onları güvende tutamayacağından korkuyordu."

"Yetkililer Andrea'nın beş çocuğuyla asla yalnız kalmaması gerektiğini düşündüler, bu yüzden ailesi evde her zaman onunla birlikte birisinin olmasını sağlayacak şekilde bir nöbet listesi oluşturdu. Aynı senin gibi, her gün gözetim altındaydı. Ama bir gün kendisi de dindar bir adam olan kocası yetkililerin hatalı olduğuna karar verdi ve ailesinin bakımı için Tanrıya güvendi. Bir sonraki bakıcı gelmeden önce işe gitmek için evden ayrıldı ve Andrea bu fırsatı değerlendirdi. Çocuklarını teker teker banyo küvetinde boğdu."

Alex Jessica'nm yüz ifadesinde şoka uğradığına dair bir belirti aradı ama sadece kadının pür dikkat kesildiğini gördü.

"Mahkemesi boyunca Andrea bunu çocuklarını sevdiği, onları korumak için yaptığını söyleyip durdu. Toplum onu yargılayarak hatalı buldu ama bir sonraki seansımıza kadar bu olayla ilgili neler hissettiğini biraz düşünmeni istiyorum."

Tam o sırada, kolundaki saatin alarmı duyuldu. "Pekâlâ, Jessica, bugünlük bu kadar."

Alex derin bir iç çekti. "Bir sonraki seansımı bir köpek saldırısından sonra yüzü parçalanmış beş yaşındaki bir kız çocuğuyla yapacağım." Başını iki yana salladı. "Zavallı çocuk sadece parkta oynuyormuş."

Alex Jessica'nm yüzündeki dehşetin bir fotoğrafını çekmeyi çok isterdi. Hastasını kapıya kadar götürdü ve kapıyı açtı. "Haftaya görüşürüz, kendine iyi bak."

Jessica başını tamam anlamında salladı ve açık kapıdan dışarı çıktı.

Alex kapıyı kapattı. Haftaya seans yapmayacaklarını umut ediyordu. Bir dahaki sefer Jessica'nın suratını akşam haberlerinde görmek istiyordu.

Altmış Bir

Jessica Ross binadan sendeleyerek çıktı. Eve gitmeliydi. Jamie'nin ona ihtiyacı vardı. Komşularının çoğu kez bahçeye bıraktıkları bir köpekleri vardı. Çiti atlayabilir ve eve girebilirdi.

Arabayı vitese geçirirken onu Alex'e, yani neler çektiğini anlayan tek kişiyle gönderdiği için Tanrıya sessizce teşekkür etti. Alex'e açılabilmesi ve ona karşı tamamen dürüst olabilmesi, onu duygularına yönelik içinde beslediği felç edici kendinden şüphe etme hissinden kurtarmıştı. Doktor Thorne'un anlattığı Amerikalı kadının, yani Andrea bilmem kimin hikâyesi zihninde canlanıyordu. Zamanı azalıyordu.

...Çocukları büyüdükçe onları artık güvende tutamayacaktı.

Tehlike her yerdeydi. Şu anda beklemekte olduğu trafik ışıkları kolayca bozulabilir, yokuş aşağı hızla gelmekte olan arabalar Citroen'inin yan tarafına çarpabilirdi. Gornal'da iki sene önce bu yaşanmıştı ve küçük bir kız bir saatten fazla enkazın içinde sıkışıp kalmıştı.

Arkadan bir korna sesi duyuldu. Yeşil yanmıştı. Jessica döndü ve sol tarafındaki bir parkın yanından geçti. İki küçük kız gülüyor ve otoparkın etrafında koşturuyorlardı. Kolayca yola fırlayabilir ve ölebilirlerdi. Daha geçen ay yolun bu kısmı genç bir bisikletçinin hayatına mal olmuştu.

Ulusal hız limitini gösteren tabelayı geçti ama yolun iki tarafındaki boş arazilerin arasından geçerken saatte 50 kilometreyi aşmadı. Önüne bir şey çıkacak olursa duracak vakti olacaktı.

Dikiz aynasında arkadaki aracın iyice yaklaştığını fark etti. Ön tamponu Jessica'nın bagaj kapağına iyice yaklaşırken sürücünün kaba el işaretleri yaptığını gördü. Dikkatini önündeki yola verdi.

Evlerine doğru sağa dönmek için yolun ortasında dikkatlice yavaşladı. Arkadaki araba kornaya bastı ve arabayı hafifçe sallayan bir rüzgâr oluşturarak hızla solundan geçti. Gösterge paneline baktı. Kahretsin, sinyal vermeyi unutmuştu.

Çocuk arabası iten bir kadının yanından geçti. Kadının sağında kahverengi bir Labradorun tasma kayışı arabanın tutma koluna bağlanmıştı. Sol tarafında yürüme çağlarında bir çocuk diğer kola tutunmuştu. Köpek evlere yakın, iç taraftaydı ve çocuk da yola yakındı. Köpek her an bir kedi görüp tepki verebilir ve bütün aileyi peşinden sürükleyebilirdi. İnsanlar bu şeyleri neden göremiyorlardı? Parka yapılan basit bir ziyaret bile tehlike doluydu.

Beş yaşında kız çocuğu... yüzü parçalanmış... köpek saldırısı.

Jessica arabasını kız kardeşinin Ford Ka'sının önüne park etti ve nefesini saldı. Yüzünün yarısı gitmiş küçük kız eve kadar aklından çıkmamıştı.

Evine doğru baktı, ne yapması gerektiğini biliyordu. Alex'le görüşmesi zaten bildiği şeyi aydınlığa kavuşturmuştu.

"Merhaba kardeş, döndüm" diye seslendi ön kapıdan. Kulağına Jamie'nin ağlama sesi geldi.

Jessica salona girip, çocuğunu kucaklama ve onu koruma dürtüsünü bastırdı. Bunu doğru yapmalıydı. Bu onun tek şansıydı.

Emma, Jamie'yi kollarında öne ve arkaya sallayarak salonda daire çiziyordu. "Sürekli böyleydi. Onu sakinleştiremiyorum." Jessica kız kardeşine içten olduğunu umduğu bir şekilde gülümsedi ve kollarını uzattı. "Hadi, onu alayım."

Jessica bebeğini kollarına aldı ve nazikçe salladı. Bebeğin kendi bedeninde gevşediğini hissetti. Halinden memnundu. Annesini tanıyordu. Jessica kız kardeşinin yüzünde kısa süreli bir rahatlama ifadesinin belirdiğini gördü. Tek istediği bebeğini korumakken herkesin onu incitebileceğini düşünmesine alınıyordu. Bebeğine her yakınlık gösterdiğinde insanların başlarıyla belli belirsiz, gizlice onaylamalarıyla ve kıyıda köşede fısıldaşmalarıyla karşılaşıyordu.

Emma kanepeye otururken "Ziyaretin iyi geçti mi?" diye sordu.

Jessica başını evet anlamında salladı. "Alex'le konuşmak gerçekten faydalı oluyor. Kendimi şimdiden çok daha iyi hissediyorum."

Oğlunun saçlarını okşadı. "Değil mi şirin ufaklık?"

Onun küçük bedenini kendine yaslayıp sallayarak etrafta yürümeye devam etti. Güven verici olduğunu umut ettiği bakışlarını kız kardeşine dikerken "Onu asla incitmem Emma" dedi.

Emma yutkundu. "Biliyorum Jess."

Jessica bakışlarını yumuşattı. "Bak, onu asla incitmeyeceğimi biliyor, değil mi meleğim?"

Jamie ona doğru aguladı.

Emma güldü.

Jamie'nin gözleri bütün bu sallanmadan dolayı kapanmaya başladı. Jessica başını öptü ve onu portatif beşiğe yerleştirdi.

...bir sonraki bakıcı gelmeden önce... bu fırsatı değerlendirdi.

Jessica kız kardeşine döndü. Artık gitme vakti gelmişti. "Jamie uyurken güzel, uzun bir banyo yapacağım. İstersen oturup bekleyebilirsin."

Emma'nın şöminenin üzerindeki saate kaçamak bir bakış attığını fark etti. Onun da üç çocuğu ve yapacak birçok

işi vardı. "Annem yirmi dakika içinde burada olacak Em. İyiyim ben."

Emma kuşkuyla baktı.

Jessica güven veren bir şekilde gülümsedi. "Emma, gerçekten iyiyim, yemin ederim. Kendimi çok daha iyi hissediyorum."

Emma bakışlarını kaçırdı. "Sorun değil. Biraz daha bekleyip uykuya daldığından emin olacağım."

Jessica omzunu silkti ve merdivenlere yöneldi, kız kardeşinin artık gitmesini istiyordu. Vakit daralıyordu. Merdivenlerin ortasındayken isminin söylendiğini duydu.

"Ne oldu Em?"

Döndüğünde Emma'nın merdivenlerin dibinde paltosuna uzandığını gördü. "Haklısın. Sorun olmadığını biliyorum. Sana güveniyorum."

Jessica hole indi ve kız kardeşini kucakladı. Kardeşi en sonunda gidiyordu. "Gerçekten de iyiyim Em. Endişelenme."

Kız kardeşinin evden çıkması için ön kapıyı açtı.

Emma döndü. "Emin misin?"

Jessica son bir kez sarıldı ve başını evet anlamında salladı. "Biz iyiyiz. Onun için sadece en iyisini istiyorum."

Emma arabasına doğru yavaşça yürüdü, muhtemelen verdiği kararı sorguluyordu, ama Jessica ona güven vermek için neşeyle gülümsedi. Emma annelerini arayacak olursa, kadın zaten yolda olacak ve araba kullandığı için cep telefonuna cevap veremeyecekti. Eğer Mitch'i arayacak olursa onun da eve gelmesi en az yirmi dakika sürecekti.

Kız kardeşi uzaklaşırken, Jessica son bir kez el salladı ve kapıyı arkasından kapattı.

Salona girdiği anda etrafına memnunlukla karşıladığı bir sakinlik çöktü. Televizyonun sesi arka planda kayboldu.

Alex'le seansından sonra en başından beri haklı olduğu konusunda hiçbir şüphesi kalmamıştı. Başlarda, Jessica et-

rafındaki herkesin verdiği tepkiler yüzünden kendisini sorgulamış ve bu yüzden rol yapmıştı ama en başından beri haklı olan kendisiydi.

Alex'le seansı yalnızca kendi inançlarına güven duymasını sağlamamış aynı zamanda haklı olduğunu kanıtlamıştı. Düşüncelerinden dolayı artık kendisini suçlu hissetmiyordu. Kendisini haklı ve otorite sahibi hissediyordu.

"Anneciğe gel bir tanem" diye mırıldandı, portatif beşiğe uzanırken.

Jamie'nin küçük bedeni kıpır kıpır oldu ve sonra Jessica'ya sokuldu; burası onun güvende olduğu yerdi.

Jessica mutfak çekmecesinden bir bıçak seçti ve merdivenleri tırmandı. Jamie'yi nazikçe Mitch'le paylaştığı yatağın ortasına koydu.

Ebeveyn banyosunda bıçağı küvetin kenarına koydu ve içini hızlıca doldurmak için sıcak ve soğuk suyu birlikte açtı. Oğlu kendisinden çok fazla ayrı kalmayacaktı.

Jamie'nin odasına gitti ve giydireceği kıyafeti seçmek için bir dakika ayırdı; mavi yavru dinozorlarla kaplı beyaz bir bebek takımında karar kıldı. Bu Jessica'nın en sevdiği kıyafetti.

Banyoya geri dönerek muslukları kapattı ve hızlıca soyunarak beyaz bir bornoz giydi.

Yatak odasına girdiğinde, bir an durup artık uyanmış ve etrafındaki yeni şeylerle ilgilenen oğlunu izledi. Küçük elleri yatak örtüsünü kavramıştı. Jessica bir gurur dalgası hissetti.

Yatak odasının penceresinin önünde bir an durdu ve dışarıda tehlikenin her geçen gün sürünerek daha da yaklaşmasına izin veren bir dünya olduğunu gözlemledi. Tatmin olmuş bir şekilde perdeleri kapattı ve korkunun içeri girmesini engelledi. Sürünerek yaklaşan, görünmez kötülük çocuğuna zarar verme fırsatını asla yakalayamayacaktı.

Karartılmış oda samimi ve güvenli bir hale büründü.

Jessica beyaz tulumunu çıkartırken bebeğine gülümsedi. Bezini değiştirir ve ona bebek takımını giydirirken Jamie'nin ayakları havayı dövüyordu.

Jamie güvendeydi, tam burada. Şimdiye kadar hiçbir şey ona zarar vermemişti ve o anda hiçbir şey veremeyecekti. Annesi olarak onu korumak Jessica'nın göreviydi. Ve o da bunu yapacaktı.

Öldürülen bir çocuk daha iyi şartlarda yeniden doğacak.

Başka bir zaman dünya zulümle ve şiddetle dolu olmayacaktı. Çocuklar korku duymadan ve sindirilmeden büyüme özgürlüğüne sahip olacaklardı. Başka bir yaşamda, oğlu güvende olacaktı.

Jessica yastığa doğru uzanırken çocuğunun gözlerinin içine baktı.

Jamie ona doğru agulamaya, ellerini ayaklarını her yöne doğru sallamaya başladı; mutlu ve heyecanlıydı.

"Seni o kadar çok seviyorum ki bu canımı acıtıyor aşkım. Seni bu dünyadan korumak zorunda olduğumu anladığını biliyorum. Hiçbir şeyin seni incitmesine veya sana zarar vermesine izin veremem. Her yerde tehlike var ve seni korumak zorundayım. Biliyorum sen de hissediyorsun, değil mi bir tanem?"

Jamie neşeyle ciyakladı ve Jessica, içinde hiçbir şüphe kalmadan, en iyi şeyi, çocuğunu korumak için mümkün olan tek şeyi yaptığını biliyordu.

Eğildi ve bebeğin tombul yanaklarına, alnına ve burnunun ucuna öpücükler kondurdu.

"Çok yakında birlikte olacağız aşkım, tatlı meleğim." Jessica yastığı indirdi ve oğlunun yüzünü kapladı.

Altmış İki

Kim, Jessica Ross'un jaluziyi kapatmasını izlerken, Kahretsin, diye düşündü. Bu resimde doğru olmayan bir şeyler vardı.

Dougie'nin kaydettiği konuşmalarla ilgili yüzleşmek için Alex'in işyerine geldiğinde Jessica binadan çıkıyordu. Kim bu tür seanslarla ilgili hiçbir şey bilmiyordu ama bir hastanın psikiyatristinin ofisinden ardından şeytan kovalıyormuş gibi çıkmaması gerektiğini biliyordu.

Arabasını dengesiz kullanması ve diğer kadını uğurlamak için sarıldığında Jessica'nın yüzündeki ifade Kim'in içinde büyümekte olan endişeyi gidermemişti. Bebeğinin odasının penceresinden dışarı bakarken Jessica'nın dingin yüz ifadesi Kim'in damarlarındaki kanı dondurmuştu.

Kim evde başka bir hareket tespit etmedi ve kadının içeride artık yalnız olduğunu tahmin ediyordu.

Yutkundu, kalp atışlarının hızlandığını hissediyordu. Neye tanıklık ettiğini bilmiyordu ama Jessica'nın Alex'in ofisinden ayrıldıktan sonra bir karara vardığını biliyordu.

Tanrım, kimi aramalıydı... Bryant'ı mı? Ve ne söyleyecekti? *Bir kadın halinden memnun bir şekilde yatak odası penceresinin önünde duruyor.*

Bryant'ın elinde Kim'i tımarhaneye sokacak kadar kanıt zaten vardı, bu yüzden onun elini kesinlikle daha fazla güçlendirmeyecekti.

Sosyal hizmetleri arayabilir miydi? Jessica'nın geçmişini biliyorlardı ama sirenlerini yakarak hemen müdahale etmek onların çalışma tarzı değildi. Kim duyarlı bir vatandaş

olarak arasa muhtemelen polisi aramasını tavsiye edeceklerdi; böyle bir durumun ironisi Kim'in gözünden kaçmamıştı. Ama orada öylece oturamazdı. Bir şeyler kesinlikle yolunda değildi.

Kendi başının çaresine bakması gerektiğini anlayarak, "Kahretsin" dedi. Sürücü kapısını açtı, koşarak yolu geçti ve Ross'ların evine geldi, sonra zile basarken aynı anda kapıyı yumrukladı. Eğer Jessica neler olduğunu merak edip kapıyı açacak olursa, Kim elinde pala taşıyan ama aniden ortadan kaybolmuş olan adam konusunda yardım isteyecekti.

Jessica'nm kapıya doğru gelip gelmediğini görmek için kapının üzerindeki posta deliğinin kapağını açtı; ev iliklerine kadar işleyen bir sessizlikle yankılanıyordu. Çocuktan ya da ebeveynden hiçbir ses gelmiyordu. Kahretsin, her ikisinin de içeride olduğunu biliyordu. Kadın neden kapıya bakmıyordu?

Evin yan tarafındaki kapıyı denedi. Kilitliydi. Etrafına bakındı ve yarısına kadar karahindiba otuyla dolu bir el arabasını fark etti. Arabayı kapının önüne kadar itti ve üzerine çıktı. Evin yan tarafında açık bir pencere yoktu ve içeride de kimse görünmüyordu.

Hızla evin arkasına gitti ve camlı kapının tokmağını açmayı denedi. Kilitliydi. Zamanının kalmadığını hissediyordu. Bahçede etrafına bakındı ve bir küreğe uzandı. Hız kazandırabilmek için küreği önce geriye doğru savurduktan sonra bütün gücüyle cam panele indirdi. İkinci denemesinde cam kırıldı. Her tarafına cam parçacıkları saçıldı, birkaç tanesi sağ eline saplandı. Acıya aldırış etmedi ve yumruklayarak girebileceği kadar genişlik açmak için elini kazağının yeninin içine soktu.

Eğer Jessica duş almaktan daha kaygı verici bir şey yapmıyorsa, Kim başına çok büyük bir bela alıyordu. Ama bu sefer, başına bela alıyor olduğunu umut ediyordu.

Mutfağın içinden geçerek evin ön tarafına doğru koştu, üzeri oyuncak dolu bir mata takılıp neredeyse düşüyordu. Merdivenleri ikişer ikişer çıktı, kan kulaklarına hücum etmişti. Merdivenlerin üst kısmında karşısına kapalı bir kapı çıktı.

Hızla içeri daldı ve aniden durdu, zihni bir saniye boyunca önündeki sahneyi kavramaya çalıştı.

Jessica üzerinde sadece bir bornozla ayakta durmuş yatağa bakıyordu; parmaklarından bir yastık sarkıyordu.

Dinozorlu bir bebek takımı içindeki küçük, hareketsiz beden boş gözlerle tavana bakıyordu.

Jessica başını tamam anlamında salladı ve sakin şekilde Kim'e gülümsedi. "Artık güvende."

Kim tavana bakan başka bir çift masum gözü hatırladı, tıpkı mükemmel bir oyuncak bebek gibi güzel ama cansızdılar. O zamanlar erkek kardeşi son nefesini verirken ne yapacağını bilmiyordu. Yapabildiği tek şey oturup onu sallamak ve kendisine dönmesi için ona yalvarmak olmuştu. Her şeyi denemiş ama hiçbir faydası olmamıştı. Kardeşinin kendine yasladığı bedeninin sıcaklığının giderek azaldığını hissederken en sonunda Mikey'in gözlerini kapatmış ve onu cennete uğurlamıştı.

Kendini yeniden gerçek hayata dönmeye zorladı. Ambulans çağırması gerekiyordu ama telefonla arayacak ve detayları verecek zamanı yoktu.

Koşarak pencereyi açtı ve ciğerlerinin bütün gücüyle bağırdı. Yolda üç kişi vardı ve hepsi dönerek ona baktı.

"Ambulans çağırın, çocuk ölmüş."

Pencereden hızla geri döndü ve yolundan çekilmesi için Jessica'yı güçlü bir şekilde itti. Kadın geriye doğru sendeledi, transa geçmiş gibiydi.

Kim titreyen ellerini sakinleştirirken etrafıyla ilgisini kaybetti. Zaten bildiği şeyin doğru olduğunu teyit etmek için iki parmağını bebeğin boynuna koymadan önce kesil-

miş elindeki kanı ceketine sildi. Ölmüştü. Ama pes edemezdi. Pes etmeyecekti.

Yatağın yanma diz çöktü, yanaklarını havayla doldurdu, sonra ağzıyla bebeğin ağzını ve burnunu kapatarak ciğerlerine nazikçe hava üfledi. Bebeğin göğsünün yapay olarak yükseldiğini gördü ve aynı işlemi dört kere daha tekrarlamadan önce göğsün inmesini bekledi. İki parmağını bebeğin göğsünün ortasına yerleştirerek yaklaşık üçte biri kadar içine girecek şekilde sertçe bastırdı. Bunu üç kere yaptı ve kulağını bebeğin ağzını götürdü. Hiçbir şey duymadı.

Hızlıca sonuç alamamanın düş kırıklığıyla mücadele ederken iki kere daha nefes üflemek için durdu. Bebek değil de yetişkin birisi olsaydı daha fazla kuvvet uygulayabilirdi. "Hadi ama" diye fısıldadı ikinci defa eliyle basınç uygularken.

Kim'in ne kadar süredir uğraştığı konusunda bir fikri yoktu ama uzaktan birbirlerine karışan siren sesleri duyuldu.

"Hadi tatlım, yapabilirsin."

Kim iki kere daha nefes üfledi ve bekledi, gözlerini kendi kendine yükselip alçalan küçük göğse dikmişti. Bebeğin gözleri canlanmıştı, minik dudaklarından küçük bir inilti çıktı. Bu Kim'in şimdiye kadar duyduğu en tatlı sesti.

Ağlama sesi trans durumundan çıkıp yatağa doğru yaklaşan Jessica'yı harekete geçirmiş görünüyordu.

"Ondan uzak dur kahrolası" diye bağırdı Kim kollarıyla küçük bedeninin etrafında koruyucu bir çember oluştururken. Sağ elinden yatak örtüsüne kan bulaştı.

Jessica donup kaldı ve karşıdan çocuğuna baktı. Yüzü şaşkınlık içindeydi. Kim bunun sebebinin kendi çocuğunu öldürmeye çalıştığı için mi yoksa bebeğin nasıl hayatta kaldığına şaşırdığı için mi olduğunu bilmiyordu.

Ön kapının kırıldığını duydu, bunu merdivenlerdeki ayak sesi gümbürtüsü takip etti. İçine bir rahatlama yayıldı. Bu kadınla aynı odada kalmaya daha fazla dayanamayacaktı.

Erkek bir sağlık görevlisi ve tanımadığı bir polis memuru odaya girdi. Sağlık görevlisi yanından geçti ve hala nefes almakta olan çocuğu incelemek için eğildi.

Kim yolundan çekilirken "Kan benim kanım" dedi.

Polis memuru yastığı göğsünde sıkıca tutmakta olan Jessica'ya baktı. Sonra korktuğu şeyin doğru olup olmadığını kontrol etmek için Kim'e baktı. Kim başını evet anlamında salladı.

"Kıdemli Baş Dedektif?"

Kim elini sallayarak soru sormasını engelledi. "Daha sonra detaylı açıklama yapacağım ama şimdilik annenin çok hasta olduğunu ve odaya girdiğimde yastığı çocuğa bastırdığını bilmen yeterli."

"Sosyal hizmetlerin bizimle hastanede buluşmasını sağlayacağız. Ama siz neden..."

Yorgunluk bedenine yayılır ve sistemindeki adrenalin normal seviyesine inerken Kim "Sonra" dedi.

Sağlık görevlisiyle Kim göz göze geldiler. "Zayıf düşmüş ama durumu dengeli." Bakışları Kim'in elinden damlayan kana takıldı. "Bir bakayım..."

"Bir şey yok" dedi Kim, elini ceketinin cebine sokarken.

Yatağa doğru son bir bakış atan Kim döndü ve evden ayrıldı.

En sonunda, Alex'in tıpkı Ruth, Barry ve hatta Shane'e yaptığı gibi Jessica'yı böylesine acımasız bir eylemi işlemek üzere manipüle ettiğine dair kafasında en ufak bir kuşku kalmamıştı.

Artık sabrı taşmıştı. Alex durdurulmalıydı. Ne pahasına olursa olsun.

Altmış Üç

"Efendim, beni dinler misiniz?" diye yalvardı Kim.

Woody yumruğunu masaya indirdi.

Kim de öfkesini aynı şekilde çıkarmak isteyebilirdi ama yeni bandajlanmış eli bunu engelledi.

"Hayır Stone, dinlemeyeceğim. Bu kadın yeteri kadar zamanını aldı ve elinde yanlış bir şey yaptığını gösteren en ufak bir delil yok."

"Elimde defterler var. Dougie bütün konuşmaları yaz..."

Kim'e sert sert bakarken "Ve mahkemede buna tanıklık edecek, değil mi?" dedi öfkeyle.

Kim'in telefonu cebinde çaldı. Kim umursamadı, ve Woody de aldırış etmedi.

"Bana inanın, insanlara zarar veriyor. Doğrudan değil, ama insanları bazı şeyler yapmaları için manipüle ediyor. Ruth Willis..."

"Allan Harris'i intikam için öldürdü."

"Ama Jessica manipüle edilmişti..."

"Saçmalıyorsun. Jessica Ross ağır hasta. Bunun psikiyatrist ile bir ilgisi olup olmadığını bilemezsin."

Kim onun cümlesini bitirmesine izin verip vermeyeceğini merak etti. Telefonundan sesli mesaj geldiğini belirten bir çınlama geldi.

Woody'nin öfkesi daha da arttı.

"Hastalarını bir tür hastalıklı araştırma için kullandığını biliyo..."

"Bu söylediklerin burada, ofisimde saçma geliyor ve bir mahkemede çok daha mantıksız gelecektir."

Kim'in telefonundan mesaj geldiğini belirten bir çınlama sesi daha duyuldu ve Woody'nin suratı hiddetlendi.

"Stone, ekibini evlerine gönderdim ve sana da aynı şeyi yapmanı tavsiye ediyorum. Bu konuyu seninle daha fazla tartışmayacağım."

Telefonu tekrar çalmaya başlarken Kim ayağa kalktı.

"Ve tanrı aşkına, lanet olası telefonuna cevap ver."

Patronunun ağzından küfür çıkması kaynama noktasına ulaşmasına sadece birkaç derece kaldığını işaret ediyordu. Bir sonraki cümle Kim'in kariyerinin bittiğini işaret edecekti. Burada bırakmalıydı. Şimdilik.

Woody'nin ofisinin kapısını arkasından kapattığında arama kesildi.

İki cevapsız arama da David Hardwick'tendi. Hemen mesajlarına baktı. İlk cümleyi hızlıca okudu. MEŞGULSEN RAHATSIZ ETTİĞİM İÇİN KUSURA BAKMA.

Ama ikinci cümle hemen gözüne çarptı. AMA DOUGİE YÜRÜYÜŞTEN DÖNMEDİ. Kim arama tuşuna bastı ve merdivenlerden inmeye başladı. David ikinci çalışta telefonu açtı. "Aradığın için teşekkür..."

"Ne kadar geç kaldı?" diye sordu Kim, ön kapıyı iterek açmak için omzunu kullanırken.

"Yirmi dakika, ama asla geç kalmaz..."

Kim göğsünde artan endişeyi yutarken "Alex'in bir şey yaptığını düşünmüyorsun ya?" diye sordu,

"Okuduğumuz şeylerden sonra mı? Gerçekten bilmiyorum" diye dürüstçe cevap verdi David.

"Ama Alex defterleri bilmiyor" dedi Kim. Onunla yüzleşmeye fırsatı olmamıştı. Jessica Ross'u takip etmekten vakit bulamamıştı.

"Biliyor olabilir" diye itiraf etti David. Kim'in kafası karışmaya başladı. Ah hayır.

"Sen gittikten sonra, Malcolm'u kapının arkasından bizi dinlerken yakaladım."

"Kahretsin" dedi Kim ve telefonu kapattı.

Altmış Dört

Kim motoru çalıştırdı ve eliyle gaz kolunu kavradı. Beş parmağından birden başlayan acı omzuna kadar ilerledi. Acıya aldırış etmedi ve bandaj kancası yaralanmış bölgeye batmayacak şekilde avuç içinin pozisyonunu ayarladı.

Ceketini ve anahtarlarını aldıktan sonra hızlıca David'i arayarak Dougie'nin normalde kanal boyunca Nethertondan Brierley Hill'e yürüdüğünü, burada kanaldan çıktığını, Quarry Bank'ta ona patates cipsi hediye eden bir balıkçı barına uğrayarak eve yürüdüğü bilgisine ulaşmıştı.

David'in Nethertondan, kendisinin Brierley Hill'den aramaya başlamasını ve ortalarda bir yerlerde buluşmayı kararlaştırmışlardı.

David muhtemelen endişelenecek bir şey olmadığını söylemişti. Ama ses tonu farklı şeyler söylüyordu.

Her ikisi de eğer Alex Dougie'yi yakaladıysa kesinlikle endişelenecek bir şeyler olduğunu biliyordu. Doktor yarım kalmış işlerden hoşlanmıyordu ve Doguie gerçekten de son derece yarım kalmış bir işti.

Kim Thorns Yolunun üst kısmındaki ışıklarda durdu ve kaskının siperliğindeki buğulanmayı sildi.

Bu kış geçen yıl kadar kar yağmamıştı ve erken Mart yağmurları da cansız bir sulu kar yağışı şeklindeydi.

Kim Merry Hill alışveriş merkezinin parlak ışıklarını geçti. David'in tarif ettiği köprü etrafa dağılmış bir konut sitesinin ve onun karnından yükselen yedi yüksek bloğun önünde yer alıyordu.

Motoru toprak bir alana park etti. Eldivenlerini kaskının içine soktu, sonra da kaskı seleye yerleştirdi.

Motorun etrafından dolandı ve kanalın yanındaki yürüme yoluna inen yokuştan aşağıya doğru yürüdü. Güzergâhı

boyunca etrafa bebek bezlerinin ve yemek paketlerinin ambalaj kâğıtları atılmıştı.

Attığı her adım, onu tek bir sokak lambasının verdiği aydınlıktan daha da uzaklaştırıyordu. Sol ayağına havası inmiş bir futbol topu takıldı. Sendeledi ve dengesini sağlamak için elini uzattı ve bir böcek elini ısırdı.

Kim karanlığa doğru ilerlemeye devam ederken alçak sesle küfretti. Yolun gürültüsü ürkütücü biçimde uzaklaşıyordu.

Zifiri karanlığa girmeden önce en fazla altı metre ilerisini seçebiliyordu. Bu karanlığın ne kadar uzun süreceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Açık bir ağız gibi duran siyah kitleye doğru yürümeye devam etti. Yürüdüğü yolu kanaldan ayırt edemeyecek hale gelmesi çok sürmeyecekti.

Arada sırada sudaki bir hareketlilikle irkilerek yavaşça ilerledi. Kim bunun muhtemelen farelerden kaynaklandığını tahmin ediyordu.

Cep telefonunu çıkarttı ve yere doğrulttu. Gözlerini kapatmayı tercih etse etraf daha karanlık olamazdı. Telefonun el feneri uygulamasının ışığı, bir ayağını diğerinin önüne atmasına olanak sağlıyordu.

Kim ilerlemeye devam etti ve alttaki zeminin değiştiğini hissetti. Sol elini öne doğru uzattı, tuğla üzerindeki damla damla çamuru hissetti. Bir tünele gelmişti. İdrar kokusu neredeyse kendinden geçmesine neden oldu ama daha yoğun, daha iğrenç pis bir koku vardı.

Köprüdeki tek bir sokak lambası tünelin çıkışını aydınlatıyordu ve orada açılmış beyaz bir çöp poşeti vardı, içindeki kokmuş etler görülüyordu. Küçük bir şey tuttuğu ışıktan hızla kaçtı. Burnunu kapattı ve poşetin yanından hızlıca geçti.

Bir kere daha karanlığın içine girdi.

Alex onu kedi fare oyununa zorlamıştı, ve şu anda Kim kendini fare gibi hissediyordu.

"Hadi ama Dougie, neredesin?"

Altmış Beş

Dawson derin bir iç çekti ve başını duvara yasladı. Stacey volta atmaya devam etti. İlan panosundaki bütün afişleri defalarca okumuştu ve en az on beş hastalığın belirtilerini artık çok iyi biliyordu. Tek kişilik özel odanın kapısı açıldı. Stacey durdu ve Dawson yüzünde umut dolu bir beklentiyle başını kaldırdı. Dört saatten uzun bir süredir bekliyorlardı.

Hemşire başıyla onayladı. "Şimdi onu görebilirsiniz. Zayıf düşmüş ve durumu hassas ama hayatta. Çok uzun kalmanıza izin veremem."

Dawson sandalyeden kalkarken Stacey başını tamam anlamında salladı.

"Lanet olsun Charlie, bizi neredeyse kandırıyordun" dedi Dawson odaya girerken.

Adamın görüntüsü Stacey'i şaşırtmıştı. Aşırı şişmandı ve muhtemelen hayatını kurtaran şey de bu olmuştu. Aspirin içerek ölmeye, normalde ilaç bileşenlerinin vücut ağırlığına oranı sebep oluyordu. Ve Charlie'nin vücut ağırlığı çok fazlaydı.

Yüz renginin kalp atışıyla bir ilgisi yok gibiydi. Yüzünde hiç renk yoktu. Ama Stacey'nin ilk başta düşündüğünden daha gençti. Şimdi, Stacey onun yaşının otuzlu yaşlarının başlarıyla sonları arasında olduğunu tahmin ediyordu.

Dawson yatağın yanındaki koltuğa otururken "Neler oluyor Charlie?" diye sordu.

Stacey pencere pervazına yerleşti.

"Artık canıma yetti."

"Bize söylemek istediğin bir şey var mı dostum" diye sordu Kev.

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Hadi ama Charlie. Bir şeyler dönüyor. Ölmeyi istemiş olmanın bir sebebi var. Bize söyle ki sana yardım edebilelim. Açıkladıktan sonra kendini daha iyi hissedeceksin."

Stacey adamın yutkunarak başını iki yana sallamasını izledi.

"Charlie, sen olduğunu biliyoruz dostum. O kızlarla birlikte bodrumdaydın, değil mi? Babaları istismarda bulunurken onları izliyor..."

Charlie gözlerini kapatarak "Hayır" dedi. "Ben değildim. Yemin ederim."

Dawson daha da yaklaştı ve sesini alçalttı. "Ah Charlie, yalan söylemeyi bırak, tamam mı? Kitap kulübünün bir kılıf olduğunu biliyoruz. O kitapları okumuyordun bile."

Adamın bembeyaz derisine nihayet biraz kan gelmişti. "Her zaman vaktim olmu..."

"Mağazada işlerin nadiren yoğun oluyor. Charlie, bana güven, itiraf edersen kendini daha iyi hissedeceksin. Önceki gece sosyal merkezdeki gençlik kulübüne gittiğini biliyoruz. Orada gerçekleşen tek etkinlik oydu. Neden on iki yaşındaki bir grup kızla bir araya gelesin ki tabii eğer..."

Charlie gözlerini kapatarak "Gençlik kulübünde değildim" dedi.

"Charlie, kontrol ettik. Orada başka bir..."

"Bazı etkinlikler ilan edilmiyor."

Önce Stacey anladı.

"Adsız Alkolikler" dedi kendi kendine.

Dawson Charlie'ye döndü. "Sen alkolik misin?"

Bir gözyaşı damlası adamın gözünün kenarından akarken en uzun sessizlik oluştu. Yavaşça başını hayır anlamında sal-

ladı. Dawson Stacey'ye baktı, kadın dedektif omzunu silkti. "Onlara öyle olduğumu söylüyorum" diye itiraf etti Charlie.

Stacey biraz daha yaklaştı. "Çünkü kimseyi geri çevirmiyorlar."

"Arkadaşlık etmek için AA toplantılarına mı gidiyorsun?" diye sordu Dawson şaşkınlık içinde.

Charlie utanç içinde başını hafifçe evet anlamında salladı.

"Peki ya kitap kulübü? Aynı durum mu? Birkaç adamla haftada bir buluşup sohbet mi ediyordun?"

"Her yerden, farklı mesleklerden geliyorlar. Hepsinin söyleyecek bir şeyleri var. Ben çoğunlukla sadece dinliyorum."

Dawson ümidi kırılmış bir şekilde sandalyeye geri oturdu. Onu yakaladıklarını umut etmişti, ama gerçekte ellerindeki, arkadaş edinmek için bütün fırsatlara sarılan son derece utangaç ve yalnız bir adamdı.

Stacey kendini "Neden intihar, neden şimdi?" diye sorarken buldu.

Adam omzunu silkti. "Kitap kulübünün onlara sorular sormaya başladığınızda dağılacağı kesindi. Orada çok fazla olmasa da arada sırada biraz arkadaşlık ediyordum."

Dawson ayağa kalkarken "Kendine bir kadın bulmalısın dostum" dedi.

Charlie gülümsedi ama çaresiz görünüyordu. "Bu görüntüyle mi?"

Stacey kapıya varmıştı. Buradaki işler bitmişti. Charlie Cook aradıkları adam değildi.

Dawson geride kaldı. "Dudley'deki Fitness Spor Salonunu biliyor musun?"

Charlie başını hayır anlamında salladı.

"Kapalı pazara giden yolun hemen yukarısında. Çoğu pazartesi ve çarşamba akşamları oradayım. Bir ara uğra da bir çaresine bakalım."

Stacey dışarı çıktı ve Dawson onu takip etti. Stacey dönerek Dawson'a baktı ve başını iki yana salladı.

"Bana neden gülümsüyorsun Stace?"

"Bir sebebi yok Kev. Hiçbir sebebi yok."

Dawson omzunu silkti ve ceketinin cebine uzandı. "Telefonunu kontrol ettin mi?"

Stacey telefonunu çıkartarak kontrol etti, sonra kaşlarını çattı.

"Patrondan bir şey gelmiş mi?"

Stacey başını hayır anlamında salladı.

Bakışları kesişti ve ikisi de aynı şeyi düşündü. Şef ile son iletişimlerinin üzerinden saatler geçmişti. Ve böyle bir şey daha önce kesinlikle hiç olmamıştı.

Konuşmadan döndüler ve polis merkezine doğru yola çıktılar.

Altmış Altı

Alex Dougie'ye neşeyle gülümsedi. Onu bulması zor olmamıştı. David bu budalanın yürüyüşlerinden ona pek çok kez bahsetmişti. Alışkanlıklarına bağlı birisi olan Dougie güzergâhını asla değiştirmiyordu.

Delph kanal havuzları, Dudley ve Stourbridge kanal güzergâhlarını birbirine bağlayan, sekiz havuzdan oluşan bir gruptu. Her bir havuz 21 metre uzunluğunda ve 26 metre derinliğindeydi. Burada geçirdiği saatler dikkate alındığında Dougie'nin ölmesi için son derece uygun bir yerdi.

Telefon konuşması ilk başta kendisini çok şaşırtmıştı, özellikle de Malcolm'da telefon numarasının olacağı aklının ucundan bile geçmediği için. Ama şimdi numarası Malcolm'da olduğu için mutluydu. Jessica'yla seansı sırasında yedi cevapsız arama gelmişti ve merakından numarayı geri aramıştı.

Başlangıçta ona inanmamıştı. Dougie gibi beceriksiz bir budalanın bu kadar zeki olması mümkün değildi, ama Malcolm konuştukça Alex dinlemişti.

İlk öfke patlamasının hedefinde bizzat kendisi vardı. Akılsızca Dougie'nin işe yaramaz birisi olduğuna karar vermiş, adamın kendisinden hoşlandığı için ilgi gösterdiğini varsaymıştı. Dougie'nin kolayca çözülebilecek bir sorun olduğunu fark ettiğinde öfkesi hafif bir sinirlenme seviyesine inmişti.

Dougie'nin kendisini gördüğünde yaşadığı ilk şaşkınlığı Kim'in onunla konuşmak istediğine inandırarak yatıştırmıştı. Dougie'nin şu anda burada yanında durmasını sağlayan bu olmuştu

Alex adamın sağma, sonra soluna doğru kaçamak birer bakış attığını görmekten memnun olmuştu.

"Ah Dougie, bana inandın mı yoksa?"

El fenerini adamın yüzüne tuttu. Aralarından birkaç sulu kar tanesi geçti. Dougie gözlerini kırptı ve eliyle gözlerini kapattı.

Alex gülümsedi. "Seni gülünç, aptal adam. Hayatın değişmek üzere. Korkmana gerek yok. Hayatında ilk kez bir işe yarama fırsatı yakalıyorsun. Gereksiz ve değersizsin ama seni kullanarak kıymetli Kim'ine bir mesaj göndereceğim."

Kim'in adını tıslar gibi söyledi ve başını iki yana salladı.

"Senin tam bir geri zekalı olduğunu düşünüyorken beni şaşırttın Dougie. Şaşırtılmayı sevmem."

Bir adım daha yaklaştı. El feneriyle ikisinin arasını aydınlattı. Işık Dougie'nin bedeninde aşağıya inince Alex yüksek sesle güldü. Işığı Dougie'nin kasıklarına tuttu. "Ah Dougie, çişini kaçırmışsın. Ne kadar utanç verici."

Dougie'nin kendisini rahatsız hissetmesinden memnun oluyordu ve korku duymasından zevk alıyordu. "Geri zekâlı olduğun kadar okuma yazma da bilmiyor olsaydın çok daha güzel olurdu."

Işığı tekrar Dougie'nin yüzüne tuttu. Adamın başı hafifçe eğilmişti ve gözleri yukarı ve sola doğru kaymıştı. Ağzı bir kelime oluşturmaya çalışıyormuşçasına hareket ediyordu ama Alex'in bildiği kadarıyla daha önce hiç konuşmamıştı.

Elleri bir şeyi sıkmaya çalışıyormuşçasına kıvrılıp bükülüyordu. Alex Dougie'nin koluna girerek onu kenara yaklaştırdı.

Alex'in eli Dougie'nin bedeninin tir tir titrediğini hissederken, adam çok az direnç gösteriyordu.

Fiziksel olarak istediği anda Alex'i alt edebilirdi ama tıpkı bir Alman kurt köpeği gibi, Alex'ten daha büyük ve daha güçlü olduğunu bilmiyordu. Dougie'nin zihninde Alex daha zorlu biriydi ve bu yüzden mücadele etme zahmetine girmiyordu.

Oldukları yere çivilemeye çalıştığı ayakları çakıl zeminde sürünerek iz bırakıyordu. Onu idare etmek Alex için bir çöp torbasını taşımaktan daha zor değildi.

Onu yolun kanal havuzu tarafındaki kenarına doğru hareket ettirirken "Ah, hadi ama Dougie, zorluk çıkarma" dedi.

El fenerinin ışığını aşağıya, dipsiz boşluğa tuttu. Dougie'nin dudaklarından hafif bir çığlık çıktı. Alex onun suya çarpmadan önce dokuz metre düşeceğini tahmin ediyordu.

Gülümseyerek elini Dougie'nin kürek kemiklerinin arasına yerleştirdi.

Dougie'nin aşağıya düşüşünü başlatmak için Alex'in sadece hafifçe bir itişi yeterli olmuştu.

Altmış Yedi

Kim uzakta bir şeyin suya düştüğünü duydu. Yakınından birçok ses geliyordu ama hiçbirisi bu kadar güçlü değildi.

Aniden durdu ve dikkatle dinledi ama şimdi ne olduğunu kestirebildiği tek ses damarlarında akan kanın sesiydi. Hızla ilerledi. David'le kararlaştırdıkları buluşma noktasına varmasına hala bir kilometre vardı, yani açıkça tek başınaydı. Seçeneklerini değerlendirmek için vakti yoktu. Bu suya çarpma sesini neyin ya da kimin çıkardığını bulmalıydı.

Servis yolundaki hafif dönemeci geçtiğinde, eğilmiş, kanal havuzunu el feneriyle aydınlatan birisi gözüne takıldı. Alex'in neler yapabileceğini önceden bilmemiş olsa, şimdi aklında hiçbir şüphe kalmazdı.

Psikopat kadın Dougie'yi suya itmişti. Kim suyun içinde ellerin çırpındığını duyabiliyordu. Dougie'yi kurtarmaya çalışırsa Alex'in kaçmak için zamanı olacaktı ve karşısındaki normal bir suçlu değildi. Alex'i bir daha asla bulamazdı.

Kim köşeyi döndü ve hızla aralarındaki mesafeyi hesapladı. On beş metre. Harekete geçtiğinde hızlı olmalı, şaşırtma unsurunu kullanmalıydı, ama ne yapması gerektiğini biliyordu. Aceleyle ceketini çıkarttı ve yere fırlattı. Botları kalmak zorundaydı. Çıkarmaya zamanı yoktu. Sudaki çırpınma sesi yavaşlamaya başlamıştı.

Derin bir nefes aldı, üçe kadar saydı ve hızla ileri atıldı.

Tüm süre boyunca gözlerini Alex'in üzerinden ayırmadı. Yüzünü göremese de, şoka uğramış ifadeyi tahmin edebiliyordu. Güzel, kadının dikkatinin tamamen dağılmasına ihtiyaç duyuyordu.

Üç metre, bir buçuk metre ve güm; Alex'i suya itti.

Kim derin bir nefes aldı ve Alex'in hemen arkasından suya atladı.

Altmış Sekiz

Bryant masanın karşı tarafındaki Robin Parks'a döndü. Ani kararlar veren ya da önsezileriyle hareket eden birisi değildi. Bunları yapmayı patrona bırakmıştı. Birisinden ilk başta hoşlanmazsa bile o kişinin suçsuz olduğunu düşünmeye çalışırdı.

Adam sandalyenin iki ön ayağını havaya kaldırarak geriye doğru yaslandı. Sağ ayağı sol dizinin üzerindeydi. Koyu renk kot pantolon ve V yaka bir kazak giymişti.

"Bay Parks bu akşam benimle konuşmayı kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

Adam kollarını cömertçe açtı. "Yardımcı olmak için elimden geleni yapmaya hazırım."

Bryant alttan alta küçümseyici bir tavır hissetti ama tepki vermemek için kendini tuttu.

"Kıdemli Baş Dedektif Stone ve ben geçenlerde sizinle konuşmuş..."

"Kıdemli Baş Dedektif mi? Buldog demek istiyorsunuz herhalde? Köpek ağızlığı takılmadan dışarı çıkmasına izin verilmemeli."

Bryant masanın altında kendi ayak bileğine bir tekme attı. Ah, bu görüşme iyi gitmiyordu.

"En az bir olayda eniştenizle birlikte başka birisinin daha bodrumda olduğunu keşfettiğimiz konusunda sizi bilgilendirmiştik."

"Ablamı dehşete düşürdüğünüz sırada bahsetmiş olmalısınız."

Sandalyede ileri geri sallanıyordu.

"Bu kişinin kim olabileceği konusunda bir fikriniz var mı Bay Parks?"

"Dürüst olmak gerekirse, böyle birinin var olduğunu düşünmüyorum. Bunun buldoğunuzun Wendy'nin hayatını cehenneme çevirmeye devam edebilmek için uydurduğu bir hikâye olduğunu düşünüyorum."

"Peki, o neden böyle bir şey yapsın ki Bay Parks?"

Kahretsin, tongaya gelmişti.

Robin Parks öne eğildi. "Çünkü o apaçık erkek olarak doğmuş olmayı isteyen ve bütün hayal kırıklıklarını masum insanlardan çıkartan kötü ve yalnız bir kadın. İşte bu yüzden."

Yeniden ileri geri sallanmaya başladı, kendisiyle son derece gurur duyuyordu.

"Böyle düşünüyor olabilirsiniz Bay Parks" dedi Bryant, sesini yükseltmemeye çalışarak.

"Kesinlikle kabul etmek zorundasınız. O kaba, iğrenç..."

"Ve buraya oturduğumdan beri ondan bahsetmeden duramadığınıza göre şüphesiz unutulmaz birisi."

İleri geri sallanma durdu ve Bryant hemen konuya girdi. "Bay Parks elimizde adli tıp delilleri ve bir kıl var. Ve hiçbiri Leonard'a ait değil."

Sandalyenin ön ayakları yere değdi. "Gerçekten mi?"

Bryant başıyla onayladı ve sonra kayıt cihazı için sesli olarak ifade etti. "Evet. Bildiğiniz gibi, Daisy oradaki kişiyi tanıdığını doğruladı. Bu konuda yardımcı olabileceğiniz herhangi bir şey var mı?"

Odadaki atmosfer değişmişti. "O bodrumda ben de bulunmuş..."

"Bize bir numune verebilirseniz ben de..."

"Kesinlikle olmaz. Sizin ekibin nasıl çalıştığını gördüm. Eline en ufak bir fırsat geçseydi patronunuz ablamı suçlu gösterecekti."

Robin Parks sandalyesini geri itti ve ayağa kalktı. "Sanırım kendi isteğimle burada bulunuyorum."

Bryant başını evet anlamında salladı. Sesli olarak doğrulama zahmetine girmedi.

"Bu görüşmenin nereye gittiğini anladım, bu yüzden şimdi buradan gidiyorum."

Bryant ayağa kalktı. "Bay Parks lütfen. Burada hakkında konuştuğumuz kişi yeğeniniz. Ablanızı ne kadar çok sevdiğinizi biliyorum, ama kurbanın o olmadığını lütfen unutmayın. Patronuma kızgınlığınızın soruşturmamıza engel olmasına izin vermeyin."

Bryant adamın gözlerinin öfkeyle dolduğunu görünce çok şaşırdı.

"Anlamıyor musunuz? Birilerine kızmam gerekiyor. Bu benim ailem ve o kızları kendi kızlarım gibi seviyorum. Onlardan birisini korumak için hayatımı veririm. Aşağılık eniştemin neler yaptığını fark edemediğime kendimi inandırmaya çalıştım, ama başka birisinin daha olduğunu inanmayı kesinlikle reddediyorum. Böyle bir şey olsaydı bilirdim."

"Bay Parks anlıyorum ki..."

"Hiçbir şey anlamıyorsun" diye bağırdı, öfkeyle odadan çıkarken.

Bryant sandalyesine geri oturdu. Parks gerçekten de egosunun soruşturmaya engel olmasına izin mi veriyordu? Yeğenlerinin istismar edildiğini fark edemediğini kabullenemiyordu ama ortaya çıkan deliller karşısında istismarın gerçekleştiğini daha fazla reddedemiyordu. Ama başka birinin daha suça karışmış olduğunu anlayamamak? Yoksa bu olasılığı kabul etmeyi reddetmesinin tamamen çok daha kötü bir nedeni mi vardı?

Patronla konuşmanın zamanı gelmişti.

Altmış Dokuz

Su Kim'in yüzüne buzdan bir örtü gibi çarptı. Suya girerken sol elinin birisinin bacağına çarptığını hissetti ama kimin bacağı olduğundan emin değildi. Sol tarafında sıçrayan suyun ve bir hareketlenmenin sesini duyabiliyordu. Sağ tarafında çok daha yavaş, daha sakin bir devinim olduğunu hissedebiliyor ama hiçbir şey göremiyordu.

Şansını denedi; sola doğru bir tekme attı ve sağ tarafa doğru yüzdü.

Ödülünü Alex'in acı içinde çığlık atmasıyla aldı. Sağ tarafında bir yerlerdeki daha zayıf hareketliliğin çoktan bitkin düşmüş olan Dougie'den geldiğini tahmin ediyordu.

Kanaldaki su Kim'in etrafında bütün yönlere doğru hareket ediyordu. Kim bir saniye durup kendini toparladı ve el fenerinin düştüğü yerden başlayarak aramaya başladı. Kanalın eni boyunca yüzdü.

Hadi ama Dougie, neredesin?

Ayağı metal bir şeye takıldı ve umutsuzca tekmeleyerek kurtulmaya çalıştı. Bileği sanki örümcek ağına takılmıştı. Suyun içine uzandı ve ayağını bir bisiklet tekerinin tellerinden çıkardı.

Üçüncü turu yaparken, suyun üzerinde zar zor duran Dougie'nin bedenine çarptı. Kolları köpekleme stili bir hareketle suyun içinde hareket ediyordu ama kafası suyun içinde aşağı yukarı hareket ediyordu. Hiç ses çıkartmıyordu.

Uzanarak Dougie'yi boynundan yakaladı ve yüzünün sudan çıkması için bedenini yukarı doğru kaldırdı. Adam öksürdü ve ağzından sular fışkırdı. Ama kendini Kim'e bı-

rakmadı. Kim'in dokunması onu hareke geçirerek bir miktar daha mücadele gücü vermişti. Ve hayatta kalmak için onunla savaşıyordu. Harika, Kim'i Alex zannediyordu.

"Dougie benim, Kim" dedi.

Kendini suyun üzerinde tutmak için ayakları çılgın gibi çalışırken elini sudan çıkarttı ve nazikçe Dougie'nin yanağına götürdü. Güvende olduğunu ona anlatmak zorundaydı.

Dougie'nin bedeninin yorgunluğa yenik düşmeye başladığını hissedebiliyordu. "Sorun yok Dougie, sadece kendini bırak. Benimle mücadele etme."

Tam o sırada, Dougie bedenini tamamen gevşetti ve Kim kendisine güvendiği için ona sessizce teşekkür etti. Sağ elini adamın çenesinin altına yerleştirdi ve sırt üstü döndü. Bacakları suyun altında buharlı bir vapurun çarkları gibi çalışıyordu.

Kafasının üstü kanal duvarının yan tarafına çarptı.

Pozisyonlarını havuzun duvarı boyunca ilerleyecek şekilde çevirdi. Sağ eliyle Dougie'yi çekiyor, sol eliyle yönünü belirliyordu.

Bu havuzlarda merdivenler olduğunu biliyordu ama Tanrı bilir neredeydiler.

Birkaç kulaçtan sonra eli metal bir direğe çarptı. Nihayet. Sıkıca tutundu ama Dougie'yi çekmeden önce yanağında bir şey hissetti. Son derece yavaş bir şekilde, bunun deri olduğunu fark etti ve sonra bir topuğun bütün gücüyle kafasını ezdiğini hissetti. Bunun ne anlama geldiğini fark etmeden önce bir an için acıdan bakışları bulanıklaştı. Kahretsin, Alex üzerindeydi. Merdivenden yukarı tırmanıyordu.

Kim kadmm kaçmasına izin veremezdi. "Dougie, ayaklarını çırp" diye bağırdı, aynı anda onu bırakırken. Bedenini kıvırdı ve yukarı doğru uzandı. Sol eli kaçmaya çalışan çoraplı bir ayak bileğine çarptı. Kim parmaklarıyla bileği kavradı ve aşağıya doğru çekti.

Alex'in çığlık attığını duydu; onu merdivenden tamamen düşürememiş olsa da birkaç basamak aşağıya çekmişti.

Merdivenin metal kenarı Kim'in yanağına dayandı.

Dougie'ye doğru uzandı ve kapüşonundan yakalamayı başardı. Vücudundaki bütün kaslar yanıyordu.

"Ben gittikten sonra merdivenleri tırman ama dışarı çıkma, anladın mı?"

Koluyla adamın başını tamam anlamında salladığını hissetti. Dougie'nin metale tutunduğundan emin olduktan sonra, kendini merdivenden yukarı doğru çekti. Bedeni sudan çıkarken, kıyafetlerinden akan litrelerce su onu neredeyse kanala geri düşürüyordu.

Korkuluklara sıkıca tutundu ve kendini zorlayarak ayaklarını birer birer üst basamaklara attı. Merdivendeki tek hareketlilik kendisininkiydi. Kahretsin, Alex çoktan çıkmıştı. Tırmanma hiç bitmeyecek gibi geliyor, her basamakta kasları daha fazla isyan ediyordu.

Merdivenin tepesine yaklaştığında el feneri etrafı biraz aydınlattı ama Alex'ten hala bir iz yoktu.

Kendini yukarı çekerek merdivenlerden çıktı. Bacakları yorgun düşmüştü ve kıyafetlerindeki su üzerine daha da yük bindiriyordu.

Öne doğru tökezledi ama dengesini sağladı. Şimdi Alex'in yalnızca üç, dört metre ileride olduğunu görebiliyordu.

Kim bacaklarını daha hızlı hareket ettirmeye çalıştı. Çakıl yolun üzerinde adeta uçuyordu ve her geçen saniye arayı kapatıyordu.

Son bir hamleyle ileriye atılarak Alex'i yere yapıştırdı.

Yetmiş

Kolları Alex'in beli yerine sırılsıklam olmuş pantolonunun kumaşını kucakladığında, Kim yanlış hesapladığını fark etti. Ama bir şeyi yakalamıştı ve bırakmaya niyeti yoktu.

Alex'in nefesi kesildi ve öne doğru düştü. Kim, Alex'in ayaklarını kendi bedenine sıkıca yapıştırarak kadına zorlukla kazanılmış bir ragbi topu gibi sıkıca tutundu.

Alex şimdi yerde kıvranıyordu, kendini öne doğru çekerek Kim'in ellerinden kurtulmaya çalışıyordu.

Kim çoraplı ayaklar göğsünü tekmelerken pantolonun kumaşının kollarından kayıp gittiğini hissetti. Ayakkabıların kaybolmuş olmasına şükrediyordu.

Alex'in sol ayak bileğini sıkıca kavrayan Kim sertçe sağa doğru büktü.

Alex acı içinde çığlık attı ama ilerlemeye devam etti. Faydası yoktu, Kim başka bir şey yapmalıydı.

"Alex... aradığın cevap... bende." Kim kelimeleri zar zor alıp verdiği, kısa, hızlı nefeslerle güçlükle söylemişti.

Alex mücadele etmeyi bir anlığına bıraktı. Ve bu Kim için yeterliydi.

Alex'i sırt üstü çevirdi ve üzerine çıktı. Dizlerini Alex'in kaburgalarına kilitledi.

Köprünün üzerindeki bir sokak lambasının aydınlattığı ışık huzmesinin kenarındaydılar.

Kim ciğerleri havayla dolmak için genişleyen Alex'in göğüs hareketlerini hissedebiliyordu. Bu kadına bu kadar yakın olmak, ağzında kanaldaki sudan daha kötü bir tat bırakmıştı.

Alex öfkeyle bağırdı "Çekil... üzerimden... be."

Kim başını hayır anlamında salladı. "Hiç şansın yok... seni kahrolası psikopat."

Kim altındaki bu kadını bir güzel yumruklayıp tekmelemek için yanıp tutuşuyordu ama önce konuşmaları gerekiyordu. Kim sanki haftalardır dans pistinde karşılıklı gözlerini dikmiş birbirlerine bakıyorlarmış gibi hissediyordu. Islak bir tutam saçı gözünün önünden çekti.

"Aradığın cevap bende."

"Sen... neden bahsediyorsun?"

Kim gülümsedi. "Jessica'nın evinden iki saat önce ayrıldım."

"Eee?"

Kim güldü. "Bu kadar mı?"

"Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Ruth'u Allan Harris'i öldürmesi için manipüle ettin. Barry Grant'ın eylemlerinin arkasında sen vardın. Jessica Ross yardım almak için sana geldi ama ruh sağlığı yetkililerinin farkında olduğundan çok daha dengesizdi. Onun ne yaptığını biliyordun ama umurunda bile değildi. Önemli olan kadının sonradan kendini nasıl hissettiği? Değil mi?"

Kim Alex'in altında gerildiğini hissetti.

"Ruth da seni Shane gibi düş kırıklığına mı uğrattı?"

"Ruth'u şeyden beri görmedim..."

"Görmen gerekmiyordu. Bryant'la ben bilmen gereken şeyi sana söyledik. Sonra bir daha Ruth'u görmek için izin istemedin."

Alex bir şey söylemedi.

"Jessica, son kobayın. Bu sabah ofisinden çıkan ve çocuğunu boğmak için eve giden kadın."

"Aman tanrım, o..."

"Rol yapmayı bırak Alex. Beni bu oyuna çekmek istedin ve işte buradayım, bu yüzden zekâma hakaret etme. Kendimi dışarda tutmam mümkün değildi ve istediğin de tam olarak buydu."

Kim altındaki bedenin gevşediğini hissetti. "Sen öyle diyorsan."

"Ne olduğunu öğrenmek istiyor musun?"

Alex hareketsiz kaldı. Kim umutsuzca bilmek istediğini görebiliyordu. Kadın sırılsıklam bir halde, kanalın yanındaki bir servis yolunda sırt üstü yatıyordu ve hiç direnmiyordu. Ah, gerçekten de bilmek istiyordu.

"Soruyu sorarsan sana söyleyeceğim."

Kim kadının çenesinin gerildiğini görebiliyordu. "Hadi Alex. Soruyu sor."

Alex usulca "Jessica kendini nasıl hissediyor?" diye sordu.

"İşte ispatı. Bebek öldü mü yoksa yaşıyor mu bilmek bile istemiyor musun? Umurunda olmamasına rağmen yine de söyleyeceğim. Jamie yaşıyor Alex. Ama sen sadece Jessica'nın kendini nasıl hissettiğini bilmek istiyorsun."

Alex alev alev bakışlarını Kim'in gözlerinin içine dikti.

"Peki, sana söyleyeyim. İnanılmaz suçluluk duyuyor."

Alex altında sıçradı ama Kim hazırlıklıydı. Bütün ağırlığını aşağıya Alex'in midesine kaydırdı, bisiklete biner gibi, kendi ağırlık merkezini kaydırarak yere yakınlaştı. Sallanan kollar yüzüne vurmaya çalışırken, Kim onları yakaladı ve sıkıca tuttu.

"Bütün hayatın boyunca vicdanın olmadan... sorumluluk hissetmeden yaşadın. Bir sosyopatın asla vicdan sahibi olamayacağını biliyorsun ve bunu tersine çevirmek istedin. Vicdanı ortadan kaldırma gücüne sahip olmak istedin. Bütün bunların hepsi kırılgan bir kişiyi tehlikeli bir sosyopata

dönüştürmek, onun alçakça eylemleri suçluluk duymadan gerçekleştirmesini sağlamak içindi."

Alex'in ağzı nefret dolu bir çizgiye dönüştü. Aksini iddia etmeye yönelik bütün çabaları bitmişti.

Kim devam etti. "İstediğin şeyleri yapmaları için deneklerini manipüle edebileceğini biliyordun ama bunu suçluluk duymadan yapmalarını istiyordun. İnsan doğasını kontrol edebileceğini düşünecek kadar kibirliydin."

"Mahkemede iyi şanslar. Elinde hiçbir..."

Cümlenin yarısında, Alex bedenini yukarı doğru sıçrattı ve Kim'in sağ dizini yerinden oynattı.

Kim onu yeniden yere itmeye çalıştı ama kadın bütün uzuvlarıyla çırpınıyordu. Kim Alex'in sağ eline uzandı ama Alex önce davranarak elini tuttu.

Kim'in bandajlı avcunu yakalayan Alex tırnaklarını sertçe geçirdi. Duyduğu acı başına kadar vuran Kim'in gözlerinde şimşekler çaktı.

Elini kurtarmaya çalıştı ama Alex avcunu yeniden sıktı. Kim midesinin bulanmaya başladığını hissetti. Alex yeniden sıktı ve Kim acı içinde yana doğru düştü. Alex hızlı bir hamleyle Kim'in üzerine çıktı ve üstünlük pozisyonu el değiştirdi.

"Evet Kimmy, şimdi senden bahsetmemizin vakti geldi."

Yetmiş Bir

Bryant hışımla ekip odasına girdi. "İçinizden birinin ondan haber aldığını söyleyin."

Dawson ve Stacey başlarını hayır anlamında salladı.

Bryant telefonunu çıkarttı.

"Tanrım, Bryant, cevapsız aramalarla muhtemelen Kim'in telefonun şarjını bitirdik."

Bryant yine de tekrar denedi.

Telefon çalarken içini uğursuz bir his kapladı. İçini bir kaygı hissi sarmıştı ve bu his her iki meslektaşında da kendini gösteriyordu. Kim'i yüz üstü bıraktığına dair anlaşılması güç bir hisse kapılmıştı.

Kim'in aklından çıkaramadığı için hala Doktor Thorne'u araştırdığını biliyordu. Birçok kere şüpheleri hakkında Bryant'la konuşmaya çalışmıştı ve Bryant ona sinirlenmiş, bazı şeyleri kafasında kurduğunu söylemişti. Kim'in kararlığını hafife aldığını biliyordu. Onun dünyasında kimse kaçıp kurtulamazdı.

Ve şimdi Kim'in nerede olduğunu kimse bilmiyordu.

"Gidip onu arayalım mı?" diye sordu Stacey.

"Peki, nereden başlayacağız?" diye sordu Bryant.

Üçünün patronlarını aramak için Batı Midlands'ta etrafta koşturmaları mutlaka Woody'nin kulağına giderdi ve bu Kim için hiç de iyi olmazdı.

"Lanet olsun çocuklar, ona güvenmekten başka çaremiz yok."

Belki de boş yere endişeleniyorlardı. Cep telefonunu kapatmaya hakkı vardı. Kendi başına kalmaya. Bu hoş bir düşünceydi ama gerçekten inanabileceği bir düşünce değildi.

Arkadaşının başının dertte olduğunu biliyordu ve yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Yetmiş İki

Kim "Sakın bana öyle seslenmeye cüret etme kahrolası" diye bağırdı ona.

Alex bu pozisyonu çok daha rahat bularak gülümsemekle yetindi. Yukarıda olup aşağıya bakmayı tercih ediyordu. Şimdi biraz eğlenecekti. "Kusura bakma, bu sadece annenin kullandığı bir ifade, değil mi?"

Alex rakibinin gözlerinde yansımasını gördüğü aşırı nefretle ödülünü aldı. Sevgi ve nefret, son derece açık bir şekilde iç içe geçmişti. Bu da olurdu.

Kim sıçradı ve ona saldırmaya çalıştı ama Alex bir at binicisinin bacak kaslarına sahipti ve Kim'i sıkıca kavramıştı. Kim'in konuştuğu tüm o süre boyunca Alex eğer üste çıkabilirse oyunu kazananın kendisi olacağını biliyordu.

Şiddet uygulamak hiçbir zaman Alex'in güçlü noktası olmamıştı. Ve fiziksel mücadele Kim'in zayıf olduğu bir konu değildi. Alex Kim'in kemiklerini kırmak istemiyordu. Çünkü kemikler eninde sonunda iyileşecek ve Kim oynadıkları oyundan etkilenmemiş olacaktı. Hayır, altındaki kadının kırılganlıkları hoş bir şekilde geçmişte yatıyordu. Alex'in sanatı zihinlerle oynamaktı ve dedektifi ikiye bölmenin vakti gelmişti.

"Beni şaşırtıyorsun Kim. Son derece zekisin ama kendi içinde soyutlanmış durumdasın. Kaderin senin için ördüğü yaşama karşı sürekli olarak mücadele ediyorsun."

"Kavrayışın mükemmel ama konuya gelebilir miyiz? Yapacak işlerim var."

"İğnelemek Kim, her zamanki savunma tercihin. Ama sürekli olarak bunu düşünmüyor musun? Her gün aslında olman gereken şeyle savaşıyorsun."

"Ve ne olmam gerekiyordu, Freud?"

"Bir alkolik, uyuşturucu müptelası. Gerçekten sevmiş olduğun tek insanın yanı başında korkunç bir biçimde ölmüş olması daha sert, kötü, nefret dolu bir kişi ortaya çıkarmış olmalıydı. Kendi annenin insafına kalmış çocukluk hayatındaki deneyimlerin..."

Kim bedenini yan çevirirken "Senin sidik yarışı anlayışın bu mu Alex?" diye sordu.

Alex pozisyonunu yeniden düzenledi. Öne doğru eğildi, Kim'in el bileklerini yere yapıştırarak onun bedenini bir haç şekline getirdi.

Yüzleri şimdi birbirine çok daha yakındı.

Alex nefretin tadını çıkarmak için bekledi. Sesini fısıltı şeklinde çıkacak kadar alçalttı. "Kitabı okudum ve nasıl yaşadığını anladım. Yaşadığın sürece başka bir insana güvenmeyeceksin ve seni kim suçlayabilir? Erkek kardeşin..."

"Onu bu işe karıştırma, seni kahrola..."

"Mikey sevmiş olduğun tek kişiydi ve annen tarafından elinden alındı. Annen, kardeşin artık dayanamayacak hale gelene kadar ikinizi istismar ve ihmal etti. Ve yine de anneni hala ayda bir arıyorsun, değil mi Kimmy?"

Alex içinde hızla yayılan zafer hissinin keyfini çıkarmak için kendisine izin verdi. Bu kadın geçmişinde o kadar kötü yaralanmıştı ki geçmişe yapılacak bir yolculuk onu sonsuza kadar darmadağın edecekti.

"Annene olan nefretin seni bir arada tutuyor. Her başarın, her zaferin ona çektiğin bir el işareti. Yaptığı şeyleri neden yaptığını sormuyorsun bile. Bunu göze alamazsın. Sorsaydın, bağışlamak zorunda kalabilirdin. Yani annenin tam bir şeytan olması lazım, değil mi?"

"Bununla ilgili hiçbir şey bilmi..."

"Annenin her salıverme görüşmesinden önce şiddet nöbetleri geçirdiğini biliyorum. Evet, Kimmy, annen kendini

senin için içeride tutuyor. Bu kızına verebileceği tek hediye. Peki, bu senin zihninde oluşturduğun imaja ne kadar uyuyor?"

Kim'in gözlerinde hiçbir tepki yoktu. Ne bir titreşim ne bir göz kırpması.

Alex mermilerin hedefi bulmasına çok sevinmişti. Teker teker hepsinin.

"Morarma izleri ve hastane ziyaretleri kitapta belgelenmiş. Annenin sanrıları Mikey'in şeytan olduğuna inanmasını sağlamış ve sürekli onu öldürmeye çalışmış. Kardeşini hayatta tutmak için sürekli tetikte olmak zorunda kalmışsın."

Gözlerinin hemen dibindeki gözler duygudan yoksunlaşmaya başladığında Alex kendi kendine gülümsedi. Kim geçmişe yolculuk yapıyordu ve Alex onu memnuniyetle oraya götürecekti.

"Ama yine de en sonunda onun yitip gitmesini izlemekten başka hiçbir şey yapamadın. Birkaç kraker ve biraz kolayla onun yanında yattın. Onları idareli bir şekilde pay ettin; Mikey'i besledin ama kendine çok az aldın, ama o bile yeterli olmadı, değil mi? Ona sorun olmadığını, birilerinin çıkıp geleceğini söyledin, ama gelmediler, değil mi? Ve kardeşin yaşam mücadelesini sessizce kaybederken onu kollarının arasına almış orada öylece yatıyordun."

"Yardım gelmeden önce kardeşinin ölü bedeninin yanı başında ne kadar yattın Kim?"

Alex rakibinin sıçramasını bekledi ama bacaklarının arasında hiçbir hareket yoktu. Boş bakışları Alex'i görmeden uzaklara bakıyordu. Alex bu kadını darmadağın ettiğini biliyordu. Zayıflıklarıyla keman çalar gibi oynamıştı. Hiçbir hareket ya da duygu kırıntısı yoktu. Kim'i geçmişe götürmüş ve orada bırakmıştı. Alex onun hiç geri dönmemesi için dua etti.

Kim Stone bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı.

Yetmiş Üç

Kim, işaret parmağı hareket etmeye devam ederken sokak lambasına bakmayı sürdürdü.

Sadece... biraz... daha... işte olmuştu. Kanca bandajdan çıkmıştı.

Bakışlarını yeniden odakladı ve gülümsedi. "Elinden gelenin en iyisi gerçekten bu muydu doktor?"

Sargılı elini yerden hızla yukarı doğru hareket ettirmeden sadece bir saniye önce Alex'in suratındaki şaşkınlığın keyfini çıkarttı.

Avucu Alex'in boynuna indi. Kim kancanın deriye girdiğini hissetti ve elini daha da iterek deliği mümkün olduğu kadar derinleştirdi.

Alex acı içinde bağırdı ve yana doğru devrilmeye çalıştı ama Kim boynunu kavramıştı ve kıvrılarak altından kurtuldu.

Ayağa kalktı ve Alex'i de kendisiyle birlikte yukarıya doğru çekti. Alex'in eli parmaklarını tırmalıyordu ama Kim'in bırakmaya niyeti yoktu. Sımsıkı tutarak kadını dik konuma getirdi ve korku dolu gözlerin içine baktı.

"Senden çok daha iyisini beklerdim Alex."

Alex yeniden Kim'in elini uzaklaştırmaya çalıştı.

"Ama bunu yaparken ayakta olmanı istiyorum."

Kim sol elini geriye çekti ve bütün gücüyle Alex'in suratına savurdu.

Yumruğun gücü Alex'i geriye doğru fırlatırken Kim'in sağ eli boşta kalarak ileri geri sallandı.

Kim sendeleyerek ilerledi ve kadının başına dikildi. Olur da ayağa kalkarsa, hazır bekliyordu.

Sol tarafında bir hareketlilik gözüne çarptı. Birisi ona doğru koşuyordu.

"Kim... Kim... neler oluyor..?"

David yerde yatan hareketsiz bedenin önünde kalakaldı. Kim'in bacakları bitkinlikten yalpaladı ve David destek vermek için ona doğru uzandı.

Kim başını hayır anlamında salladı. "Dougie'yi çıkart, merdivende."

David ona bir kere daha baktı ve sonra gösterdiği tarafa yöneldi.

Kim Dougie'nin ona söylediği şeyi kelimesi kelimesine yapacağını biliyordu. Suyun dışında saldırıya açık olacaktı ve Kim Alex'in bütün dikkatini kendisine vermesini istemişti.

Dougie muhtemelen üşümüştü, ıslaktı, korkmuştu ve bitkin haldeydi. Ama hayattaydı.

Kim Alex'in yanında yere çökerek mavi gözlerin açılmasını izledi. Bir damla kan boynundan aşağıya, saçma akmıştı.

Savaş bitmişti. Kim karanlığın içine baktı, iki kişinin geldiğini görünce rahatladı.

Alex sakince "Peşini asla bırakmayacağımı biliyorsun" dedi.

Kim, David'in Dougie'yi karaya çıkartışını izlerken konuştu. "Mahvolmana sebep olan şey de bu."

İki kişi Kim'in yanında belirdi. "Alexandra Thorne, seni Douglas Parry'nin cinayetine teşebbüs şüphesiyle tutukluyorum. Konuşmama hakkına sahipsin. Ancak sorgulandığında cevap vermediğin bir şeyi daha sonra mahkemede kullanman yapacağın savunmaya zarar verebilir. Söyleyeceğin her şey delil olarak kabul edilebilir."

Kim kendini yukarı doğru iterek ayaklarının üzerine doğruldu. Yerde ne kadar uzun kalırsa ayağa kalkması o kadar zor olacaktı.

Uzaktan siren sesleri duyuldu.

Kim David'e baktı. "Sen mi aradın?"

Adam başını evet anlamında salladı.

Kendi telefonu kanalın dibinde bir yerlerdeydi.

İleriye doğru adım attı ve Dougie'nin önünde durdu. Sol elini adamın yanağına koydu. Dougie geri çekilmedi.

"Seni kurtaracağıma güvendiğin için teşekkür ederim. Bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum."

Dougie'nin gözleri soluna doğru bakmaya devam etti ama sağ elini kaldırdı ve Kim'in elinin üzerine koydu.

Kim'in bedenini bir duygu seli kapladı. Bu onun için yeterliydi. Her yönden ayak sesleri duyulurken temasları kesildi. El feneri ışıkları üzerlerini aydınlattı. Kim eliyle gözlerini kapattı.

"Amirim..."

Kim eski dostu Dedektif Jarvis'i gördüğüne memnun olmuştu. Öldürülen bir tecavüzcünün suç mahallinde yaşamış oldukları anlaşmazlık çok eskilerde kalmış gibiydi.

Kim Alex'i işaret etti. "O merkeze götürülecek. Cinayete teşebbüsle suçlanıyor ve hakları kendisine okundu."

Dedektif başını tamam anlamında sallarken iki polis memuru eğilerek Alex'in ayağa kalkmasına yardım etti.

"Ve bu ikisinin evlerine götürülmesi gerekiyor. Sorulacak sorular yarın sabahı bekleyebilir."

David öne doğru bir adım attı. "Kim... Bunun iyi bir..."

Kim elini kaldırdı. "Dougie'yi eve götür ve kurulanmasına yardım et."

David başını tamam anlamında salladı ve sonra gülümsedi. "O ne kadar sert bir sol kroşeydi öyle."

Kim omzunu silkti ve elini yukarı kaldırdı. Parmak eklemleri attığı yumruk yüzünden şişmiş ve kızarmıştı. Ellerine bir an için dikkatle baktı ve yeni bir mide bulantısı kendisini hissettirmeye başladı.

Dunn kızlarının resmi zihninde canlanırken özellikle birisine doğru hitap etmeden "Ah... kahretsin" dedi.

Bodrumdaki kişinin kim olduğunu artık biliyordu.

Yetmiş Dört

Kim motordan indi ve karanlığa doğru inledi. Bugün hiç bitmeyecek gibiydi. En son ne zaman gördüğünü hatırlamadığı polis merkezi şu anda gözüne çok hoş geliyordu. Girişte bekleyen adam da öyle.

Sırılsıklam olmuş giysileri bedenine yapışmıştı, arada bir kemiklerine kadar işleyen bir titreme geçirmesine sebep oluyordu.

Öne doğru her hareketinde bedeni çığlık atıyordu. Artık elini gevşekçe sarmakta olan kumaş parçası kan içinde kalmıştı.

Kim uzun, sıcak bir banyoyu ve kanepede Barney'le dinlenmeyi hayal ediyordu, ama bunlar şimdilik beklemek zorundaydı.

"Tanrım, Kim..."

Adının söylendiğini fark etti.

Bryant onu korku içinde baştan ayağa süzdü ve konuşmak için ağzını açtı.

Kim elini kaldırdı. "Gerçekten... hayır."

Bryant başını tamam anlamında salladı ve Kim'in görünüşüyle ilgili yüzlerce espri ağzında tıkılı kaldı.

Bryant kapıyı onun için açık tutarken "Buradalar mı?" diye sordu. David'in telefonundan arayarak ona talimatlar vermişti.

"Evet, ama hala anlamıyorum ne yap..."

"Anlayacaksın" dedi Kim.

İki kere açıklama yapmayacaktı.

Daha önce ziyaret ettiği bir odaya yeniden girerken Bryant onu takip etti.

Yeniden labirenti takip etti, ama son seferkinden farklı olarak, iki polis memuru da ayakta duruyordu.

İkisi de uzun kollu tişört ve kot pantolon giymişti.

Kim bir soyunma dolabına yaslanırken "Neredeyse çocuklar. Neredeyse kafamı karıştırmayı başarıyordunuz" dedi. Bedeni bir yerden destek aldığı için memnundu.

"Ama tam olarak değil."

Jenks'in suratı kıpkırmızı kesildi. Kot pantolonunun içinde bacaklarının titrediği görülebiliyordu. Kendini banka bıraktı.

Daha yaşlı olanı, yani Whiley, uzaklara bakıyordu. Çenesi hafifçe sarkmıştı.

"Onu yumrukladığında amacın bu muydu? Soruşturmanın mahkemeye asla gitmemesi mi?"

Jenks bir an tereddüt etti. "Hayır... sadece gözüm karardı... o küçük kızları düşündüm..."

"Kapa çeneni Jenks. Sana söylemiyordum."

Kim emekli olmak üzere olan polis memuruna döndü.

"Whiley, sana söylüyorum."

Adamın beti benzi soldu.

"Onu yumruklayan Jenks değildi, ama suçu üstlenmesine izin verdin. Ona sen vurdun ve yaklaşan emekliliğin yüzünden meslektaşına kendisinin yaptığını söylettin."

Yeniden Jenks'e döndü. "Senden bunu yapmam istemesinin sebebi bu muydu? Sana o küçük kızlar yüzünden kendini kontrol edemediğini mi söyledi?"

Jenks başını evet anlamında salladı, bakışlarını Kim'den Whiley'e çevirirken kaşları birbirine yaklaştı.

"Oyuna getirildin ahbap" dedi Kim, başını iki yana sallarken. "Bunun emekliliğiyle hiçbir ilgisi yok. Çünkü o da bodrumdaydı."

Ağzı bilinçsizce açılan Jenks başını iki yana sallamaya başladı.

Kim'in onu ikna etmek için harcayacağı enerjisi yoktu.

Bilmesi gereken tek bir şey vardı.

Bedenini odanın öbür tarafına sürükledi ve Whiley'nin birkaç santimetre önüne dikildi.

Doğrudan gözlerinin içine baktı. Ve orada gerçeği gördü. "Onlara dokundun mu?"

"Yemin ederim... ben değildim... bilmiyorum..."

"Dolabını aç Whiley."

Adamın gözlerinden durumu kavradığı belli oluyordu.

Elini uzattı. "Ya kendin aç ya da anahtarı bana ver."

Whiley titreyen elini cebinden çıkarttı. Kim anahtarı aldı ve kilidin içinde döndürdü. Sıkışık bir alanda bir çubuktan tişörtler ve kazaklar sarkıyordu. Dolabın zeminine botlar ve reflektörlü donanım yığılmıştı. Ama Kim dolabın üst rafına uzandı.

Eli bir kitaba değdi. Kitabı çıkarttı ve Bryant'a gösterdi.

"*En Uzun Yol*" dedi Bryant, başını iki yana sallarken.

"Onu zaten tanıyordun" diye bağırdı Jenks. "O çağrıya cevap verdiğimizde sana adınla seslendi." Sesinden buna inanamadığı belli oluyordu. "Hiç anlayamamıştım, ama onu çok iyi tanıyordun kahrolası."

Jenks banktan kalktı ama Bryant hemen yanma gelmişti bile.

"Seni kahrolası aşağılık herif" diye bağırdı Jenks, Bryant'ın etrafından.

Kim yeniden Whiley'e döndü. "Bir kere daha soruyorum. Onlara dokundun mu?"

Kim içindeki duygu kabarmasının söndüğünü düşünmüştü. Ama dizini yavaşça kaldırarak adamın kasıklarına bastırırken biraz öfkenin her zaman kalacağını anladı.

"Dokundun mu..."

"Hayır... hayır... hayır..." dedi Whiley, yanağındaki ter damlacıklarını silerken. "Sadece izlemek istedim. Merak ediyordum... yemin ederim dokunma..."

Kim uzaklaştı, mide bulantısı boğazına kadar çıkmıştı. Tek bir kelime daha ederse çok geç olabilirdi.

"Dedektif" diye seslendi kapı aralığına doğru. Dedektif Jarvis yeniden belirdi.

"Yoğun bir akşam, amirim" dedi, gözlerinde gizli bir gülümsemeyle.

Kim başıyla samimi bir evet işareti yaptı. Artık birbirlerini anlıyorlardı.

"Lütfen şu iğrenç şeyi gözümün önünden çek."

"Memnuniyetle amirim."

Kim bankta Jenks'in yanma yığıldı. Adamın elleri hala öfkeden titriyordu.

"Bu işteki rolün için azar işiteceksin Jenks. Ama kariyerine devam edeceksin."

"Teşekkür ederim. Ama nasıl anladınız?"

"Evet şef, nasıl anladın?" diye tekrar etti Bryant.

Kim Jenks'in sağ elini aldı ve çevirdi.

"Başın ellerinin arasındaydı. Olay gerçekleştikten hemen sonra soyunma odasına geldiğimde ellerinde bir şişlik, bir iz yoktu. Whiley ellerini ceplerinde tutuyordu."

"Hepsi bu kadar mı?" diye sordu Bryant, çenesini ovuştururken.

"Pek değil. O kitabın ismini söylediğinde onu bir yerlerden duymuş veya bir yerlerde görmüş olduğumu biliyordum."

Kim okuma gözlüklerinden ya da aile içi şiddet vakasında Whiley'nin Dunn'u mutfakta bırakıp kızları hemen yatmaya gönderdiğinden bahsetmedi. Wendy Dunn'un durumu fark edememesine şaşırmamak gerekliydi. Adam kahrolası bir polis memuruydu.

Kim yeniden Jenks'e döndü. "Saldırıdan sonra Whiley beni koridorda yakaladı, tek amacı adamı senin yumrukladığın fikrini güçlendirmekti. Ayrıca senin evin yerini bildiğini ima etti. Bodrumdaki kişinin kızların daha önceden tanıdığı birisi olduğunu biliyordum ve Dunn'a senin vurmadığını anladıktan sonra, geriye yalnızca tek bir kişinin hareketlerini sorgulamak kalıyordu."

Whiley kariyeri boyunca hiç şiddete başvurmamıştı ve Dunn adamın karşılaştığı ilk çocuk tacizcisi değildi, bu yüzden yumruklamanın altında başka bir şey yatıyor."

"Aman tanrım şef, nasıl da yanılmışı..."

"Detayların tümünü bulmayı sana bırakıyorum. Onu sen sorgularsın."

"Benim için kesinlikle bir zevk olacak."

Kim zorlukla ayağa kalktı. "Ama önce bana büyük bir iyilikte bulunabilir misin?"

"Elbette."

"Arabanı getir ve beni eve bırak."

Yetmiş Beş

Kim Mikey'in mezarının başında ayakta duruyor, kafasının içinde hala dönüp durmakta olan sorulara cevap arıyordu.

Woody bir hafta izin alması için ısrar etmişti. Ve bu sefer Kim karşı çıkmamıştı.

İlk birkaç gün uyuyarak ve köpeği yürüyüşe çıkartarak geçmişti. En sonunda Barney tasma kayışının çıngırtısına tepki vermeyi bırakmış ve kanepeden kalkmayı kararlı bir şekilde reddetmişti.

Başlarda motor üzerine odaklanamamış ve en basit talimatları bile çözemeden saatlerce el kitaplarına ve diyagramlara bakıp durmuştu. Üç gün önce egzoz borusundan kırılmış bir civata somununu çıkartmayı başarmıştı.

Kanal kıyısında yaşananlar aklına çok fazla sorunun takılmasına sebep olmuştu. Geçmişindeki her şey zihninde ayrılmış, kutulanmış ve etiketlenmişti. Bu, beyninin ziyaret etmediği bir köşesiydi ama Alex hışımla içeri girmiş, ambalajları parçalamış, hatıraları ve duyguları etrafa saçmıştı.

Orada bir an için Kim'in aklı çelinmişti. Bir parçası Alex'in peşinden karanlığın içine doğru gitmek istemişti. Her şeyi boşlamak, mücadele etmeyi bırakmak. Mikey'e ve hayatının ilk altı yılına ait hatıraların içinde çözünmek. Ama yapmamıştı, çünkü o zaman Alex kaçıp kurtulacaktı.

Her şeyi yeniden katlayarak kaldırmak ve bantlamak uzun sürmüştü. Olaydan sonraki günlerde, akıl sağlığının aslında ne kadar zayıf temeller üzerine oturduğunu düşün-

dü. Bir karar verme zamanının gelmekte olduğunu tahmin ediyordu. Ya zihninin bölümlerini tamamen açacak ve içindekileri inceleyecek ya da onları daha da sıkı bir şekilde kapatacaktı. Her iki hareketin de doğuracağı sonuçları biliyordu. Her şeyi salıvermek onu tüketebilirdi. Şu anki hayatına hiçbir geri dönüş yolu olmayabilirdi.

Kutuları çivileyerek kapatırsa karanlığa karşı güvende kalacak, akıl sağlığını koruyacak ve korunacaktı, ama yalnızlık ve güvensizlik dolu bir yaşama mahkûm olacaktı.

Alex'e karşı duyguları da oldukça karmaşıktı. İnsanların hayatlarıyla ve duygularıyla acımasızca oynadığı için doktordan nefret etmesine rağmen kadının bunu yapabilme becerisi onu büyülemişti. En karanlık korkularının tamamını gözler önüne serdiği için doktordan nefret etmesine rağmen, kadının onu neredeyse mahvetme becerisine hayran kalmıştı.

Derin bir nefes aldı ve soğuk mezar taşının yanma yavaşça kıvrıldı. Sağ eli ölü ikizinin mezar taşındaki adının üzerinden geçti. Ona sessiz bir mesaj gönderirken boğazı düğümlendi.

"Tatlım, üzgünüm ama senin için henüz hazır değilim. Seni her gün özlüyorum ve yeterince güçlü olduğumda birlikte geçirdiğimiz her dakikayı hatırlayacağıma söz veriyorum."

Sol tarafında bir hareketlilik gözüne çarptı. Tanıdık birisi tepeden yukarıya, ona doğru geliyordu.

Sesi fısıltı halinde çıktı. "Ama şimdilik, seni arkadaşımla tanıştırmak istiyorum."

Bryant yanına geldi ve karton bardakta kahve uzattı.

Kim başıyla mezar taşını gösterdi. "Bu benim ikiz erkek kardeşim. O öldü."

Bryant başını mezara doğru çevirdi.

Bryant'ın en iyi özelliklerinden birisi ne zaman soru soracağını ve ne zaman sessiz kalacağını bilmesiydi.

Kim mezardan uzaklaştı ve banka oturdu. Bryant da yanma oturdu. "Kim..."

Kim kahvesinden bir yudum alırken "Ne durumda olduğumuzu anlat" dedi.

"Pekâlâ, Whiley, Dunn'la birlikte bodrumda olduğunu itiraf etti. Orada sadece bir kere bulunduğunu iddia etti ve kamera kayıtları söylediklerini destekliyor. Diğer kanıtların üzerine Whiley'in de tanıklığıyla, yediği şamara rağmen Dunn serbest kalmayacak."

"Ruth'u görmeye gittin mi?"

Başını evet anlamında salladı. "Ona her şeyi anlattığımda doktora karşı tanıklık etme fırsatı vermemiz için neredeyse yalvardı. Ruth'a karşı hazırlanan iddianamede daha hafif bir ceza talep edilmesi üzerinde çalışılıyor. Hapis yatacak ama önünde hala yaşayacak uzun bir hayatı olacak.

Alex Ruth'la ilgili olarak haklıydı. Müdahale olmadan asla böyle bir suç işlemezdi.

Kim Jessica'ya doğum sonrası psikozu şeklinde yeni bir teşhis konulduğunu ve kadının ailesinden alınarak bir bakım evine yerleştirildiğini zaten biliyordu. Ted Kim'e iyilikte bulunmak için onu tedavi etmeyi kabul etmişti ve Kim onun mümkün olan en iyi yardımı alacağından emindi.

Sarah Lewis'i bizzat kendisi aramıştı. "Satılık" ilanı evlerinin önünden kaldırılmıştı. Küçük aile en sonunda bir yere yerleşebilirdi.

"Barry Grant yaşam destek ünitesinden çıktı ama hala yoğun bakımda. Konulan teşhis bir hayli karışık. Hafızası zarar görmüş ve bir daha asla yürüyemeyecek olmasındaki ironi kimsenin gözünden kaçmadı."

Kim Shane'i hapiste ziyaret etmiş olan David'le konuşmuştu. Shane fazla konuşmamış ve hapishaneye geri gitmesine sebep olan olaylara dair ona hiçbir açıklama yapmamıştı. David'e bir daha kendisini ziyaret etmemesini söylemişti.

Kim'le konuşmaları sırasında David onun motor restorasyon projesini görmek istediğine dair oldukça açık imalarda bulunmuştu. Kim onu henüz davet etmemiş olsa da bu ihtimali tamamen göz ardı etmemişti.

Yani, Alex'in kurbanlarının çoğunun durumu iyiydi, ama kendisi söz konusu olduğunda Kim bundan çok da emin değildi. Dış görünüşü düzelmişti. Soruşturmaları yürütmeye hazırdı; uyku düzeni bozuktu ve gereğinden fazla kafein içiyordu.

"Peki, güncelleme için teşekkürler, şimdi kaybol ve ailene geri dön."

"Biliyorsun burası sana ait bir mülk değil ve bana ne zaman gitmem gerektiğini söyleyemezsin."

"Evet ama ya lütfen dersem?"

"Hayatını kurtarmak için seni uygun bir pozisyona çevirir ve bir sağlık görevlisi çağırırdım."

"Neredeyse komikti" diye inledi Kim.

Bryant ayağa kalktı. "Ama madem normal birisi gibi sordun. Seni rahat bırakacağım."

İki adım attı ve geriye doğru döndü. "Kim, teşekkür ederim."

"Evet, her neyse, şimdi kaybol bakalım."

Bryant dönerken güldü ve yürüyerek uzaklaştı.

Kim ayağa kalktı ve yukarıdan Black Country'nin kalbinin manzarasını inceledi. Güzel bir görüntü değildi. Yoksulluktan ve suçtan çok çekmiş bir havzaydı.

Aşağıda bir yerlerde dinozorlu pijamasının içinde kalbi hala güçlü bir şekilde atmakta olan bir erkek bebek olduğunu hatırlarken dudaklarında bir gülümseme belirdi. Tıpkı Kim gibi, Jamie bebek de yaşamın kıyısına tutunabilmek için mücadele etmiş ve kazanmıştı.

Angela'dan Mektup

Öncelikle, *Şeytani Oyunlar*'ı okumayı tercih ettiğiniz için çok teşekkürler. Umarım Kim'in ikinci macerası hoşunuza gitmiştir ve siz de benimle aynı şekilde hissediyorsunuzdur. Her zaman mükemmel olmasa da, o başkalarına karşı sizi korumasını isteyeceğiniz biri.

Eğer beğendiyseniz kitapla ilgili bir yorum yazmanız beni çok memnun eder. Ne düşündüğünüzü duymak isterim; ayrıca başka okuyucuların da kitaplarımdan birini keşfetmesine yardımcı olabilirsiniz. Ya da bu kitabı arkadaşlarınıza, ailenize tavsiye edebilirsiniz...

Her hikâye, bir fikir tohumu olarak başlar, siz çevrenizdeki herkesi izledikçe ve dinledikçe gelişir. Her birey benzersizdir ve hepimizin bir hikâyesi vardır. Bu hikâyelerden mümkün olduğunca çoğunu duymak istiyorum ve yolumuz nereye uzanırsa uzansın Kim Stone ile bana yolculuklarımızda eşlik edeceğinizi umuyorum.

O zaman sizden haber bekliyorum, Facebook'tan, Goodreads sayfamdan, Twitter ya da kişisel web sitem üzerinden bana ulaşın.

Son çıkan bütün kitaplarımla ilgili en yeni bilgilere ulaşmak isterseniz, aşağıdaki web sitesi adreslerine tıklayarak üye olabilirsiniz.

Desteğiniz için çok teşekkürler; size minnettarım.

Angela Marsons

www.bookouture.com/angelamarsons
www.angelamarsons-books.com
www.facebook.com/angelamarsonsauthor
www.twitter.com/@WriteAngie